

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OBSESİF'in yazarı

CHEVY STEVENS

"Sürükleyici... unutulmaz bir hikâye."

Gillian Flynn

KAPAN

KAPAN

Yakışıklı kocası ve küçük kızı ile Meksika'da lüks bir tatil yapan Lindsey için her şey bir rüya gibidir... Tabii sadece görünürde.

En küçük bir hareketinde bile öfke ve kıskançlığa kapılan şiddet eğilimli Andrew ile evlilikleri cehennemden farksızdır. Bu saplantılı ve alkolik adamdan kurtulmak için her anı kollayan Lindsey, nihayet bir gece küçük kızını da alıp kayıplara karışır. Peşine takılan Andrew ise kaza yapıp masum bir kadının ölümüne sebebiyet vermiş ve hapse girmiştir. Onunla tüm bağlarını kopardığını düşünen Lindsey'in önünde böylece yepyeni bir sayfa açılır: Sakin bir kasabaya taşınmak, tutunabileceği bir iş kurmak ve hayatına giren yeni insanlara güvenmek için...

Ne var ki on bir yıl sonra, Andrew'un hapisten çıkmasıyla çevresinde tuhaf olaylar cereyan etmeye başlar. Bir şüphe çıkmazına giren Lindsey, onu gölge gibi izleyen geçmişiyle köşe kapmaca oynayacaktır.

KDV den muaf

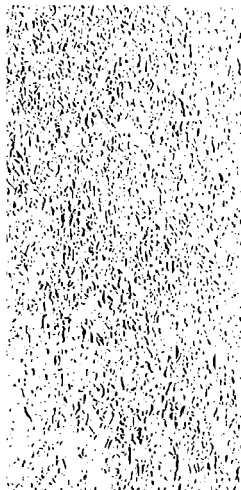
Yazarın notu:

Lions Gölü ve Dogwood Körfezi hayali yerlerdir.

Kitapta geçen tüm diğer yerler gerçektir.

Asla pes etmeyen Carla için...

BİRİNCİ KISIM

1

Lindsey

Kasım 2005

Fazla vaktim yoktu. Kumsalda beni beklerken muhtemelen dakikaları sayıyordu. Suratıma soğuk su çarparken suyun boynumdan gömleğime akarak beni sıırıslıklaı etmesini umursamadım. Aynaya uzun uzun baktım. Çok korkuyormuş gibi görünmemek için dudaklarıma ne şekil vereceğimi hatırlamaya çalıştım, gözlerimin etrafındaki kasları gevşettim ve akan rimelimi sildim. O adamla flört etmediğimi ona defalarca söylesem de önemi yoktu. Okyanusa haykırsam düşündüklerimi, şimdiye kadar beni anlamıştı.

Tuvaletin beton zemini kumla ve plaj terliklerime yapışan kâğıt parçalarıyla kaplıydı. Yanımdaki küçük kız musluğu açmaya çalışıyordu. Uzanıp musluğu onun için açtım ve bölmelerin birinden çıkan annesinin meraklı bakışlarından kaçınarak yan tarafa çekildim.

Küçük kız Noel Baba'dan söz ederken el ele tutuşup dışarı çıktılar – Noel Baba onları bu tatil köyünde bulabilecek miydi? Noel'e daha bir ay vardı. Göğsümde keskin bir sızıyla Sophie'yi düşündüm. Hediye listesine her gün yeni bir şey ekliyordu. Benimse istek listemde tek bir şey vardı, tek bir şey.

Bu tatil güya Andrew'dan erken bir Noel hediyesiydi ama bir bahaneden ibaretti. Geçen sefer çok ileri gittiğinin farkın-

daydı. Meksika'ya neden gidemeyeceğimize dair bir sürü neden sıralamıştım ama hiçbirini kabul etmemiş, balayımızı geçirdiğimiz tatil köyünden bir oda ayırtmıştı. Süitimiz bu sefer daha büyüktü ve panoramik manzarası vardı. Sanki beyaz kumlar ve ıslıl ıslıl parıldayan turkuaz renkli okyanus her şeyi telafi edebilecekti.

O sabah kumsala inerken tek parça pembe mayo giyip üzerime dik yaka, etek kısmı hemen hemen dizlerime kadar inen ve hatlarımı gizleyen tuniğimi geçirmiş, hasır şapka ve büyük güneş gözlüğü takmıştım. Odadan çıkarken kıyafetime bakıp gülümsedi ve beni öpmek için kendine çekti. Gerildim ama alkolün, nefesinde kokusu ya da dudaklarında tadı yoktu. Geri çekilmek istedim ama önce beni öpmeyi bırakması gerekiyordu.

Sonraki birkaç saat boyunca Sophie kumda oynarken biz de kumsaldaki hasır plaj şemsiyelerden birinin altında oturduk. Andrew yanımdaki sandalyeden uzattığı elinin başparmağıyla benim elimin üzerinde ağır hareketlerle daireler çiziyordu. Yanımızdan geçen bir kadının Andrew'a beğeniyle bakışını yakaladım. Beyaz şortu, belirgin karın kasları ve güneşin altında geçirdiği sadece birkaç gün içinde bronzlaşan teniyle son derece yakışıklı görünüyordu ama artık bunların hiçbirisi beni etkilemiyordu. Etrafa bakmamaya özen göstersem de dışarıdan nasıl göründüğümüzü tahmin edebiliyordum: Çocuklarıyla vakit geçiren bir başka mutlu çift daha!

Uyukluyormuş gibi yaptım ama güneş gözlüğümün arkasından Sophie'yi izliyordum. Kuleleri ve hendeği olan ayrıntılı bir kumdan kale yapıyor ve deniz kabuklarını dikkatle yerleştirdiği kalenin duvarlarına bir çubukla desenler çiziyordu. Ocak ayında yedi yaşında olacaktı. Küçük bir kız olmaktan çıkıyor, kolları ve bacakları inceliyor, açık sarı saçları babasımınki gibi koyu bal rengine dönüşüyordu.

Kovasını alıp yanımıza geri geldi. "Acıktım, anne."

Sabahtan beri Andrew'a Corona bira getirmekte olan garsona işaret ettik. Andrew, "*Una cerveza, por favor,*" dediğinde, ben de misket limonlu bir margaritayı yudumluyor, midemde giderek büyümekte olan düğümü hissetmemeye çalışıyordum. Siparişi-mizi verdik. Benim için tavuklu salata, onlar için de hamburger ve patates kızartması istedik. Garsonumuz arada sırada hafifçe gülümsediğinde ortaya çıkan bembeyaz dişleri ve davetkâr ifadesiyle esmer, yakışıklı bir adamdı. Ona bakmaktan kaçınıyordum ama sonra bir hata yaptım. Boş bardağımı uzatırken adamın parmakları kısa bir an benimkilerin üstünde kaldı. Bu, garsonun dikkati arkamızdan gelen bir sesle dağıldığı için kazara olmuştu. Önemli bir durum yoktu ama ellerimiz birbirine değmişti.

Garson yeni margaritamı önüme bıraktı ve uzaklaştı. Güneş gözlüğü takmış olmasına rağmen Andrew'un yüzündeki öfkeli ifadeyi ve ağzının etrafındaki kasların gerildiğini görebiliyordum. Düşüncelerim darmadağın bir hâlde zihnimin derinliklerine savruldu ve aralarından işe yarar bir şeyler çıkarmaya çalıştım. Dikkatini dağıtmalıydim.

Plajdan ve palmyelerden söz ettim. "Manzara muhteşem."

"Evet, çok beğenmiş gibisin!"

"Çok rahatlatıcı." Yüzüme tatlı bir gülümseme oturtmaya çalıştım, konuyu nereye getireceğini seziyordum elbette. Bu yoldan defalarca geçmiştik.

Sophie beline sardığı plaj havlusuyla şezlongumun kenarına kıvrıldı ve yeşil gözlerindeki kaygılı ifadeyle yüzlerimizi incelemeye başladı. Islak saçlarından bir tutamı parmağının etrafında çevirdi. Bebekliğinden beri, yorgun ya da kaygılı olduğunda bunu yapardı.

"Neden gidip biraz daha deniz kabuğu toplamıyorsun, canım?" dedim. "Kulelerin üstünde güzel görüntüyorlar. Yemek gelince ben sana el sallarım." Kalkıp şişme yunusunu aldı ve kum-

* /sp. Bir bira, lütfen. (ç.n.)

sala geri gitti ama giderken birkaç kez arkasına dönüp bana baktı. Gülümsemeye devam ettim.

"Aptal olduğumu sanıyor olmalısın," dedi Andrew, kızımız bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında.

"Tabii ki öyle düşünmüyorum."

Dikkatini tekrar kitabına verip sayfaları öfkeyle çevirmeye başladı. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordum. İçeceğimden bir yudum daha aldım, misket limonu artık ferahlatıcı gelmiyor ve midemi yakıyordu. Göğüs kemiğimi ovuşturdum ama baskı hafiflemedi.

Yemeklerimiz geldiğinde, garson Andrew'e başka bir şey isteyip istemediğimizi sordu ama Andrew yanıt vermediği gibi gözlerini bana diktiği için ikimiz adına ben konuşmak zorunda kaldım. Oturduğum yerden ne kadar öfkелendiğini hissedebiliyordum, içinden provasını yaptığı azarı duyabiliyordum.

Sophie bize doğru yürümeye başlamıştı. Andrew'a eğildim. "Lütfen, yapma bunu. Lütfen, bundan bir anlam çıkarma. Adam elime *kazara* dokundu."

"Ona nasıl baktığını gördüm, Lindsey."

"Hayır, *görmedin*." Ona güven vermem, hayatımdaki tek erkeğin o olduğunu söylemem gerekirdi ama margarita cesaretimi körüklemiş, beni aptallaştırmıştı.

"Hayal görüyorsun," dedim.

Suratının tamamı âdeta parçalandı ve tekrar birleşip başka birisine dönüştü. Gerçek Andrew'a. Benden başka kimsenin görmediği o adama.

Sophie koşarak yanımıza geldi ve şezlongda yanıma oturdu. Teni soğuk ve ıslaktı. Patates kızartmasına uzanıp bir tane aldı. "Deniz kabuklarımı gördün mü, anne?"

"Gördüm, bebeğim." Kalesine göz ucuyla baktım. "Hepsi kumsuzuz."

Andrew tabağına ketçap koydu ve patates kızartmasını ketçaba batırdı. "Yemeğini ye, tatlım."

“Gidip ellerimi yıkamam gerek.” Andrew’un tuvalete gidene dek arkamdan beni dikkatle izlediğini hissedebiliyordum. Başımı eğdim ve kimseye bakmadan yürüdüm.

Kâğıt havluyu çöpe atıp güneş gözlüğümü taktım. Plaja geri dönmeliydim. Sophie yine denize girmek isteyecekti ama yemeğini yeni yediği için Andrew’un ona izin vermesini istemiyordum. İçtiği Coronaları düşündüm. Kaç tane içmişti? Bunu bilmiyordum bile. Eskiden sayardım.

Şezlonglarda değillerdi. Benim salatam hâlâ yandaki masada duruyordu. Marullar sıcaktan solmaya başlamıştı. İçeceğim bitmişti. Andrew’un hamburgeri ve patates kızartmaları bitmişti. Sophie yemeğinin yarısını yemişti. Etrafa bakındım. Kumdan kalenin orada değillerdi. Belki de odaya geri dönmüşlerdi. Sophie’nin kalesine doğru yürüdüm. Kalenin diğer yanına havlusunu sermiş, misket limonu yeşili plastik sandaletlerini de orada bırakmıştı.

Şişme yunusu ortalıkta görünmüyordu.

Elimi gözlerime siper edip suya doğru birkaç adım attım. Dalgalar yükselip alçalan mavi bir kitle gibiydi. Suda batıp çıkarak yüzen insanları görebiliyordum. Gözlerimi kısıp yüzlerine odaklanmaya çalıştım. Sophie neredeydi? Andrew neredeydi? Hızla arkama dönüp kumsaldaki insanlara, kalabalık tatil köyü müşterilerine, gruplar hâlinde koşan ve dalgaları kovalayan çocuklara baktım. Tekrar suya döndüm, minik suratı ve kırmızı mayosuyla Sophie’yi görme umuduyla dikkatle bakmaya devam ettim.

O sırada şişme yunusunun dalgaların arasında batıp çıktığını gördüm. Üstünde kimse yoktu. Akıntı bacaklarımı çekiştirirken ve ayaklarım yumuşak kumlara gömülürken, elimden geldiğince hızlı bir şekilde suyun içinde yürümeye çalıştım. Biraz daha derinlere varınca, sert kulaçlar atarak şişme yunusu yakaladım. Orada olmalıydılar. Sophie yunusunu asla gözünün önünden ayırmazdı.

Parlak pembe renkli şnorkelini göremiyordum ama suda çok insan vardı. Yediği yemeği ve Andrew'un içtiği biraları tekrar düşündüm. Andrew iyi bir yüzücüydü ama Sophie yüzmeyi yeni öğreniyor ve kolay yoruluyordu. Başımı suya daldırdım.

Bana yaklaşan bacaklar gördüm. Bir erkeğin bacaklarıydı bunlar. Başımı sudan çıkarıp derin derin nefes aldım. Birkaç adım ötedeki yaşlıca bir adam şnorkelini ağzından çıkardı.

"İyi misiniz?" diye seslendi.

"Kızımı bulamıyorum!" Yakınlardaki birkaç kişi de bize yaklaşmaya başladı. Üstünde ne vardı? Suyu girdiğini gördünüz mü? Birisi hemen cankurtarana haber versin!

Şişme yunus gövdeme destek olurken gözlerimle suyu taramdım. "Suya girdiğini görmedim. Daha altı yaşında. Üstünde kırmızı bir mayo vardı." O anda yanımdan hızla bir sürat teknesi geçti ve oluşan dalgalar hepimizin suya batıp çıkmasına neden olurken, yüzüme tuzlu su püskürttü. Ufuk bir beliriyor, bir gözden kayboluyordu.

Jet Ski'ye binmiş, tatil köyünden birisi kızımı tarif ederek bir anons yaptı. İnsanlar suya dalıyor, ıslak saçlarla ve buğulanmış deniz gözlükleriyle yüzeye çıkıyorlardı. Onu kimse bulamıyordu. Başımı sürekli olarak suya daldırıyordum ama artık gördüğüm tek şey kumları karıştıran ve suyu bulanıklaştıran soluk renkli bacaklardı. Yüzeye çıkıp dalgakıranın üstünden ileriye baktım. Uzaklara sürüklenmiş olabilirler miydi?

Tatil köyünün teknelerinden biri, kordonla çevrilmiş yüzme alanının dışında daireler çiziyordu. Beyaz gömlekli ve turuncu şortlu personel de dürbünleriyle ufku tarıyordu. Birisinin bağırmasını, herhangi bir şey olmasını bekledim ama plaj tuhaf bir sessizliğe gömülmüştü. İnsanlar kıyıya toplanmıştı.

Suda ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Dişlerim birbirine çarpıyordu ve isterik bir hâldeydim. Benimle konuşan insanlar kafamı karıştırıyordu. Kızımın kocamın yanında olduğunu, onu da bulamadığımı anlattım. Cankurtaran kıyıya dönmemi istedi ve ben

pes edip onunla birlikte geri dönene dek kolumu çekti. Kırya yüzdük. Şişme yunusu bırakmadan kendimi kumlara attım. Tumiğim tenime yapışmış, kalçalarıma dolanmıştı. Bacaklarım yorgunluktan tükenince dizlerimin üstüne düştüm. Güneş tam tepemdedi, dikkatle suya bakmaya çalışırken gözlerimi kör ediyordu âdeta.

Yanımdaki cankurtaran, beni plastik bir şişeden su içmeye zorlarken telsizine anlayamadığım İspanyolca bir şeyler söyledi. Jet Skiler bu arada suyu taniyordu.

Bir an içimden yükselen bir his, başımı çevirip aşağı sahile bakmama neden oldu. Bana doğru yürüyorlardı. Üstünde birlikte aldığımız beyaz puantiyeli kırmızı mayosuyla Sophie. Uzun, kaslı bacaklarıyla o tanıdık rahat adımlarla yürüyen Andrew. Ellerinde içecekler vardı. Sophie herkesin neden telaşlı olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Ayağa fırladığım gibi onlara doğru hızla koşarken, az kalsın yumuşak kumlarda dengemi kaybedip düşecektim ama beni hiçbir şey durduramadı. Sophie'yi kucakladım ve başımı ensesine gömüp ağlamaya başladım.

“Anne, ne oldu?”

“Lindsey, neler oluyor?”

Cankurtaran yanıma geldi. “*Senora*, kızınız bu mu?”

“Evet, evet!” Kızımı yere bırakıp yüzünü avuçlarımin arasına aldım ve yanaklarını, güneş kremi kokan burnunu ve tuzlu şeritler hâlinde kurumuş olan saçlarını öptüm.

Andrew cankurtaranla konuşuyordu. “Karımın ortalığı karıştırmamasından dolayı özür dilerim. Müthiş bir hayal gücü vardır.” Gülümseyip elini kaldırdı ve başının yanında küçük daireler çizdi.

Cankurtaran şaşkınlıkla ona gülümsedi, elini omzuma koyup yüzüme dikkatle baktı. “Biraz daha su için, *senora*. Güneş çok yakıyor, *sı*?”

Yanımdan uzaklaştı. Kalabalık dağılıyordu ama beni yargılayan fısıltıları duyabiliyordum. Umurumda değildi. Sophie yanımdaydı. Sapasağlamdı, gerçikti ve karşımda duruyordu.

“Çok korktum,” dedim kızıma. “Yunusunu suda gördüm.”

“Babamla oynuyorduk. Yunusum dalgaya kapılıp sürüklendi. Babam onu sonra alabileceğimizi söyledi.”

Andrew okyanusa bakıyordu. İfadesinden ne düşündüğünü anlamaya çalıştım ama güneş gözlüğünü takmıştı. Ortalığı ayağa kaldırdım diye kim bilir ne kadar öfkelenmişti. “Yunus gide- rek uzaklaştı,” dedi Andrew. “Bulabileceğimizi düşünmedim.” Sophie’nin elini tuttu. “Gel. Gölgeye geçelim.”

Şemsiyenin altında oturuyorduk. Güneş tepede olduğu ve bir havluya sarındığım hâlde hâlâ titriyordum – Andrew’un göğüs- lerime ve kalçalarımaya yapışmış olan ıslak tuniğime göz ucuyla baktığını fark etmişim. Sophie yanıma oturup elimi tutmuştu. Elime hafifçe vurup duruyordu. “Ben iyiyim, anne. İyiyim. Seni korktuğum için özür dilerim.”

Andrew beni izliyordu. Bakışlarının yüzümün yan tarafını de- lip geçtiğini hissediyordum. Ona bakmamı sağlamaya çalışma- sını görmezden gelmek istedim. Ona döndüğümde bakışlarında kendini beğenmiş bir ifade ile karşılaştım. Küstah bir ifade.

“Çok utanç vericiydi,” dedi.

“Neden beni beklemedin?”

“İşin çok uzun sürdü.” Omuzlarını silkti.

“Bunu kasıtlı olarak yaptın. Beni korkutmaya çalışıyordun.”

“Saçmalama,” dedi ayağa kalkarak. “Ne yaptıysan sen ken- din yaptın.” Elini Sophie’ye uzattı. “Gel, tatlım. Bir kumdan kale daha yapmana yardım edeyim.”

Birlikte uzaklaşırlarken onları izledim. Sophie minik yüzün- de endişeli bir ifadeyle arkasına dönüp bana baktı. Ona güven vermek için gülümsedim. Cankurtaran yanıma geldi. “Her şey yolunda mı, *senora*?”

“Evet, evet, yolunda.” Adamın yanımda durmasını istemedim. Arkasını dönerken yüzündeki garip ifadeyi gördüm. Bana acımış mıydı? Yoksa aşırı tepki veren aptal sarışmlardan biri olduğumu mu düşündürüyordu? Suda nasıl çırpındığımı, ne kadar çaresiz his-

settiğimi hatırladım. Nasıl o hâle gelmişim? Nasıl korkmadan tuvalete bile gidemeyen böyle bir kadına dönüşmüştüm ben?

Andrew bir kovayı kumla dolduruyordu. Sophie'nin ve onun yüzünde aynı kararlı ifade vardı. Andrew ona baktığımı hissedince, hafifçe el salladı ve dostane bir gülümseme yolladı.

Hayal görüyorsun. Ona böyle demiştim ve bunun bedelini bana ödetmişti.

Ama sadece korkmamı değil, kızımı elimden alabileceğini de bilmemi istemişti. Göz açıp kapaymıca kadar yapabiliirdi bunu. Günün birinde banyoda olabilirdim ya da bir an için dışarı çıkabilirdim veya markete gidebilirdim ve ikisi ortadan kaybolabilirdi. Kızımı bir daha asla göremeyebilirdim.

Evimize geri dönünce onu terk etmem gerekiyordu. Plan yapacak vaktim kalmamıştı. Ne pahasına olursa olsun, ne kadar riskli olursa olsun Sophie'yi ondan uzaklaştırmalıyım.

Yavaşça elimi kaldırıp avcumu öptüm ve ona doğru üfledim.

2

Aralık 2016

Uyandığımda ev sessizdi, ayaklarımı soğuk parkelerin üzerine koyup yataktan kalktım. “Sophie?” diye seslendim. Yanıt gelmedi. Bazen bir proje üstünde çalışmak ya da yürüyüşe çıkmak için erken kalkardı. Karların ve buzların üstündeki desenleri incelemeyi severdi. Ormana tek başına gitmesi beni endişelendirirdi ama daima yürüyüş botlarını giyer ve yanında bir düdük taşırdı. İlham geldiğinde onu evde tutmak, şimşegi bir şişenin içinde tutmaya çalışmak gibiydi.

Titreyerek penye sabahlığını sıkıca vücuduma sardım ve ayaklarımı ağır ağır sürüyerek mutfığa gittim. Sophie benim için kahve makinesini çalıştırıp üstüne bir not iliştiirmişti.

Özür dilerim, anne. Karlar beni çağırıyordu... Öptüm.

Ressam bebeğim benim. Notu panodaki diğer notların üstüne iliştiirdim ve kapıyı kilitledi mi diye kontrol edip alarmı yeniden kurdum. Bunu yapmayı hep unuttur, zaten evimizde çalınacak bir şey olmadığını söylerdi. Ben de ona esas meselenin bu olmadığını hatırlatırdım.

Duşa girdiğimde, suyu dayanabileceğim kadar sığağa ayarladım. Banyoyu buharlar kapladı ve sabunlu su ayaklarımın etrafında dönerek delikten aktı. Saçlarım yine uzundu ve ıslak tutamlar göğüslerime yapışmıştı. Zihnim müşterilerin Noel'den önce biraz

daha fazla yardıma ihtiyaçları olabileceği gelecek hafta için yaptığım plana kıyıp, yeni bir temizlikçi için ilan versem mi diye düşüncelere daldım. Sophie gelecek sene okula gittiğinde bir kurumun temizlik işlerini üstlenerek belki işlerimi büyütebilirdim. Bu başarı hissi beni mutlu ediyordu. Bu işe tek başıma, eski bir arabayla ve bir kutu temizlik malzemesiyle başlamıştım. Artık tam zamanlı çalışan dört elemanım vardı ve önümde hiçbir engel yoktu.

Gıyındıktan sonra, telefonumu şarj aletinden çıkardım ve Marcus'tan bir mesaj geldiğini fark ettim. *Bu hafta gelmemekte hâlâ kararlı mısın? Bana haber ver.* Marcus gittiğim aile içi şiddetle mücadele grubunda kendini savunma eğitimi veriyordu ve zaman zaman bana özel dersler verdiği de oluyordu.

Mesajına yanıt verdim. *Evet, sadece biraz meşgulüm ama toplantıda görüşürüz.* İkinci kahvemi hazırlayıp telefonumu mutfak masamızdaki meyve kâsesine dayadım – ilk fincan zihnimi toparlamak, ikincisi de keyif içindi. Skype'a girdim ve Jenny'nin aramama yanıt vermesini bekledim.

Jenny yeni uyandığı için sarı saçları dağınık, soluk tenli yüzü makyajsız bir hâlde ekranda belirdi ama ona bir melek görünümü veren –ve kırk beş yaşında olduğu hâlde onu daha genç gösteren– ruhani bir güzelliği vardı. Ona hep eğer en yakın arkadaşım olmasaydı onu öldürmek zorunda kalacağımı söyledim.

“Tanrım! Ne telaşlı bir sabah,” dedi.

“Öyle mi, ne oldu?”

“Ergen kızlar.” Başını salladı. “Neyse, boş ver bunu. Bugün ne yapıyorsun?”

“Bir temizlik işine gideceğim. Sonra, belki biraz Noel alışverişi yaparım.”

“Cumartesielerin izin günün olduğunu sanıyordum.”

“Yeni aldığım kızlardan biri işi bıraktı – erkek arkadaşıyla barışmış.” Yanımda çalışan kızların çoğu destek grubumdandı. Onlar hayatlarından arta kalan parçaları valizlere, çöp torbalarına ya da arabalarının arka koltuklarına tıkıştırıp her şeye sıfırdan

başlayan kadınlardı. Ne yazık ki her zaman hayatlarına devam etmeye hazır olmuyorlardı. “Erkek arkadaşının değiştiğini söyledi ama biliyorsun!..”

“Evet.” İkimiz de sustuk. Tıpkı benim Andrew’u düşündüğümü bildiği gibi, onun da bana eski kocasını düşündüğünü söylemesine gerek yoktu. Jenny’yle de bu grupta tanışmıştık.

“Sophie nasıl?” diye sordu. Noel hediyeleri ve aklımıza gelen her türlü şey hakkında fikir alışverişi yapardık. Birkaç senedir de alışverişimizi birlikte yapıyorduk – Jenny alışveriş merkezindeki Noel karmaşasını gerçekten keyifli bir maceraya dönüştürebiliyordu. Birkaç ay önce Vancouver’a taşındığından beri onu çok özliyordum ama sık sık konuşmaya çalışıyorduk.

“Greg konusunda emin değilim,” dedim. “Daha birkaç aydır randevulaştığın birisine ne tür bir hediye alabilirsin ki?”

“Güzel bir akşam yemeğine ne dersin? Ya da tıraş losyonu olabilir. Gap’te kazaklarda indirim varmış.”

“Onun pek Gap tipi biri olduğunu sanmıyorum.” Renkli döv-meleri, özenle tıraş ettiği başıyla Greg’i şık bir kazak giymiş hâlde hayal etmeye çalışırken gülümsedim. Onu sadece UPS üniformasıyla ya da şık bir şeyler giymek istediğinde gömlekleriyle ve koyu renkli kot pantolonuyla görmüştüm. Göz korkutucu bir görünüme sahipti ama onunla konuşmaya başladığınızda sıcak kahverengi gözlerini ve mutlu kahkahasını fark ederdiniz. Belki de tıraş losyonu iyi fikirdi. Ama onun hangi markayı kullandığını bile bilmediğimi fark ettim. “Bunu düşünmem gerek,” dedim. “Noel ağacını süslemede Sophie ve bana eşlik etmesi için onu davet etmeyi düşünüyordum ama bu birlikte yaptığımız, bize özel bir Noel geleneği.”

“Belki de Sophie’ye bu konuda ne hissettiğini sormalısın.”

“İyi fikir.” Saate baktım. “Gitsem iyi olacak.”

Yağmur yağmaya başlamıştı ve yolların kenarındaki erimiş karlar arabamın lastiklerine yapıştıyordu. Dogwood Körfezi’nde kışları

ayta gün yağmur mu kar mı yoksa karla karışık yağmur mu yağacağı asla kestiremezdimiz. Yarım saat geç kalmıştım ama önemli değildi. Kodisiyle ve kuşuyla yaşayan tatlı ve yaşlı bir kadın olan Bayan Carlson temizlik günlerinde kız kardeşini ziyaret etmek için her zaman erkenden evden çıkardı. Evin etrafındaki bahçe yolunu takip ettim. Yağmur çalılıkların ve ağaçların üstündeki karları eritiyor, kocaman öbekler yere düşüp tok bir ses çıkarıyordu. Bir tanesi az kalın üstüne düşecek gibi olduğunda hafif bir çığlık attım.

Kapıyı açtığımda ev buz gibiydi. Termostatu kurcalayarak ısıyı birkaç seviye yükseğe getirdim. Sonra, çizmelerimi paspasın üstünde bırakıp terliklerimi giydim ve temizlik tepsimi mutfak tezgâhının üstüne koydum. İçeride tost gibi yanık bir şey kokuyordu. Bulaşık sepetinde tek bir fincan, bir tabak ve bir tane de bıçak duruyordu. Ufak plastik bir Noel ağacı oturma odasının bir köşesine kurulmuş ve üstüne birkaç parlak renkli süs asılmıştı. Altında şimdiden bir sürü hediye duruyordu.

İşe mutfaktan başlayarak tezgâhları ve lavaboyu parıldayana dek ovup yerleri paspasladım. Çalışırken bir yandan Noel şarkıları mırıldanıyor bir yandan da Sophie'yle ağacımızı ne zaman kursak diye düşünüyordum. Her yıl yeni bir ağaç alır, *Elf* izlerken ve sıcak çikolata içerken onu süslerdik.

Oturma odasına geçip bütün yüzeyleri limon kokulu bir deterjanla sildim, el örgüsü bir battaniyeyi katladım, minderleri kardım, koltuğun arkasında ve minderlerin altında birikmiş olan kedi tüylerini elektrikli süpürgeyle aldım. Gatsby'yi görmemiştim ama büyük ihtimalle yatağın altında uyuyordu. Sonra, halıyı bütün izler aynı yönde olacak şekilde süpürdüm ve geri geri gidip tek bir ayak izi bile bırakmamaya özen gösterdim. Tepsimi alıp koridora çıktım ama arkamdan bir ses geldiğini duyunca olduğum yerde donakaldım. Vücudum gerilmiş bir hâlde hızla arkama döndüm ama gördüğüm beyaz bir şeydi: Gatsby.

Öpücük sesi çıkarıp ona seslendim ama her zaman olduğu gibi koşarak yanıma gelmedi. Bir örümcek kovalıyor olmalıydı.

Yatak odasındaki işimi bitirince evin diğer ucundaki misafir odasına geçtim. Bayan Carlson'ın çok nadiren misafiri olurdu ama muhabbet kuşu Atticus yüzünden her zaman bu odanın tozunun alınması gerekiyordu. Evdeki en sevmediğim odaydı burası – kuşun tüylerinden dökülen kepekler hapsirmama neden oluyordu ve ben temizlik yaparken Atticus çığlık atıyordu ama o gün dikkat çekecek şekilde çok sessizdi.

Kapıyı açarken, ısıklık sesi çıkaran soğuk bir cereyan hissettim. Pencere açıktı. Hemen gidip pencereyi aşağı çekerek kapattım. Demek ev bu yüzden buz gibi diye düşündüm. Isınmak için kollarımı ovarken arkama döndüğümde Atticus'un kafesinin dibinde bir top gibi kıvrılmış olduğunu fark ettim. Oysa hep tahta dalına tünler, bana çığlıklar atar ya da zilini çalardı. Kaşlarımı çatıp ona doğru tereddütle bir adım attım. “Atticus?” Atticus hiç kıpırdamadı. Bir adım daha attım. Gözleri kapalıydı ve minik göğsü hareket etmiyordu. Tekrar pencereye baktım. Acaba ne zamandır açıktı? Bayan Carlson üzüntüden perişan olacaktı.

Mutfığa dönüp tezgâha bıraktığım çantamda telefonumu bulmaya çalışırken çanta devrildi, dudak parlatıcım yere yuvarlandı. Onu almak için vakit harcamadım. Bayan Carson'm kız kardeşi telefona yanıt verdi. Ona birkaç kez ismimi tekrarlamak zorunda kaldım. En sonunda, telefonu Bayan Carlson'a verdi.

“Bayan Carlson,” dedim. “Şey... Atticus...” durakladım. Nasıl söylemem gerekirdi. “Çok üzgünüm ama Atticus ölmüş.”

“Ah, hayır!” Sesi titriyordu. “Ne olmuş olabilir?”

“Sanırım, çok üşümüş olmalı.”

“Pencere mi! Onu kapattığımdan eminim. Biraz temiz hava alsın ve dışarıdaki kuşlara şarkılar söylesin diye sabahları açarım ama hep kapatırım sonra.”

Senenin o vaktinde, pencereyi neden ardına kadar açmak zorunda olduğunu bilmiyordum ama sorular sorarak onu daha da kötü hissettirmek istemedim.

“Zavalı Atticus,” dedi. “Eve döndüğümde onunla ilgilenmem gerekecek.” Sesi çatallaşmaya başlamıştı ve ağlamak üzere olduğunu hissedebiliyordum. “Belki de onu dışarıdaki leylak çalıklıklarının altına gömmeliyim. Yazın çok güzel oluyorlar. Sence orası uygun bir yer olur mu?”

“Harika bir yer olur.” Bu işi tek başına yapmasına izin vermezdim. “Benim yapmamı ister misiniz?”

Duraksadı ve burnunu çektiğini duydum. “Senden bunu yapmanı isteyemem.”

“Benim için sorun değil.”

“Ah, çok nazıksın. Çok sevinirim.” Sonra nefesi kesildi ve ağzından hıçkırığa benzer bir ses çıktı. “Onu çok özleyeceğim. Onun güzel şarkıları olmadan ev çok sessiz olacak.”

“Çok tatlı bir kuştı.” Bayan Carlson’ın sesi perişan geliyordu. Kız kardeşinin yanında olduğuna sevinmişim. O hafta ona çiçek alıp çay içmek için uğramayı planladım.

“Teşekkür ederim, canım.” Yine burnunu çekti. “Onun için bir dua okur musun?”

“Elbette.”

Ufak bir kutu ve geri dönüşüm bölmesinden bir gazete alıp Atticus’un cansız bedeni için hemen bir tabut hazırladım ve onu garaja götürdüm. Kalan temizlik işlerimi bitirdikten sonra Atticus’un kafesini elektrikli süpürgeyle temizleyerek üstüne bir örtü örttüm. Sonra Atticus’u almak üzere garaja indim. Kutuyu yerden almak için eğildiğimde, erkeklere özgü ağacımsı bir koku burnuma çarptı. Hızla doğrulup etrafıma bakındım. Garaj temiz ve tertipliydi ve içerideki tek şey Bayan Carlson’ın vefat etmiş olan kocasının eski Buick arabasıydı. Burada bir oda deodorantı vardı şüphesiz.

Mutfığa girerken hâlâ Bayan Carlson’ı düşünüyordum. Üç sene önce kocasını kaybettiğinden beri, evcil hayvanları onun tüm dünyası olmuştu. Ayakkabı kutusunu yere koyup, tezgâha bıraktığım anahtarlarımı aradım ve bir anda öylece kalakaldım.

Anahtarlarım orada değildi. Çantam da dik duruyordu. Oysaki çantamı devirmiştim ve anahtarlarımla dudak parlaticım da dışarı yuvarlanmıştı. Onları yuvarlandıkları yerden almamıştım. Chanel markasını andırdığı için –en azından kızım öyle düşünüyordu– Walmart’tan satın aldığım bej rengi suni deriden çantaya bakakaldım. İçini hızlıca taradım. Anahtarlarım ve dudak parlaticım dikkatle cüzdanımın üstüne bırakılmıştı. Geriye doğru sendeledim. Çizmelerimi ya da paltomu almaya yeltenmeden derhâl evden dışarı fırladım ve bir anda kapının kilitli olmadığını fark ettim. İçeriye giren her kimse kapıdan çıkıp gitmişti ve beni dışarıda bekliyor olabilirdi.

Hızla arabama girip kapıları kilitledim ve telefonumun tuşlarına bastım. Bir yandan da torpido gözündeki biber gazı spreyni alıp emniyet kilidini açarak başparmağımı tetiğine geçirdim. Polisi beklerken etrafta birileri var mı diye dikkatle evi ve yolu gözledim.

Erkek kardeşimin, Andrew’un hapisten çıktığını ve birisinin onu Vancouver Adası’nda gördüğünü söylemesinin üstünden üç ay geçmişti. Chris’in telefondaki sesinin nasıl olduğunu, tereddüdünü ve gerginliğini hâlâ hatırlıyordum. O daha bana bir şey demeden anlamıştım. Bu telefonun gelmesini bekliyordum. Andrew serbest kalmıştı ve beni bulacaktı. Ama erkek kardeşimle yaptığım telefonun görüşmesinin üzerinden günler geçmişti. Sonra da haftalar ve aylar. Bu süreçte hiçbir şey olmadığı için güvende olduğumuzu sanmıştık.

Bakışlarım kapıdan teker teker pencerelere, ikinci kata ve tekrar aşağı kata kaydı. Ben içeride temizlik yaparken şarkılar söyleyip elektrikli süpürgeyle yerleri süpürürken o da evin içindeydi demek ki. Bana dokunabilecek kadar yaklaşmış bile olabilirdi.

Neden bir şey yapmamıştı? Derken neden bir şey yapmadığını anladım. Bu onun için yeterli olmazdı. Onun istediği bana acı çektirmektir. Parmaklıkların arkasında geçirdiği her senenin bedelini bana ödetecekti!..

3

Aralık 1997

“Dikkat et!” diye bağırdı Andrew. Kardeşimin attığı bir kartopu çizmelerime çarparken eğildim. “İşin bitti!” Erkek kardeşimi yere devirdi. İkisini, birbirlerinin kazaklarının içine avuç avuç kar tıkmaya çalışarak karların arasında güreşirken izlemek çok komikti. Babam da nakliye kamyonetinin arkasından atlayıp onlara kartopları fırlatmaya başladı. Onu gülümserken görmek güzeldi.

Keşke annem de orada olsaydı diye düşündüm. Belki sonradan onu getirebilirdik. Ağır kutuyu taşıyarak karların arasında ilerledim ve buz tutmuş basamakları dikkatle çıktım. Koridorda hâlâ yeni sürülmüş, hoş bir adaçayı yeşili olan boyanın kokusu vardı. Andrew akan boyanın oluşturduğu izler yüzünden boyacıları iki kez geri çağırmıştı ama artık kusursuzdu. Her yere kutular istiflemiştik. Birçoğu Andrew’un evinden gelmişti, diğerleri de düğün hediyeleriydi.

Kutuyu tezgâha koydum. Bir sonraki kutuyu almak için dışarı çıkmalıydım ama yemek odasına girip parmaklarımı önceki hafta satın aldığımız çam ağacından yapılmış masanın ipeksi yüzeyinde gezdirmeden edemiyordum. Ailemi pazar günleri akşam yemeğine davet ettiğimizi, tabaklarımızın tıka basa dolu olduğunu, herkesin sohbet edip güldüğünü hayal ettim. Ben ma-

sayı toparlarken annem koltukta dinlenebilirdi. Son zamanlarda çok yorgun görünüyordu ve MS hastalığının kötüye gittiğinden emindim ama bu konuda hiç konuşmuyordu. Günlerce yemek pişirmek zorunda kalmasın diye ona yaptığım yemeklerden yollayacaktım. Andrew ve babam inşa ettikleri evler hakkında, planları masanın üzerine açarak konuşabilirlerdi. Chris her dediklerini dikkatle dinleyecek, Andrew'un yanında çalışabilmek için mezun olana dek gün sayacaktı.

Buzların, camların köşelerinde enfes güzellikteki donmuş örümcek ağları gibi desenler oluşturduğu ön taraftaki pencereye gittim. Ev gerçekten buz gibiydi –tesisat o sabah döşenmişti– ve Andrew'un yanında getirdiği mataradaki içeceği yudumluyorduk. “Bunun tadı hiç de sıcak çikolata gibi değil,” dedim alaycı bir tavırla.

Güldü. “Bu benim özel tarifim.”

Kendi etrafımda dönüp bakındım. Noel ağacını nereye koymalıydık? Pencerenin tam önü olabilirdi. Tavana kadar uzanan bir tane alacak ve onu dallarını egecek kadar çok ışık ve süsle kaplayacaktık. Lions Gölü için beklenenden daha önce yoğun bir kar yağışı olmuştu ve beyaz bir Noel geçirecekmişiz gibi görünüyordu. En son ne zaman böyle olduğunu hatırlayamıyordum.

Tekrar dışarı çıktığımda, Andrew kararlı bir ifade ve sarf ettiği çabadan kızarmış yüzüyle, güçlü bacaklarından destek alarak bir giysi kutusunu boşaltıyordu. Paltosunu çıkarmış ve üstündeki el örgüsü beyaz kazağın kollarını sıyırmıştı. İş kamyonetleri de çalışan ekibin gömlekleri ve kasketleri gibi bembeyazdı. İnşaat şirketinin koyu yeşil ve siyah renkli logosu, beyaza karşı keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Babam ve Chris kiralık nakliye kamyonetinin arkasındaydılar. Andrew bir firmayla anlaşmak istemiş ve “Baban zaten bütün hafta çalışıyor,” diyerek bu işi ailemin yapmasını istemenin adilane olmayacağını düşünmüştü. Ama ben ona çalışkan bir aile olduğumuzu anlatmıştım. Her zaman birbirimize yardım ederdik.

Andrew'nun yanına gittim. "Kartopu savaşı kim kazandı?"

"Tabii ki ben." Gülümsedi. "İyi misin?"

"Kesinlikle. Daha mutlu olamazdım."

Başını geriye atıp güldü. O anda göğsümde, çalıştığım hırdavat dükkânına gelip müdürümüzle konuşmak istediğini söylediği o yaz gününde hissettiğim küçük hıçkırığın aynısını hissettim. Onu daha önce bu civarda görmemiştim. Oysa ufak kasabamızda inşaat işinde çalışan herkesi tanıyordum. O ayrıldıktan sonra, hemen arka tarafa gittim ve isminin Andrew Nash olduğunu, Victoria'dan geldiğini ve gölün en sonundaki bakir arazilerin olduğu bölgede inşaat çalışmaları yapacağını öğrenmiştim.

Bir sonraki gelişinde, ihtiyaç duyduğu her şeyi bulmasına yardım ettim ve ona Lions Gölü'nden ve yazları yaptığımız tüm eğlenceli şeylerden, son zamanlarda havanın ne kadar sıcak olduğundan söz ettim. Bunları anlatırken sürekli olarak çenemi kapatmam ve ona da söz hakkı vermem gerektiğini düşünüyordum ama çenemi kapalı tutamıyordum işte. Hatta sanki kendisi bula-mazmış gibi, bir harita çıkarıp ona gölün etrafındaki en iyi yüz-me alanlarını bile gösterdim. Siparişlerini kasadan geçirmemi beklerken eliyle durmadan açık kumral saçlarını geriye atıyordu. Saçlarının bazı yerleri daha açık renkti ve omuzlarına kadar uzanıyordu.

"Saçlarını kestirmen gerek," dedim ve aynı anda yanakları-mın kızardığını hissettim. Salakça bir şey söylemiştim.

"Doğru," dedi gülerek. "Son zamanlarda çok meşguldüm." Gün ışığı yandaki pencereden içeri yansıyor ve gözlerine vuruyordu – gözleri buzul suları gibi yeşildi.

"Baban Ian Finnegan mı?" diye sordu.

Ona faturayı uzattım. "Onu tanıyor musun?"

"İş arıyor olabileceğini duydum."

"Babam harika bir marangozdur, çok da deneyimli." Nefesi-mi tutup bekledim. Çok fazla şey söylemek istemiyordum ama evde oturup arka arkaya telefon görüşmeleri yapan babamı dü-

şünmeden de edemiyordum. İyi bir işi vardı ama anneme yardım etmek için çok izin aldığından işten çıkarılmıştı.

“Ona şantiyeye gelmesini söyle.”

Ondan sonra Andrew’u babama öğle yemeğini götürdüğüm zamanlarda görmeye başladım. İşçilerle birlikte nadiren yemek yiyordu ama hemen hemen her zaman bana merhaba demek ve hatırlamamı sormak için yanıma geliyordu. Babam bir akşam yemeğinde, “Asla pes etmiyor,” demişti. Ona ne kadar hayran olduğu belliydi. “Bizler işçilere çörek ve kahve götürmeden önce oraya geliyor ve eve giden son kişi o oluyor.”

Bir gün, Andrew’a rosto etli bir sandviç götürmüştüm. Buna o kadar şaşırmıştı ki ben mahcup bir şekilde beklerken elindeki sandviçe bakakalmıştı. Sonra yüzünde bir gülümseme belirmiş ve bunun en sevdiği sandviç olduğunu söylemişti. Oturup sohbet ettikten sonra beni satın almayı düşündüğü araziye görmeye davet etmişti. Bütün araziye birlikte yürüyerek gezmiş, ağaç kütüklerinin altına ve üstüne tırmanmış, ikimiz de neredeyse popo üstü düşene kadar gülerek tepelerden kaymış, bir şişe suyu paylaşmış ve yanıma daha fazlasını almadığımız için kendimize kızmıştık. O günden sonra da her fırsatta görüşmüştük. Henüz birlikte yaşamaya başlamamıştık ama endişeli değildim. Birbirimizin her düşüncesini ve ruh hâlini anlıyorduk; acıktığımı, yorulduğum ya da bir şeylere üzüldüm zamanlarda beni anlıyordu. Ben de onu iyi anlıyordum, tıpkı onunla evlenerek hayatımın en iyi kararını verdiğimi anladığım gibi.

Andrew yanımdan geçerken durup yanağımı öpmüş ve “Evinize hoş geldiniz, Bayan Nash,” demişti.

Andrew’un yeni çalışma odasındaki kutulardan birini açıyor, dosyalarını dikkatle çekmecelerine koyuyordum ki arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Arkama dönüp ona gülümsedim ama yüzündeki ifadeyi görünce duraksadım. Sanki bir şeye kızmış gibiydi ama yüzü bir anda düzeldi.

“Bunu yapmana gerek yok,” dedi.

“Sorun değil.” Acaba çalışma masasını görünce mi rahatsız oldu diye düşündüm. Babasından aldığı birkaç parça eşyadan biri de buydu. Deposunu temizlerken bulmuştuk. Bunu eve getirme konusunda pek emin olamamış, çok eski, çizik ve tarzına uymayan bir masa olduğunu söylemişti ama meşe kısmının çok güzel olduğunu ve bir kış projesi olarak onu yenileyebileceğimizi söylemiştim.

Yanıma gelip dosyaları elimden aldı ve masaya bıraktı. “Benim kendi sistemim var. Bir şeyi yanlış yere koyarsan onu bulmakta zorlanırım.”

“Doğru, haklısın. Tabii.”

“Akşam yemeği harika kokuyor.” Ani çıkışını telafi etmeye çalıştığı belliydi ama kendimi yine de kötü hissediyordum. Ona sormam gerekirdi, ne var ki kendi evimde annemle babama yardım etmeye çok alışmıştım. Anneme MS teşhisi konulduğundan beri bir şey yapmak için kimseden izin almam gerekmiyordu. Banka işlerini bile ben hallediyordum.

“Yorkshire puding* yapıyorum.”

“Hımm, harika,” dedi yüzünü enseme yaslayıp.

“Burnun buz gibi!”

“Garaj girişindeki karları kürtüyordum.” Babam ve Chris birkaç saat önce gitmişlerdi ve o zamandan beri kutu açıyorduk. “Bu gece yine kar yağacak sanırım.”

“Umarım yolları temizlerler. Josh benden yarın işe gelmemi istedi.”

Başım kaldırdı. “Evdeki işleri bitirmek için izin alacağınızı sanıyordum.”

İç çektim. “Birisi yine hasta olmuş.” Senenin o zamanı, Noel eğlencelerinden sonra her zaman birileri arayıp hastalık izni alırdı.

* Yorkshire puding, geleneksel olarak et ve sebzeler ile servis edilen popüler bir İngiliz garnitürüdür. Un, yumurta ve süt veya sudan oluşan kremsi bir hamurdan yapılır. (e.n.)

"Sana alısam yemeğinde söyleyecektim. Babana ustabaşılık işini teklif edeceğim ama sık sık seyahat etmesi gerekecek."

"Aa, ama anneme bakması gerekeceği için kabul edemez." Babamın adına hayal kırıklığına uğramıştım. Paraya gerçekten de ihtiyaçları vardı ve teklif verdikleri bazı projeler konusunda çok heyecanlı olduklarını biliyordum.

"Sen hırdavatçıdaki işini bırakıp benim yanımda çalışırsan anneme de daha çok yardım edebilirsin. Evleri dekore edecek, süitleri gezdirilmeye hazır hâle getirecek, tesisatla ilgili parçaları seçecek birisine ihtiyacım var."

"Bilemiyorum... Josh da bana terfi verebileceklerinden söz ediyordu." İnsanların kocası sayesinde her şeye sahip olan şımarık ve zengin bir ev hanımı olduğumu düşünmelerini istemiyordum. Andrew'un annesi öldüğünde, dedesinin borsada yaptığı servetin güven fonu ona miras kalmıştı ama oradan sadece ufak ödemeler alıyordu – arkadaşlarımdan düşündüğü gibi zengin değildi. Öte yandan, hırdavatçıda çalışmayı, düzenli müşterilerimi görmeyi ve insanların aradıklarını bulmalarına yardım etmeyi de seviyordum.

"Tatlım, Josh atıp tutuyor. Seni asla terfi ettirmeyecek."

"Senelerdir orada çalışıyorum." Orada çalışmaya daha liseden mezun olmadan başlamış, mezun olduktan bir yıl sonra da tam zamanlı çalışmaya geçmiştim. Üniversiteye gitmeyi ya da üniversiteden birkaç ders almayı düşünmüştüm ama ne yapmak istediğimden emin değildim. Andrew'un sadece yirmi yedi yaşında olmasına rağmen hayatta ne yapmak istediğini çoktan belirlemiş olmasına hayrandım.

"Evet, sen tezgâhın arkasında çalışan şirin kızsın. Daha oraya adımımı atmadan önce senden bahsedildiğini duymuştum. Üzgünüm, Lindsey, ama ben Mike'ı terfi edeceklerini duydum."

"Josh samimi gibiydi." Kızmış ve öfkelenmiştim ama en çok da incinmiştim.

"Seni kötü hissettirmeye çalışmıyorum. Sadece başkalarının seni nasıl gördüğünü söylüyorum. Sana baktıklarında sadece güzel bir

sarışım görüyorlar.” Atkuyruğumun ucunu çekti. “Seni benim gibi takdir etmiyorlar, ne kadar zeki ve yaratıcı olduğumu görmüyorlar.”

Belki de haklıydı. Belki de hırdavat dükkânı çıkmaz bir sokaktı ama odaların hangi renge boyanacağını seçmek günde kaç saatimi alırdı ki? “Belki muhasebe işlerine yardım edebilirim?”

“Mali işlerle ben ilgilensem daha iyi olabilir. Ama muhteşem bir zevkin var. Bu evde şu anda kadar yaptıklarına bayıldım.”

“Pek bir şey yapmadım.” Andrew renkleri kendi seçmiş, evin bir sene içinde satılmasını kolaylaştıracak için doğal toprak renklerine boyanması gerektiğini söylemişti ama ben yatak örtüleri, perdeler ve bitkilerle eve biraz kişilik katmaya çalışmışım. Dügün portremizi şöminenin üstüne asmıştık.

“Buraya bir yuva hissi verdin. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun.” Elleri bluzumun altından kürek kemiklerime ve ensemin alt kısmına doğru ilerliyor ve beni masaya doğru hafifçe itiyordu. Birden beni hızla kaldırıp masanın üstüne oturttu ve dizlerimi araladı. Neredeyse dengemi kaybedecektim ama iri elleriyle kalçalarımı kavrayarak beni dengede tuttu ve muzip bir ifadeyle bana baktı. “Dediklerimi düşün, olur mu?”

Sonra beni biraz daha kendine çekti ve köprücük kemiğimden başlayarak dudaklarıma kadar ateşli öpücüklere boğdu. Omuzlarını sıkıca kavramışım ve hiçbir şey düşünmüyordum.

Eve taşındığımız gece aklıma kusursuz bir Noel hediyesi fikri geldi. Koltukta keyif yaparken şöminenin üstünde benim ailemin bir sürü fotoğrafı olduğunu, onunsa annesine ait tek bir fotoğraf olduğunu fark etmişim. Babasının hiç fotoğrafı yoktu çünkü seneler önce taşındığında fotoğraf dolu bir kutuyu kaybetmişti ama ben onun birkaç fotoğrafını nasıl bulabileceğimi biliyordum. Andrew’un babası Deniz Kuvvetleri’nde görev yapmıştı. Eski görevlilerle ilgili mutlaka bir dernek olmalıydı. Biraz araştırma yapmam yeterli olacaktı.

Andrew hiçbir zamana ailesinden fazlaca söz etmezdi. Ben de üstelememişim ama annesinden bahsettiğinde ifadesi tamamiy-

la değişirdi. Bazen hüzünlü görünür, bazen de mutlu bir anısını paylaştığında tatlı tatlı gülümserdi. Annesi o yirmi yaşındayken ölmüştü ve Andrew daha sonra hayatına yalnız başına devam etmişti. Babası uzun süre önce onları terk etmişti. Andrew on iki yaşındayken işle ilgili bir seyahate çıkmış ve geri gelmemişti. “Aylarca denizde kaldıktan sonra aile hayatına uyum sağlayamadı,” demişti Andrew. “Bu ona fazla gelmişti.” Üzgün ya da öfkeli olduğu söylenemezdi. Sadece olanları anlatıyordu. Babası birkaç sene önce vefat ettiğinde de cenaze masraflarını Andrew üstlenmişti.

İnternete girip Andrew’un babasının Deniz Kuvvetleri’nde görev yaptığı senelerde Batı Kıyısı’nda kullanılmış olan gemilerin bir listesini buldum. Sonra iş, mürettebatın isimlerini ve fotoğraflarını bulmak için arşivleri taramaya kaldı. İki gün içinde, Edward Nash’in, birkaç adamla birlikte bir geminin pruvasında durduğu bir fotoğraf buldum. Bilgisayarımın ekranındaki kumlu siyah-beyaz fotoğrafı büyütüp Edward’ı inceledim. Üniformasının içinde yorgun ve çok genç görünüyordu ama yüz hatları o kadar tanıdıktı ki hayretler içinde kalmıştım. Acaba görünüşlerinden başka bir şeyi daha paylaşıyorlar mı diye merak ettim. Hiçbir zaman yeniden bir araya gelme şansı bulamamış olmaları çok üzücüydü. Onunla tanışmayı isterdim. Fotoğrafa eğildim ve ona Andrew’dan söz ettiğimi hayal ettim.

Oğlunuz harika bir adam. Herkes ona bayılıyor. Toplum için çok şey yapıyor, parklara banklar inşa ediyor, bağışlarla ayakta kalan bir beyzbol takımının üyesi. Hatta annem etrafta daha rahat dolaşsın diye, babamın anneme bir tekerlekli sandalye yapmasına bile yardım etti. Onu görseydiniz çok gururlanırdınız.

Fotoğrafçıya bir e-posta yazıp fotoğrafları temizleyebilirler mi diye sordum. Sonra da internetten buna en uygun olacak çerçeveyi aradım. Andrew çok şaşıracaktı.

Noel arifesiydi; Andrew ve ben birer hediyeı açmaya karar vermiştik. Sabahleyin ailemin evine gidip krepli bir kahvaltı yapacaktık. Ailemin evinde uyanmadığım ilk Noel’di ve biraz hü-

zönlüydüm ama yakın zaman önce evlendiğim kocamla kutlama yapacağım için de heyecanlıydım.

Daha sonra annem, babam ve erkek kardeşim için aldığımız hediyeleri paketleme işini halledecektik. Andrew’la alışveriş merkezine gitmek ve alışveriş arabamızı hediyelerle doldurma düşüncesi beni heyecanlandırmıştı. Fazla para harcadığımızdan endişe ettiğimde, ona çok iyi davrandıkları için onları şımartmak istediğini söylemişti. “Sadece mutlu olmalarını istiyorum.” demişti.

“Şu olabilir mi?” Andrew, parlak mavi kâğıda özenle sardığım ve üst üste geçmiş buz saçakları gibi görünen gümüş rengi bir kurdeleyle bağladığım çerçeveyi seçmişti.

“Tabii.” Heyecanım mideme vurdu ve keşke o kadar çok yumurta likörü içmeseydim diye düşündüm. Andrew iri elleriyle dikkatle hediye paketini açtı. Acele etmiyor, göz kırpıp beni daha da heyecanlandırıyordu. Neredeyse paketi elinden kapıp onun için açacaktım.

Kâğıdın son kısmını da kaldırdı ve çerçeveye baktı.

“Bu ne?” Sesi duygudan yoksundu. Kafam karıştı. Duygulan-
dığında böyle mi oluyordu?

“Babanın bir fotoğrafı.” Babasının çok sert görünmediği, bakışlarını ileriye odakladığı bir fotoğrafını seçmişim.

“Ne olduğunu biliyorum. Nasıl buldun bunu?” Öfkeyle bana bakıyordu ve bu bakışı tanıyordum. Babası gibi bakıyordu ama yüzünün öyle bir ifadeye bürünebileceğini hiç tahmin etmiyordum. Ne diyeceğimi şaşırdım.

“Bana ismini söylemiştin. Deniz Kuvvetleri’nin bir sitesini buldum.”

Elimi uzatıp kolunun üstüne koydum. Kasları parmaklarımın altında gevşeyip kasıldı. Elim yavaşça geri çektim. “Evimizde benim ailemin bir sürü fotoğrafı var. Düşündüm ki...”

“Beni bok gibi hissettirmeyi mi istedin? Babam ailemi yüz üstü bıraktı. Bunu hatırlamak için onun suratını görmem gerekmiyor. Bunu yaptığına inanamıyorum.”

Utancım acıya dönüşüyordu ve gözlerim yanmaya başlamıştı. “İyi bir şey yapmaya çalışıyordum. Ona bu kadar kızgın olduğumu bilmiyordum – çocukluğunla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.”

“O yüzden mi internette araştırma yaptın? Hayatımla ilgili tatsız şeyleri ortaya çıkarmak için mi?”

“Tabii ki hayır. Neden bu kadar kızdığını anlamıyorum.”

“Babamla ilgili bilgi mi istiyorsun? Sersemin tekiydi, tamam mı? Bana da anneme de bok gibi davrandı. Annem öldükten iki gün sonra geldi, beni tanımak istediğini söyledi ama sadece güven fonundaki parayı istiyordu. Onu kovdum.” Çerçeveyi yere attı ve camını paramparça etti. “Noel’imizi ne hâle getirdin!”

Çekip gitti ve birkaç saniye sonra çalışma odasının kapısını arkasından sertçe kapattı.

Koltuğa oturup gözlerimdeki yaşlara engel olamayarak ağacıma baktım. Nasıl o kadar aptal olabilmiştim? Tabii ki babasını hatırlatan bir şey istemiyordu. Sırf ben kendi babamı seviyorum diye, herkesin sevmesi gerekmiyordu ki. Ama Andrew’un söylediklerini ve bana nasıl baktığını zihnimde tekrarlamadan edemiyordum. Daha önce hiç kavga etmemiştik. Sadece balayımızda beni tersleyip tek başına uzun bir yürüyüşe gittiği ve beni odada bıraktığı bir olay yaşamıştık. Sonradan tur rehberinin bana bakışlarından hoşlanmadığını söylemişti ama bu tamamıyla benim hatamdı. Rehber karşı kesinlikle fazlaca dostane davranmış ve bunun yanlış anlaşılabilirliğini düşünmemiştim.

Belki de Andrew sadece yorgundu, hâlâ yolculuktan ve taşınmadan dolayı kendisine gelmeye çalışıyordu. Koridora baktım ve acaba özür dilesem mi diye düşünüp ardından onu biraz yalnız bırakmaya karar verdim.

Kırık camları topladım, minik parçaları süpürdüm ve çerçeveyi bir dolaba tıkp televizyonu açtım. Bu benim biraz oyalanmamı sağladı ama Andrew aradan bir saat geçtiği hâlde odadan çıkma-

yınca hafifçe kapısını tıklattım. Yanıt vermedi. Elimi kapıya yasladım.

“Andrew, çok özür dilerim.”

Sessizlik.

Neredeyse gece yarısı olmuştu. Gözkapaklarım düşüyordu ve birazdan yatmam gerekiyordu ama oturma odasında kalıp ailem için aldığımız son birkaç hediye sardım. En sonunda, Andrew’un çalışma odası kapısının açıldığını duydum ve koltukta arkama oturduğunu hissettiğim an, nefesimi tuttum.

“Özür dilerim, Lindsey,” dedi. “Salak gibi davrandım.”

Hızla arkama döndüm. “Hayır. Ben özür dilerim. Bilmeliydim.”

“Nasıl bilebilirdin ki? Haklısın, sana ondan söz etmedim. Kimseye söz etmedim. Arkadaşlarımdan hiçbirine, üç sene birlikte yaşadığım Melissa’ya bile söz etmedim.” Onu aldatan ve eşyalarının yarısını çalan eski kız arkadaşının ismini duyduğumda tepki vermemeye çalıştım.

“Ben, o değilim,” dedim. “Seni seviyorum.”

“Biliyorum.” İç çekerek nefes verdi. “Seni hak etmiyorum.”

“Öyle deme. Tabii ki hak ediyorsun. Keşke hayatını benimle daha çok paylaştı.” Koltukta yan yana oturmak için döndüm.

“Ben sadece *seni* tanımak istiyorum.”

“Anlatacak çok şey yok.” Yutkundum. “Sadece babamın beni istemediğini açıkça belli ettiğini söyleyebilirim. Beni birkaç kez merdivenlerden aşağı itti, biraz hırpaladı ve kemerini de iyi kullanırdı. Çocukluğumun büyük bir kısmını, gemiden döndüğünde ondan korkarak geçirdim. Her zaman anneme bağırırdı – ve annemin kollarında çürükler görürdüm. En sonunda gittiğine sevindim ama birkaç sene sonra annem o ilk kitleyi fark etti. Ölene dek ona iyi bakmak için elimden geleni yaptım ama sonuçta hâlâ bir çocuktum, anlıyorsun ya.”

Başından geçen her şeyi düşünürken içimden ağlamak geldi. Çok hızlı büyümüştü. “Artık benim aileme sahipsin.” Eğilip kollarımı boynuna doladım ve ona sıkı sıkı sarıldım.

“Benim için çok önemlisin,” dedi. “Senelerdir bir yerlere doğru sürükleniyormuş gibiydim ama nihayet tutunacak bir dal buldum. Seni asla kaybetmek istemiyorum.” Ilık yanağını yanağıma dayadı ve bana sımsıkı sarıldı. Vücudum gevşedi ve büyük bir rahatlama hissettim. Benim bildiğim ve sevdiğim Andrew işte buydu. “Hediyeni kırdığım için gerçekten de çok üzgünüm,” dedi. “Onca zamanı bana özel bir hediye hazırlamak için harcadığını ve her şeyi mahvettiğimi düşünmek beni çok üzüyor. Bazen neden böyle davrandığımı bilmiyorum. Gözüm hiçbir şeyi görmüyor ve düzgün düşünememeye başlıyorum. Sana karşı böyle davranmak istemiyorum.” Kafası oldukça karışmış, kendinden hiç emin değilmiş ve fazlasıyla utanmış gibiydi.

Geri çekilip yüzüne baktım. “Bu kadar büyütülecek bir şey değil, tamam mı? Önümüzde daha kutlayacak çok Noel var. Bir sonraki sene, sana garip bir atkı falan örerim.”

Yüzümü elleriyle sardı. “Çok iyisin. Nasıl bu kadar şanslı olabilirim?”

“Yarın aile karmaşası arasında o kadar da şanslı olduğunu düşünmeyebilirsin.”

“Gidip yatalım. Sana sarılmak ve seni ne kadar çok sevdiğimi göstermek istiyorum.” Bana dokunmasını arzulamama neden olan bir ifadeyle bakıyordu ama o anda bir şey geri durmama neden oldu.

Kırmızı bir kurdele almıştım. “Hemen olmaz! Bu hediyeleri sarmaya devam etmemiz gerek!”

Onun kurdeleyi dikkatle büyük bir paketin ortasına yapıştırmasını izledim. Hâlâ biraz huzursuzdum ama geride kalan olumsuz hisleri bir kenara itmeye çalışıyordum. Gerçek bir evliliği oluşturan şeyler bunlardı: tartışmalar, yanlış anlaşılmalara, sorunları çözmeye çalışmalar ve daha da yakınlaşmalar.

Hediyeleri birlikte sarmamış olmamız sorun değildi. En azından bu işi birlikte bitiriyorduk.

Aralık 2016

Polis memurunun ismi Onbaşı D. Parker'dı. Kadın otuzlarında görünüyordu ve kestane rengi saçlarını topuz yapmıştı, açık mavi gözleri vardı ve beni rahatlamak istercesine tatlı bir gülümsemeyle bakıyordu bana. Ama ben tir tir titriyordum ve sözcükler dilime dolanıyordu. Kartvizitini avcumda sıkıca tutuyor ve üstündeki RCMP logosuna ve resmi harflere sanki bunlar beni güvende hissettirebilirmiş gibi bakmadan edemiyordum. D. harfinin hangi ismi temsil ettiğini hatırlayamıyordum çünkü ismini söylediği an bulanıktı. Arabasının arabamın arkasına yanaştığını gördüğümde çok rahatlamıştım. Önce o içeri girdi ve kimsenin orada olmadığından emin oldu ama Andrew'un çoktan kaçtığını biliyordum. Orada vakit kaybetmeyecek kadar zekiydi.

Mutfaktaydık ve kadına neden eve giren kişinin eski kocam olduğundan o kadar emin olduğumu anlatmaya çalışıyordum. "Anahtarlarımı çantamın üstüne koymuş... Eskiden anahtarlarımı kaybettiğim için bana kızardı."

"Cüzdanınızdan bir şey almış mı?"

"Bilmiyorum. Dudak parlaticımı da çantama koymuş." Dudak parlaticısına baktım, hayatım boyunca bir daha asla onu kullanamayacağımı biliyordum. "Pencereden girmiş olmalı."

"Tamam. Bana tam olarak neresi olduğunu gösterin."

Onu az kullanılan misafir odasına götürüp pencereyi işaret ettim. Polis memuru dışarıya baktı. Son bir saattir ne kadar çok yağmur yağdığını ve karların evin etrafında nasıl eridiğini düşündüm.

“Ev sahibinin değerli eşyaları olup olmadığını biliyor musunuz?”

“Belki birkaç parça mücevheri olabilir... Ama Andrew bir şey almamıştır. Sadece evde olduğunu bilmemi istedi. Sanırım, ön taraftaki dolaba gizlendi ve ben yatak odalarını temizlerken dışarı çıktı. Gatsby koridorun sonunda ürkmüş gibiydi.”

“Gatsby mi?”

“Kedi.”

“Onunla da konuşsam iyi olacak.” Şaşkınlıkla ona baktığımda, gülümseyip omuzlarını silkti. “Polis esprisi.” Pervaza bakıp bir şey arıyormuş gibi dışarı sarktı. “Parmak izi var mı diye bakmam gerek. Bir de ev sahibinin telefon numarasına ihtiyacım olacak.”

Polis memuru yukarı katta işini yaparken koltuğa oturup onu bekledim. Telefonda alçak sesle konuştuğunu ve ayak seslerini duyabiliyordum. Ben odadayken Bayan Carlson’la konuşmak istemediği belliydi – daha fazla soru sorabilmek için aşağıda kalmamı istemişti.

Polis memuru (sonradan isminin Dana olduğunu hatırladım) parmak izi setiyle aşağı kata indi. Kıyaslama yapabilmek için benim parmak izlerimi çoktan almış, çantamı ve dolabın kapağını da parmak izleri için incelemişti ama bir şey bulamamıştı. Koltuğun diğer ucuna oturdu.

“Pervazda birkaç iz buldum. Daha sonra karakolda bazı karşılaştırmalar yapacağım.” Evin geri kalanında bir şey bulamadıysa, pervazda bulduğu izlerin işe yaramayacağını biliyordum.

“Bayan Carlson’la konuştunuz mu? Çok endişelenmiş olmalı.” Korkmuş da olmalıydı. Andrew’un onun güzelim kuşunun

ölmesine neden olduğunu düşünmekten nefret ediyordum. Yaşlı kadın şimdi benim hakkımda ne düşünecekti?

“Eve geliyor ve herhangi bir eksik varsa bana haber verecek.” Saatine baktı. “Onunla konuşmak için birkaç saate geri gelirim.”

“Artık gidebilir miyim?”

“Bir sakıncası yoksa birkaç sorum daha var.” Sesi hâlâ sakin-di ama gözlerinde dikkatli bir ifade vardı. “Eski kocanızın yakın tarihte hapisten çıktığını söylemişsiniz. Neden hapisteydi?”

“Hatalı sürüşten dolayı ölüme sebebiyet vermekten.” Kadın bana hâlâ dikkatle bakıyordu ve benden sadede gelmemi bekliyormuş gibi gözlerini kısmıştı ama tüm anılar bir anda aklıma doluştuğu için konuşmakta zorlanıyordum. “Bir başka arabayla çarpıştı ve sürücü kadın öldü. Kamyonetinde bir silah buldular. Polise beni öldürmek istediğini söyledi.” En uzun hapis cezası olarak ona on sene vermişlerdi. Çoğu suçlu bu sürenin sadece üçte ikisi kadar hapis yatardı ama öfkesi sonuçta benim lehime işlemişti. Bütün programlara katılmayı reddetmiş, asla pişmanlık sergilememişti ve o kadar çok kavgaya karışmıştı ki şartlı tahliye talebi geri çevrilmişti. Yedi sene sonra, yasal olarak serbest kalma hakkı vardı ama hapiste birisini bıçakladı ve onu öldürmesine ramak kalmıştı. Kendini savunduğunu iddia etti ve bu nedenle ceza almadı ama cezasının tamamını çekmek zorunda kaldı.

“Hapisten çıktığından beri ondan haber aldınız mı?”

“Hayır ama anlamıyorsunuz. Zihin oyunları oynamakta ustadır o. Bunu beni korkutmak için yapmıştır.” Ter içinde kalmıştım ve her yanımin buz kestiğini hissediyordum. Kalın bir battaniyeye sarınmak, sıcak bir banyo yapmak istiyordum.

“Nerede olduğunu araştırırım.”

“Bunları uydurmuyorum.” Sesimin savunmacı ve biraz da aksi çıktığını o anda fark ettim ama kadının yüz ifadesi değişmedi. “O, buradaydı. Burada olduğunu *biliyorum*.”

“Ondan korktuğunuzu anlıyorum,” dedi. “Ama ne yazık ki gerçek bir suç işlediğine ya da evde olduğuna dair bir kanıt olma-

dan hiçbir şey yapamam.” Sesi samimi geliyordu. Bana gerçekten de yaşadığını hissetmekle birlikte bu durum beni şu an pek de rahatsızlamıyordu.

“O halde ne yapabilirim? Kendimi nasıl koruyabilirim?”

“§10. Kanun Maddesi uyarınca bir uzaklaştırma kararı için başvuru yapabilirsiniz ama polis teşkilatı eski kocanızın güvenliğinizi tehdit ettiğine dair daha fazla kanıt isteyecektir. Anahtarlarınızın yerini değiştiren kişi oysa bu huzursuzluk yaratan bir durum olabilir ama tehdit edici olduğu anlamına gelmez.”

“Bu, kısıtlama emri gibi bir şey mi?”

“Evet, ona benzer bir şey. Bir kısıtlama emri çıkarmak isterseniz bu emir genellikle boşanma duruşmasında bir aile mahkemesinden verilir. Uzaklaştırma kararı daha çok önleyici bir karardır. Karşıdaki kişinin mahkeme kararını kabul etmesi gerekir veya itiraz da edebilir. Sonra bu emrin neden gerekli olduğunu kanıtlamak da size düşer.”

“Bu durumda, gerçekten de kötü bir şey yapmasını beklemem gerekecek.”

“Kesin bir tehdit oluşturmaya başladığını hissederseniz beni arayın. Süreç konusunda size yardımcı olurum.” Bir başka kartvizitin arkasına bir şeyler yazıp bana uzattı. “Bugün olanlarla ilgili başka bir şey hatırlarsanız da lütfen arayın. Cep telefon numaram kartın arkasında.”

Kadın kapıya doğru giderken, Atticus’un kutusunun tezgâhın üzerinde olduğunu hatırladım. “Kuşu gömmem gerekiyordu.”

“Şu anda yağmur çok şiddetli.”

“Yapacağıma söz verdim.” Kutuyu alıp göğsüme bastırdım.

“Onu bana vermeye ne dersiniz?”

Tabii. Otoyolda giderken pencereden dışarı fırlatsın diye mi kuşu ona verecektim? “Teşekkürler ama Bayan Carlson’ın bu işi ancak ben yaptığım takdirde rahat edeceğini biliyorum.” Çantamı alıp beni durdurmasına fırsat vermeden kapıya doğru gittim.

Hızlı adımlarla bahçedeki kulübeye doğru yürürken ve küreği leylak çalılıklarının oraya doğru sürüklerken arka verandadan beni izledi. Küreği yere sapladım ve derine insin diye ayağımla ittim. Soğuk yağmur suratıma çarpıyor, saçlarım ıslanıyor ve buz gibi sular enseme akıyordu ama duramazdım. Nefes nefese kalmıştım. Haydi, haydi. Bir parça toprağı küreğe doldurup kenara attım. Arkamda ayak sesleri duydum.

“Yardım istemediğinizden emin...”

Bir öbek toprak ayaklarının dibine fırlayınca, polis memuru kenara çekilip başka bir şey demedi. Çukuru kazıp kutuyu içine yerleştirdim ve ellerimle üstüne toprak atıp düzleştirdim. Doğrulup soluklanmaya çalıştım. Ona bakmadım. Gözlerimi yumdum, başımı eğdim ve Atticus için bir dua okudum. Sonra da Sophie ve kendim için dua ettim.

Kasım 1998

Yine tekme atıyordu. Hırdavat dükkânının ortasında durup ellerimi karnımın üstünde gezdirdim. Bir ayak, minik poposu veya belki de omzunun kıvrımıydı bu hissettiğim. Doktor bize bir kızımız olacağını söylediğinde, Andrew o kadar heyecanlanmıştı ki ona pembe renkli bir olta almıştı. Karnıma hafifçe bastırdım ve onun yanıt olarak tekme atışını hissederken perendeler attığını hayal ederek gülümsedim. Bebek bir balerin, bir akrobat gibiydi. Evlendikten beş ay sonra hamile kalmayı planlamamıştım ama Andrew çocuklarımızla başa çıkacak kadar enerjimiz olsun ve emekliliğimizin keyfini çıkarabilelim diye genç yaşta çocukları olmasını istediğini söylediğinde, bu isteği bana mantıklı gelmişti. Kariyerime daha sonra da odaklanabilirdim.

İç çekip tekrar duvara baktım. Tam yirmi dakikadır mutfak muslukları reyonuna bakıyordum ve hâlâ Andrew'un nikel kaplamalı mı paslanmaz çelik mi istediğini hatırlayamamıştım. "Konuştuklarımızdan al," deyip birkaç talimat vermişti ama bunların çoğu o gittiği anda aklımdan uçuvermişti. Bana karşı o kadar sabırlı davranıyordu ki. İki kere inşaat alanından eve gelip bana yedek anahtarları vermek zorunda kalmıştı. Sonradan anahtarlarımı buzlukta bulmuştuk. Bunları neden oraya koyduğumu bir türlü anlayamamıştım. Artık anahtarlarımı her sabah çantamın üstüne

koyuyordu. Endişeli bir ifadeyle bana bakıp "Belki de bir doktora görünmen iyi olabilir. Bu hamilelik hormonları kafanı karıştırıyor," dediğinde ona sadece yorgun olduğumu söylemiştim.

O da yorgundu. Yeni projesi çok vaktini alıyordu ama yine de benimle ilgileniyor, her zaman sağlıklı beslendiğimden ve uzun yürüyüşler yaptığımdan emin oluyordu. Hamile kıyafetleri almak için alışverişe çıktığımda benimle gelmesine şaşırmışım. Birçok erkek bu tür şeyleri umursamazdı. Arkadaşım Samantha kırk yaşındaki bir ev hanımı gibi giyinmeye başladığımı söyleyerek benimle dalga geçmişti, oysa o vücudunu göstermeyi *seviyordu*. Ama benim öyle davranmam için bir gerek yoktu. Andrew'un daha yetişkin ve olgun zevkleri vardı. Hangi erkek başkalarının, karısının göğüs dekoltesine bakmasından hoşlanırdı ki?

Fiyat etiketleri bulanıklaştı. Birkaç kere gözlerimi kırpıştırıp iyice açtım ve kendimi odaklanmaya zorladım ama gözkapaklarım hâlâ kapanıyordu ve esnemedenden duramıyordum. Yatağımızı, yavaş pişiren tenceredeki yahniyi düşündüm. Belki de musluk seçme işinden vazgeçmeliydim.

Bir elimle paltomu etrafıma sıkıca sararak ve başımı eğerek arabaya koştum ama yağmur damlaları yine de yüzüme vuruyordu. Kasım ayında gökyüzü karanlık ve kasvetliydi, pas rengi yapraklar dönerek düşüyor ve yolun kenarında hızla oluşmakta olan birikintide süzülerek yüzüyordu. Ayaklarım sıırılsıklam olmuş, parmaklarım buz tutmuştu. Çizme giymem gerekirdi ama hemen gidip geleceğimi düşünmüştüm.

Kapıyı hızla açıp arabaya bindim ve direksiyonun arkasına sığındım. Anahtarı çevirdiğimde, marş motorundan bir klik sesi çıktı. Birkaç kere daha arabayı çalıştırmayı denedim ama her denememde daha fazla çaresizliğe kapıldım. En sonunda pes ettim, cep telefonumu çıkarmak için çantama uzandığımda onu evde unuttuğumu fark ettim. Islak paltoma sarınıp ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım. Buralarda oto tamircisi yoktu ve annem araba kullanamıyordu. Andrew'u aramak için mağazadaki

telefonu kullanmam gerekiyordu. Beni almak için işini bırakmak zorunda kalacak olması hiç hoşuma gitmiyordu.

Tekrar birikintilerin arasından mağazaya döndüm. Saçlarımdan sular damlıyordu ve soğuk iliklerime kadar işlemişti. “Telefonunuzu kullanabilir miyim?” diye sordum görevlilerden birine. “Arabamı çalıştıramıyorum.”

“Gideceğin yere bırakmamı ister miydin?” dedi kuyrukta arkamda olan bir adam.

Arkama döndüm. Kasabadaki bir diğer inşaat şirketinin sahibi olan Bob Irvine’di. Şükürler olsun. Artık Andrew’u rahatsız etmeme gerek kalmayacaktı. Bob’u senelerdir tanıyordum. Kızı erkek kardeşimle aynı okula gidiyordu. Hep böyle nazık bir adamdı.

“Tabii. Harika olur,” dedim.

Sıcak bir duşun ardından saçlarımı kuruluyor, buharla kaplanmış banyonun ılıklığının keyfini çıkarıyordum ki Andrew’un kamyonetinin garaj yoluna girdiğini duydum. Eve erken gelmeye karar vermiş olmalıydı. Altıma bir yoga taytı ve üzerime uzun bir kazak geçirip havluyu astım ve tek bir kırıksıklık olmasın diye yatağıma serili olan battaniyeleri düzelttim. Evde dolanırken etrafa şöyle bir göz atıp ayakkabılarımı dolaba tıktım. Karnım o kadar büyüktü ki bazen yuvarlanacakmışım gibi hissettirdiği için ev işlerini yapmak gittikçe daha zor gelse de evimizin derli toplu olmasını seviyordum. Marketteki en sevdiğim bölüm, ev deterjanlarının bulunduğu yeri. Andrew bağımlı olduğumu söyleyip benimle hep dalga geçerdi ama dediği bir bakıma doğrudu. Markete yeni bir cila ya da lavabo fırçası geldiğinde, bunu mutlaka denemem gerekirdi. Yeni temizlediğim bir odanın bir ucunda durup parıldayan ahşap yüzeyleri, kusursuz bir şekilde süpürülmüş halıyı, ışıldayan pencere camlarını izlemeyi ve limon kokulu havayı solumayı severdim. Beni bundan daha çok tatmin eden bir şey yoktu.

Andrew ön kapıdan içeri girerken yağmur sularını da beraberinde getirmişti. O anda dışarıdaki eğilip bükülen ve çılgınlar gibi sallanan ağaçları görebiliyordum. Fırtına sertleşmişti.

“Merhaba, tatlım!” dedim. “Tavuklu kişe ne dersin?” Duşa girmeden önce kişi fırına verdiğim için evin her tarafını tereyağı kokusu sarmıştı.

Uzanıp onu öptüm. Son anda başını çevirdi. Yüzü rüzgârda yanmış gibi kıpkırmızı, yanaklarıysa buz gibiydi. Şaşkınlıkla geri çekildim.

“Araban nerede?” diye sordu.

“Bozuldu. Seni aramaya çalıştım. Beni eve Bob Irvine bıraktı.”

“Bir taksi çağırman gerekirdi.”

“Aklıma gelmedi. O, teklif etti, ben de...”

“Sen benim karımsın, çocuğumu taşıyorsun. Yaptığın şeyin nasıl görüldüğünü anlamıyor musun?”

Ne hata yaptığımı anlamamıştım. Onun Bob Irvine’i sevdiğini sanıyordum. “Dikkatliydim. Bebeği strese falan sokmadım.”

“Tanrım, zeki bir kadın olduğun hâlde bazen çok aptalca davranıyorsun, Lindsey.”

Ağzımı açtım ve bebek tekme atmış gibi kaburgalarımın altında ani ve keskin bir acı hissettim ama tekme atmamıştı. “Hiç hoş bir şey söylemedin.” Son zamanlarda yaptığım bütün hataları hatırlayınca, yanaklarım alev alev yanmaya başladı. Hakkımda gerçekten de bunu mu düşünüyordu?

Koridora doğru ilerlerken yanımdan geçti ve beni neredeyse duvara çarpacaktı. Burnuma viski kokusu geldi. Ama bunun imkânı yoktu! Bütün gün çalışmıştı. Önce tereddüt ettim ama sonra peşinden mutfığa girince dolaptan bir bira çıkardığını gördüm. Sendeliyordu.

“İçki mi içtin?” Zor bir gün geçirdiklerinde, çalışanlarıyla birlikte bara gitmeyi severdi –son zamanlarda da epeyi zor günler geçirmişti– ama iki biradan fazla içmezdi ve önce beni arayıp iyi olup olmadığımı kontrol ederdi.

Arkasını dönüp bira kutusunu açtı. “Bir daha bir başka erkeğin aracına bindiğini görmek istemiyorum. Ona nasıl baktığını, flört edermiş gibi gülümseyerek hoşça kal dediğini gördüm.”

“Beni mi izliyordun?” Kamyonetini garaj yolunda ya da cadde görmemiştim. Belki de eve erken gelip tekrar çıkmıştı. Ama bunu ne diye yapmış olabilirdi ki?

“Arabanda epey fazla kilometre yaptığını gördüm. Her gün nereye gidiyorsun?”

“Bazen sadece arabayla dolaşıyorum. Sıkılıyorum.” Andrew daha önce de günümün nasıl geçtiğini sormuştu, ne yaptığımı ve kimi gördüğümle ilgili her şeyi duymaktan memnun olurdu ama bunu sadece benimle ilgilendiği için yaptığını sanmıştım. Kaç kilometre yaptığımı kontrol ettiğini bilmiyordum. Ona bunun doğru bir davranış olmadığını söylemek istedim ama yüzündeki ifade ve elleriyle sıkı sıkı tuttuğu tezgâha yaslanmış hâli beni ürkütüyordu.

“Geçen gün barda Samantha’yla öğle yemeği yedin.”

O kadar öfkeli ve beni suçlar bir hâldeydi ki benim de asabım bozulmaya başlamıştı. Benimle bu şekilde konuşulması ve başım dertteymiş gibi hissetmek hoşuma gitmiyordu. Üstelik başımın neden dertte olabileceğini de bilmiyordum.

“Sana öğle yemeği yediğimizi söylemiştim.” Artık arkadaşlarımı nadiren görüyordum. Birçoğu ya üniversiteye başlamıştı ya da erkek arkadaşlarıyla birlikte başka yerlere taşınmıştı. Andrew kasabada olanlardan hoşlanmıyordu. Samantha beni aradığında, bir kız arkadaşımın buluşup sohbet etme fırsatının üstüne atmıştım.

“Bir bara gittiğinizi söylemedin, Lindsey. Yakında anne olacaksın.”

“İçki içmedim. Neden bu kadar kızdığını anlamıyorum.”

“Peter’in karısı da bara giderdi.” Gözlerimin içine bakıyordu. “Ona neler olduğunu hatırlıyorsundur.” Peter yanında çalışan adamlardan biriydi. Pek sevmediğim biriydi. Şantiyeye gittiğim-

de, genellikle onunla karşılaşmamaya çalışırdım. Karısını onu aldatırken yakalayıp ondan boşanmış, çocukların velayetini ve evi de elinden almıştı. Andrew'un bana güvenmediğine inanamıyordum. Beni nasıl böyle tehdit edebilirdi?

"Seni asla aldatmam, Andrew."

"Aldatmasan iyi olur." Gözlerini benden ayırmadan birasından uzun bir yudum aldı.

"Bu da ne demek?"

"Başka erkeklerin arabasına binmeyeceksin demek."

Nabzım hızlanmıştı. Andrew'un daha önce de kızdığını, ofisinde saatlerce çalıştıktan sonra eve kötü bir ruh hâliyle geldiğini ya da oturup gözlerini televizyona diktiğini görmüştüm ama asla zalim ya da kindar olmamıştı. O anda evimize bir yabancı girmiş gibiydi.

"Bu geceyi ailemin yanında geçirsem iyi olacak."

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Yollar çok kötü."

Bebek yer değiştiriyor, dönüyordu. Kalp atışlarımın ne kadar gürültülü olduğunu düşündüm. Stres kötü bir şeydi. Sakin kalmam gerekiyordu. Elimi karnımın üstüne dayadım. *Şışş, minik bebek. Sakin ol.*

Andrew bakışlarını karnıma dikmişti. "Ben de sana bunu söylemeye çalışıyorum; Lindsey. Daha dikkatli olmalısın. Bebeğimize bir şey olmasını istemiyorum, anladın mı?"

Hayır. Kesinlikle bunu söylememişti. Yüzünden okunuyordu. Beni uyarıyordu ama bu sadece benden boşanabileceğiyle ilgili bir uyarı değildi. Çok daha ciddi bir şeydi. Aklıma hayalime bile gelemeyecek kadar yoğun, karanlık ve tehlikeli olabilecek bir şeydi.

"Anlıyorum."

Birasını bitirip buzdolabından bir tane daha aldı. "O hâlde, artık endişelenecek bir şey kalmadı, öyle değil mi?" Oturma odasına gidip koltuğa çöktü ve uzaktan kumandayı aldı. Konuşmamızın sona erip ermediğini bilmiyor ve hareket etmeye korkuyor-

dum. Yavaşça kapıya gidip birkaç saniye bekledim ama çoktan televizyona dalmıştı. Birasını ağzına götürdüğünü ve kana kana içerken boynundaki kasların nasıl esnediğini görebiliyordum. Sorun içki olabilir miydi? Bazı erkekler içtiklerinde gerçekten de gaddar olurlardı. Andrew normalde bu tür şeyler söylemezdi.

Mutfakta arkamdaki ocağın üstündeki yahni fokurduyordu. Yemek! Ona yemek yedirmeliydim. Annem babama midesi boşken içki içmemesini söylerdi hep.

Oturma odasına geri döndüğümde Andrew bana bakmadı. Yemek kâsesini önündeki sehpaye bıraktım. Bir hokey maçı izliyordu ve oyuncuların kırmızı üniformalarının rengi gözlerine yansıyor. Nefesim göğsümde sıkışmış bir hâlde yavaşça koltuğa oturdum. Birden elini uzatınca irkildim ama elini sadece karnıma koydu. Avcu sıcaktı.

“Eve bir güvenlik sistemi kurdurmamız gerek,” dedi. “Son zamanlarda, çok hırsızlık olayı olmuş. Bağlantıyı işyerimden kameraları kontrol edebileceğim şekilde yaparız.”

Yüzüne yandan dik dik bakıp bütün gün beni izleyecek, neye gitsem görecektir olan kameraları düşündüm. Elini karnıma biraz daha bastırdı ve bu ani baskı yüzümü buruşturmamama neden oldu.

“Tamam,” dedim. “Eğer istediğin buysa!..”

Aralık 2016

Eve vardığımda Sophie oturma odasında yere yayılmış resim yapıyordu. Çocukken de resim yapmaya bayılır ve tombul yastakları boya içinde, bir fırçayla kalm mor şeritler çizdiği kâğıdı Andrew'un onun için yaptığı şövaleye koyar ve önünde dikilirdi. "Bak, anne! Bu sensin!"

Liseye başladığından beriye mürekkep kullanıyordu. Yüzünde son derece sert ve tavizsiz ya da çok mutlu bir ifadeyle tek bir çizim için haftalarca uğraşabiliyordu. Telefonun yanında duran kâğıtların, gelen postanın, gazetelerin ve dergi sayfalarının üzerine çizdiği karalamaları buluyordum. Bunları bir kutuda toplamaya başlamıştım. Bazen çıkarıp her tükenmez kalem darbesinin çizgilerini ve kıvrımlarını inceliyordum. Zihnini ve hayal gücünü bu şekilde görebilmek beni çok mutlu ediyordu. Perilerin ağaçlara, balıkların kuşlara, kutuların çiçeklere, kanatlara, bahçe cücelerine ve ejderhalarına dönüştüğü bir dünyaydı bu.

Bazen gördüklerim beni endişelendiriyordu: kırık bir kalple birlikte çizilmiş bir kurukafa, alevler içindeki bir araba lastiği, şeytan boynuzları, hüzünlü palyaço yüzleri, gözyaşlarından oluşan ırmaklar. Bunların ne anlama geldiğini sorduğumda omuzlarını silkiyordu. "Bunları düşünmüyorum. Parmaklarımdan bu şekilde çıkıyorlar."

Sophie'yle ilgili her şey, sözleri, yüzü ve konuşurken yaptığı el hareketleri etkileyiciydi. Benden daha çok Andrew'a benziyordu ama tarzı tamamıyla kendine hastı. Tunikler, desenli taytlar giyip fularlar takıyor; saçlarını pembe, mavi ve turkuaz rengine boyuyordu. O hafta mora boyamış ve bu, yeşil gözlerini daha da ortaya çıkarmıştı. Vücut yapısı olarak bana benziyordu. Minyondu ama güçlüydü. İkimiz de hızlı koşardık.

Ona Andrew'un hapisten çıktığını söylediğimde, önce bir şey demedi. Ama sonra, "Serbest kaldıysa ne olmuş? Avukatına bizi rahat bırakacağını söylemişti, değil mi?" dedi. Boşanma sonuçlandıktan sonra avukatı benim avukatımı aramıştı: *Andrew, Lindsey'nin iyi olmasını diliyor ve artık onu rahatsız etmeyecek.* Ayrıca, Sophie'ye destek olmak için de dolgun bir çek yollamıştı. Bu paraya dokunmamış, Sophie için bir tasarruf hesabına yatırmıştım.

"Yine de bugünden sonra çok daha dikkatli olmamız gerekecek," dedim.

"Artık onun için bir şey ifade etmiyoruz," dedi Sophie ısrarla.

"Sen benim için önemlisin. O yüzden de dikkatli ol, tamam mı? Onu görürsen bana söyle."

"Şu anda neye benzediğini bile bilmiyorum." Sophie sinir olmuş, endişelenmeme kızmıştı. Bense onun haklı olduğunu ve boş yere kaygılandığımı umuyordum.

Ama şimdi Andrew'un beklediğini biliyordum.

Koltuktan bir minder kapıp yanına uzandım. "Yürüyüşün nasıldı?"

"Güzeldi." Bana göz ucuyla baktı. "İş nasıl geçti? Yine sırtın ağrıyor mu?"

"Bir Advil aldım."

"Yoga yapmalısın. Faydası olur." Bazen benim için küveti dolduruyor ya da ayaklarımı lavanta yağıyla ovuyor ve farklı bir işe geçmem için ısrar ediyordu. Temizlik yapmaktan keyif aldığımı anlayamıyordu. Bir şeyleri ovarken, yıkarken ve düzenlerken

zihnimi serbest bırakıyordum. İçimdeki her şey sakinleşiyordu ve müşterimin kapısını arkamdan kapatırken kendimi tatmin olmuş, memnun ve gururlu hissediyordum. Bağımsız olduğum kendime ait işimle, kızımı ve kendimi geçindirebilmem hoşuma gidiyordu.

Sophie'ye temizlik yapmanın bende onun resim yaparken hissettiği şeyleri uyandırdığını anlatmaya çalışmışım ama, "Yaşlanınca ne yapacaksın? Emekliliğini düşünmen gerek, anne," demişti. Emeklilik planımın o olduğunu söylediğimde de gülüp bana sarılmıştı. Bazı insanlar muhtemelen birbirimizin hayatının içine fazlaca girdiğimizi, birlikte çok vakit geçirdiğimizi ve sınır tanımadığımızı söyleyebilirdi ama canları cehenneme... Hayatımın böyle olmasını istiyordum.

"Sana bir şey söylemem gerek," dedim. Bir çocuğun maruz kalmaması gerektiği kadar zor olan pek çok konuyu konuşmuş-tuk ama bu konuya nasıl gireceğimi bilemiyordum.

Bana göz ucuyla baktı. "Greg'le ayrıldınız mı?"

"Ne? Hayır." Bu olasılığa üzüldüğünü fark edip o konuda başka bir zaman konuşmaya karar verdim. Ondan hoşlandığını görebiliyordum ama Greg ve ben çok ciddi bir ilişki yaşamıyorduk. Sophie'nin ona fazla bağlanmadığını umuyordum.

"Bugün bir şey oldu," dedim.

Bunu duyunca tüm dikkatini bana verdi. "Ne oldu?"

"Polisi aramak zorunda kaldım çünkü birisi Bayan Carlson'ın evine girdi ama bir şey çalınmamış gibi görünüyordu." İçime bir nefes çektim. "Baban olduğundan eminim."

Sophie şoke olmuş gibiydi. Elindeki kalem yere düşüp yuvarlandı. "Oraya neden gelsin ki?" Sonra, göz göze geldik ve nedenini anladığını fark ettim. "Seni incitmek istediğini mi düşünüyorsun?"

"Ne istediğini bilmiyorum." *Evet, evet, aslında bal gibi biliyorum.* "Bugün sıra dışı bir şey oldu mu? Evimizin önünden geçen ya da yakınlara park eden bir araba gördün mü?"

Omuzlarını silkti. "Her şey normaldi." Yaptığı resme baktı, bir mürekkep lekesini fark edip parmağıyla sildi.

'Normal,' çok basit bir sözcüktü ama bizim hayatımız için anlamı imkânsızdı. Kalkıp ön pencereden dışarı baktım ve ak-
çağacın altındaki gölgeleri inceledim. Arkama dönüp bir an
için sıcacık oturma odamızın rahatlatıcı manzarasına, bir garaj
satışında bulduğumuz eski koltuğumuza ve üstündeki rengârenk
Afgan örtüsüne, kumsalda bulup eve getirdiğimiz tahta parçala-
rından yaptığımız sehpa-mıza, ikinci el eşya satan dükkânlardan
topladığımız resimlerimize ve canlı renklere sahip bir buket kâğıt
çiçekten karla kaplı bir dalın üstüne tünemiş minik baykuş bib-
lolarına kadar sadece bizi gülümsettikleri için tercih ettiğimiz
şeylere baktım.

Sophie'yle birlikte kaçtıktan sonra, Andrew'un davası görül-
meden önce bir sene gizlenmiş ve BC'nin² dört bir yanındaki
ucuz otellerde yaşamıştık. Chris'ten aldığımız borç paralarla ve
nakit para kazandığım ufak tefek işlerle hayatta kalmayı başara-
mıştık. Şartlı tahliyedeyken bizi bulması riskini göze alamaz-
dım. Hatta birkaç hafta boyunca Alberta sınırında bile kalmıştık.
Sophie minik valizini toparlayarak "Yine mi taşınıyoruz?" diye
her sorduğunda, içimden ağlamak geliyordu. Soru sormayı kesip
sessizce toparladığındaysa benim için her şey çok daha zordu.

Andrew nihayet hüküm giydiğinde, Horseshoe Körfezi'nden
feribota binip bir tepeden okyanusa bakan ve birbirine sıkı sı-
kıya bağlı küçük bir topluluğun yaşadığı Dogwood Körfezi'ne
ulaştık. Koyu mavi renkli okyanusu ve kilometrelerce devam
eden kıyı dağlarını görebileceğiniz, havadaki tuzlu pusu hissed-
ebileceğiniz, taze yengeç siparişi verebileceğiniz ve arkalarından
bembeyaz köpükler püskürten deniz uçaklarının inişini izleye-
bileceğiniz şehir merkezindeki ufak dükkânlara ve barlara âşık
olmuştum.

* Britanya Kolumbiyası (ç.n.)

Sophie'nin ve benim okyanusa yakın bir yerde ve ailem-
den birkaç saat mesafede bir eve ihtiyacımız vardı. Dogwood
Körfezi'ne gitmenin tek yolu, adadan kalkan bir deniz uçağına
ya da anakaradan bir buçuk saatlik bir süre içinde oraya ulaşan
bir feribota binmekti. Burada mutlu olabiliriz, diye düşündüm.
Burada güvende olabilirdik.

Gidip Sophie'nin yanına yere oturdum. Yüzünde durgun bir
ifadeyle resim yapıyordu. Tıpkı Andrew gibi her şeyi gözlerinin
arkasında bir yerlere atıp saatlerce kaybolmak gibi bir becerisi
vardı. Aralarındaki farksa Sophie'nin bu ruh hâlinden doğru bir
dokunuşla ya da soruyla neşeli bir şekilde sıyrılması, karanlık bir
mağaradan yeni çıkmış ve zamanın nasıl geçtiğini anlayamamış
gibi gözlerini kırıştırmasıydı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Babamı. Kaza gecesini. Bizi bulmuş olsaydı seni gerçekten
de öldürür müydü dersin?” Dönüp bana baktığında, gözleri yüz
ifademde yanıt arıyordu.

“Evet, bence bunu denerdi.”

“Peki ama neden şimdi seni incitmek istesin? Artık içki iç-
mediğini söylemiştin. Ayıkken sana zarar vermiyordu.” Chris'in
Andrew'la ilgili oradan buradan duyduğu dedikoduları kızımınla
paylaşarak doğru şeyi yaptığımı düşünmüştüm ama şimdi ciddi
ölçüde pişmandım.

“Ayıkken bana *fiziksel* bir zarar vermedi ve bunu anlamamanın
zor olduğunu biliyorum, tatlım, ama sanki içki içmek onun için
sadece bir bahaneydi. Ayık olduğunda bile kıskançtı, gaddardı
ve onu terk ettiğim takdirde bana kötülük yapacağını söyleyerek
tehditler savururdu. Dehşete kapılmıştım.”

Kızımın babasının içkiliyken bir araba kazası yaptığını ve biri-
sinin ölümüne neden olduğu için hapse gireceğini anlatmanın ne
kadar zor olduğunu hatırladım. Küçük bir kız için hapishanenin
güvenli bir yer olmadığını söyleseim de onu ziyaret etmekte ısrar
etmişti. Kızımı, onun sarhoşluğundan ve öfkesinden korumuştum.

Onu sevgi dolu bir baba olarak biliyor ve özlüyordu. En sonunda, ona mektup yazabileceğini, resimler yapabileceğini ve babası serbest kaldığında bunları ona verebileceğini söylemiştim.

Yeteri kadar büyüdüğünde ona evliliğimizi, babasının ne kadar kıskanç ve kontrolcü olduğunu, ona ne kadar şans versem de alkol almaya ve şiddet uygulamaya devam ettiğini ve neredeyse beni öldüreceğini detaylıca anlattım. Tüm bu nedenler yüzünden kaçmak tek seçenektir – çünkü korkuyordum. Sonra, soru sormayı kesti. Bir gün, giysilerini onun dolabına yerleştirirken en geride içinde babasına yazdığı mektupların bulunduğu kutuyu bulmuş ve bunun bende yarattığı rahatlıktan hiç hoşlanmamıştım.

“Ama aradan uzun seneler geçti,” dedi.

“O hâlâ tehlikeli.”

“Ya değiştiyse?” Bunu söyleyiş şekli bir anda buz kesilmeme neden oldu. Sesindeki umudu fark etmem ve bu soruyu endişelerimin gerçek olduğundan emin değilmiş gibi bir parça tereddütle sorması afallatmıştı.

Biraz düşündüm. Sophie onun hangi hapishanede olduğunu bildiğinden ona mektup yollamış ve hatta onu ziyaret etmiş bile olabilirdi. Bana söylemeden bu kadar önemli bir şey yapabileceği hiç aklıma gelmemişti. Ama artık bir genç kızdı ve babasını merak etmiş olabilirdi.

“Onunla konuştun mu? Konuştuysan bunu bana söyleyebilirsin. Üzülmeceğim.” Aslında öfkeden delirirdim ama bunu ona söylediğim takdirde bana hiçbir şey anlatmazdı.

Başını salladı. “Ondan bu kadar çok korktuğun için kendimi kötü hissediyorum.” Aslında bu doğru değildi. Kalbim âdeta bir kılıcın ucunda bükülüp dönüyordu. Onun beni rahatlatmasına ihtiyaç duymuyordum. Bu, benim işimdi. Ama kızım korkmuyordu. Bunu yüzündeki ifadeden görebiliyordum ve bu ifade onun bir hata yapabileceğini gösteriyordu. Dikkatli olmalıydı. Andrew bir çatlak gördüğü anda bunu bir pencereye dönüştürebilirdi.

“Bir insanın özünde değişebileceğine inanmıyorum,” dedim. “Aradan kaç sene geçmiş olması da önemli değil. Ondan boşandığım için beni affetmedi. Öfkelidir ve muhtemelen artık serbest kaldığı için bir sürü sorunla ve duyguyla başa çıkmaya çalışıyordur. Bu da onun dengesiz olduğu anlamına gelir.” Bunu söylerken, onun avukatına düzeldiğine dair bir mesaj gönderdiğini, beni yine alt etmeyi başaracağını bildiği için nasıl da kendinden emin ve memnun bir şekilde hücrelerinde vakit geçirmiş olduğunu düşünüyordum.

“Üzgün olduğunu biliyorum,” dedi Sophie kalemleriyle oynarken. “Ama sanki sana çok kızgın olsaydı başka bir şey yapardı. Ne bileyim, seni gizlice izlemek gibi bir şey yapmazdı.”

“Sophie, bana bak.”

Başını kaldırdığında, göz göze geldik.

“Baban beni korkutmaya bayılır. Mesele sadece onun beni incitmesi değil. Beni korkutmak, onun için heyecan verici bir uğraş. Bu, ona kendisini güçlü hissettiriyor. Mesajını verdiğine göre artık gideceğini ve bizi rahat bırakacağını umuyorum ama yine de çok dikkatli olmamız gerek. Onu görürsen bana söylersin, değil mi?”

Evet anlamında başını salladı. Sonra, kalemlerini alıp resim çizmeye devam etti. Parmaklarını izledim. Tereddütlüydü ve kendinden emin değildi ama belki de ben öyle olduğunu hayal ediyordum. Kalem darbeleri giderek kendinden daha emin bir hâle geldi, yüzündeki ifade yumuşadı ve vücudu gevşedi. Yastığa yaslandım.

Her şey iyi olacaktı. Her zaman olduğu gibi bunu da birlikte aşacaktık.

Eylül 2003

“Babam kamyoneti yine posta kutusuna park etmiş.” Sophie üstünden hâlâ çıkarmadığı pembe Barbie geceliğiyle pencerede, ellerini ve yüzünü cama dayamıştı.

Yanına gittim. Tahta posta kutusu direği parçalanmış bir hâlde Andrew’un arabasının ön lastiğinin altındaydı. Neşelendiren kırmızı metal posta kutumuz da bahçenin ortasına fırlamıştı. Bu ilk kez olduğunda, Andrew köşeyi fazla hızlı döndüğünü, ikinci seferindeyse arabayı garaj yolunda yanlış yere park ettiğim için ona yeterince yer kalmadığını söylemişti.

“Gel, bebeğim. Televizyonu açacağım, tamam mı?”

“Babam ne zaman uyanacak?”

“Yakında.” Saate göz attım. Onun fazla uyumasına izin veremezdim. Pazar sabahlarım Sophie’yle geçirmeyi severdi ama ben de sessizlikten ve sakinlikten hoşlanıyordum. Zor bir hafta olmuştu. Andrew’un çalışma izni alamayan birkaç çalışanı işi bırakmıştı ve bir başka projeye sunduğu teklif geri çevrilmişti.

Sophie koltuğun üzerine atlayıp battaniyesinin altına girdi. “Anne, sut içebilir miyim lütfen?” Sütü ‘sut’ diye telaffuz ederdi ve bu beni hep gülümsetirdi. Andrew sözcükleri yanlış telaffuz ettiğinde, Sophie’nin hatalarını düzeltmemiz gerektiğini düşünürdü ama ikimiz yalnız olduğumuzda, asla bir şey demez, be-

beğenimin biraz daha öyle kalmasını isterdim. O hafta yarı zamanlı kreşe başlamıştı; yine de onu çok özölüyor, onu alına vakti gelene dek sürekli saate bakıyordum.

Sütünü getirip sehpaye koydum. Sophie koltuğun minderlerinin arasından gümüş şans bileziğimi çıkardı.

“Aa, cyvah, anne! Bu kopmuş!”

“Sorun değil, bebeğim. Kolumdan düşmüş olmalı.” Gülümsemeye ve neşeli bir sesle konuşmaya devam ettim. “Bulduğun için teşekkür ederim.” Bileziği alıp sabahlığımın cebine attım. Kolumdaki çürük çok kötü değildi, birkaç güne geçerdi ama bir süre daha uzun kollu giysiler giymek zorunda kalacaktım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum, öğleden sonra iyi olduğumuzu söylemek için ona mesaj yollayacaktım. Ama işlere dalmış, Sophie’yi bir yaş gününü partisine götürüp küçük kekler pişirmiştım.

Sophie’nin Babalar Günü için Andrew’a yaptığı lacivert renkli kupaya kahve koyup koridorda yürümeye başladım. Sophie’nin odasının önünden geçerken onun eski, beyaz, sallanan sandalyesini gördüm ve yeni doğduğunda; Andrew’un onu kucağına alıp nasıl saatlerce o sandalyede salladığını, yüzünü bile buruşturmadan nasıl altını değiştirdiğini ve Sophie agucuklar çıkardığında ona nasıl hayranlıkla baktığını hatırladım. Milkshakeler ya da fırından taze ekmekler alıp eve gelir, üstüne tereyağı sürerek bana parça parça yedirirdi. O zamanlar çok mutluydu.

Yavaşça yatak odamıza girip kahveyi komodinin üzerine bıraktım. Andrew kıpırdanmayınca, banyoya girip suyu azıcık açarak dişlerimi fırçaladım. Etrafa şöyle bir bakıp makyaj çantamın tezgâhın üzerinde nerede olduğunu kontrol ettim. Dışarıdaki işleri yapıp eve geldiğim birkaç sefer çantamı yanlış yerde bulmuştum. İçindeki şeylerin yeri değişmişti ve sanki Andrew bir şey aramış gibi çekmecedeki giysilerim dağınık duruyordu. Çekinerek bunları onun mu yaptığım sorduğumda, beni parano-yak olmakla suçlamıştı. Artık her şeyi nereye koyduğuma daha fazla dikkat ediyordum.

“Lindsey?” Sesini duymak irkilmeme neden olmuştu. Diş fırçamı düşürdüm ve aynaya su sıçrattım. Bir el havlusu alıp aynayı sildim.

“Evet. Kahve komodinin üzerinde.”

“Sophie nerede?”

“Televizyon izliyor.” Banyodan çıktım ve beni yatağa çekmesine izin verdim. Vücudu ılık, yanağıma değen göğüs kasları sertti. Dudaklarını alnıma dayayıp elini kolumdan aşağı götürdü ve bileğimi nazikçe tutup incinen kısmı okşadı.

“Bileğin iyi mi?”

“Evet. Sophie bileziğimi buldu.”

“Elini öyle hızla çekmemeliydin. Seni gerçekten de kötü incitebilirdim.” Sesi hâlâ yeni uyandığı için çatlaktı ama farklı çıkıyordu. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Pişman olmuştu.

“Biliyorum. Daha dikkatli olurum.” Ben uzaklaşmaya başladığımda, kolumu sert bir şekilde çekmek istememişti ama canım yine de yanmıştı. Tıpkı anneannemin düğün hediyesi olarak bize verdiği el yapımı cam kavanozu devirdiği ya da küçüklüğümden beri sahip olduğum ve şifonyerimin üstüne koyduğum seramik kâseyi yere düşürdüğü zamanki gibi. Parçaları teker teker yapıştırmış, eline bir büyüteç ve cımbız alıp saatlerce uğraşmıştı ama yine de çatlakların hepsini görebiliyordum.

Açık kapıdan, Sophie’nin izlediği çizgi filmin sesi duyuluyordu. *Caillou*’yu izliyordu ve yanımıza gelmeden önce bir süre daha televizyonun karşısında kalacaktı.

“Senin için endişeleniyorum,” dedim. “Son zamanlarda çok içki içiyorsun.”

“İyiyim. Sadece kuzey adası projesi yüzünden çok stresliyim.”

“Belki biraz yavaşlayıp iş yükünü azaltabilirsin.”

“Sana ve ailene bakarken bunu nasıl yapabilirim? Annenle babanın çok borcu var ve babana senelerce ona iş vereceğime dair söz verdim.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Annemle babamı yeni bir araba almayaya ve evlerini tadilatıtan geçirmeye teşvik eden kendisiydi. “Böyle hissettiğini bilmiyordum.”

“Elbette. Yani, şirketi kapatsam bile biz geçiniriz. Güven fonundan gelen ödemeler var ama babanla erkek kardeşin ne olacak? Kasabada onlara iş çıkmaz...”

İçimi o an bir huzursuzluk sardı ve paniklediğimi hissettim. Andrew daha önce şirketi kapatmaktan hiç söz etmemişti. Daha ufak projelerle ilgilenebileceğini, işe yeni aldığı birkaç kişiyi işten çıkarabileceğini düşünmüştüm. Babam neredeyse elli yaşındaydı ve omzu sağlam değildi. Kimse ona bir ustabaşı olarak iş vermezdi.

“Belki de sana yardımcı olması için birisini işe alabilirsin. Böylece daha çok boş vaktin olur.”

“O zaman işim mahvolur. Etrafımdakiler benim hep rahat yaşayan zengin bir velet olduğumu düşündüler. Bir yardımcı tutarsam haklı çıkarlar.” Üzgün gibiydi ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüm. Tabii ki itibarını tehlikeye atmak istemeyecekti.

Saçlarımdan hafifçe tutup başımı yana eğdi. “Boş yere endişeleniyorsun. Yemin ederim.” Ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. “İçkiyi azaltacağım, tamam ım?”

“Hep böyle diyorsun ama...”

“Azaltacağım, Lindsey. Bu sefer yapacağım.”

Başımı göğsünün yan tarafına dayadım. Bir şarkı mırıldanmaya başladığında, kalın sesinin göğsünde titreştiğini hissettim. *Aşkımızın kaderimizde yazılı olduğunu biliyorsun...* Chicago’nun şarkısıydı. Düğün CD’mizdeki şarkılardan biriydi. Andrew’un her türlü duruma uygun bir şarkı bulmak ve o şarkının sözlerini hatırlamak gibi garip bir becerisi vardı. İlk randevumuzda restoranda hangi şarkının çaldığını, hangi şarkıları dinlerken seviştığımız ve beni bir yerden aldığında, kamyonetinde hangi şarkıları dinlediğini hatırlardı.

Birden şarkı söylemeyi kesti. Gerilmiş bir hâlde bekledim. Şimdi ne olmuştu?

“Sophie artık kreşe başladı ve bu senin için zor olmalı,” dedi.

“Ev gerçekten de çok sessiz.” Daha fazlasını söylemek istedim ama en iyi arkadaşım, tatlı ve sevecen Andrew geri geldiği için tüm duygularım boğazıma dizilmiş bir hâldeyken konuşmam çok zordu. Kocam işte *bu* adamdı. Bileğimi kırmak istermiş gibi çeken o adam değil.

“Bu hafta bir çiftliğin yakınlarında çalışacağımızı söylediğimi hatırlıyor musun? Çiftlik sahibinin border collie cinsi bir köpeği var ve bir sürü yavrusu olmuş. Onlardan birini almalıyız.”

Birden doğrulup ona baktım. “Ciddi misin?” Senelerdir bir köpek sahiplenmeyi istiyordum. Küçüklüğümde her şeyi mahvettiği için Fırtına ismini verdiğimiz spaniel cinsi bir köpeğimiz vardı ama o öldükten sonra annemle babam bir köpek daha almak istememişti. Ben de komşularımızın köpekleriyle oynardım. Andrew’la birkaç kez köpek sahiplenmeyi konuşmuştuk ama Sophie biraz daha büyüyene ve yerleştiğimiz eve bir köpeğin zarar vermesi konusunda endişelenmeyeceğimiz bir vakte kadar beklemeye karar vermiştik.

“Sadece mutlu olmam istiyorum, Lindsey.” Gözlerinde öylesine şefkatli bir ifadeyle yanağımı okşadı ki içimden ağlamak geldi. “Yarın yavrulardan birini alırsınız.”

İsmi Blaze’di, sarkık kulaklı ve alnında beyaz bir yıldız olan tom-bul, siyah ve kabarık tüy yumağı bir köpekti. Sonraki birkaç hafta boyunca onu ziyaret ettik. Henüz eve götürebileceğimiz kadar büyümemişti. Genellikle ben Sophie’yle gidiyordum ama bazen de Andrew’la kızımız kreşteyken buluşuyor ve yavrularla birlikte çiftlikte öğle yemeği yiyorduk. Gülüyor, onun Blaze’e ufak değnekler fırlatışını izliyor ve birlikte yapacaklarını söylediği şeyleri dinliyordum. “Kampa gideceğiz, dostum. Buna bayılacaksın. Ayrıca harika bir balık tutma arkadaşı olacağına da eminim.”

Geceleri köpek yavrularıyla ilgili kitaplar okuyor, border collie cinsi için en iyi mama ve eğitim yöntemlerinin neler olduğunu araştırıyordum. Andrew yavru köpeğe deri bir boyunluk ve tasma alarak onun üstüne ismini taşıyan gümüş bir isimlik yaptırdı. Andrew'un sözünü tutmuş olmasına çok sevinmişim – bir kere bile içki içmemişti.

Blaze'i alacağımız gün, Andrew söz verdiği gibi saat beşte eve gelmedi. Cep telefonunu aradım. Yanıt vermedi. Saat altıya kadar bekledik. Saat yedi olduğunda Sophie giderek üzölmeye ve sabırsızlanmaya başladı. "Anneciğim, neden gidip köpeğı alıyoruz? Babam nerede?"

En sonunda, onu arabaya bindirdim ve Blaze'i gidip kendimiz aldık. Eve döndüğümüzde, Andrew'un kamyoneti garaj yolunda duruyordu. Sophie Blaze'i sıkıca kucaklayarak eve koştu. "Babacığım! Babacığım!" Peşinden içeri girerek köpek mamalarını ve atıştırmalıklarını dolaba yerleştirdim. Andrew'a o kadar kızgındım ki bunu belli etmeden onunla konuşabileceğimi sanmıyordum.

Sophie mutfağı girdi. "Babam uyuyor." Kafası çok karışmış ve büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Olanlar benim hatamdı. Onun böyle davranacağını bilmem gerekirdi. Köpek yavrusundan fazla söz etmişim. Onunla yeteri kadar ilgilenmemiştim. Neler olacağını neden görememişim ki?

"Sorun değil, tatlım. Şekerleme yapıyordur. Neden Blaze'e arka bahçeyi göstermiyorsun?" Sophie dışarı çıkınca, Andrew'a bakmaya gittim. Yatak odasına girer girmez viski kokusunu hissettim ve elinden yere düşmüş olan boş bardağı gördüm.

Dağınıklığı temizledim, halıdaki ıslak yeri sildim ve akşam yemeğini hazırlamak için mutfağı gittim. Andrew yatak odasından çıkmadı. Yemeğini tabağı koyup üstüne kapattım ve buzdolabına koydum.

Sophie, Blaze'i odasına alıp uyumak istedi ama ona bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim. Andrew'la, Blaze'i çamaşır odasında eğiteceğimize karar vermişdik. Bu, onun fikriydi.

Köpeği metal parmaklıkların arasında kalan alana koyup etrafına gazete kâğıtları serdim ve kendisini rahat hissetsin diye yanına bir de oyuncak ayı koydum. Sonra Andrew'un yanına uzanıp yağmurun sesini dinledim. Sonbahar yaklaşıyordu ve tatsız bir geceydi. Uzun, ılık günleri özleyecektim. Gözlerimi yumup uyumaya çalıştım ama Blaze'in acı acı ağladığını duyabiliyordum. Yatağın içinde doğrulup bacaklarımı aşağı indirdim. Andrew birden belime sarıldı. Beni gerisin geri yatağa çekince şaşkınlıkla yutkundum.

"Bırak onu. Öğrenmesi gerek." Yana dönüp esnedi. "Bana biraz su getirebilir misin?"

Su! Su mu istiyordu? Eve sarhoş geldiği için hiçbir açıklama yapmadan ve herhangi bir mazeret göstermeden! Çenemi sıktım. Bunu konuşmak için uygun bir zaman değildi. Ertesi günü bekleyecektim.

Banyodan bir bardak su doldurup yatağın yanına getirdim.

Bir yudum alırken, saati loş odada parıldadı. "Bu ılık. Buz gibi olsun."

Elbette, buz gibi olsun istiyordu. Sessizce mutfağa giderken zeminin buz gibi olduğunu hissettim. Blaze artık ulumaya ve acıklı tiz sesler çıkarmaya başlamıştı. Sophie'yi uyandıracaktı.

Bardağı tezgâha koyup koridora çıktım ve çamaşır odasına gittim. "Şışış. Her şey yolunda." Blaze kuyruğunu sallayıp inledi ve metal parmaklıkların arasından çıkmayı denedi.

"Ne yapıyorsun?" Andrew koridorda duruyordu. "Onu rahat bırakmanı söylemiştim."

"Sadece kontrol ediyordum."

Blaze havlamaya, parmaklıklara tırmanmaya çalışıp gürültü yapmaya başlamıştı.

"Lanet hayvan." Andrew ona uzanıp ensesinden havaya kaldırdı.

Doğrulup kolunu yakaladım ve Blaze'i kendime çekmeye çalıştım ama Andrew onu havaya kaldırmıştı.

"Ne yapıyorsun?" dedim.

Yanıt vermeden arkasını döndü ve çamaşır odasından çıktı. Blaze ağlıyor, tekmeler atıyordu. Peşlerinden gidip hışımla, "Andrew, dur!" dedim. Andrew arka kapıyı açtı. İçeriye dolan rüzgâr ve yağmur geceliğimi bacaklarıma savurdu. "Onu dışarı bırakamazsın!"

Andrew başını çevirip bana baktı ve minik köpeği elinden bıraktı. Blaze küt diye bir sesle ve cıyaklayarak yere düşüp yuvarlandı. Andrew'un yanından geçip köpeğe uzandım. Parmaklarım tüylerine değdiği anda Andrew beni belimden yakalayıp geriye çekti ve kapıyı kapattı.

Göğsünü ittirdim ve ne yaptığımı düşünmeden ona vurdum. Beni duvara itip omuzlarımdan kavradı ve sert bir şekilde sarstı. Bunun şiddetiyle yanağımı ısırdım.

Başımı eğince viski kokulu nefesi yüzüme çarptı. "Dışarı çıkarsan köpeğin kafasına bir kürek indiririm. Anladın mı?"

Ben tamam der gibi başımı sallayana dek karanlık koridorda birbirimize dik dik baktık. Kollarımı bıraktı. Sırtımı duvara yaslayıp gevşedim. "Gel, yorgunum," dedi.

Peşinden odamıza gittim. Güç bela nefes alıyor ve ağlamak istiyordum. Adımlarımı zoraki olarak atıyordum. O uyuyana dek bekleyip köpeği alacaktım.

İki kere sessizce yataktan çıkmaya çalıştım ama ikisinde de kıpırdandığımı duydu. Bacağıyla beni engelleyip kolunu demir bir pençe gibi göğsüme doladı. Aradan saatler geçti. Yanaklarımdan aşağı yaşlar süzülürken gözlerimi tavana diktim. Daha güçlü olmak, onu kenara itmek ve köpek için savaşmak istiyordum ama tehdidini gerçekleştirmesinden çok korkuyordum. Gözlerindeki o ifadeyi, bana meydan okurmuş gibi nasıl baktığını unutamadım. Sanki köpeği öldürebilmek için tek bir yanlış adım atmamı bekliyordu.

En sonunda sabah oldu ve işe gitmek için kalktı. Uyuyormuş gibi yaptım. Kamyonetinin uzaklaştığını duyar duymaz dışarı

çıktım ve yavru köpeği ön verandanın altına sığınmış, titrer ve ıslak bir hâlde buldum. Ilık mamayla karnını doyurduktan sonra onu bir havluya sarıp göğsüme yasladım. Tatlı bir sesle özür dileyip bir daha onu kimsenin incitmesine izin vermeyeceğime dair yeminler ettim. Bir daha zarar görmeyecekti. Sophie uyandığında, ona köpeğin hastalandığını ve annesine geri gitmesi gerektiğini anlatmaya çalıştım. Buna çok üzüldü.

Gözyaşları arasında Blaze'i arabayla çiftliğe geri götürdüm ve çiftlik sahiplerine kızımın köpek tüyüne alerjisi olduğunu, bunu yeni fark ettiğimizi söyledim. İnanıp inanmadıklarından emin değildim ama adamın karısı anlayışlı bir ifadeyle bana baktı ve ona harika bir yuva bulacaklarına söz verdi. Bütün eşyalarını, mamalarını, mama kaplarını, hatta tasmaını onlara teslim ettim. Ne var ne yoksa. Bunların hiçbirini görmek istemiyordum.

Andrew eve gelince, ona bir yavru köpekle ilgilenecek kadar vaktim olmadığını fark ettiğimi söyledim. Sophie'ye odaklanmak istiyorum, dedim. Bir daha köpekle ilgili bir şey sormadı.

Annemin titreyen eliyle bir demliğe sıcak su koyuşunu izlerken ne kadar daha bunu yapabileceğini düşündüm. Doktorlar onun senelerce idare edebileceğini söylemişlerdi ama kimse neler olacağımı kesin olarak bilemiyordu. Ekim güneşi pencerelerden içeri sızıyor, sarı saçlarını ve soluk tenini aydınlatıyordu. Öylesine solgundu ki boynundaki açık mavi renkli damarları görebiliyordum.

“Çayı ben yaparım, anne.”

“Hayır. Tamamıyla işe yaramaz bir durumda değilim henüz.” Gülümsedi, ben de ona bir gülümsemeyle yanıt verdim ama düşüncelerim dağılmış, sinirlerim gerilmişti. Saatime göz attım. Fazla vaktim yoktu. Andrew öğle yemeğine eve gelebilirdi. İçimden buzdolabımızdaki yiyecekleri düşünüp kısa sürede ne hazırlayabileceğime karar vermeye çalıştım. Artık iş yerine bir şeyler götürmemden hoşlanmıyordu. Güvenli bir yer olmadığını, üstüme bir kiriş düşebileceğini söylüyordu ama bu doğru değildi.

Erkeklerin bana bakmasından hoşlanmıyordu. Bunu yüzünde görebiliyor, telaşla beni arabaya geri götürmesinden de anlıyordum.

Blaze'i geri götürdükten birkaç gün sonra, Andrew bana evi bir emlakçıya verdiğini söyledi. Ev bir anda satıldı. Son oturduğumuz yerden daha büyük olan bu yeni evimize taşınalı bir hafta olmuştu. Seneler içerisinde sahip olduğumuz üçüncü evdi bu. Oysaki ben Sophie'nin benim gibi çocukluğunu hep aynı evde geçirmesini istiyordum. Annemle babamın evindeki her şey benim için tanıdıktı. Sarı renkli güzel perdelere, inek şekilli toz süt ve şeker kavanozlarına ve tavuk şekilli tuzlukla biberliğe baktım. Annem country tarzını yansıtan her şeyi çok severdi ve biz de senelerce ona yaş günlerinde ve Noel'de o türden en şirin şeyleri hediye olarak almıştık. Bunların hepsine bayılıyordu. Domuz şekilli bir demlikten fincanıma çay koydu ve karşıma otururken elime hafifçe vurdu.

"Hazır buradayken, bir şeyler yapmamı ister misin?" dedim. "Çamaşır işine yardım edebilirim."

"Teşekkürler, tatlım, ama ben daha fırsat bulamadan baban geçen gece o işi halletti. İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz." Çayından yükselen buhara üfledi.

Babamın yorucu bir günden sonra eve gelip annemle nasıl ilgilendiğini düşündüm. Keşke hayat onlar için daha kolay olsaydı.

"Pencerelerin silinmesi gerek. Hafta sonu bunun için gelirim."

"Hayır," dedi. "Pencereler gayet iyi."

"Temizlik yapmayı seviyorum."

"Doğru. Küçükken bile Kùlkedisi'ymiş gibi rol yapar, her şeyin tozunu alıp her yeri siler süpürürdün." Güldü.

"Keşke aynı şeyi Sophie için de söyleyebilseydim."

"Kùçük prensesimiz nasıl? Yeni odasını sevdi mi?"

"Bayıldı. Birkaç tane baykuş şekilli resim kalıbı aldık. Bunları kendisi boyamak için ısrar etti. Birçoğunu eğri boyamış ama onların tepetaklak uçtuğunu söyledi."

Annem elini uzatıp tıpkı küçüklüğümde yaptığı gibi perçemlerimi yana itti. “Bu yeni saç modeline bir türlü alışamadım. Çok yetişkin görünüyorsun.”

Andrew sürekli olarak saçımdan şikâyet ederdi – ya liseli bir kız gibi göründüğümü ya da uzun saçın fazla seksi olduğunu ve erkeklere yanlış fikirler verdiğini söylerdi. Saçlarımı kısacık kestirip eve geldiğimde, ‘Bunu neden yaptın?’ demişti.

“Sanırım Andrew saçımı pek beğenmemiştir o gün.”

“Bence sen saçlarını kazıtsan bile yine de dünyanın en güzel kızı olduğunu düşünürdü. Sana tapıyor.”

“Son zamanlarda öyle olduğunu sanmıyorum. Çok işi var.” Bunu açıklamamı istemesi için kapıyı biraz aralayıp aramızda bir terslik olduğunu fark etmesini umdum.

“Sadece işine odaklanıyordur. Dün babanı eve bıraktıktan sonra doğrudan inşaata geri döndü.” Başını salladı. “Kocan gerçekten de çalışkan bir adam.”

Annemin sesindeki saygı içime kadar işledi. Hiçbir şeyin farkında değildi. Gerçekler dilimin ucuna kadar gelmişti. Artık olanları içimde tutamayacak, tüm bu endişe ve korkunun ağırlığına dayanamayacaktım ama anneme söyleme fikri büyük bir paniğe kapılmama neden oldu. Ondan söz ettiğimi duyduğu takdirde Andrew’un yüzünün alacağı şekli hayal ettim. Nadiren ava çıktığı hâlde, silah kasasında tuttuğu av tüfeğini düşündüm. Sophie’nin pasaportunu nasıl bankadaki kasada tuttuğunu ve anahtarın bir tek onda olduğunu düşündüm. Annem bir tabak kurabiyeyi bana doğru itti.

“Aç değilim, teşekkürler.”

“İyi misin?”

KontROLSÜZ İÇKİ İÇİYOR, ANNE. SARHOŞKEN ÇOK ÖFKELİ OLUYOR. BENİ GERÇEKTEN DE İNCİTEBİLECEĞİNİ DÜŞÜNÜYORUM. OMUN NASIL DAVRANACAĞINI BİLMEK MÜMKÜN DEĞİL. NEFES ALAMIYORUM. ÇOK KISKANÇ. BENİ GÖZETLİYOR VE EŞYALARIMI KARIŞTIRIYOR. BİR ÇOCUK DAHA İSTİYOR AMA DOĞUM KONTROL HAPİ ALIYORUM. HAPLARI TAMPON KUTUMDA

saklıyorum. Ondan ayrılmak istiyorum ama bir şekilde Sophie'yi benden alacağından korkuyorum. Kendime ait hiçbir şeyim yok. Ne yapmalıyım? Bu durumdan nasıl kurtulabilirim? Bir kredi kartım ya da banka hesabım yok. Her şey onun adına. Kapana kısıldım.

Bunları söylediğim takdirde, annemin ne kadar büyük bir şok yaşayacağını, kafasının karışacağını ve üzüleceğini düşündüm. Gerçekleri bu kadar süre ondan gizlemiş olmam onu çok üzecekti. Sophie ve benim için ne kadar endişeleneceğini de düşünmeden edemiyordum.

“Gelmeden önce bir şeyler yedim.” Çayımдан bir yudum daha aldım, bu anda biraz daha kalmak istedim. “Babamın omzu biraz daha iyi mi?”

Başını salladı. “Doktorun verdiği egzersizleri yapmayı denedi ama bir faydası yok. Bir sonraki adım ameliyat ama riskli. Şükürler olsun ki Andrew ona o işi verdi.”

“Hâlâ onun için çalışmayı seviyor mu?”

Başını hafifçe yana eğdi. “Tabii ki. Neden?”

Son zamanlarda boğazımda sık sık hissettiğim o yumruyu gidermek için birkaç kez yutkundum. “Sadece bazen damadının yanında çalışması ona tuhaf geliyor mu diye düşünüyorum. Başka bir yerde çalışmak isterse bu benim için sorun olmaz.”

“Baban bunu biliyor.” Elini elimin üstüne koydu. Endişeyle gözlerimin içine bakıyordu. Beklediğim fırsat buydu.

“Sen ve babam benim için çok önemlisiniz ve...”

Annemin gözleri irileşti. “Ah! Sana Andrew’un bıraktığı kataloğu göstermek istiyorum.”

“Ne kataloğu?”

“Babanla beni bir gemi yolculuğuna yollamak istiyor. Bir yıldönümü hediyesi olarak ama vergi işleri yüzünden bunu bir prim olarak gösterecekmiş. Sana söylemedi mi? Umarım sürpriz yapmayı düşünmemiştir. Belki seni de yollayacaktır!” Annem nereye gideceklerinden heyecanla söz ederek ayağa kalktı. “Gezi

için kıyafet seçememe yardım etmelisin. Biliyorsun, bugüne dek hiç gerçek bir tatile çıkmadık.”

Tekrar yerine oturup kataloğu bana itti ama kollarımı kıpırdatamıyordum. Kataloğun parlak kapağındaki gülümseyen çifte bakakalmıştım.

“Lindsey?”

“Özür dilerim. Bir şey düşüntüyordum.” Sandalyemi dikleştirip öne ittim.

Annem hâlâ bana bakıyordu. “İyi olduğundan emin misin?”

“İyiyim, sadece biraz yorgunum. Sanırım, bir B vitamini iğnesi yaptırmam gerek.”

“İyi fikir. Küçük bir çocuğun varsa hayat çok yorucu.” Kataloğun işaretli bir sayfasını açtı. “Şuna ne dersin?”

Arabada oturup ailemin evine, saksıdaki çiçeklere, erkek kardeşimle ön bahçede koştururken annemle babamın geceleri oturdukları ve üstüne kıvrıldığımızda başımı yasladığım teninin sıcaklığıyla uyuyana dek annemin ayağıyla verandanın tırabzanını itip salladığı tahta salıncağa baktım. Annem neden hemen gitmediğimi merak edecekti ama biraz düşünmem, eve gitmeden önce cesaretimi toplamam gerekiyordu. Emniyet kemeri belimi fazla sıkmaya başlamıştı. Çekip gevşetmeyi denedim ama kilit mekanizması buna izin vermedi. Gözyaşlarım yüzümden aşağı boşalırken kemeri çekip gevşetmeye çalıştım. En sonunda, pes ettim ve ellerimi sertçe direksiyona indirdim. “Kahretsin, kahretsin, kahretsin!”

Yan taraftan bir ses geldi. Elma ağaçlarından birinin üstünde bir kuş ötmüştü. Penceremi indirip serin sonbahar havasını içime çektim. Yakında soğuklar başlayacaktı, Andrew eve daha erken gelecekti ve belki işleri biraz azalacaktı. Belki de o kadar çok içme ihtiyacı hissetmeyecek, her şey iyiye gidecekti. Noel’e bayılırdı. Bu düşünceye tutunmaya çalıştım ve onun küçük bir çocuk gibi nasıl erkenden kalkıp bize wafflelar pişirdiğini ve

Sophie'nin hediyelerini açmasını sabırsızlıkla beklediğini hatırladım. Önceki sene Sophie'ye içinde minik mobilyalar olan oyuncak bebek evi, bana da babamın atölyesinde yaptığı akçaapapattan bir mücevher kutusu vermişti. Babamla birlikte geçirdiği zamanların, hayatının en iyi zamanları olduğunu söylemişti.

Tekrar eve baktım. Annemle babamın bir gemi yolculuğunda karşılaşacaklarını, her şeyin ayaklarına geleceğini ve ne kadar eğleneceklerini düşündüm. Buna ihtiyaçları vardı. Benim için her şeyi yapmış, pek çok fedakârlıkta bulunmuşlardı. Andrew'la kalmak zorundaydım. Onu terk etmek gibi bir seçeneğim yoktu. O anda yoktu.

Arabayı çalıştırıp eve gittim. Çorba ve rosto etli sandviçler yapacaktım. Andrew bunları severdi.

8

Sophie

Aralık 2016

19 Mayıs, 2016

Rockland Hapishanesi

Andrew Nash'e,

Merhaba, ismim Sophie ve sen benim babamsın ama bunu zaten biliyorsundur. Şu anda, büyük ihtimalle sana neden yazdığımı merak ettiğin için hemen konuya gireyim. İngilizce öğretmenim bize bir ödev verdi. Hayatımızda büyük etki bırakmış bir kişiye ulaşp ona bizim için ne anlam ifade ettiğini ya da bizi nasıl değiştirdiğini söylememizi istedi. Sanırım, hayran olduğumuz ya da kahramanımız olan bir kişi olması gerek. Ben de küçüklüğümde benim için öyle olduğunu düşündüm ama seni bu proje için seçmemin nedeni birçok insanın hayatını değiştirmiş olman. Sadece benimkini değil. Bakarsın, babam hapishanede olduğu için bu ödevden A bile alırım. Tamam, aptalca bir espriydi.

Şu hâlde seni düşündüğümde ne hissettiğimi söylemeliyim. Bazen hüzünleniyorum ama genel olarak o gece içkili araba kullandığın için sana hâlâ çok kızgınım. O kadın aklımdan hiç çıkmıyor. O gece evine ve ailesine gitmeye

çalışıyordu ama öldü. Sen tutuklandıktan sonra biz de oradan oraya taşınmak zorunda kaldık, annem iki işin yükünü birden sırtladı. Onu çok az görüyorum ve artık bir babam yok. Aradan çok zaman geçti. On bir sene. Hayatımın yarısından fazla. Her şeyi kaçırdın. Artık kim olduğunu bile bilmiyorum.

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Sophie

Her şey böyle başladı. Öğretmenimiz o ödevi verdiğinde tek dil şünebildiğim babama hayatımızı nasıl mahvettiğini haykırmaktı. Bunu Delaney ile konuştum, babamla ilgili olup bitenleri bilen tek kişiydi. Annemin temizlik işleri yaptığımdansa herkes haberdardı. Bazı arkadaşlarımın evlerine temizliğe bile gidiyordu annem. Yani, bundan garip bir şey olabilir mi? Annem onların yataklarını yapıp tuvaletlerini ovuyordu. Yazın ona temizlik işlerinde yardım etmiştim. İğrenç bir işti. İkimiz temizlik yaparken bazı ev sahiplerinin evde kalıp hayatlarına devam etmelerinden, kendi dağınıklıklarını toparlayamayacak kadar meşgulmüş ya da önemli kişilermiş gibi özür dolu gülümsemelerinden nefret etmiştim. Annemin ofis gibi bir yerde farklı bir iş yapmasını istiyordum ama kendi işinde çalışmayı tercih ettiğini söylüyordu.

Delaney babama yazmamın harika bir fikir olduğunu söyledi ve bu konuda bana yardım etmeyi kabul etti. Mektubu benim için o postaladı. Ben de babam belki geri yazmak ister diye onun adresini kullandım.

İki hafta sonra, ondan bir yanıt aldım.

29 Mayıs, 2016

Sevgili Sophie,

Hapishaneye girdiğimden beri yaşadığım en güzel gün. Mektubunu aldığım gün oldu. Şu ana kadar onu en az altı kere okumuşumdur. Benden nefret etmek için her türlü ne-

denin var ama umarım bana bir şans vermek için kalbinde yer açarsın. Ben artık o bildiğin kişi değilim. Haklısın, her şeyi kaçırdım. Neredeyse on sekiz yaşında olduğuna inanmıyorum.

Annen ben kendimi toparlayana dek beni ziyaret etmeni istemedi ve bu konuda haklıydı da. Ama bilmeni isterim ki seni düşünmekten asla vazgeçmedim. Davranışlarımın sorumluluğunu üstlenmem uzun bir zaman aldı ve sana iyi bir baba olamadığım için çok üzgünüm. Çok uzun bir süre öfke doluydum. Bundan nasıl kurtulabileceğimi bilmiyordum. Ama sonra burada bir olay yaşandı ve yine birisini incittim. Bir adam bana saldırdı, ben de kendimi korumaya çalıştım, ne var ki bunun bir önemi yoktu. Düzgün davranmaya başlamadığım takdirde seni bir daha asla göremeyebileceğimi fark ettim.

Adsız Alkolikler toplantılarına gittim ve on iki adım üstüne çalışarak incittiğim herkese kendimi affettirmeye çalıştım. Bunun için gerçekten çok üzgünüm ve seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Milyon kere keşke o gece sarhoşken araba kullanmasaydım diye düşündüm. Zamanı geri alamam ama hayatımın geri kalanında olumlu bir fark yaratmak için çok çaba sarf ediyorum.

Burada bir destek grubuna katıldım. Bize öfke kontrolünü ve içimizde birikmemesi için duygularımızı nasıl ifade edebileceğimizi öğretiyorlar. Çocukluğumda yaşadıklarım yüzünden senelerce içimdeki kötü duygularla başa çıkamadım. Sanırım, babamın bizi terk etmesini ve annemin ölümünü asla atlatamadım. Bu yüzden, hep annenin de beni terk edeceğinden korktum. Ama hata yaptım ve ikinizi de kaybettim. Bahane uydurmuyorum. Sadece beni biraz olsun anlayacağını umuyorum.

Birlikte yaptığımız tekneyi hatırlıyor musun? Onu da berbat ettiğimi biliyorum ve çok üzgünüm. Hata yaptığım

her anı hatırlıyorum ve tüm bunları telafi etmemin bir ömür süreceğini de biliyorum ama denemeye razıyım. Bazen burası çok gürültülü olduğu için uyuyamadığım gecelerde, yeni bir tekne yapmak için planlar yapıyorum. Birlikte üstünde çalışabileceğimizi, serbest kaldığımda onu göle götüreceğimizi hayal ediyorum. Sana balık tutmayı bile öğretemedim.

Belki sana önemli gelmeyebilir ama doğduğunda seninle yapmak istediğim şeylerden biri de balık tutmaktı ama senelerce içkiye sarılıp durdum ve bunu hiçbir zaman yapamadık. Birçok şeyi unuttum ama seni sevmekten asla vazgeçmedim.

Şimdi, çalışmam gerek. Burada bir işim var, alet odasını idare ediyorum. Zamanın geçmesine yardımcı oluyor ve adamlardan bazıları da fena değil. Çok okuyorum ve birkaç kursa da gittim ama yakında serbest kalmayı iple çekiyorum. Biliyorum bana yanıt yazmayabilirsin ama yazarsan çok sevinirim. Senden haber almak isterim. Hâlâ resim yapıyor musun?

Baban

Mektubun sonuna gelene dek nefesim sıkışmış ve yüzümü ateş basmıştı. Enerjim tükenmiş gibi hissediyordum ve başım ağrıyordu. Okuduklarım bana ağır gelmişti.

O tekneyi senelerdir düşünmemiştim. Onu günlerce zımparalayıp boyamıştık ama sonra aylarca üstünde bir muşamba örtüyle öylece bir kenarda kalmıştı. Babamla yan yana çalışmanın, farklı kalınlıklarda zımpara kâğıtlarına dokunmanın, ellerimizin kirlenip sıyrılmasının ve havadaki yağlı boya kokusunun verdiği hissi şimdi hatırlamaya başlamıştım. Mektubu şifonyerimin altına gizledim.

O gece annem yattıktan sonra odama gidip resim yapmaya başladım. Yaprakları ve çiçekleri birbirine dolanmış ağaçlarla

dolu büyüklü bir orman ve tam ortasına da içinde tekneimizin olduğu ufak bir göl çizdim. Ufak bir kız ve babası, ellerinde oltalarıyla ve etraflarında zıplayan kurbağalarla orada oturuyorlardı. Kâğıdı katlayıp bir zarfa koydum ve ertesi sabah babama yolasın diye Delaney'ye verdim. O günden sonra birbirimize her hafta yazmaya başladık.

Babam o gün beni görmek için adadan Dogwood Körfezi'ne uçacaktı. On bir senedir birbirimizi ilk kez görecektik. *Babamı* görecektim. O kadar akıl almaz bir durumdu ki önceki gece uyuyamamıştım. Gözlerimin altındaki koyu renk halkaları kapatmak için, gözlerime buğulu bir görünüm vermek istiyormuşum gibi makyaj yapmış ve her zamankinden fazla göz kalemi sürmek zorunda kalmıştım. Belki de annem yeni makyajıma odaklanır, okula giderken neden bu kadar heyecanlı olduğumu anlamazdı.

Mektupları sırt çantama tıktım – onları her gün yanıma alıyordum. Annem asla odamı karıştırmazdı ve elektrikli süpürgeyle süpürmeden ya da temizlik yapmadan önce benden hep izin alırdı ama riske girmek istemiyordum. Parmak uçlarıma basarak mutfığa gittim. Hâlâ uyuyor olmasını umuyordum. Kahretsın! Çoktan masaya oturmuş tostunu yiyordu. Burnuma fındık ezmesi kokusu geldi.

Bana baktı. “Erken kalkmışsın. Bir şeyler yemek ister misin?”

“Okulda yiyeceğim, sağ ol.” O an bir delilik yapıp, birkaç kez babamla telefonda konuştuğumu söylersem nasıl tepki vereceğini hayal ettim. Başlangıçta ben de kendimi tuhaf hissetmiş, ne diyeceğimi bilememiştim ama sesi çok tanıdıktı ve bir anda iş kamyonetinde onun yanında, telefonda yaptığı konuşmaları dinlerken ne kadar zeki olduğunu, çalışanlarının her konuda ona danıştıklarını duyduğumda onunla ne kadar gururlandığımı hatırladım. Kamyonette kullandığı hindistancevizi kokusunu bile hatırlıyordum. Sonra, aklıma metal yemek kutusu geldi. Bana ufak Oreo paketleri verdiğini ve torpido gözünde pastel kalemler sakladığını hatırladım. Anneme bunları hatırlayıp hatırlamadı-

ğünü sormak istedim. Neden hiç bu tür şeyleri konuşmuyorduk? Neden sadece kötü olaylardan söz ediyorduk?

Çünkü sevgili kızım, baban beni öldürmekle tehdit etti, hatırlıyor musun?

Hatırlıyordum. Hem de çok iyi hatırlıyordum. Bu nedenle ikinci telefon görüşmemizde ona bu konuyu sordum. Hapisteki babama mektup yazmanın büyük cesaret gerektirdiğini düşünüyorsanız, ona annemi öldürmekle tehdit ettiği zamanla ilgili sorular sormanın beni paramparça ettiğini de kolayca tahmin edebilirsiniz. Ya o gece annemi vurmuş olsaydı? Bunu düşününce her şeyin temeli sarsılıyor ve oturacak bir yer bulmazsam düşeceğimi hissediyordum.

“Sana sormam gereken bir şey var,” dedim. “Önemli bir konu.”

“Bana her şeyi sorabilirsin.”

“Kaza gecesi annemi gerçekten de öldürecek miydin? Bir silahın vardı.”

Uzunca bir süre bir şey demedi – hatta telefonu kapattığını düşünmeme neden olacak kadar sessiz kaldı ama sonra, “Sana silahtan mı söz etti?” diye sordu.

“Gazetelerde yazıyordu.” Annem bunu bana biraz büyüdüğümde söylemişti ama zaten gazetelerden hemen hemen her şeyi öğrenmiştim. Bulabildiğim bütün haberleri, isminin geçtiği bütün yazıları internetten okumuştum. Kendimi başka birisinin hayatını, başka birisinin babasıyla ilgili haberleri okuyormuşum gibi hissetmiştim.

“Haklı bir soru. Ama seni bunu sormaya mecbur bıraktığım için kendimi gerçekten de pislik gibi hissediyorum. Anlıyorsun, değil mi? Sen daha küçüktün. Bunları okumak zorunda kalmaman gerekirdi. Ona asla zarar vermezdim. Sarhoştum, üzgündüm ve düzgün düşünemiyordum. Hem silah dolu bile değildi.”

Anneme bunlar doğru mu diye sormak istedim ama sıradan bir konuşmada sormam mümkün değildi. Bu intihar etmekle aynı

şey olurdu. Anneme babamın okulumun nasıl gittiğini, notlarımı, üniversitede hangi dersleri almak istediğimi sorduğunu ve onunla iş istatistiklerini ve bir grafik sanat stüdyosunda —o günlerde hepsi dijital olmuştu— staj yapmayı deneyip denememem gerektiğini konuştuğumuzu söylesem bile fark etmezdi. Babamla konuşmanın, arkadaşlarımla babalarıyla yaptıkları konuşmalar gibi olduğunu hayal ettiğimi söylesem de fark etmeyecekti. Annem yine de çıldırır ve beni hayatımın sonuna dek cezalandırırdı. Olanları anlamıyordu. Onun nasıl değiştiğini anlamıyordu.

Buzdolabından öğle yemeğimi alıp sırt çantamı açtım ama çok hızlı hareket ettiğim ve çizim malzemelerimi karıştırdığım için mektuplar yere düştü. Hem de annemin ayaklarının dibine.

“Bunlar ne?” dedi yere eğilecekmiş gibi bir hareket yapıp. Mektupları hızla alıp gönderi adresini görmesin diye karnıma bastırdım.

“Okul için bir proje.”

Şaşırdı. “Mektuplarla mı?”

“Açıklaması zor.” Tanrım. Çok aptaldım. Yüzüm yanmaya başlamıştı. “Gitmem gerek. Delaney ile buluşacağım.”

“Tamam, araba kullanırken dikkatli olmasını söyle.” Sık sık hatırlatırdı bunu ve sanırım çoğu annenin yapacağı bir şeydir ama benim annem için durum farklıydı. Sanki unutursa korkunç bir şey olabilirmiş gibi bir tür batıl inanç, sözcüklerle yapmaya çalıştığı bir tahtaya vurma eylemiydi. Babamın yol açtığı kaza yüzünden yapardı bunu.

Babamın içki içmesiyle ilgili pek bir şey hatırlamıyordum. Geçmişini düşünmeye çalışıyordum ama o zamanlar sadece altı yaşındaydım. Bazen nefesinin bira koktuğunu ya da eve geldiğinde annemin kaygılı olduğunu, babamın koltukta uyuduğunu hatırlıyordum ama bunların anılarım mı yoksa annemin bana anlattığı şeyler mi olduğundan emin değildim. Ben küçükken, annem bu tür şeylerin çoğunu benden gizlemeye çalışmıştı. Babam çok sarhoş olduğunda, beni yatırır ya da televizyon izlememe

izin verirdi. Ondan söz ederken hâlâ irkiliyordu. Bunun farkında olup olmadığını bile bilmiyordum. Babamı yeniden tanıdığımda ve değiştiğinden emin olduktan sonra, artık korkmasın diye bunu ona anlatacaktım.

Annem cep telefonuna dönüp Facebook sayfasına baktı.

“Görüşürüz.” Kapıdan dışarı fırladım.

O gün saatler o kadar ağır ilerlemişti ki zil çalana dek patlayacakmışım gibi hissettim. Son bir saattir birkaç dakikada bir saatte bakıyor, babamın deniz uçağının zamanında inip inmediğini, arabasıyla kafeye doğru yol alıp almadığını düşünüyordum. Delaney okuldaki dolabımın oraya gelip bana bol şans diledi. “Bana her şeyi anlat!” dedi. “Keşke seninle gelebilseydim.”

“Gelmen çok garip olurdu.”

“Biliyorum. Sonra bana mesaj at.”

Okuldan hızla uzaklaşıp, buluşmayı planladığımız kasaba merkezindeki Muddy Bean’e giderken midem fena hâlde bulanıyordu. Kapüşonumu iyice indirmiş ve boynuma bir yün atkı dolamıştım. Annem genellikle merkeze inmezdi ama son gittiği evin temizlik işlerini erken bitirip Noel alışverişi için oralarda gezinir mi diye endişeliydim.

Kafenin önüne geldiğimde bisikletimi bir sokak lambasına zincirledim. Derin bir nefes alıp kapıyı açtım. İnsanları incelerken bakışlarım tanıdık bir şeyler arayarak içerideki bir adama her takıldığında göğsümün sıkıştığını hissettim ama devam ettim. Ya onu tanıyamazsam? Ya tanıyamayacağım kadar değiştiyse ve yanından geçip gidersem ne olacaktı? Ya gelmemeye karar vermişse?

Onu neredeyse tanıyamayacaktım. Yanından geçip arkama baktım. Köşedeki ufak bir masaya oturmuş, bir gazete okuyordu ve okuduğu şey hoşuna gitmemiş ya da gözlüğe ihtiyacı varmış gibi kaşlarını çatmıştı. Bir eliyle gazeteyi, diğer eliyle de kocaman bir fincanı tutuyordu. Altın renginde bir parıltı çalındı gözümde. Bu bir alyans mıydı?

Üstü kırıntılar içinde bir tabak vardı önünde. Yemeğini çoktan yediğini anlayınca, geç kaldığım için endişelendim. İri yarı, kaslı bir adamdı ve bu, önündeki masanın ufak görünmesine neden oluyordu. Acaba hapishanede ağırlık mı çalıştı diye düşündüm. Saçları neredeyse bir asker gibi kısacık kesilmiş ve grileşmeye başlamıştı. Sakal bırakmıştı. Eskiden sakalı olup olmadığını hatırlamaya çalışırken içimi bir korku kapladı. Ya eskiden de her zaman sakalı olmuşsa ve bu da unuttuğum şeylerden biriye diye düşündüm. Sanırım beş dakika boyunca onu izledim. İnsanlar bana çarpıp duruyordu. Yanına gitmeliydim ama ayaklarımı kıpırdatamıyordum.

Başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinin duygusuz bir şekilde bana bakıp geçmesinden, beni tanımadığını anladım ama sonra bir daha bakıp gülümsedi. Gerçi bu zoraki bir gülümsemeydi. Sanki utanmıştı. Yanakları kızarmaya başlamıştı.

Ayağa kalkıp ellerini kot pantolonuna sildi. Düşündüğüm kadar uzun boylu değildi ama kahverengi el örgüsü kazağının altındaki omuzlarının geniş olduğunu görebiliyordum. Yanına gidip karşısına dikildim. “Merhaba.” Sırt çantamın kayışlarını bir paraşütmüş ve istediğim anda atlayabilirmişim gibi sıkı sıkı tutuyordum.

“Saçların,” dedi. “Böyle bir şey görmeyi beklemiyordum.”

“Evet, özür dilerim. Seni uyarmayı unuttum.” Bir tarafı kulağımın üstünden tıraşlanmış, diğer tarafı uzun ve mor renkli kısacık saçlarıma nasıl tepki vereceğini düşünmemiştim.

“Hoşuma gitti.” Duraksayıp birkaç saniye dikkatle bana baktı. “Ne kadar büyüdüğüne inanamıyorum. Yani, aradan seneler geçti biliyorum ama bu inanılmaz. Artık bir çocuk değilsin.”

Duygusal açıdan o kadar yoğun bir hava oluştu ki ne diyeceğimi bilemedim. Ortamı biraz neşelendirmeliydim. “Ben de seni hemen tanıyamadım. Babamın kapının oradaki kel adam olduğunu sandım bir an.”

Güldü. “Ben de içeri giren bütün genç kızlara baktım. Personel buradan gitmemi isteyecek diye düşündüm.”

“Evet, biraz garip bir durum olmuş.”

“Benim hatam,” dedi ve bakışımı yakalayıp gülümsedi. “Ha-pişhanede öğrendiğim birkaç yeni ifadeden biri de bu. Televiz-yonumuz vardı ve yapacak çok şey yoktu!” Tekrar yerine oturdu.

Etrafıma bakındım. Tanıdığımız kimse yoktu. O yüzden, om-zumu silkerek sırt çantamı çıkarıp oturdum ama atkımla kapüşo-numa dokunmadım.

“Senin için sipariş vermedim,” dedi. “Ne yemek isteyeceğini bilemedim.”

“Aç değilim.” Annem bir saate kadar akşam yemeğini hazır-lamış olurdu.

Genellikle oturma odasında yemek yer, televizyon izlerken günümüzün nasıl geçtiğinden söz ederdik. Sanki vücudumu kap-layan lastikler varmış ve bunlar esnetilip bırakılıyormuş gibi his-sediyordum. Zihnimde annemin, *Ne yaptığını sanıyorsun?* dedi-ğini duydum. *Bana nasıl yalan söyleyebilirsin?*

Sadece onun nasıl bir insan olduğunu görmek istiyorum, dedim kendi kendime. Kendi babamı tanımaya hakkım vardı. Anneme karşı ani bir öfke kabardı içimde. Onu hapiste ziyaret etmeme izin vermiş olsaydı böyle gizli işler çevirmek zorunda kalmazdım. Küçüklüğümde beni korumaya çalıştığını biliyor-dum ama artık büyümüştüm. İnsanlar hakkında kendi kararlarımı verebilirdim.

“Çay ya da kahveye ne dersin?” diye sordu. Kahve fincanı-nı kendi çevresinde döndürdü. O anda kar yağdığında dışarıda oynadıktan sonra bana nasıl sıcak çikolata yaptığını, içine attığı marshmallowlar dönsün diye fincanı çevirdiğini ve bunun şans getirdiğini söylediğini hatırladım. Nasıl da unutmuştum!

“Sıcak çikolata,” dedim. “Sıcak çikolata içmek istiyorum.”

İçeceklerimizi ağır ağır içtik. Dışarıda yağmur başlamıştı ve insanlar paltolarının üzerindeki su parıltılarıyla, ıslak saçlarını sallayarak, bir şeylerden kaçmayı başarmışçasına gülerek ka-

feye dalıyordu. Annemi düşündüm ve kendisini daha iyi hissedip hissetmediğini merak ettim. Keşke o gün çalışmak zorunda olmasaydı diye geçirdim aklımdan. Bayan Carlson'ın evine temizliğe gittiğinde olanlar yüzünden hâlâ üzgün olduğunu biliyordum. Eve gizlice giren kişinin babam olamayacağını, onun hafta sonları bir inşaatta çalıştığını anlatabilseydim keşke diye düşündüm.

Kafeden ona bir şeyler almayı, belki biraz çorbayla fırından yeni çıkmış bir somun ekmek ya da sevdiği şu baharatlı tavuk sosisli dürümlerden götürebileceğimi düşündüm ama soru sorardı ve kiminle birlikte olduğum ve ne yaptığım konusunda yalan söylemek zorunda kalarak her şeyi mahvedebilirdim.

Babam işinden söz ediyordu. Yeni hayatına alışabilmek için bir inşaat şirkettinde ustabaşı olarak çalışıyordu. Sonrasında yine kendi işini kuracaktı. Hayatım toparlamaya başladığı için sesi enerjik ve pozitif çıkıyordu ama patronundan pek hoşlanmadığını hissettim.

“Erken bıraktım işi. Geç kalmak istemedim.” Kahvesini işaret etti. “Bunlardan iki tane içtim bile.” Dikkatle yüzünü inceledim. Samimi ve sanki biraz çekingen görünüyordu. “Annen nasıl?”

“Bence ondan söz etmemeliyiz.” Telefonda ya da mektuplarında onun nasıl olduğunu hiç sormamıştı ve bundan memnundum. O anda kendimi huzursuz hissettim. Yine parmağındaki yüzüğe baktım. Hâlâ evli olduğu zamanki alyansını takıyordu. Annem bunu duysa hiç hoşuna gitmezdi.

Alyansına baktığımı fark edince ona dokundu. “Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum,” dedi. “Ama bu onu sevmekten vazgeçtiğim anlamına gelmez.”

“Annem artık mutlu.”

Babam duraksadı. O anda annemi ve onunla ilgili söylediğim şeyin doğru olup olmadığını düşündüm. Greg'le güzel vakit geçiriyormuş gibiydi. Gerçekten de iyi bir adamdı, güzel bir mizah anlayışı vardı ve anneme hep bulaşık süngerlerini musluğun ya-

nına renklerine göre dizmesi gibi şeyler yüzünden takılırdı. Her zaman mutlu olabilen bir insandı. Senenin büyük bir kısmında çalışmak için şort giyen biri mutlu olmaz mıydı zaten? Ama annem ondan pek söz etmiyordu. Belki de konuşacak fazla bir şey yoktu. O, sadece Greg'di.

"Onun mutlu olduğuna sevindim," dedi babam. "Görüştüğü biri var mı?"

"Baba." Sustum. Bu sözcük bana yabancı, garip ve ağızma yakışmayan bir sözcük gibi geldi.

"Bana öyle demek zorunda değilsin," dedi. "Andrew diyebilirsin."

"Andrew." İsmi bana daha da garip geldi ama ne diyeceğimi bilemedim. Belki de ona belirli bir şekilde hitap etmem gerekiyordu diye düşündüm.

"Bir erkek arkadaşı olmalı. Annem uzun süre bekâr kalamayacak kadar güzel bir kadın." Espri yapıyor muydu, bu konu ve sorduğu soru önemli değilmiş gibi gülümsüyordu ama kafe bir anda kalabalıklaşmış, sesler yükselmmişti ve sıcak çikolata midemi bulandırmaya başlamıştı.

"Hayır," dedim. "Kimseyle görüşmüyorum." Bu konuda konuşmak istemedim. Annemden söz etmek istemediğimi söyledim ama beni duymamış gibiydi.

"Çok yazık. Onu mutlu edecek biriyle beraberdir diye düşünmüştüm." Bunları içtenlikle söylüyor gibiydi ama onun yüz ifadelerini henüz bilmiyorum, onu tanımıyordum.

"Adans Alkolikler toplantısı nasıl gidiyor?"

"İyi." Başını salladı. "Bir destekçim var."

"Bütün toplantılara gidiyor musun?"

"Avukatım gibi konuşmaya başladım." Gülümsemedi ama onu üzeceğim diye yine tereddüt edip endişelendim. Annem de böyle mi hissetmişti? Ona gitmem gerektiğini söylemeyi düşünmüştüm ama bir yandan da orada oturmayı ve orada, babamla kahve içmeyi istiyordum. Normal bir çocuk gibi.

“Anlatmana gerek yok,” dedim. “Sadece neden söz edeceğimi bilemiyorum.”

“Ben de. En iyisi, baştan alalım.”

“Tamam.”

“Sana bir şey getirdim.” Yerdeki bir çantadan uzun, dikdörtgen biçiminde bir kutu çıkarıp bana uzattı. Bu kutuyu biliyordum. Prismacolor Premier renkli kalem seti. Kırtasiyede durup bunlara uzun uzun bakmış ama sonra daha ucuz bir set almıştım. Ellerimi kutunun üzerinde gezdirdim. Yüz elli farklı renk vardı. Bunları ne kadar çok istediğimi nereden biliyordu?

“Teşekkürler. Bunlar harika.” Başka bir şey daha demem gerekirmiş gibi hissettim ama sözcükleri bulamadım, bu kalemlemlerle hemen resim yapmak istediğimi, bu renklerin zihnimin içinde nasıl dönüp durduğunu anlatamadım. Kalemleri yere serip hepsine tek tek dokunmak istiyordum.

“Resim defterin yanında mı?”

“Evet.”

“Neler çizdiğini görebilir miyim?”

Sırt çantamdan resim defterimi çıkarıp ona verdim. Sayfaları çevirip yorumlar yapmaya başladığında, yanaklarımın kızardığını hissettim. O ana bayılmamdan, yüzündeki gururlu ifadeden nefret ettim. Resimlerimi ona ne kadar çok göstermek istediğimden de. Artık bunlardan bazılarını aslında onun için çizdiğimi ve o ana dek bunun farkında olmadığımı anlamıştım. *Sorun değil*, dedim içimden. *Annem bunu neden yaptığımı anlardı.*

Lindsey

Haziran 2004

Andrew evdeydi. Çizmeleri ön kapının orada duruyordu, antre toz ve kirle kaplıydı. Sophie'nin pembe koşu ayakkabıları da onun çizmelerinin altında kalmıştı. Onları çekip çıkardım. Andrew her zamankinden de sarhoştı. Sendeleyerek içeri girip koltuğa yığıldığında beni görüp görmediğinden emin bile değildim.

Ona uzun uzun baktım ve horlarken ağzının nasıl aralık kaldığını izledim. Kollarından birini başının üstüne atmıştı. Saçları yine uzundu ve tanıştığımız zamanki gibi gözlerinin üstüne düşüyordu. Haziranın ilk haftası olmasına rağmen ensesi, parmaklarımla sarmaya bayıldığım kol kasları ve belinin tişörtünün sıyrıldığı kısımları çoktan güneşte yanmıştı. Diğer eli karnının üstündeydi. Kolunu kaldırıp bıraktığımda pat diye aynı yere düştü. Gömleğine bir şey dökmüştü. Ketçap, pizza sosu ya da spaghetti olabilirdi. Lekelere baktım. Bunları çıkarmak için özel bir leke çıkarıcı kullanmak gerekecekti.

Annem deterjanları banyodaki dolapta tutardı. O da her zaman lekeleri temizlemekle uğraşırdı. Bu ya babamın gömleğindeki bir leke ya da küçüklüğümde çamurların arasında oynadığım zamanlarda benim elbiselerimden birindeki bir leke olurdu. Sırf erkek kardeşimin arkasından orayı burayı temizlemenin bile deterjan şirketini zengin edeceğini ve ona eşantyonlar gönder-

melerini gerektireceğini söylerdi. O ve babam ocak ayında gemi yolculuğuna gidip bronzlaşmış ve mutlu bir şekilde geri gelmişlerdi. Aradan aylar geçmişti. Sophie beş buçuk yaşındaydı. Sabahları kendisi kalkıyor, mısır gevreğini alıp çizgi film izliyordu. Şimdi, babasını o hâlde görecekti.

Sophie'nin odasına gidip eşyalarını toparlamalı ve arabamıza atlayıp oradan gitmeliydik. Ailemin yanına taşınabilirdik ve bir iş bulabilirdim. Herhangi bir şey yapabilirdim. Çok sevdiğim iç tasarım dersini hatırlayınca içimi yine büyük bir öfke kapladı. Andrew hep geç saatlere kadar çalışıyor ve Sophie'yi okuldan alamıyor ya da inşaata bir şeyler götürmemi istiyordu. O yüzden bu dersi almamın ne faydası olacak diye düşünüp gitmekten vazgeçmiştim.

Bir şeyler mırıldanıp dudaklarını şaplattı ve ağır ağır karnını kaşıdı. Gecenin bir yarısı kalkıp sendeleyerek yatağa gidecek ve kolunu üstüme atıp beni kendine çekecekti. Vücudunun sıcaklığı beni öylesine sarıp sarmalayacaktı ki nefes alamayacaktım. Saatlerce gözüme uyku girmeyecekti.

“Babama ne oldu?”

İrkildim. Sophie'nin odasından çıktığını duymamıştım. Üstünde pembe pijamaları vardı ve saçları dağılmıştı. Saçının bir tutamını parmağının etrafında çeviriyordu.

“Çok yorulmuş.”

Babasının yanına gidip eğildi ve onu kokladı. Bana bakıp, “İğrenç kokuyor,” diye fısıldadı. Yüzünde çok masum bir ifade vardı ama bir şeyleri fark etmeye başladığını görebiliyorum, sesindeki o suçlayıcı ifadeyi duyabiliyordum. Bira kokusunu tanıması ne kadar daha sürecekti? İçki içtiği için ona karşı çıkacak mıydı? Andrew ona ne tepki verecekti?

Yanına yaklaşıp onu oradan uzaklaştırdım. “Gel, Sophie. Hadi yatağa dönelim.”

Andrew birden gözlerini açtı, hızla savurduğu kolu Sophie'yi kıl payı ıskaladı ama bana denk gelerek dengemi bozdu. Arkam-

daki sehpayaya çarparak yere yuvarlandım. Dehşet içinde yerde yatarken soluk almaya çalıştım. Sophie yanıma gelip bana sıkı sıkı sarıldı. “Anne!”

“Bir şey yok, bebeğim,” dedim nihayet konuşabildiğimde ama ağzımdan çıkan her sözcük kaburgalarımı acıtıyordu. Sırtım ikiye ayrılmış gibiydi. Arkama baktım.

Andrew ayağa kalmıştı ve sallanıyordu. “Ne yapıyorsun orada?”

“Baba, dur!” diye bağırdı Sophie. “Annemi yere ittin!”

Andrew bir süre gözlerini ağır ağır kırpıştırarak bize baktı. “Sophie?” Elini ona uzattı ama Sophie korkuyla bana sokuldu. Andrew kaşlarını çatıp öne doğru birkaç adım attı.

“Andrew,” dedim. “Andrew, lütfen yatağa git.”

Bakışlarını bana çevirdiğinde, nefesimi tuttum. Nihayet hızla arkasına dönüp yatak odasına doğru bir hamle yaptı ve dengesini sağlayabilmek için duvara tutundu. Yatak odasının kapısı sert bir biçimde kapandı.

Sophie’nin odasında, onun yanına kıvrılıp yattım ve her uyan-
dığında saçlarını okşadım. Sonra banyoya gidip neremin incin-
diğini kontrol ettim. Sırtımın sağ üst kısmına ıslak bir havluyu
bastırırken yüzümü buruşturdum. O uzun kırmızı iz, yakında bir
çürüğe dönüşecekti.

Sophie’nin yanına uzandığımda, yüz üstü yatıp sırtımı düzleş-
tirdim ve acı içinde inlemeyeyim diye nefesimi tuttum. Sophie
elini uzatıp şefkatle kürek kemiğime dokundu ve küçük eliyle
omurgamı okşadı. “Canın acıyor mu, anne?”

“Biraz.”

“Yanlışlıkla oldu. Babam bilerek yapmadı. Yarın senden özür
diler.”

Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Kızım şimdiden onun
için bahaneler uydurmaya başlamıştı bile. Birden, bunu benden
öğrendiğini fark ettim. Onu affetmeyi öğrenmişti. Daha altı ya-
şında bile değildi.

Sabahleyin Sophie uyanmadan sessizce kalktım. Andrew odamızda değildi. Onu mutfakta kahve yaparken buldum. Sürühiyi kaldırdı. "Sen de ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Mutfaktaki adacığın etrafındaki taburelerden birine oturdum. Siyah deri kaplı tabureleri Andrew seçmişti, soğuk ve fazla erkeksi göründükleri için onları hiç sevmemiştim. "Konuşmamız gerek." Gergin olduğum için bacaklarımı tabureye yasladım.

Andrew derin derin iç çekerek bana döndü. "Dün akşam için özür dilerim. Akşam yemeği yememiştim. İçki birden çarptı. Yeni tamamladığımız bir iş vardı ve çocuklarla kutlama yapmak istedik. Sen de tahmin edersin. Sürekli benim için içki sipariş edip durdular." Gömleğindeki yemek lekelerini düşündüm. Hâlâ yalan söylüyordu.

"Beni ittin. Sehpaya çarptım."

Şok geçirmiş gibi başını hızla geriye attı. "Hayır. Böyle bir şey yapsaydım hatırlardım."

Tabii ki bunu reddedecekti ama kendisinden bu kadar emin olmasına doğrusu şaşırmıştım. Düşündüğümünden de iyi rol yapıyordu. Kurallarından herhangi birine uyamadığım her bir anı sarhoş olduğu zaman bile nasıl hatırladığını bilmiyor olsam ona inanabilirdim.

"Sophie her şeyi gördü. Çok korktu."

Gece olanları düşünüyormuş ve hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı. Yüzünde utanç dolu bir ifade belirdi ve taburelerden birine oturdu. "Seni incittim mi?" Evet anlamında başımı salladım. Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve gözleri ağlamak üzereymiş gibi doldu. "Bugün evde kalırım, tamam mı? Olanları konuşur, Sophie'yi parka götürürüz."

"Parka gitmek, olanları düzeltmez."

"Haklısın. Salağın tekiyim. Bunu nasıl telafi edebilirim, söyle." Elimi tuttu. "Seni çok seviyorum. Sen benim kalbim ve ruhumsun. Seni böyle korkutmuş olmak beni çok üzüyor. Beni af-

fedebilir misin?” O kadar ciddi ve üzgün görünüyordu ki bir an için tereddüt ettim.

“Bilmiyorum. Yaptığın şeyin ne olduğunu biliyor musun? Buna istismar deniyor.”

Gözleri irileşti. “Hey, ben o erkeklerden değilim. Böyle konuşma, tamam mı? Çok sarhoş olup bir hata yaptım. Kasıtlı bir şey değildi.”

“Kasıtlı olup olmaması önemli değil. Yine de oldu.”

“Özür dilerim. Senden milyon kere özür dilerim ve hayatımın geri kalanını hatamı telafi ederek geçiririm. Sophie üniversiteye başlayana dek aynı evde kalalım. Ne istersen yaparım.”

“İçki sorunun giderek kötüye gidiyor. Artık bununla başa çıkamıyorum.”

“Ne demek istiyorsun, Lindsey?” Daha önce hiç görmediğim kadar endişeli ve korkmuş bir hâli vardı. “Daha az çalışmamı mı istiyorsun? Bundan böyle işten sonra içmem, tamam mı?”

Derin bir nefes alıp elimi geri çektim. Belki de akşamdan kalma olmadığı bir ana kadar beklemeliydim. Daha kahvesini bile bitirmemişti. Hayır, bunun için asla iyi bir zaman olmayacaktı. Bunu o anda, o hâlâ pişmanlık hissederken ben de cesaretimi kaybetmeden yapmalıyım.

“Evliliğimiz yürümüyor. Mutlu değilim. Sürekli içiyorsun. Üstelik Sophie de bunu görüyor ve biliyor. *Hiçbir şey* yapmama izin vermiyorsun. Kontrolcüsün. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.” Söylediklerim yüzünden irkildiğini fark ettim. “Sophie’yi alıp bir süreliğine ailemin yanına gideceğim. Yardım alırsan, AA toplantılarına gidersen, belki ileride...”

“Gidemezsin.”

“Kararımı çoktan verdim.”

Bunu söyler söylemez, yüzüne bir maske takmış gibi göründü. Yanakları, alnı, hatta ağzı bile dümdüz oldu ve gözlerinde boş bir ifade belirdi.

“Bunu akşam konuşuruz, tamam mı?” Saatine baktı. “İşe gitmem gerek.” Çok sakindi. Sanki akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi konuşuyorduk. Bu söylediklerim karşısında çıldıracağını düşünmüştüm. Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Ne dediğimi anlamıyor muydu?

Tezgâha gidip yemek kutusunu aldı ve beni öpmeden gitti. Pencereye gidip kamyonetin uzaklaşmasını bekledim.

Kendime söylediklerimi düşünmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledim. En sonunda bana hak verecek ve profesyonel yardım alması gerektiğini anlayacaktı. Bunun herkesin iyiliği için olduğunu görecekti.

Sophie’yi kreşe bıraktım ve dengesini neredeyse bozacak kadar tıka basa dolu bir Barbie çantasıyla kapıdan içeri girişini izledim. Arabada boyama kitabını kucağına koymuş, hiç konuşmamıştı. O sabah babasıyla aramda geçen konuşmayı duymuş muydu acaba? Andrew onu inşaata ya da hırdavat dükkânına götüreceğini söylediğinde yüzünün nasıl aydınlandığını, dans ederek kapıya nasıl koştuğunu düşününce nefesimin kesilmesine neden olan hissettiğim keskin sızı yüzünden göğsümün altındaki kemiği ovuşturdum. Andrew onu nereye götürürse götürsün Sophie çok sevinirdi.

O gece. O gece konuşuruz demişti. Hazırlanmalı, olacaklar için çok sağlam durmalıydım. Artık yumuşayamazdım. Kıpırdadığımda sırtımda hissettiğim acıyla yüzümü buruşturdum. Bir avukat bulmam gerekiyordu. Cep telefonumu kullanamazdım. Andrew her ay faturaları inceliyor ve tanımadığı numaralar hakkında sorular soruyordu.

Bir kafenin yakınlarındaki bir telefon kulübesine girip telefon rehberinden bir avukat buldum ve bir hafta sonra görüşmek üzere o kadın avukattan randevu aldım.

Yanımdaki cep telefonum öttü. Andrew bir mesaj yollamıştı. Öğle yemeğimi evde unuttum. Getirebilir misin?

Ona ögle yemeğini mi götürmemi istiyordu? Her şey yolundaymış gibi davrandığı takdirde her şeyin gerçekten de yoluna girebileceğini mi sanıyordu? İnşaata gitmemden bile hoşlanmıyordu ve başka bir yerden kolaylıkla yiyecek bir şeyler bulabilir ya da eve gelebilirdi. Kalp atışlarım hızlandı, arabamın içi çok sıcaktı ve daralmıştım. Telefonuma bakmaya devam ettim. Onu daha önce hiç görmezden gelmemiştim. Telefonum yine öttü.

Lindsey?

Kıpırdayamadım. Telefona yanıt veremedim.

Bunu yapma.

Birkaç dakika herhangi bir mesaj gelmedi.

Belki Sophie 'yi okuldan alıp ögle yemeğine götürürüm.

Onu daha önce hiç okuldan almamıştı. En azından ögle yemeği için. Bir şeyler planlıyordu. Titreyen ellerle telefonumu kap-tım. Kahretsin. *Yarım saate orada olurum.*

İnşaat alanı, işleyen makinelerle ve koşturup duran işçilerle kalabalık ve gürültülüydü. Etrafıma bakmıp Andrew'u görme-ye çalıştım. En sonunda, onu bir çimento makinesinin yanında gördüm. Ona yaklaşırken yine güçlkle nefes aldığımı hissettim. Ofisinde konuşmak isteyecek miydi? Yanında bir adam vardı ve beyaz inşaat kaskları güneşte parlıyordu.

Yanına gittim. "Andrew?"

Bana baktı, kaskını biraz yana eğip alnında biriken terleri sil-di. "Merhaba, bebeğim. İşim bitmek üzere. Temeli döküyorlar." Çimento kamyonunun varili döndü ve borusundan gri renkli, yo-ğun ve ıslak bir karışım aktı. Adama döndü. "Ne zaman çimento görsem aklıma Jimmy Hoffa gelir."

Adam güldü. "Haklısın. Şu anda muhtemelen çok katlı bir ye-raltı otoparkındadır."

"İnsan inşaat alanlarında kaç kişinin cesedinin olduğunu me-rak ediyor doğrusu." Andrew kolunu omzuma attı. "Benden bu şekilde kurtulabilirsin, bebeğim."

Elimde Andrew'un yemek çantasıyla öylece donakaldım. Yanındaki yaşça büyük adam gülümsüyordu ama kafası karışmış gibiydi. Dikkatle bana bakıyordu. Bir espri yapmalı mıydım? Duymazdan mı gelmeliydim?"

"Saçmalama," dedim. "Ellerimi kirletmek istemem." İkisi de güldüler ama Andrew'un sesinin gergin olduğunun ve zoraki konuşmasının farkındaydım. Çok öfkeliydi.

"Çok basit olurdu," dedi. "Beni buraya atabilirsin. Sonra, diğerleri gelip üstüme çimento döker ve kimsenin ruhu bile duymaz." Beni yakalayıp makinenin kenarına kadar getirdi. Ona sıkı sıkı sarıldım. Beni bıraktığı anda çimento birikintisinin içine düşerdim.

"Andrew!" diye bağırdım.

Beni kendisine çekip kollarını sıkıca belime doladı ve yanağını yanağıma yasladı. "Sakin ol. Sadece şaka yapıyorum."

Diğer adam hâlâ gülüyordu. Tüm bunların bir şaka olduğunu ve Andrew'la benim eğlendiğimizi sanıyordu. Andrew dudaklarını dudaklarıma dayayınca, onu geri öpmek zorunda kaldım ve omzunun üstünden yüzü kızaran diğer adamın arkasını döndüğümü gördüm.

Andrew sonunda beni bıraktı ve öğle yemeği çantasını elimden aldı. "Bunu getirdiğin için teşekkür ederim." Çantadan bir sandviç çıkardı. "Rosto etli. En sevdiğim." Büyükçe bir ısırık aldı ve çimento kamyonunu izlerken ağır ağır lokmasını çiğnedi. Yanımızdaki adam kenara çekilmiş, kamyonun sürücüsüyle konuşuyordu. Andrew'a baktım. Yüzünde soğuk ifadeli bir maske vardı. "Evde görüşürüz, canım." Arkasını dönüp uzaklaştı.

Aralık 2016

Pazartesi gecesi destek grubumun toplantısına gittiğimde, birkaç kadın çoktan yerlerini almış, sessizce ayaklarına ya da ellerine bakıyor, diğerleriyse kahve makinesinin oraya toplanmış havadan sudan söz ediyorlardı. Bir fincan kahve alıp oturacak bir yer buldum.

Toplantıya her seferinde aynı şekilde başlıyor, o haftanın nasıl geçtiğini ve her şeyle nasıl başa çıktığımızı konuşuyorduk. Bu oda; kilisenin bodrum katının tuğla duvarlarını andıran duvarlarıyla, dışarıda yağan yağmurla, kahve ve ıslak saç kokularının karışımı olan o ekşi ve boğucu kokusuyla o kadar tanıdık ki... Midemdeki düğümün çözülmeye başladığını hissettim ve kendimi ılık evimden çıkmaya zorladığım için sevindim.

O gece birkaç yeni kadın gelmişti. Hepsinin gözlerindeki şok ifadesi tazeliğini koruyordu ve paltolarına sarınmış oturlarken vücutlarının gergin olduğu belliydi. Yeni üyelerden biri, saçlarını siyaha boyadığı belli olan ve yirmili yaşlarının ortalarında görünen genç bir kadındı. Her an dışarı fırlayabilirmiş gibi kapıya bakıyordu. Ona güven vermek için gülümsediğimde yanakları kızardı ve tekrar geriye yaslandı.

Jenny'yle Dogwood Körfezi'ne taşındığımda gittiğim o ilk toplantıda tanışmıştık. Daha önce bir destek grubuna katılma-

miştım ve ne diyeceğimi bilemiyordum. Yanaklarımın yandığını ve midemin bulandığını hissederek bir köşeye geçtim. Derken, gür ve kıvrıkcık sarı saçları yağmurdan ıslanmış, lavanta şampuanı gibi kokan bir kadın yanıma çöktü ve bana bir fincan sade kahve uzattı.

“Berbat ama işe yarıyor,” dedi sıcak bir gülümsemeyle.

Şaşkınlıkla bir teşekkür mırıldanıp fincanı aldım. Andrew olmadan sosyal bir ortamda bulunmaya ya da kiminle istersen konuşma özgürlüğüne alışık değildim. Bir yanımda bu gruba ait olduğumdan da emin değildi ama kadının gözlerindeki muzip ifade, yüzüne biraz büyük gelen gösterişli gözlüğü ve parlak mavi yağmur botları hoşuma gitmişti.

Kahveden bir yudum alıp yüzümü buruşturdum. “Bunu içtikten sonra bir daha asla uyuyamayacağım sanırım.”

“Birçoğumuz zaten uyumuyoruz.” Kendi fincanına baktı. “Bu kahveden daha karanlık olan tek şey, eski kocamın kalbi.” İğneleyici ses tonu beni şaşırtmıştı. Endişeli ya da utanmış gibi değildi. Öfkeliydi. Başımı önüme eğmekten, tüm bu sorunları kendim yaratmışım gibi hissetmekten yorulduğumu fark ettim. Ben de öfkeliydim.

“Bu kahveden daha güçlü olan tek şey, eski kocamın hayatım üstündeki kontrolü,” dedim. “İkisini de tuvalete atıp sifonu çekmek gerek.”

Şaşırmış gibi bana baktı ve hafifçe gülümsedi. “Bu kahve o kadar acı ki rahatlıkla benim boşanma avukatım olabilir.”

Kahkahalarla gülmeye başladım ve az kalsın kahvemi dökcek gibi olduğumda, bu sefer Jenny kahkahalara boğuldu. Kendimizi toparlayabilmek için toplantı salonundan hızlıca çıkmıştık.

Jenny iki haftada bir Whole Foods’dan³ alışveriş yapar, lahanalar hakkında benim asla bilemeyeceğim kadar çok şey bilir,

* Amerika Birleşik Devletleri’nde USDA sertifikalı bir organik süpermarket zinciridir. (ç.n.)

bana son yaptığı haşhaş ya da chia tohumu protein smoothielerinin tariflerini ve birtakım ilham verici sözleri e-posta ile gönderirdi. Yaşam koçu olarak Vancouver'dan bir iş teklifi aldığında, hayallerinin peşinden gitmesine sevinmiştim ama yokluğu hayatımda kocaman bir boşluk yaratmıştı. Bir daha onun gibi bana gönülden destek veren bir arkadaşla sahip olabilmem için asırlar geçmesi gerekecekti. Önceki gün Skype'tan konuştuğumuzda, ona bir müşterimin evinde neler olup bittiğini anlatmıştım. Bu duruma benden de çok öfkelenmişti.

“On sene yeterli olmadı,” dedi. “Onu oraya tikip anahtarını kimsenin bulamayacağı bir yere atmaları gerekirdi. O kasabadan ayrılman gerekirse derhâl beni ara.”

Henüz Dogwood'dan ayrılmak istemiyordum. Öyle yaparsam Andrew kazanırdı. Ama koşullar beni zorlarsa Jenny'nin yanına gidebileceğimi bilmek güzeldi. Annemi de babamı da kaybetmiştim. Annem birkaç sene önce MS hastalığına yenik düşmüştü, babam da kısa bir süre sonra felç geçirmişti. Evli olduğumuz süre boyunca, Andrew'un bana nasıl davrandığını fark etmedikleri için perişan olmuşlar ve onlara açılmadığım için de hayal kırıklığına uğramışlardı ama kocamın beni nasıl tehdit edip incittiğini anlattığımda, olanları daha iyi anlamışlardı. Annem o andan itibaren, her şeyi açıkça anlatmam için ısrar etmiş, onlar için endişelenmeyeyim diye de yalvarmıştı. Sonra, babam Andrew'un duruşması sonlanana ve hapse girene dek adaya dönmeyeceğime dair bana yemin ettirmişti.

Chris ve ben birbirimize hâlâ yakındık ama artık o kız arkadaşıyla birlikte yaşıyordu ve baharda bir bebekleri olacaktı. Cumartesi günü onu arayıp olanları anlattığımda üzülmüş, yanımıza gelmeyi teklif etmişti ama ona Maddie'yle kalmasını söylemiştim. O sıralarda, Maddie'nin ona daha çok ihtiyacı vardı.

Kısa süre önce, olan biteni grubumla paylaştım ve Andrew'un beni gizlice izlediğini düşündüğümü anlattım. Hepsini anlayışlı davrandı, polis ve mahkemelerle nasıl başa çıkabileceğime dair

önerilerde bulundular ama hepsinin yüzünde korku ve endişe ifadesi vardı. Daha da huzursuz olmuş bir hâlde yerime geçtim.

Marcus toplantının sonunda gelip arazi aracından yer minderleri, kum torbaları ve boks eldivenleri gibi ekipmanlarını çıkardı. Son bir senedir birkaç kere gelmişti ve hepimiz onun derslerini dört gözle bekliyorduk. Hayatımda tanıdığım en dengeli insandı. Onun yanında dururken, bütün dünya yanıyor olsa bile alevler ona dokunmadan yalnızca üstünden geçecekmiş gibi hissediyordum.

Fırtınalı bir gecede, ders için bir tek ben kalmıştım. “Yumruk atmayı öğrenmek için bu havada dışarı çıkmaya istekliysen anlatacak iyi bir öykün var demektir,” dedi. Oturup sohbet ettiğimizde ona Andrew’u anlattım. Senelerce bir destek grubuna devam ettikten sonra, geçmişimi başka kadınlarla rahatlıkla paylaşmaya başlamıştım ama bir erkekle konuşmanın da ne kadar kolay olduğunu görünce şaşırmıştım. Marcus’un sezgileri çok güçlüydü, Andrew’un beni kontrol etmek ve moralimi bozmak için kullandığı yöntemlerden bazılarını tahmin etmeye çalışmış, tahminleri her seferinde doğru çıkmıştı. Tacizkâr davranışları ve bunlardan kurtulmanın ne kadar zor olduğunu gerçekten de anlıyordu. Geçmişinde onun da çok sorun yaşadığını hissetmiştim.

O günden sonra, dersler için arada bir sadece ikimiz buluşmaya başladık. Hava güzel olduğunda dersleri açık alanda yapıyorduk. Onun ilginç bir adam olduğunu düşünüyor, antrenmanlarımızdan çok keyif aldığıma şaşıırıyordum. Bir ara, acaba bu yakınlaşmamız başka bir şeye dönüşür mü diye de düşünmüştüm.

Bir keresinde, arabamın lastiği patlayınca arabayla beni eve bırakmıştı ve kapı eşiğinde biraz konuşmuştuk. Daha sonra ona teşekkür niyetine bir şişe şarap götürdüğümde, birlikte içmemiz için beni davet edebileceğini sanmıştım ama bunu hiçbir zaman yapmadı ve aramızda çok güzel bir arkadaşlık gelişti. Genellikle, derslerden sonra kahve içerdik. Onun eskiden bir psikiyatrist olduğunu da bu kahve sohbetlerinden birinde öğrenmiştim. İyi bir

psikiyatrist olmalıydı. Muhtemelen, Andrew'la geçen hayatım hakkındaki öyküleri en çok ona anlatmıştım. Sonra, o da kızıyla ilgili öyküler anlatmıştı.

Evinde Katie'nin fotoğraflarını görmüştüm. Marcus'un düzgün burnunu, kocaman gülümsemesini ve esmer tenini almış olan çok güzel bir kızdı. Mezun olur olmaz, kendisinden yaşça büyük bir adama âşık olmuş, sonraki birkaç sene boyunca onunla dengesiz bir ilişki yaşamıştı. Marcus erkek arkadaşının onu taciz ettiğinden şüphelenmişti ama Katie her şeyi inkâr etmiş ve ailesinden uzaklaşmıştı. Öldüğü gece Marcus'u arayıp eve dönmek istediğini söylemişti. Siren seslerini duyduğunda, Marcus onun evine doğru yola çıkmıştı bile. Erkek arkadaşı önce Katie'yi vurmuş, sonra da intihar etmişti. Katie sadece yirmi iki yaşındaydı.

Bir sene sonra evliliği sona erince, psikiyatriyi bırakmaya karar vermişti. "Kendimi bir sahtekâr gibi hissediyordum. Kendi kızıma bir faydam dokunmamışken başkalarına nasıl yardım edebilirdim?" Marcus her şeyini eski karısı Kathryn'e bırakmıştı ve birkaç sene seyahat etmişti. Önce kızını, sonra da karısını kaybetmiş olmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyordum. Bir zamanlar, birbirlerini çok sevmiş olmalıydılar. Marcus kızlarına Kathryn'in isminin kısaltılmışı olan Katie ismini vermenin kendi fikri olduğunu anlatmıştı. Ama çekmiş olduğu acılarla barışmış gibi bir hâli vardı.

O gece, Marcus odada dolaşüyor, hareketleri kusursuz bir şekilde yapana dek herkesle teker teker ilgileniyordu ama ben pek kendimde değildim. Yumruklarım yerini bulmuyordu ve birkaç bloğu ıskalamıştım.

"İyi misin?" diye sordu Marcus. Evet anlamında başımı salladığımda, minderleri havaya kaldırdı. Onlara birkaç kroşe attım. "Tekrar," dedi. Duraksadım ve göz göze geldik. İyi ya da kötü ruh hâlimi hemen anlaması beni her zaman şaşırtmıştı. Bunu ondan başka yapabilen tek kişi kızımdı.

Mindere birkaç kez daha vurdum ve Marcus nihayet hareketleri onaylayıp yandaki kadına geçti. Dersten sonra ekipmanlarını dışarı taşımasına yardım ettim.

“Aklından geçenleri anlatacak mısın?” dedi.

“Stresli bir hafta sonu oldu.” Pazar günü Bayan Carlson’ı aramıştım ve evinden hiçbir şey çalınmadığını teyit etmişti. Hâlâ sarsılmış durumdaydı ve birkaç hafta daha kız kardeşinin evinde kalacaktı. Kadın polis memurunu aradığımda, bana sadece Bayan Carlson’ın ve benim parmak izlerimizi eşleştirebildiğini söylemişti. Henüz Andrew’un nerede olduğunu öğrenememişti ama bunun için çok çaba sarf ettiğini düşünmüyordum. Ona göre, Andrew yanlış bir şey yapmamıştı.

“Andrew müşterimin evine girdi. Ben temizlik yaparken oradaydı. Sonra anahtarlarımın yerini değiştirdi. Çantamın üstüne koydu.”

“Kahretsin.” Marcus bir kutuyu köşeye iterken durdu. “Polisi aradın mı?” Hafif bir kar yağışı başlamıştı ve kar taneleri açık kapıdan sızan ışıktaki yere süzülüyor, Marcus’un siyah saçlarına düşüp kısa sakalının üstünde eriyordu. Dalgın dalgın yüzündeki karları sildi.

“Hemen aradım ama parmak izi bulamadılar.”

Başını salladı. “Sen dersleri kaçırmaya başlayınca, bir terslik olduğunu hissetmiştim. Eski kocan gibi erkekler öylesine ortadan yok olmazlar. Bunu sana söylemem gerekirdi.”

“Senin hatan değil. Ben de dikkatli davranmadım.”

“Eh, bunu bir daha yapma. Evin alarmını mutlaka her gece kur.”

Tamam der gibi başımı salladım. “Bu hafta biraz daha ders yapacak vaktin olduğunu umuyordum.” Marcus’un evinde en yeni ekipmanlarla dolu bir spor odası vardı. Andrew ortaya çıkıp beni bulmaya çalışmayınca biraz gevşek davranmıştım. İlk hatam bu olmuştu. Ama bunu tekrarlamaya niyetim yoktu.

“Elbette.”

“Biliyor musun, her şeyi yeniden hatırlıyorum. Korkuyu ve öfkeyi. Gerçekten de bizi rahat bıraktığını ve kendi hayatına baktığını sanmıştım. Nasıl bu kadar aptal olabildim!”

“Kesinlikle aptal değilsin ama öfke hissetmek iyidir. Bunu kullanabiliriz.”

Gözlerindeki parıltıyı ve kararlı ifadeyi sevmiştim.

Başımı sallayıp omuzlarımı geriye attım. Haklıydı. Andrew’un beni çaresiz bir kurban gibi hissettirmesine izin vermeyecektim. “Çarşamba görüşürüz.”

Greg bir sonraki akşam kocaman bir şişe yerel şarapla geldi. Kırmızı Maymun Kadifesi ya da Mor Panda gibi en komik isimli şarapları bulmakla övünürdü. Bunlar pahalı şaraplar değildi – Greg bir şoför olarak fazla para kazanmıyordu– ve onun beni etkilemeye çalışmaması hoşuma gidiyordu. O şömineyi yakarken ben de ikimize birer kadeh şarap doldurdum ve koltuğa serildik. Şarap güzeldi ve şişenin tamamını içmek isterdim ama son birkaç gecedir çok uykusuz kaldığım için gergindim. Şarabı fazla kaçırmak hiç iyi gelmeyecekti.

Greg’e olayları biraz hafifleterek hafta sonu olanlardan söz ettim ve konuyu değiştirdim. Kendime bunu onu endişelendirmemek için yaptığımı söyledim ama aslında mesele Andrew’un ismini telaffuz etmenin içimde yarattığı o engelleyemediğim stres ve hayal kırıklığı hissiydi. Ayrıca o gece bu konuyla ilgili değildi. Greg’in beni teselli eden bir omuz ya da anlayışlı bir dinleme tahtası olmasını istemiyordum.

Çok konuşmazdık. İlişkimiz daha çok eğlenmeye odaklıydı. Buluştuğumuzda her zaman basit bir şeyler yapar, akşam yemeği yer, onun ya da benim evimde bir film izler ya da yürüyüşe çıkardık. Greg otuzlu yaşlarının başındaydı, yani benden birkaç yaş küçüktü. Hiçbir şeyi fazla ciddiye almıyormuş gibi bir havası vardı. Gevşek bir basamağa takılıp evimin önünde yere serildiğini her hatırladığımda hâlâ gülüyorum. Kapıyı açıp onu zıplarken

ve dizini tutarken gördüğümde çok utanmıştı. Bir dahaki sefere bir paketle ve bir çekiçe gelmişti.

Cep telefonum çaldı. "Erkek kardeşim arıyor," dedim. Greg filmi duraklattı.

"Sadece hatırlamak istemiştim," dedi Chris. "Her şey yolunda mı?" Sesi babamın sesine çok benziyordu ama saç ve ten rengi annemizinki gibi daha açıktı ve onun olumlu tavrını almıştı. Chris'le bir aradayken annem de babam da benimleymiş gibi hissediyor ve rahatlıyordum. Onları o kadar genç yaşta kaybetmeyi beklemiyordum ve her gün özliyordum. Chris koruyucu ve sadık tavrıyla Sophie'ye muhteşem bir dayı olmuştu. Her zaman Sophie'nin resitallerine ya da futbol maçlarına gelir ve bayram yemeklerini asla kaçırmazdı. Sophie de büyüdüğünden beri adaya gidiyor, hafta sonunu onunla ve kız arkadaşıyla geçiriyordu. Minik kuzenini şımartacağı günleri dört gözle bekliyordu.

"Şu ana kadar bir sorun olmadı. Ama yarın konuşabilir miyiz? Greg burada."

Duraksadı. Meraklandığımı biliyordum. Ona Greg'den söz etmişim ama sadece randevulaşıyoruz, demiştim. Geceyi bende geçirdiğini söylememiştim.

"Tamam, sabah beni ara."

Telefonumu sehpa koyup Greg'e baktım. Bana döndü ve göz göze geldik.

"Erkek kardeşinle ne zaman tanışacağım?" diye sordu. "Neredeyse üç aydır görüşüyoruz. Büyük ihtimalle bende ne terslik olduğunu düşünmeye başlamıştır." Bunları gamzelerini ortaya çıkaran muzip bir gülümsemeyle söylemişti (sol yanağında ve çenesinde minik bir gamze vardı). Ama sesinde ciddi hatta utanç bir ifade de seziyordum. Şaşırmışım çünkü erkek kardeşimle tanışmaya bu kadar önem verdiğini bilmiyordum.

"Chris'i bir erkek arkadaşım ile tanıştırmayalı uzun zaman oldu." Gergin bir tavırla gülüp kâseyi aldım. Greg mısır patlatmış, tereyağını düzgün bir şekilde üstüne dökmemiz gerekti-

ğinde ısrar etmiş ve onları kollarının ön tarafındaki dövmeleeri sergileyerek bir salata çatal-kaşığıyla karıştırmıştı. Kollarında, alevleri dönerek yükselen ve yakasının altında kaybolan parlak renkli Anka kuşu dövmeleeri vardı. Bunların göğüs kaslarının üzerindeki kupa kralı yazılı iskambil kâğıdı dövmesiyle buluştuğunu biliyordum.

Gülümsedi. “Pekâlâ. Sence ben senin erkek arkadaşın mıyım?”

“Erkek arkadaşım olmayı *istiyor musun?*” Zihnimin diğeri yarısıyla Andrew’un nerede olduğunu ve evini gözetleyip gözetlemediğini merak ederken Greg’le bu konuşmayı yapmak istemiyordum ama istesem de istemesem de bunu konuşmaya başlamıştık bir kere.

“Bilmem ki... Bu bana bir avantaj sağlar mı dersin?” Sıcacık eliyle bacağımda bir daire çizip yukarı ilerledi ama vücudumun tamamı aynı anda gerildi. Öyle bir ruh hâli içinde değildim. Sadece birbirimize sokulup oturalım diye önerecekken Andrew’un da aslında bunu isteyeceğini fark ettim: Zihnimin içine girip hayatımı altüst etmektir amacı. Greg’le seks hayatımız muhteşemdi. Andrew’dan ayrıldıktan sonra birlikte olduğum tek erkekti. İlk başlarda ağzıyla ve vücuduyla beni zorlamaması bana garip gelmişti. İdareyi bana bırakması da benim için heyecan verici ve yeni bir şeydi. Seksin eğlenceli olabileceğini öğrenmişim. Andrew’un bunu benden almasına izin vermeyecektim.

“Yatağı gidelim de sana göstereyim.”

Greg yatak odasına giderken ışıkları söndürdüm ve o gece Delaney’de kalacak olan Sophie’ye *İyi geceler*, diye mesaj attım. Ön kapının sürgüsünü kontrol ettim ve pencereden şöyle bir yola baktım. Andrew eve gelirken daha kamyonun sesini duymadan son virajı döndüğünü hissedirdim ve yüreğim ağzıma gelirdi.

Gözlerimi kapatıp elimi kalbimin üstüne koydum. Kalp atışlarım sakindi ama Andrew’un bir şeyler planladığını biliyordum. Birtakım zihin oyunlarına kalkışmak onun için yeterli olacak

mıydı? Yoksa beni incitmeyi mi deneyecekti? Savurduğu ölüm tehditlerini, öfkelendiğinde ne kadar güçlü olduğunu ve dünya-
daki hiçbir şeyi gözünün görmediğini hatırladım. Boynuma dokunup ılık tenimi ve atan nabzımı yokladım. Hayattaydım ve hâlâ nefes alıp veriyordum. Pencereden son kez dışarı bakıp Greg'in peşinden yatak odasına gittim.

Sabah saat yedide yağmur sesiyle uyandım. Borulardan biri tıkanmış olmalıydı çünkü sular penceremin dışında gürül gürül bir şelale gibi akıyordu. Ev sahibini aramam gerekecekti. Kendimi kalkmaya zorlayıp mutfığa gittim ve ışığı açtım. Greg gece yarısı kendi evine gittiği için ev sessizdi. Geceyi nadiren bende geçirirdi. Bunun Sophie yüzünden olduğunu söylüyordum kendime ama işin aslı, o yanımdayken kalın bacağı bacağıma fazla sıkıca bir şekilde dolanmış bir hâlde uyandığımda bazen paniğe kapılıyordum.

Keşke kalmasını isteseydim diye düşündüm. Sabahları gide-
rek derinleşip yuvarlanan çakıl taşları gibi çınlayan horultusunu dinleyerek ılık vücuduna iyice sokulurdum. Parmağımı yara izlerinin üstünde gezdirmiştim. Bunlardan biri apandisit ameliyatından, bacağının alt kısmındaki uzun ve kabarık olanı bir testere yarısından ve köprücük kemiğindeki tırtıklı yara izi de ergenliğinde geçirdiği bir motosiklet kazasından kalmıştı. Hayatımda vücudunda o kadar yara izi olan bir erkek hiç tanımamıştım.

Kahve makinesini çalıştırdım ve öğle yemeğimi hazırlarken bir fincan kahve içtim. Geri kalanını da bir termosla doldurdum. Enerjiye ihtiyacım olacaktı. O gün, iki eve temizliğe gidecektim. Sonra da Marcus'la dersim vardı. O günkü ilk müşterim, en eski müşterilerimden biriydi. Bir olayda başından yaralanan ve kısa süreli hafıza kaybı yaşayan Joe elli yaşlarında bir adamdı. Beni ailesi tutmuştu. Bazen evde olduğumu unutur ve beni küvetini ovarken gördüğünde, gözle görülür bir şekilde irkilirdi. Ben de birkaç kere onu çizgili bokser şortuyla oturma odasında dışarıdan getirttiği bir spagetti ya da tavuk yemeğini yerken gördüğümde

irkilmiştim. Bir keresinde de onu masa örtüsünü bir pelerin gibi boynuna dolamış, *Frozen* filminden ‘Let It Go’ şarkısı eşliğinde dans ederken yakalamıştım. Bana ‘‘Anna’’ diye hitap ederek ona katılmamı istemişti. Anlık bir tereddttn sonra, paspasın sopasını bir mikrofon gibi tutup elimden geleni yapmıştım.

Zamanının büyük bir kısmını *Matlock* dizisinin tekrarlarını izleyerek geçiren Joe’nun evinden sonra, günün ikinci işine geçtim. Hepsi on iki yaşından kk, çok dağınık ve hareketli dört çocuklu bir ailenin iki katlı büyük evini temizleyecektim. Ama o gün ev çok kötü durumda değildi. İşimi biraz erken bitirince Marcus’un evine gidiş yolunda bankamatige uğrayıp para çekmeye karar verdim. Makinenin paramı vermesini beklerken kalbimde o tanıdık huzursuzluğu hissettim. Hemen arkama baktım ama bekleyen kimse yoktu.

Makbuzumu alıp paramla birlikte çantamın içine tıkıştırdım ve arkamı döndüm.

İşte tam da o anda onu bankanın köşesinde gördüm. Cüzdanına para koydu ve onu arka cebine soktu. Kısa saçlarıyla ve sakallarıyla farklı görünüyordu ama hareketleri, başının şekli ve rahat geniş omuzları çok tanıdıktı.

Andrew’la aramda sadece birkaç santim vardı sanki. Bankanın beton duvarları üstüme üstüme geliyor gibiydi. Teninin, kullandığı sabunun kokusunu hisseder gibi oldum, ağzının kenarındaki kıvrımı, kıvrımın yukarı yönelişini gördüm. Sophie’nin gülümsemesine benziyordu. Beni görecek ve sevgi katmaya çalıştığı o öfkeli, azarlayıcı ve hayal kırıklığı yansıtan ses tonuyla ismimi söyleyecekti.

Kaç.

Bacaklarım. Bacaklarımı hareket ettirmeliydim. İçimdeki bir g hem en arkamı dönmemi sağladı ama fazla hızlı dönünce anahtarlarımı düşürdüm. Anahtarlar âdeta ağır çekimde yere düştü ve kaldırımında yankılanan metalik bir ses çıkardı. ne atılıp onları yerden aldım ve doęrulдум.

“Lindsey.” Harekete geçmiş, bana doğru geliyordu. Aramızdaki mesafe giderek kısalıyordu.

“Uzakdaş benden.” Dİmdik durup anahtarlarımı bir tür kılıçmış gibi öne uzattım. Bunlar ne işe yarayacaktı ki? Küçük metal parçalarıydı.

“Ellerimi kaldırıp önümde durdu. “Bankadaydım. Dışarıda olduğumu bilmiyordum.”

“Neden buradasın?” Bunun bir önemi yoktu. Neden burada olduğumu biliyordum. Uzaklaşmam gerekiyordu ama ayaklarım adeta birer taş parçasına dönüşmüştü. Etrafıma bakıp kalabalıkta güvende olacağımı düşünerek birilerini aradım ama sanki yer yarılmış ve herkesi içine çekmişti. Sokakta ne bir araba ne de bir yaya vardı.

“Çalıştığım inşaat şirketi, Dogwood Körfezi’nde yeni bir şube açtı. Kiralık ev arıyordum.”

Hayır. Burada yaşadığımızı biliyordu. Bunu planlamıştı.

“Burada olmanı istemiyorum.” Sesimin titremesinden, kendimi o kadar savunmasız hissetmekten hiç hoşlanmamıştım. Sesimin güçlü ve otoriter çıkmasını istiyordum ama yalvaran bir çocuğun sesi gibi çıkıyordu.

“Bunu anlıyorum ama işim neredeyse ben de oraya gitmek zorundayım. Zor zamanlardan geçiyorum.” Aslında onun için hiçbir zaman zor olmamıştı. O anda konuşuyor olması da iyi bir şeydi çünkü öfkemin daha da kabarmasına neden oluyordu.

“Sophie’yi göremezsın.”

“Önümüzdeki ay on sekiz yaşında olacak.”

“Seninle bir ilgisi olsun istemiyor.” Ama haklıydı. Sophie reşit olmak üzereydi. Bunu engelleyemezdim. Hiçbir şey yapamazdım.

“Beni tanımıyor ki.”

“Tanımasını da istemiyorum. O iyi bir çocuk. Sakın onun hayatını mahvetme.”

“Ben değiştim, Lindsey. Evlendiğin adam değilim. Hapis-
hanede psikolojik danışmanlık aldım ve artık Adsız Alkolikler
toplantısına gidiyorum. On bir senedir bir damla içki içmedim.”

Keşke anahtarları gözlerine saplayıp bana bir daha bakamasm
diye oyabilseydim. “Bir an için bile değiştiğine inanmıyorum.”

“Bunu sokakta yapmayalım. Sana kahve ısmarlayabilir mi-
yim?”

“Seninle hiçbir yere gitmiyorum.” Onunla oturup kahve ie-
bileceğimi düşünebildiği için bu kadar şaşırmamalıydım, gerçek-
leri görmezden gelme becerisi dehşet vericiydi. Zihninde ikimizi
eski arkadaşlar olarak görüyordu sanki. Arkamı döndüm.

“Lindsey!” diye seslendi ama yürümeye devam ettim. Son-
ra, sesini bir oktav kadar alçalttı ama onu hâlâ duyabiliyordum.
“Ne yaptığını biliyorum. O gece bana ilaç verip uyuttuğunu bi-
liyorum.”

Bu sözleri âdeta sırtıma saplandı ve neredeyse dengemi kay-
betmeme neden oldu. Kaldırım gözlerimin önünde yükselirken
tökezledim. Bayılmak üzere olduğumu düşünüp panik içinde
gözlerimi kırpıştırdım. *Hayır, hayır, yürümeye devam et.*

Kendimi adım atmaya zorlayıp omzumun üzerinden arkama
göz attım. Hâlâ beni izliyordu. Arabamı sokağa park etmiştim.
Yani, artık mavi bir Mazda kullandığımı biliyordu. Anahtarı ki-
lide sokmaya çalışırken ellerim titriyordu. Parmaklarıma bakıp
onları düzgün hareket etmeye ve *derhâl* kapıyı açmaya zorladım.
Öfkeli olmam işe yarıyor, beni daha güçlü hissettiriyordu. Araba-
ya bindim ve müthiş bir hızla uzaklaştım.

On dakika geç kalmıştım ama Marcus yine kapıyı gülümseyerek
açtı. “Seni merak etmeye başlamıştım,” dedi. “Dairy Queen’e
gitmiş olabileceğini düşündüm.”

Bu aramızdaki bir espriydi. Bir gün derse kocaman birer don-
durma alıp geldiğimden beri benimle dalga geçerdi ama o gün

gülecek hâlim kalmamıştı. “Özür dilerim. Umarım programını aksatmamışımdır.”

“Yok, canım. Ben de biraz geç kaldım.” Marcus asla hiçbir şey için geç kalmazdı. Bunu sırf beni rahatlatmak için söylüyor. Kapıyı biraz daha açtı. İçeri girip sandalyelerden birine yığıldım.

“Kasabada Andrew’la karşılaştım. Bankadaydı.” Bunları söylemek, olanları kabul etmek çok zordu. Birkaç kat merdiveni koşarak çıkmışım gibi nefes nefeseydim.

“Seni *takıp* mi ediyor?” Marcus karşımdaki sandalyeye oturduğunda öfkeyle koyu kahve kaşlarını çatmıştı. “İşi yüzünden buraya taşındığını söyledi ama yalan. Değiştiğini de söyledi.” Acı acı güldüm. “Kesinlikle değişmemiş.” Keşke Marcus’a her şeyi anlatabilseydim diye düşündüm –hapları ve Andrew’un dediğini– ama bu dehşet verici gerçeği kendime saklamam gerekiyordu.

“Tanrım, Lindsey.” Marcus eğilip dizimi tuttu. “Çok üzül-düm.” Dersler dışında bana ilk kez dokunuyordu, dokunuşunda güç ve rahatlık hissi vardı.

“Polis memurunu aradım. Müşterimin evine birisinin girdiği sabah Andrew’un işte olduğunu iddia ettiğini söyledi. Onun yalan söylediğini biliyorum ama bu konuyu biraz daha araştırmak ya da onu bir şeyle suçlamak için yeterli neden yoktu. Vakitlerini neden boşa harcamak istesinler ki.”

“Bir uzaklaştırma emri çıkartabilir misin?”

“Bunu yapabilmem için onu bir kereden fazla görmem gerekiyormuş... Ayrıca, tehditkâr bir şey yapmadı. Ama bu emri çıkartsam bile bu kasabaya taşınmasını engelleyemem. O, özgür bir adam.”

“Bazen bu sistemden gerçekten de nefret ediyorum. Yanlış insanları koruyor.” Dudaklarını birbirine bastırıp pencereden dışarı baktığında, acaba Katie’yi mi düşünüyor diye merak ettim.

Tekrar bana döndü. “Bir süreliğine kasabadan ayrılmam ge-

rekirse adada, göl kenarında bir evim var. Sen ve Sophie orada kalabilirsiniz.”

“Göl kenarında bir evin mi var?”

“Senelerdir aileme ait. Sessiz ve huzurlu, her şeyden uzaklaşıp kafa dinlemek için iyi bir yer.” Karısıyla ve kızıyla orada kalmış olmalıydı. Bu yüzden, bu teklifinden onur duydum ama adada Andrew’un avcunun içi gibi bildiği göl kenarındaki ıssız bir bölgede olmak, istediğim son şeydi. Böyle bir yer kulağıma huzur verici gelmiyordu.

“Teşekkürler ama nerede olduğumuzun bir önemi yok. Beni yeniden güvende hissettirebilecek tek şey onun hapse girmesi.” Hafifçe gülümsedim. “Bu da an meselesi.”

O da gülümsedi ama hâlâ endişeli gibiydi. “Teklifimde ciddiyim.”

“Biliyorum. Sadece bu sıralar normal hayatıma devam etmek istiyorum. Bunu düşündürtüm, tamam mı?”

Tamam der gibi başını salladı. “İhtiyacın olursa ev orada.”

Yorgunluktan bitkin düşene ve kollarım sızlayana dek egzersiz yaptık. Nihayet dersi sonlandırdık ve spor odasının banyosunda kısa bir duş alıp üstümü değiştirdim. Egzersizin yükselttiği endorfin seviyesi düşmeye başlamıştı bile. Marcus’un yerine ilk geldiğimde şok içindeydim, uyuşmuş gibiydim ve gerçeklerle yüzleşmeye hazır değildim ama şimdi her şeyi kabullenmiş durumdaydım. Andrew, Dogwood Körfezi’ne taşınıyordu ve Sophie’yi görmek istiyordu.

Merdivenleri çıkıp oturma odasına girdiğimde okyanus manzaralı pencerenin önünde durdum. Kış mevsiminin azgın dalgalarını ve yağmur yüklü ağır, gri bulutları görebiliyordum. Bir süre manzarayı izleyip sakinleşmek için nefes alıp verdim. Eve gözyaşları içinde gidemezdim. Sophie’yi düşündüm: Ona ne diyecektim? Yine paniğe kapılmaya başladım. *Biraz sakin ol, her şey yoluna girecek.*

Yandaki masada duran kitapları düzeltirken başlıklarına baktım. Marcus her türlü konuda okurdu ama anı ve biyografilere daha çok yer veriyormuş gibiydi. Yas tutmakla ilgili bir kitabı görüp ilk birkaç sayfasına göz atarken onu ve kızını düşündüm. Sonra kitabı dikkatle yerine koydum.

Marcus mutfakta kahve yapıyordu. O da duş almıştı, saçları ıslak ve karışık.

Bana bir fincan uzattı. "Kahve içmek için vaktin var mı?"

"Elbette." Fincanı alıp oturdum. "Kitap işi nasıl gidiyor?" Dünyanın farklı yerlerine yaptığı seyahatlerle ve farklı kültürlerin ölüm ve yas konusuna nasıl yaklaştığıyla ilgili bir kitap yazıyordu ve birkaç bölümünü bana okutmuştu. Muhteşem gidiyordu ve bana diğer bölümleri de okutacağını umuyordum. Marcus son zamanlarda yaptığı araştırmalardan söz ederken anlattıklarına odaklanmaya çalıştıysam da aklımda hâlâ Andrew'un bankanın orada bana son söyledikleri vardı. Bu kadarıyla yetinmeyecekti. Bunca senedir her şeyi biliyordu ve bu konuda bir girişimde bulunmamıştı. Şimdiye kadar.

Ürperdim ve sırtımdan aşağı inen buz gibi bir his titrememe neden oldu. Bir an için, onun yanımda oturduğunu ve kulağıma fısıldadığını sandım.

Seni uyardım, diyordu. Seni uyardım.

Ekim 2005

Andrew o sabah, yanağıma minik bir öpücük kondurup hava aydınlanmadan gitti. Uyuyormuş gibi yapıyordum ama gecenin büyük bir kısmını onun nefes alıp verişini ve saatin tik taklarını dinleyerek uyanık geçirmiştım.

Kendimi kalkmaya zorladım, Sophie uyanıp lavabodaki kırık şeyleri ve yere saçılmış olan dana yahnisini görmeden önce mutfağı temizlemeliydim. Onu beklemediğim için kızmıştı. Sanki onunla aynı masaya oturup dağınık yaşlı bir adam gibi yemek yiyişini, başının önüne düşüşünü, çatalını ağzına götüremeden yiyeceklerin tabağına saçılmasını izlemekten hoşlanabilirmişim gibi.

Son iki haftadır işe erken gidiyor, Sophie yattıktan hemen sonra saçları dağılmış, yüzü yorgun ve aksi bir ifadeye bürünmüş bir hâlde eve geliyordu. Bir gece trafik polisi onu kenara çektikten ve yirmi dört saatlik bir araba kullanmama cezası verdikten sonra, sanki bira kokusunu gizleyebilirmiş gibi naneli sakız çiğnemeye başlamıştı. Bana polis memurunun gerzek herifin teki olduğunu söylemişti.

Mutfağı temizledikten sonra Sophie'nin öğle yemeğini yaptım ve koridordan onun odasına doğru giderken sabah şarkımızı söylemeye koyuldum: "Seni seviyorum! Sen de beni seviyorsun!"

Cılız bir sesle yanıt verdi. “Çok ama çok mutluyuz!”

Kapısını açıp ılık battaniyelerinin altına kıvrıldım, onu yataktan çıkarana ve isterik bir şekilde güldürene dek gıdıkladım. “Anne! Dur!”

Sonra arabayla onu okula bırakmak üzere yola çıktım. Dikiz aynasından radyodaki şarkıya eşlik eden Sophie’yi izlerken boğazıma bir yumru oturdu.

Ona baktığımı fark edip gülümsedi. “Bugün güzel bir gün olacak, anneciğim.” Kendinden çok emindi. Gerçekten de dünyadaki her şeyin iyi olduğuna inanıyordu. Annesiyle babasının onu sevdiğine ve güvende olduğuna inanıyordu. Benim istediğim de buydu. Keşke ben de onun gibi hissedebilseydim diye geçirdim içimden.

“Evet, öyle bebeğim.”

Otobüslerden birinin arkasına park edip onu çocuk koltuğundan çıkardım. “Bir sürü şey öğren, tamam mı?” Ona sıkı sıkı sarılıp binaya girişini izledim. Sonra, eve dönüp kendimi duşa atarak ağladım. Hıçkırıklar panikle karışık çılgınca bir inleme gibi yükseldi ağızımdan. Islak karolara yaslanıp gözyaşlarımın dinmesini beklerken nefes alıp verişime odaklandım. İçine çek. Dışarı ver. İçine çek. Dışarı ver. Toparlanmam gerekiyordu. O gün o kadar önemliydi ki asla bir hata yapamazdım.

Bir havluya sarınıp burnumu sildim ve kâğıt mendili çöp kutusuna attım. Andrew yine *People* dergilerimi atmıştı. Oysa uzun bir banyo yapmak tek lüksümdü ve yalnız geçirebildiğim tek zamandı. Beni inşaatta mengene gibi elleriyle sıkıca kavradığı gün eve gelmiş, titrememi kesebilmek için sıcak bir banyo yapmışım. Sophie’yi alıp kaçmalı mıydım? Peşime düşer miydi? İnşaatta gösterdiği çimentoyu düşünüp bedenimin her tarafını kapladığını hayal ettim. Ben hâlâ küvetin içindeyken eve gelmiş, kapıyı aniden açıp korkmama neden olduktan sonra küvetin kenarına oturmuştu. Çılgılık bile atamayacak kadar korkmuş, dizlerimi göğsüme çekmişim. Buraya kadardı. Başımı suyun altına batıracaktı.

“Bu sabah dediklerini düşündüm,” dedi. “Hiçbir yere gitmiyorsun. Seni incitmek istemiyorum ama kendime hâkim olamayabilirim. Seni gitmene izin veremeyecek kadar çok seviyorum.”

Konuşmaya çalıştım, söylemem gereken şeyleri düşündüm. *Beni seninle kalmaya zorlayamazsın. Aşk bu şekilde yaşanmaz.* Ama gözlerindeki ifade sessiz kalmama neden oldu.

“Bana biraz zaman tanı,” dedi. “Her şey yoluna girecek.”

Küvetin önünde diz çöktü ve eliyle enseme ovdu. “Kalbimi kırma.”

Böylece, onu terk etmedim. Ama bunu onun için yapmadım. Sophie için kaldım çünkü toprağın altındaki o çukur aklımdan çıkmıyordu. Kızımın, annesi olmadan büyümesini istemiyordum. Böyle bir seçimle onu terk ettiğimi düşünerek hayatını geçirmesini istemiyordum. Daha çok çaba sarf edecektim. Daha iyi bir eş olacaktım. Her şeyi *yoluna* koyacaktım.

Tüm bunlar bir sene önceydi. O zamandan beri hiçbir şey değişmemişti.

Saate baktım ve kek hamurunu karıştırırken içime kötü bir his çöktü. Andrew’un öğle yemeği molasına üç saat vardı. İçeri girdiğinde gülümsüyor mu olacaktı yoksa sessiz ve huysuz mu? O gelmeden önce, yaş günü pastasını hazırlamalı ve markete gitmeliydim. İçimden yapılacaklar listesini şöyle bir taradım. Ev tertemizdi. Cadılar Bayramı çelengini ön kapıya asmıştım ve bal-kabakları Sophie okuldan geldiğinde oyulmaya hazır bir şekilde bekliyordu.

Andrew’un yaş günlerinde genellikle akşam yemeği için dışarı çıkardık ama o sene, “Evde olalım fakat bunu dert edinip fazla bir şey yapma,” demişti. Bunu içinden gelerek mi söylüyordu yoksa dert edinmemi mi istiyordu ya da yemeği evde yediğimiz takdirde alınıp kızar mıydı, hiç bilemiyordum.

Metal kaşık elimden kayınca dolabın yanma hamur karışımı sıçradı. Kirlenen yerleri hemen sildim. Sonra çömelip parmak-

larımı şakaklarıma bastırdım ve bir türlü geçmeyen korkunç baş ağrımı gidermeye çalıştım.

Bahçedeki akça ağacın altına bir kutu içinde gizlediğim az miktardaki parayı düşündüm. İade ettiğim bazı şeylerden ve onun ceplerinde bulduklarımın biriktirmiştim bu parayı. Bahçede kameraların görmediği tek yer orasıydı ama buna rağmen bahçe malzemelerini her zaman yanıma alıyordum. Para biriktirebilmek için başka ne yapabilirim diye düşünüyordum. Komşulara temizliğe gitmek, çocuk bakmak gibi şeyler gelmişti aklıma ama yakalanmadan bunları nasıl yapabileceğimi bilmiyordum.

Ayağa kalkıp turuncu renkli kek karışımına baktım ve bir parmağımı kenarına batırıp tadını kontrol ettim. Tıpkı onun annesinin yaptığı gibi dört katlı, peynir dolgulu bir balkabaklı kekti bu. Kremanın üstüne ismini yazacak, benim için aldığı o yumuşak mavi elbiseyi giyecektim. Ama yine de bunlar yeterli olmayacaktı.

Marketteki türkütücü Cadılar Bayramı müziği gerilmeme sebep olmuştu. Her sıranın sonundaki kırmızı gözleri parıldayan iskelet dekorasyonları da eğlenceli değil kasvetliydi. Alacaklarımı alışveriş arabama atıp elimi çabuk tutmaya çalıştım. Marketten çıktığımda etrafa sis çökmüştü. Az önce altın sarısı, kırmızımsı kahverengi ve mosmor ışıltılara bürünmüş olan dağlar artık görünmüyordu. Sonbahar havasının nemini yüzümde hissedebiliyordum. Bu bana gözyaşlarım akıyormuş gibi hissettirdi. Arabayla ağır ağır eve giderken yolun ortasındaki çizgiyi izlemeye çalıştım.

Andrew'un kamyoneti garaj yolunda duruyordu. Arabayı öyle hızlı bir şekilde park etmişim ki emniyet kemeri karnımı kesecek gibi oldu. Her zamankinden yarım saat erken gelmişti.

Arabadan indiğimde bir an için elimi kamyonetinin kaportasına yaslayıp durdum. Soğuktu. Beyaz kamyonet tertemizdi. Üstünde inşaat alanına gittiğini gösteren tek bir toz ya da leke

yoktu. Lastikler yağlanmıştı ve gümüş jantları parıldıyordu. Andrew'un ruh hâli iyi olmadığına, takıntılı bir şekilde temizlik işine girişirdi.

Ön basamakları kollarımdaki alışveriş torbalarıyla koşar adımlarla çıktım ve kapıyı açtım.

"Andrew?" Yanıt gelmedi.

Mutfağa girdiğimde, önünde bir kâseyle masada oturduğunu gördüm. Tencere hâlâ ocağın üstündeydi ve musluğun yanında içi boş bir domates çorbası konservesi duruyordu. Oysa konserve çorbadan nefret ederdi.

"Özür dilerim," dedim. "Eve daha erken gelmeliydim. Market çok kalabalıktı. Sana bir sandviç yapabilirim. Fırında ekmeğin taze olduğunu söylediler." Torbalardan bir somun ekmek ve birkaç soğuk hindi rostosu dilimi alıp diğer malzemeleri hızlıca buzdolabına yerleştirdim. Arkamda sessizce oturuyordu. Cesaretimi toplayıp arkama baktım. Gözlerini kırmış beni izliyordu.

"Keke fazla muskat koymuşsun."

Masada üstünde sadece bir parça beyaz krema olan boş bir tabak vardı. Başımı çevirip, tezgâhtaki şeffaf Tupperware kutusuna baktım. İçindeki kekin kenarından bir parça almıştı.

Kendimi gözlerine bakmaya zorladım. "Başka bir tane yaparım."

"Bok gibi görünüyorsun."

Saçlarıma dokundum. "Dışarı çok nemli..." Bakışlarını benden ayırmadan geriye yaslandı. "Kendime bir çekidüzen veriyim." Koridora çıktım ve düşünmeye çalıştım. Bir şeye kızmıştı. Geldiğinde beni evde bulamadığı için mi kızgındı? Dışarıda bir şey mi bırakmıştım? Mutfağı özenle temizlemeye gayret etmiştim oysa.

Banyonun kapısını açtım ve donakaldım. Makyaj malzemelerim etrafa saçılmış, pudralarım ve fırçalarım yere atılmış, beyaz karolar rengârenk olmuştu. Lavabonun altındaki dolabın kapakları da açıktı. Şampuan şişeleri, sabunlar, ağız gargarası

ve losyonların hepsi dışardaydı. Şişelerden biri açıktı. Yere dökülen şeylerin arasında açık mavi renkli parlak banyo köpüğü de vardı ve 'Dağ Esintisi' kokusu mide bulandıracak kadar yoğundu.

Yere çömelip titreyen ellerle tampon kutumu kendime çektim. Hayır, hayır, hayır.

Arkamda çizmelerinin sesini duydum. Sesler banyo kapısında kesildi. Kapının çerçevesini tıklattı. Gözlerimi yumdum ve tekrar açmadan önce bir süre sıkıca kapalı tuttuktan sonra yavaşça arkama döndüm.

Elindeki parlak gümüş rengi hap paketini kaldırıp bana gösterdi. "Ben de düşünüp duruyordum. Neden Lindsey ilk seferinde o kadar kolay hamile kaldı da şimdi kalamıyor diye? Doktor sorunun bende olmadığını söyledi."

Ayağa kalkıp sırtımı tezgâha yasladım. Sert kenarının tenimi acıttığını hissettim. "Bir çocuk daha yapmaya hazır değildim. Sana bunu anlatmaya çalıştım."

"Sorunun bende olduğunu düşünmemen neden oldun."

"Hayır. Ben böyle..."

"Seni yalancı kaltak."

Yüzündeki nefret ifadesi vücudumun gerilmesine neden oldu. "Beni *yalan* söylemeye zorlayan sensin." Öfkelenmeye başlamıştım. Çok uzun süredir içimde tuttuğum öfke serbest kalmak üzereydi. "Sen bana böyle davranırken neden bir çocuk daha yapmak isteyeyim?"

"Sana nasıl davranıyorum, Lindsey?"

Sesi buz gibiydi. Fazla ileri gittiğimi biliyor, zihnimde çalan alarm zillerini duyabiliyordum ama nihayet ona karşılık verebilmek güzel bir histi.

"Bir hiçmişim gibi. Senin hizmetçin ya da kendi adına karar vermekten aciz bir çocukmuşum gibi. Beni gerçekten sevmiyor-muşsun gibi."

"Eh, kendi adına bazı şeylere karar vermiş gibisin. Ama bu

değişecek.” Üstüme doğru geldiğinde biraz geriledim ama o durmayıp yanımdan geçti.

Tuvaletin başına geçip hapları paketten çıkardığı gibi içine döktü. Sonra bana yaklaştı, tam karşımda durdu ve ellerini iki yanımdan tezgâha yasladı. “Hayatının ne kadar iyi olduğunun farkında değilsin. Seni benden başka kimse istemez, Lindsey. O kadar zeki değilsin. Artık o kadar güzel de değilsin.”

“O hâlde bırak beni,” dedim. “Boşa. Ortak velayet alalım.”

“Böyle bir şey asla olmayacak.”

“Buna sen karar veremezsin,” dedim sesimin ne kadar güçlü çıktığına şaşırarak. “Buna mahkeme karar verir.”

“Böylece oturup bunu bekleyeceğimi mi sanıyorsun? Beni terk edersen hatta bunu denersen bile Sophie’nin tek bir ebeveyni olur, anladın mı?”

Artık konuşacak durumda değildim. Kalbim o kadar gümbür gümbür atıyordu ki bayılmak üzereydim ama kendimi evet der gibi başımı sallamaya zorladım. Yüzü yüzüme çok yakındı ve gözlerimin içine dik dik bakıyordu. Saçlarımı kavrayıp canımı acıtacak şekilde çekti. Sonra da kulağıma, “Sophie’yi okuldan alacağım ve yaş günüm için dışarıda yemeğe çıkacağız. Sen davetli değilsin,” diye fısıldadı.

Beni bırakınca lavaboya tutundum. Oradan uzaklaşırken çizmelerinin çıkardığı sert sesleri duydum. Koridora fırlayıp peşinden koştum. Çoktan merdivenleri inmiş, dışarıya çıkmıştı. Tezgâhta anahtarlarımı aradım. Çantama baktım, yavaşça kendi etrafımda dönerek gözlerimle odayı taradım ve ön kapının yanındaki kancaya baktım. Anahtarlarım yoktu.

Farların ışığı oturma odasının duvarına yansdı. Onları ön kapıda karşıladım. İçeri ilk Andrew girdi. Yüzüne baktığımda yanaklarının ve burnunun kızarmış olduğunu fark ettim. Soğuktan mıydı? Yoksa içki mi içmişti? Tanrım, ne olur Sophie kamyonetteyken içki içmiş olmasın dedim içimden. Sophie sırt çantasını sürükle-

yerek babasının peşinden içeri girdi. Pembe paltosuna sarınmıştı ve biraz titriyordu ama, "Merhaba, anneciğim!" derken gözleri parıltıyor ve mutlu görünüyordu.

"Bebğim, sizi merak etmeye başlamıştım." Önüne diz çöküp omuzlarını ovdum. "Neden bu kadar buz gibisin?" Saç örgüsü yana kaymış, alındaki ince saç telleriyse havaya dikilmişti. Saçlarımı biraz geriye attım. Yine yüzüne baktım. Üzgün değildi ama saçını parmağının etrafında çevirip babasına baktı. Son zamanlarda eve sarhoş geldiğinde peşinde dolanıyor ya da ben onu yatmaya ikna edene ya da yeni bir öykü anlatacağımı söyleyerek rüşvet verene dek koltukta onun yanında oturuyordu.

"Ben iyiyim, anne."

"O, gayet iyi." Arkamda duran Andrew'un fırlatarak çıkardığı çizmeler duvara çarptı. İrkilmemeye çalıştım. Kızım dikkatle bana bakıyordu. Çoraplarıyla kalan Andrew'un oturma odasına girdiğini duydum ama sendeleyip sendelemediğini anlayamadım.

"Nereye gittiniz?" diye sordum Sophie'ye, neşeli bir sesle konuşmaya çalışarak.

"Onu rahat bırak," dedi Andrew oturma odasından. "Artık yatması gerek."

Sophie minik beyaz dişleriyle alt dudakımı ısırıyordu. "Üşüyorum."

Paltosunun düğmelerini açtım. "Isınmak için banyo yapmaya ne dersin?"

Oturma odasına baktım. Andrew televizyona bakıyor, kanalları karıştırıyordu.

"Ona bebekmiş gibi davranmayı kes," dedi.

Sophie irkilerek hemen bana baktı. Ona sarıldım. "Yatağına bir battaniye daha koyayım," dedim buz tutmuş, minik kulağına eğilerek. "Tüylü pijamalarını da giyebilirsin."

Üstüne en sevdiği Disney prensesi battaniyesini örtüp vücut ısını hissedebilsin diye yanına kıvrıldım ve elleriyle ayaklarını ovup bacaklarına masaj yaptım.

“Güzel vakit geçirdin mi?” Evet, der gibi başını salladı. Yumuşacık saçları karanlıkta burnunu gıdıkladı. “Baban seni nereye götürdü?”

“Dağa gittik ve yıldızlara baktık. Babam bana yeni bir dürbün aldı. Pembe renkli. Pizza yedik. Babam lokmalarını habire düşürüp durdu. Her yer peynir oldu!” Kıkırdayıp yana döndü. Bana biraz daha sokulup elimi tuttu. “Kendini daha iyi hissediyor musun, anneciğim?”

“Ne?”

“Babam hastalandığımı söyledi.” Kafası karışmış gibiydi. Karın kaslarımın kasıldığını hissettim. Tabii ki ona yalan söylemişti. Kesinlikle hasta hissediyordum. Böyle korku içinde yaşamak beni hasta ediyordu ve bundan usanmıştım.

“Şimdi çok daha iyiyim, bebeğim. Eğlendiğine sevindim.”

Ağzını kocaman açarak esnedi ve başı omzuma düştü.

“Artık uyuyabilir miyim?”

Cesaretim elverdiğince ve nefes alıp verişini düzenli hâle gelene dek yanında kaldım. Andrew’un oturma odasında beklediğini biliyordum. Ne diyecekti? İllaki bir çocuk daha doğurmam gerektiğini, bunu kabul etmezsem korkunç bir şey yapacağını mı? Onunla seks yapmayı reddedersem ne olurdu? Eğer içki içerse seksle ilgisi olmuyordu. Ayık olduğunda ve seksle ilgili bir şey başlattığında, o ruh hâli içinde olsam da olmasam da ona uymayı öğrenmiştim. Her şey sona erene dek kendimi vücudumdan soyutluyordum. Yorgun olduğuma dair öne sürdüğüm mazeretlerse düşmanca bir tavırla ve onu aldattığımla ilgili suçlamalarla karşılanıyordu. Seks yapmasına izin vermek benim için daha kolaydı.

Oturma odasına girdiğimde Andrew’un yanında boş bir viski şişesiyle kanepenin üzerinde sızdığını gördüm. Gece boyunca içmişti. Eve gelip biraların üstüne birkaç kadeh de viski içmeyi daima severdi. Karşısındaki sandalyeye oturup uyurken onu izledim ve kızımı kamyonetiyle virajlı yollardan dağa götürürken

birasından birkaç yudum aldığını hayal ettim. Tek bir virajı yanlış dönse kızımı sonsuza dek kaybederdim.

Yaşadığımız diğer evlerdekine çok benzeyen oturma odasına baktım. Sophie'nin projesi şöminenin önünde duruyordu. Karton bir kâğıda yapraklar ve kozalaklar yapıştırmak ve her şeyi altın renkli simli yapıştırıcıyla etiketlemek için saatlerini harcamıştı. Bunu babasına göstermek için can atıyordu.

Andrew'un cüzdanı sehpanın üzerinde duruyordu. Cüzdanını nadiren bir yere bırakırdı. Anahtarlığım da onun yanındaydı. Bu bir tuzak mıydı? Dikkatle yüzüne baktım ve nefes alıp verişini dinledim. Sonra eğilip yavaşça cüzdanını aldım. Açıp içine baktım. Beş tane yüz dolar vardı.

Andrew kıpırdanınca ona bakakaldım. Yüzünü kanepenin duvara bakan tarafına çevirdi. Düzenli nefes alıp vermesini bekledim. Kâğıt paraları dikkatle cüzdandan çıkardım. Bunu yaptığıma inanamıyordum. Duraksadım ve tuvalete attığı doğum kontrol haplarını düşündüm.

Anahtarlarımı alıp ses çıkarmasınlar diye sıkıca kavradım ve parmak uçlarıma basarak odadan çıktım. Yatak odamızdaki dolaptan valizimi çıkarıp giysilerimi ve tuvalet malzemelerimi içine doldururken elimden geldiğince hızlı hareket ediyordum. Sonra, Sophie'nin odasına gidip sessizce onun çekmecelerini açtım. İç çamaşırlarını, pijamalarını, pantolonlarını ve kazaklarını çıkardım. Elbiselerini de. Evet, prenses elbisesini de almalıyım.

“Ne yapıyorsun, anneciğim?”

Hızla arkama dönüp parmağımı dudaklarıma götürdüm. “Maceralı bir yolculuğa çıkıyoruz,” diye fısıldadım.

Doğrudu. “Babam da geliyor mu?”

“Hayır. Onun yarın işe gitmesi gerek. O yüzden çok sessiz olmalıyız, tamam mı?”

Evet, der gibi başını salladığında, ay ışığının altında gümüş mavisi görünen saçları yüzüne düştü. Onu kucağıma aldım. Sophie küçüklüğündeki gibi bacaklarını belime dolayıp başını

boynumun kıvrımına dayadı. Vücudunun gevşeyip ağırlaştığını hissettim. Uykuya dalmıştı. Onu arabaya taşıyıp kapıları açtım ve çocuk koltuğuna oturttum. Başı önüne düştü. Yüzünü yana çevirdim. Battaniyeyi üstüne örtüp valizlerimizi bagaja attım.

Direksiyona geçip karanlıkta anahtarlığımı yokladım. Bir terslik vardı. Arabanın anahtarını bulamıyordum. Eve doğru baktım ama arabanın ışıklarını yakmaya korkuyordum. Elimi çantama sokup telefonumu bulmaya çalıştım. En sonunda, soğuk plastik kılıfını hissettim ve ışığını anahtarlığa tuttum. Posta kutusunun ve evin anahtarları vardı ama arabanınki yoktu.

Tam o sırada, yan tarafımdan bir ses geldi, arabaya soğuk hava doldu ve birisi kolumu kavradı. Andrew beni dışarı çekiyordu. İki elimle direksiyonu sıkı sıkı tutarak arabada kalmaya çalıştım ama Andrew çok güçlüydü. Yere düştüm ama bacaklarım arabanın içinde kaldı. Beni sürükleyerek çıkardı ve ata biner gibi göğsüme oturdu. Çığlık atmamaya çalıştım. Sophie. Onu uyandıramazdım. Göğsünü itip altından kurtulmaya çalıştım. Vücut hatları arabanın kapısını açtığında yanan ışığın altında belli oluyordu. Yüzünü göremiyordum. Karanlıkta kalıyordu. Ellerini boğazıma dolamış sıkıyordu. Nefes alamıyordum. Ellerini ve bileklerini tırmıkladım. Dizlerimle sırtına vurdum. Az sonra her şey yavaşlamaya başladı.

“Seni uyarmıştım,” dedi öfkeyle.

Gözlerimde bir şey patlıyormuş gibi hissettim. Başıma kan hücum ediyordu. Yüzünü tırmıklamaya çalıştım ama geri çekildi. Gözlerim kapanıyordu. Ellerim gevşemişti.

“Anne?”

Birden içime temiz hava çekebildim. Başım yana düştü ve yavaşlığımın altında soğuk zemini ve çakıl taşlarını hissettim. Kesik kesik nefes almaktan başka bir şey yapacak gücüm kalmamıştı. Boynum kırılmış gibi hissediyordum.

“Annen arabadan düştü,” dedi Andrew.

“Anne?” Sophie’nin sesi tereddütlü ve endişeliydi. Çocuk koltuğuna bağlı olduğu için beni göremiyordu.

Andrew ağırlığını yana verip üstümden kalktı ama eliyle karnıma bastırdı. Bu da bir uyarıydı.

"İyiymi," dedim güçlükle. Birkaç saniye sonra yana dönüp dizlerimin üstüne oturdum. Andrew, Sophie'yi arabadan çıkartıp kucakna aldı. Sophie battanieresini tutuyordu.

"Maceralı bir yolculuğa  ıkaca ız sanıyordum," dedi.

"Macera bitti, tatlım," dedi Andrew.

Kuca ında Sophie'yle birlikte hızlı adımlarla eve doğru yürümeye başladı. Sophie onun omzunun üstünden bana bakıyordu. Minik ba ının babasının adımlarıyla birlikte sallandığını görebiliyordum.

12

Sophie

Aralık 2016

Kafeteryada oturmuş resim yapıyordum. Delaney çoktan eşyalarını koymak için dolabına gitmişti ama ben bir sonraki derse kadar oraya gitmemeye karar vermiştim. Bir karganın kanatlarını çizmeye çalışıyordum. Tüylerini bir türlü çizemiyordum çünkü babamı düşünüyordum. Bir şeyleri başlattığımdan ve artık geri dönemeyeceğimden endişeleniyordum. Annemle ilgili çok fazla soru sormuştu. Benimle bu yüzden buluşmak istemiş olabilir miydi? Ya annem ona yalan söylediğimi anlarsa?

Jared McDowell yanıma oturdu. Karga üstünde çalışmaya devam ettim. Başımı kaldırmamı ya da bir şey söylememi bekliyormuş gibi beni izlediğini hissedebiliyordum ama sırf okulun popüler çocuklarından biri yanıma oturdu diye yaptığım işi bırakmayacaktım. Büyük ihtimalle ödevine yardım etmemi isteyecekti ya da saçlarım mor diye uyuşturucu sattığımı düşünüyor da olabilirdi. En azından, belirli bir temele dayanmayan en iyi tahminlerim bunlardı. Daha önceden hiç konuşmamıştık ama önceki dönem aynı sınıftayken arada sırada ona bakardım. Yüzünde ilginç bir şey vardı. Burnu uzundu ve dudakları yüzünün geri kalanına kıyasla fazla dolgundu ama gözleri güzeldi. Neredeyse bir karganın kiler gibi parlak siyahtı gözleri. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Onunla asla takılmazdım. Aptal bir çocuk olduğu-

nu düşünmüyordum ama aynı kişilerle arkadaşlık etmiyorduk ve hiçbir ortak yanımız yoktu. Ailesi çok zengindi, okyanus kıyısında kocaman bir evde yaşıyorlardı ve bir arabası vardı. Annem onlara temizliğe gidiyordu. Durum böyleydi.

Ben bir süre bir şey demeyince hafifçe bana doğru eğildi.

“Bu hafta sonu annenin başına ürkütücü bir şey geldiğini duydum,” dedi. Yan masadaki çocuklardan birkaçı dönüp bize baktı. Başlarını çevirene dek ben de onlara dik dik baktım.

Gözlerinin içine baktım. “Bunu nereden duydun?”

“Anneme söylemiş. Temizlik yaptığında evde birisinin olmasını istemiş. Polis kim olduğunu anladı mı? Annen izlendiğini mi düşünüyor?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Annem bana işe gitmek konusunda kaygılı olduğunu ya da müşterilerini uyardığını söylememişti. Onlara babamdan söz etmiş miydi? İşlerini kaybedecek miydi? “Sen bunu neden umursuyorsun ki?”

Kaşlarını çattı. “Derdin ne senin? Sadece annenin iyi olup olmadığını sormak istedim.”

“Annem iyi,” dedim biraz sesimi yükselterek. Bayan Carlson’ın evine babam değil, bir hırsız girmiş olmalıydı ama annemin böylesine korktuğunu düşünmek hiç hoşuma gitmiyordu. Jared’in elinde bir Starbucks bardağı vardı ve onu gevşek bir şekilde tutuyordu. Tırnakları pürüzsüz ve temiz görünüyordu. Başparmağına üstüne havalı bir desen işlenmiş gümüş bir yüzük takmıştı. İçimden buna daha yakından bakmak geçti ama aklıma babamın yıpranmış elleri ve hâlâ taktığı alyansı geldi. Annem bana babamın bir keresinde onu boğmaya çalıştığını söylemişti. Bunu nasıl yapmış olabilirdi? Bakışlarımı yaptığıım resme çevirdim.

“İyi misin?” diye sordu Jared.

“Bunu dersten önce bitirmem gerek.” Omzum yüzümü kapatsın diye başımı yana çevirdim ve tekrar karganın kanatlarıyla uğraşmaya, boyayı parmaklarımla yaymaya başladım.

Bir süre bir şey demedi. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim.” Masadan kalkıp kitaplarını topladı ve kafeteryadan çıktı.

Resmime devam ettim ama yüzüm yanıyordu. Tükenmez kalemimi alıp kargayı tamamıyla yok edecek şekilde resmi karaladım. Sorun çözülmüştü.

Pazar günü öğleden sonra, Andrew’la birlikte nehir kenarına gittik. Hâlâ ona Andrew diye hitap etmeye alışmaya çalışıyordum. Bu bana bir öğretmenime ilk ismiyle hitap etmek gibi garip geliyordu. Bana oltayı nasıl kullanacağımı öğretiyordu. Öğrenene kadar birkaç yemi kaybetmiştim ama bunu umursamamış gibiydi. Sandviç yapmıştı. Ekmek dilimleri o sabah buzluktan çıkarılmış gibi nemliydi, içinde dilimlenmiş rosto et ve çedar peyniri vardı. Aslında, vejetaryen sayılırdım (balık ve yumurta yiyordum) ama sandviçimi sevmem onun için önemli görünüyordu. Sürekli bana kaçamak bakışlar atıyordu. Sandviçlerden birinden lokmalar alıp sevdiğimi hatırladığı için yanında getirdiğini söylediği Dr. Pepper’la birlikte yuttum. Güzel bir şeydi. Neredeyse on üç yaşımdan beri Dr. Pepper içmediğimi ona söylemedim.

“Hâlâ yemek yapmayı öğrenmeye çalışıyorum,” dedi.

“Sandviçler iyi olmuş.”

“Pek de iyi sayılmazlar,” dedi gülerek. Gülümsedim. “Et biraz kuru. Annen harika rosto yapardı.”

Yine konuyu anneme getirmişti. Hep böyle oluyordu. Sandviçime baktım.

“Bugün benimle buluşacağından emin değildim,” dedi.

“Neden?” Ona bakarken biraz ısınmak için ayaklarımı salladım. Nehir kıyısında bir ateş yakmıştı ve bir battaniyenin üstünde oturuyorduk ama yine de üşüyordum.

“Annen buraya taşındığım için çok kızdı.” Bana baktı. “Ona kahve içtiğimizi söylemedim. Bunu bilmediğini hissettim.”

Ayaklarımı hareket ettirmeyi kestim. “Neden söz ediyorsun?”

“Çarşamba günü bankanın orada karşılaştığımızı söylemedi mi? İşimle ilgili iyi haberi sana bugün söyleyecektim ama belki o sana söylemiştir diye düşündüm.”

“Buraya mı taşınyorsun? Artık hep burada mı olacaksın?” Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum. Onu yeniden tanımak istiyordum ama ya birbirimizi sevmezsek ne olacaktı? Annem bu habere çok üzölmüş olmalıydı. Son birkaç günü düşündüm. Stresli gibiydi ama bunun işle ilgili olduğunu sanmıştım. Dikkatini başka şeylere yönelttiğini düşünerek sevinmiştim. O anda, kendimi çok kötü hissettim.

“İş açısından iyi bir fırsat ve senin hayatınm on bir senesini kaçırmış durumdayım. Sen üniversiteye başlamadan önce, daha fazla yanında olmak istiyorum.”

“Anneme seninle buluştuğumuzu söylemedim. Senden gerçekten de çok korkuyor.”

“Biliyorum.” Buna üzölmüş gibi dudaklarını büktü. “Hayatını mahvetmeye çalışmadığımı anladığında, benden korkmasına gerek kalmayacağını umuyorum.”

“Ona iyi davranmamışsın. Onu incitmişsin.” Bunları yüksek sesle söylemek korkutucuydu ama kendimi cesur, atik ve gözü kara hissediyordum. Annem bu hâlimi görse benimle gurur duyardı diye düşünüyordum.

“Ne kadar içki içtiğimi kontrol edemedim. Her içtiğimde, kendimden günlerce nefret ettim ve bir daha yapmayacağımı düşündüm ama içtiğim saniyede başka bir kişiye dönüşüyordum. Sanki kocaman karanlık bir şey gelip beni ele geçiriyordu ve bir türlü duramıyordum.”

“O kadını düşünüyor musun?” Bunu neredeyse fısıldayarak sormuştum. Nehirden yayılan nemin ve soğuk kış havasının kemiklerime kadar işlediğini hissediyordum. Ürperdim. Kadını internette araştırmış ve arabasının ön tarafının nasıl paramparça olduğunu görmüştim. İsmi Elizabeth Sanders’dı ve sadece yirmi sekiz yaşındaydı. Hemşirelik okulundan mezun olduğu zamanki

bir fotoğrafını kullanmışlardı. Çok mutlu ve gururlu görünüyordu. Altındaki yorumların hepsini okumuştum. Herkes babamdan nefret ediyordu.

“Sürekli,” dedi. “Senelerce bununla yüzleşemedim çünkü sorunumu inkâr ediyordum ama Adsız Alkolikler bana kabullenmeyi ve affetmeyi öğretti. Bir gün oturup ona bir mektup yazdım.”

“O kadının bir ailesi vardı.”

“Biliyorum. Onlara da bir mektup yazdım.”

“Yanıt verdiler mi?”

“Hayır ama bunu anlayışla karşılıyorum. Hayatlarım mahvettim.” Bana baktı. “Senin hayatını da mahvettim.”

“Çok zorluklar yaşadım.”

“Seni çok özledim. Hayatımın ne kadar güzel olduğunun farkında değildim. O beni çok öfkeliendiren şeyler...” Başını salladı. “Seni ve anneni korkuttuğum için kendimden nefret ediyorum.”

“Senden korktuğumu hatırlamıyorum.”

“Şu anda korkuyor musun?”

“Seni pek tanıdığım söylenemez.”

“Anlıyorum.” Başını sallayıp oltasını aldı ve nehir kıyısına gitti. Ne yapacağımı bilemeden kütüğün üstünde bekledim. Oltayı fırlatmasını ve misinayı ağır ağır geri çekmesini izledim. Sonra kütüğün üzerinden atlayıp yanına gittim. Bana baktı. “Pekâlâ, bana bilmediğim bir şey söyle. En yakın arkadaşın Delaney. Bir erkek arkadaşın var mı?”

“Hayır.” Güldüm ama gözlerimin önüne gelen ilk şey Jared’ın yüzü oldu ve neden düzgün siyah saçlarını düşündüğümü ya da eğri burnunun resmini nasıl çizmek isteyebildiğimi merak ettim.

“Ya sen?” dedim. “Görüştüğün birileri var mı?” Babamm, *Andrew*’un bir kadınla yemeğe çıktığını düşünmek tuhaftı. Ona benden söz eder miydi? Kadın benimle tanışmak ister miydi? Belki de randevulaştığı kişi çocuklu bir kadındı ve birden kardeşlerim olurdu. Derken annemin bunların hiçbirini bilmediğini hatırladım. Noellerimi onlarla paylaşamazdım.

“Hayatımın aşkıyla çoktan karşılaştım.”

“Annem mi?”

“Her zaman öyle olacak.”

Midemin bulandığını, yediğim etin boğazıma kadar yükseldiğini hissettim. Belki de ona doğruyu söylemenin vakti gelmişti. “Onun bir erkek arkadaşı var. Sana geçen sefer bunu söylemedim çünkü incinmeni istemedim.”

Çok uzun bir süre nehre baktı. Yüz ifadesinden ne düşündüğünü okuyamadım. Greg’den haberdar olup hayatına devam etmesinin daha iyi olacağını düşünmüştüm ama o anda keşke bir şey demeseydim diye geçirdim içimden.

“Güzel,” dedi en sonunda. “Mutlu olmasını isterim.”

“Kızdın mı?”

“Hayal kırıklığına uğradım ama anlıyorum. Benimle uzun süredir konuşmuyor.”

Yine korkunç bir hata yapmışım, babam benimle çok farklı bir neden yüzünden görüşüyormuş gibi hissettim. “Ona yaklaşılmazsın. Seni görmek istemiyor.”

“Merak etme. Bu sefer hiçbir şeyi mahvetmeyeceğim.” Başka bir şey söylememe fırsat vermeden saatine baktı. “Geri dönsek iyi olacak yoksa adaya giden uçağı kaçıracağım.”

Eşyalarımızı topladık ve kamyonetine gittik. Bana olta takımı için yirmi dolar borçlu olduğumu söyledi. Ama çarpık gülümsemesini görünce şaka yaptığını anladım. Güldüm ama az önce nasıl *bu sefer* dediğini düşünüyordum. Sanki annemle bir şansı daha varmış gibi konuşuyordu. Annemle ilgili olarak söylediğim hiçbir şeyi anlamadığından korktum. Bana inanmadığından korktum.

13

Lindsey

Ekim 2005

Ön bahçedeki yaprakları süpürüyor, ellerimi siyaha boyayan cevizleri topluyordum ki erkek kardeşim eski mavi pikabıyla garaj yoluna girdi.

“Annem senin pazar akşamki yemeği iptal ettiğini söyledi,” dedi.

Çürüklerimi kapatmak için özenle makyaj yapmış ve boynuma bir fular takmıştım. Sophie bunu neden evde de taktığımı merak ediyordu, ona yeni tarzımın böyle olduğunu söylemiştim. Bunun üzerine o da o sabah okula giderken uçları yere sarkan bir fular takmıştı.

Ben kahvaltıyı hazırlarken Andrew beni izlemişti ama hiçbir şey dememiş, üst üste iki fincan kahve içmiş ve Tylenol almıştı. Arkama bir kez dönüp baktığımda onunla göz göze gelmiş; boynuma baktığını, sonra bakışlarını benden kaçırdığını ve yüzünden karanlık bir ifade belirmediğini fark etmiştim.

“Kendimi iyi hissetmiyorum.” Sesim acıdan ve yorgunluktan hâlâ çatlak çıkıyordu. Bütün gece neredeyse hiç uyumamış, gözlerimi tavana dikip Andrew’un ellerinin nasıl boğazımı sıktığını, ciğerlerimdeki havanın nasıl boşaldığını düşünüp durmuştum. Sophie bağırmanın olsaydı Andrew beni öldürme dek buna devam edecekti. Sophie hayatımı kurtarmıştı. Es-

kiden Andrew'un bana gerçekten bir zarar vermeyeceğine, o kadar ileri gitmeyeceğine ve bir şeyin onu durduracağına dair kendimi ikna edebiliyordum. Beni sevdiğine inanıyordum. Ama artık kendime yalan söyleyemezdim. Bu iş böyle devam edemezdi.

Belki de bir dahaki sefere beni sert bir şeyin üzerine doğru savurur ya da merdivenlerden aşağı iterdi. Suçu bana yükleyebileceği bir şey yapardı. Ama bana tokat ya da yumruk atmasına ne kadar kalmıştı acaba? Ya da bir kemiğimi kırmasına? Kontrolünü tamamıyla yitirip beni boğmasına ne kadar kalmıştı?

Chris kamyonetinin ön tarafına geçip küreği elimden aldı ve yaprakları süpürüp benim oluşturduğum öbeklerin üstüne yığmaya başladı. Çocukluğumuzda bunu birlikte yaptığımız, en büyük öbeği oluşturmak için yarıştığımız zamanları hatırladım. Fırtına öbekleri savurup yaprakları dağıtınca, en baştan başlamak zorunda kalırdık. Blaze'i düşündüm. Sophie'nin bir köpekle birlikte büyümesini ne kadar da çok istemiştim.

Arkamı dönüp yarısına kadar toprağa gömülmüş olan bir cevizi çıkarmaya çalıştım. Chris'in ağladığımı görmesini istemiyordum. İçime birkaç derin nefes çekip cevizi el arabasına doğru fırlattım.

"Sincaplar bunları her yere gömüyor," dedim. "Kargalar da çatıya atıyor. Gece gündüz çatıda yuvarlanan cevizlerin sesini dinliyorum. Ayrıca, atık su boruları da tıkanıyor. Andrew buna deli oluyor."

"Dün gece onu arayıp mutlu yaşlar dilemek ve size uğramak istedim. Sophie'yle birlikte dışarıda olduğunu ve senin başının ağrıdığını söyledi. Kötü bir baş ağrısıydı herhâlde."

Birkaç kez gözlerimi kırptırıp sakın olmaya çalıştım. Chris bir terslik olduğunu anlamıştı. Başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım.

"Sinüslerim dolmuş. Birkaç Advil alıp doğruca yatağa gittim. Andrew bu konuda sorun çıkarmadı."

“Güzel.” Gözlerimin içine bakıyor, bakışlarımı başka bir yere çevirmemi engelliyordu. “İkinizin arasının iyi olup olmadığını merak ediyordum.”

“Tabii ki iyi.” O anda fuları çıkardığım gibi ona çürükleri göstermek ve yardım etmesi için yalvarmak istedim ama zorla gülümsedim. “Her şey yolunda.”

“O ortalıkta olduğunda, farklı davranıyorsun. Gergin ya da stresli görünüyorsun.”

Kalkıp ellerimi sildim. “Yorgunluktan olmalı. Gerçekten sorun yok.”

“Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi? Andrew’a hiçbir şey söylemem.”

“Anlatacak bir şey yok.” Omuzlarımı silktim. “Mutluyum.”

“Bana yalan söyleme, Lindsey. Artık eskisi gibi gülümsemiyorsun. Arkadaşlarınla buluşmuyorsun, hiçbir yere gitmiyorsun. Eskiden bir sürü hedefin vardı. Üniversiteye gitme hayaline ne oldu? Sanki her şeyden vazgeçmişsin ve Andrew bütün hayatın olmuş gibi davranıyorsun.”

“Bir çocuğum var. Durum aynı değil.”

“Yapma. Bu, bir bahane. Bazı arkadaşlarının da çocukları var ve onları etrafta görüyorum. Seni soruyorlar. Samantha bana artık onu aramadığını söyledi.”

Her şeyin kusursuz olduğu fikri ona inandırıcı gelmemişti. Önce garaj yoluna, sonra yine ona baktım. “Zor günler geçiriyoruz ama sorunlarımızı hallediyoruz. Sophie’nin ona ihtiyacı var. Andrew onu çok seviyor ve iyi davranıyor.”

“Sırf Sophie yüzünden onunla kalamazsın.”

“Başka nedenler de var. Anlamıyorsun.”

“Başka nedenler mi? Ne gibi?”

Küreği elinden alıp sertçe yere sürttüm ve başımı önüme eğdim. “Bu iş gerçekten de bitirmem gerekiyor.”

“Babam için mi endişeleniyorsun? Omzundaki sorunu öne

sürerek engelli maaşı alabilir. Bunun için başvurmamasının nedeni, Andrew'un ona çok ihtiyacı olduğunu söylemiş olması.”

Hızla arkama döndüm. “Onu terk edemem, tamam mı? Evliyim. Bir söz verdim.” Chris’in gözlerini kısıp bana dikkatle baktığını görene dek boğazıma dokunduğumun farkında değildim. Elimi aşağı indirdim. “İşe geri dönsen iyi olacak. Andrew senin neredede olduğunu merak eder.”

“Ondan neden bu kadar korkuyorsun?”

Bir şey demeden başımı salladım. Gözyaşlarım akmak üzereydi. Ona korkmadığımı, iyi olduğumu, yardımına ihtiyacım olmadığını söylemek istedim ama ağzımı açtığım anda ağlayacağımdan korktum.

“Sana bir şey mi yaptı? Sorun bu mu?”

Küreği yere bırakıp eve doğru yürümeye başladım. Bunu yapamayacaktım. Kardeşimin yüzüne bakıp kocamın beni boğmaya çalıştığını anlatamayacaktım. Chris kolumu tuttu.

“Lindsey, dur. Konuş benimle.”

Boğazıma yükselen hıçkırıklar beni boğmaya başlamıştı. Ağlamak istemiyordum. Ağlamaya başlarsam duramayabilirdim. Ellerimle yüzümü kapattım. Chris omuzlarımı tutup gözlerimin içine baktı.

“Bana anlatman gerek. Sophie’yi koruman gerek.”

“Anlamıyor musun?” Bunu bağıırır gibi söylemişim. Acı ve derin hüznüm bir an önce içimden çıkmak istiyordu. “Ben de bunu yapmaya çalışıyorum! Sophie’yi alır. Para ve... Diğer her şey onda.”

“Bir avukat bulmana yardım ederim. İyi bir avukat.”

Acı acı güldüm. “Hâlâ anlamıyorsun. Dün gece beni neredeyse öldürecekti.” Fuları tutup boynumdan çıkardım ve çürüklerimi gösterdim.

Chris’in tepki vermesi birkaç saniye sürdü. Sonra öfkesi giderek alevlendi. Yüzü kızardı, yumruklarını sıktı ve boynundaki tendonların tümü saldırmaya hazırlanan bir boğanın gibi kabardı.

“Lanet olası pislik herif. Onu fena benzeteceğim.”

Bu sefer ben onun kolunu tuttum. “Bunları bildiğini ona söyleyemezsin. Beni yine incitir.”

“Tanrım, Lindsey.” Ellerini benimki gibi platin sarısı olan saçlarının arasında gezdirdi. Bir anda yaşlanmış gibiydi. Artık bir adamdı. Küçük kardeşim değildi. “Belki de babama söylemeliyiz.”

“Söyleyemeyiz. Annemle babam yardım etmeye çalışırsa onlara da zarar verebilir.”

“Peki.” Chris biraz sakinleşmişti. Hâlâ kızgındı ama inşaata gidip Andrew’a saldıracaktı gibi görünmüyordu. Bu yüzden rahatlamıştım. Pikabma, sonra da bana baktı. “Bir yolu olmalı...”

“Kapana kısılmış durumdayım, Chris. Sürekli beni izliyor. Evde kameralar var. Her gün, yaptığım her şeyi gözetliyor. Bahçenin bu köşesi, kameralardan göremediği tek yer. Beni sadece uyurken izlemiyor.”

Göz göze geldik. “Sarhoşken nasıl uyuyor? Sızıp kalıyor mu?”

“Bazen ama derin uyumuyor. Biraz kıpırdasam ya da yana dönsem bile uyanıyor. Gizlice kaçmak beni çok korkutuyor... Ayrıca, Sophie’nin sessiz olmasını sağlamak da zor olur.”

“Aklıma bir fikir geldi desem?”

Birkaç dakika sonra rüzgâr etrafımıza yaprakları savururken, cevizler patır patır yere düşerken ve ellerim buz keserken erkek kardeşimle birlikte ağaçların altında duruyor ama bunların hiçbirini hissetmiyordum.

Umutlanmıştım. Senelerdir ilk kez içimi bir umut kaplamıştı.

Andrew akşam yemeğinde bana bir kart verdi. Sophie çizgi film izlemek için oturma odasına gittiğinde kartı masanın üzerinden bana doğru itti. Önümdeki büyük kırmızı kalbe ve parlak gümüş rengi, kabartmalı sözcüklere baktım. *Sevgili Karıma*. Kartı açmak içimden hiç gelmiyordu ama beni izliyordu.

İçindeki romantik şiiri okurken ifademi değiştirmemeye çalıştım. Kartın içinde bir seyahat acentesinden gelen bir yazı vardı. Andrew kasım ayının ortasında gitmek üzere Cancún'a uç bilet almıştı. İki hafta sonraya denk geliyordu. Kartı, *Her zaman sevgilerimle, Andrew*, diye imzalamıştı.

"Biraz tatil yapmak bana iyi gelecek," dedi. "Sana ve Sophie'ye odaklanmak istiyorum." Masanın üstünden uzanıp elimi tuttu. "Ne diyorsun?"

Chris'le yaptığımız planı hayata geçirebilmek için en az bir aya ihtiyacımız vardı. Zaten evde olsak bile her şey yolundaymış gibi davranmak zor olacaktı. Bir de tatilde numara yapamazdım. Her gün seks yapmak isteyecekti. Ne yapacaktım?

"Sophie'nin okulu var."

"Bir hafta gitmese de olur."

"Bilmiyorum. Noel'den önce yapacak çok şey var."

"Noel'e neredeyse iki ay var. Sophie'nin ne kadar hoşuna gideceğini düşünsene. Okyanus, havuz. Harika vakit geçirecek."

Ona baktım. Yine Sophie'yi kullanıyor, âdeta bana sapladığı bir bıçağı etimin içinde çeviriyordu.

Masaya eğildi. "Lindsey, olanlar için üzgünüm, tamam mı? Lütfen, izin ver de kendimi affettireyim. Bütün haftayı dinlenerek geçirebiliriz. Spaya gidebilir, her gün masaj ve cilt bakımı yaptırabilirsin. Balayımızda içtiğin o margaritaları ne kadar çok sevmiştin, hatırlasana. Geceleri bir tekne gezisine katılabilir, kumsalda ritim dansçılarını izleyebiliriz. Hatta seninle dans bile ederim. Kalbinden ne geçerse oldu bil." Muzip bir ses tonuyla bunları söyleyip umutla gülümsedi ama gözlerinde korku vardı. Beni kaybettiğini biliyordu. Korkması yine de bana kendimi güvende hissettirmiyordu. Hatta daha da korkutuyordu. Onu terk etmemem için her şeyi yapabilirdi.

"Kulağa çok hoş geliyor." Beni bırakıp birasına uzandığında, elimi kucığıma koydum ve çılgılık atma isteğim geçene dek tır-

naklarımı avcuma batırdım. Her şey yoluna girecekti. Belki de onunla tatile gitmeyi dört gözle beklediğimi düşünürse daha da iyi olurdu. İşlerin yolunda gittiği konusunda emin olur ve beni yakından izlemeye son verebilirdi. Yakında. Yakında özgür olacaktım.

Aralık 2016

Temizlik işleriyle geçen uzun bir gündü. Çarşamba günleri nispeten büyük iki eve gidiyor ve hafta sonunu dört gözle bekliyordum. Belki Sophie'yle sinemaya gider ya da kayaklı koşu yapabiliirdik. Kayak yapmayı sevmezdi Sophie, şöminenin karşısına oturup resim yapmaktan hoşlanırdı ama onu birkaç saatliğine dışarı çıkarmayı genellikle başarırdım. Greg'i görmek de güzel olacaktı. Önceki hafta sonu kamyonetiyle uğraşmıştı. Noel işlerinin en telaşlı günlerinde aracın şanzımanı patlamıştı. Para ödünç almakla ilgili bir espri yapmıştı. "Kenarda köşede birkaç bin doların yoktur, değil mi?" Ona ciddi olup olmadığını sorduğumda, "Hayır, kendim hallederim," demişti.

Andrew'un kasabada olduğunu söylediğimde endişelenmiş ve bana moral vermişti. "Bunun seni fazla endişelendirmesine izin verme ama bir dahaki sefere polisi ara." Kamyoneti tamir olduktan sonra o gece bende kalmayı teklif etmişti ama sesi o kadar yorgun çıkıyordu ki idare edebileceğimi söyledim. Biraz dinlenmesi iyi olacaktı. Daha sonra sessiz evimde dolanırken keşke teklifini kabul etseydim diye düşünmüştüm.

O sabahki ders için Marcus'a gittiğimde bana şöyle bir baktı ve "Durum o kadar kötü demek?" dedi. "Sana sarılmak isterdim ama her an ağlayacakmış gibisin."

Evet anlamında başımı sallayıp dudaklarımı birbirine bastırdım. “Biraz güç kazanmam gerek.”

“Hayır, sen harikasin ama sana nasıl acımasızca dövüleceğini öğreteceğim, tamam mı?”

“Bunca aydır ne öğretiyordun ki?”

“Sadece bebek adımları atıyorduk. Bundan böyle seni ölümcül bir silaha dönüştüreceğim.”

Gülümsedi. Esprili tavrı o kadar hoşuma gitti ki ona neredeyse sarılacaktım ama muhtemelen haklıydı. Bana sarılsa kesin ağlardım. Bir adım geri gidip zıplamaya ve havaya yumruklar, aparkatlar savurup ani kısa vuruşlar yapmaya başladım.

Bir süre beni izledi. “Tamam, belki de sadece bir erkeği nasıl döveceğini öğretirim.”

Çantamı mutfak masasına bırakıp buzdolabından su aldım. Birkaç saniye buzdolabına yaslanıp akşam yemeği için neler yapabileceğimi düşündüm. Tek kişilik quesadilla? Donmuş pizza? Belki önceki günden kalan sosis ve patates yemeğinin yanına kızarmış ekmek? O gün yeteri kadar kalori yakmıştım. Sophie bana mesaj atıp akşam yemeğine Delaney’ye gideceğini ve sekiz gibi evde olacağını söylemişti. Patates yemeğini fırına atıp internetten Noel alışverişi yapmak üzere üst kata çıktım.

Yatak odam soğuktu. Bilgisayarın açılmasını beklerken hemen bir kazak ve en sevdiğim kalm çorapları giydim. Çalışma masamın başına geçip e-postalarımı kontrol ettim ama yeni hiçbir şey olmadığını görünce şaşırdım. İstenmeyen posta da olsa, genellikle birkaç yeni mesaj gelmiş olurdu. Sonra bazı mesajların yeni olduğunu fark ettim. Bunlardan biri fiyat soran yeni bir müşteriydi ama mesajların çoğu zaten okunmuştu ve başlıkları artık kalın harflerle görünmüyordu. Ekranı bakakaldım. Sophie öğlen eve mi gelmişti? Benim bilgisayarımı neden kullanmış olabilirdi ki?

Mesaj listesine göz atıp zamanları ve tarihleri kontrol ettim. Birçoğu bir önceki gece gelmişti. E-posta broşürler, alışveriş ku-

ponları, kışlık kıyafet indirimi ve Noel indirimi reklamları. Temizlik işiyle ilgili olan e-posta sabah ben tam uyanmadan önce saat altıda gelmişti. Diğer iki e-postanın saatini kontrol ettim. Bunlar o öğleden sonra işe gittiğimde yollanmıştı ama onlar da okunmuş görünüyordu. Biri Jenny'den gelmişti ve Noel hediyeleriyle, kızlarına neler alacağıyla ilgiliydi. Diğeriyse Greg'dendi. Açıp hızla okudum. Hafta sonu için üzgün olduğunu, beni görmeyi iple çektiğini ve yakında geceyi onun evinde geçirmem gerektiğini söylüyordu.

Sana kahvaltı hazırlayıp yatağa getireceğim.

Gözlerimi ekrandan, yanıp sönen imleçten ve kimsenin görmemesi gereken o mesajdan ayıramıyordum. Sandalyeme mihlanıp kalmıştım ama içimdeki her şey dört bir yana dağılmış gibiydi. Korku devasa, ağır bir canavar gibi bütün vücuduma yayıldı. Andrew evime mi girmişti? Bu mesajı o mu okumuştum?

Mümkün değildi. Bir alarmımız vardı. Ama sonra Sophie'nin bir şey unuttuğu için eve girip çıkmış olabileceğini düşündüm. Alarmı tekrar kurmayı unutmuş olmalıydı.

Masama baktım ve takvimime işaretlediğim bütün tarihleri, randevu saatlerini gördüm. Klavyemin yanındaki postadan gelen şeyler ve o sabah posta kutusundan alıp masama gelişigüzel koyduğumu bildiğim faturalar gözüme çarptı. Zarfların her biri güzelce açılmış ve faturalar üst üste dizilmişti. Gayet muntazam, kenarları bir alttakinin üzerinden taşmayacak bir şekilde yerleştirilmişlerdi.

Hızla ayağa kalkıp sandalyemi geriye ittim ve arkaya doğru bir adım attım.

Kalemlikten bir zarf açacağı kapıp kendi etrafımda döndüm ve etrafa bakındım. Yatağım. O sabah yatak örtümü güzelce sermiş, kenarlarını şiltenin altına sıkıştırmıştım ama yatağın kenarı sanki biri üstüne oturmuş gibi bozulmuştu. Dolaba ve yatağımın altına baktım. Andrew herhangi bir yerde olabilirdi. Elimle arkamı yoklayıp cep telefonumu buldum.

“911. Acil durumunuz nedir?”

“Sanırım, evimde biri var.”

Polisi beklerken operatörle telefonda beklemede kaldım ve telefonu alıp aşağı kata indim. Evde kimse var mı diye etrafı kolaçan ettim. Mutfaktan bir et bıçağı ve arabamın anahtarlarını aldım. Bıçağı önümde tutarak ön kapıya gittim. Duyularım jilet gibi keskinleşmiş, hava ciğerlerimi yakacak kadar ağırlaşmıştı. En sonunda buz gibi karanlığa çıkmayı başardım. Ayakkabılarımı ya da paltomu giyememiştim. Kollarımı etrafıma dolayıp arabama koştum ve hızla içine girdim. Kapıları kapattım, ısıtıcıyı açtım ve polis sirenlerini duymayı bekledim.

Bir polis memuru evi kontrol ederken diğeri de ifademi aldı. Eve zorla girildiğine dair herhangi bir iz yoktu ve evden hiçbir şey alınmamış gibiydi. Klavyemde parmak izi aramadılar çünkü parmak izi bulabilmek için daha düzgün bir yüzeye ihtiyaç vardı. Önemli değildi. Andrew mutlaka eldiven takmış olmalıydı. Ona bir doğum gününde hediye ettiğim en sevdiği deri eldivenlerini hatırladım.

Polis memurları notlar alırken anlattıklarım konusunda şüpheli olduklarını, monoton bir sesle konuştuklarını fark ettim. Kim bilir ne kadar sıklıkla endişeli eski eşlerden bu tür telefonlar alıyorlardı.

Onlar gittikten sonra evde etrafıma bakındım. Duyduğum her sesin, buzdolabının, gazlı ocağın uğultusunun bile farkındaydım. Bir yanık kokusu hissedince yemeğimin hâlâ fırında olduğunu hatırladım. Onu hemen fırından çıkardım. Kuruyup kahverengi bir şeye dönüşmüştü ama zaten iştahım kaçmıştı.

Sophie'ye bir mesaj atıp erkenden yatacağımı söyledim ve Delaney'de kalmasını teklif ettim. Hemen yanıt geldi: Tamam. Evde dolaşıp her şeyi teker teker kontrol ettim. Çekmecelerimi açıp onun bakış açısından nasıl görüldüğünü düşündüm. İç çamaşırlarıma baktığında onları başka bir erkek için giydiğimi

düşünmek onu deli etmiş olmalıydı. Banyoya girdiğini, ilaçlara, makyaj malzemelerime ve doğum kontrol haplarıma baktığını hayal ettim.

Küvetin kenarına açık bir kitap, birkaç mum ve lavabonun altındaki dolaptan çıkarıldığı belli birkaç güzel kokulu banyo tuzu yerleştirilmişti. Bunların hepsi beni âdeta rahatlatıcı bir banyo yapmam için davet edermiş gibi düzgünce dizilmişti. Dedikodu dergilerimse çöp kutusuna atılmıştı.

Andrew banyo yaparken bunları okumamdan nefret ederdi.

Evimde saatlerce kalmış olmalıydı. Buzdolabı bile yeniden düzenlenmiş gibi görünüyordu. Krema sütün arkasına konulmuştu. Oysa o sabah kremanın dolabın kapak kısmında olduğundan emindim. Dokunduğu her şeyi hayal etmek beni delirtiyordu. Bir şey yemiş miydi? Kendisine atıştırmalık bir şey hazırlamış mıydı? Sonra, bulaşık makinesinin boş olduğunu ve şöminenin yanına odunlar dizildiğini fark ettim.

Onbaşı Parker'ı arayıp ne yapmam gerektiğini görüşmek için sabah karakolda buluşup buluşamayacağımızı sordum. Bunu kabul etti ve Andrew'un geri gelebileceğini düşünüyorsam geceyi başka bir yerde geçirmemi önerdi ama polis memurları geldiğinde Greg'i aramaya çalışıp ona ulaşamamıştım. Poker gecesi olduğunu sonradan hatırlamıştım. Cep telefonuna da yanıt vermemişti.

“Alarmı mutlaka kurarım,” dedim.

“Tamam. Devriyelere gece boyunca evinizin oradan geçmelerini söylerim.”

“Teşekkür ederim. Çok iyi olur. Sabah görüşmek üzere.” Cep telefonumu kapatıp yatağımın kenarına oturdum. Andrew'un evime girdiğini düşündükçe dehşete kapılıyordum. Kızgınlığını, müthiş öfkesini hissedebiliyordum. Çok fazla kuralı çiğnemiştım. Titreyen ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırdım.

Aklımdan çık. Defol. Defol.

Bunu tekrarlamak bana güç veriyordu, farklı bir zamanda yaşadığımı ve farklı bir kadın olduğumu hatırlıyordum. Artık

bana sahip değildi. Ancak beni korkutmasına izin verirsem kazanabilirdi. Kendimi gülmeye zorladım ve karnımın ta dibindeki inlemeyi andıran boğuk sesi dışarı çıkarmaya çalıştım. *Elinden gelenin en iyisi bu mu?* Kahkaham duyulamadan boğazımda yok oldu.

Battaniyemi ve çarşafımı kaptım, eski şişme yatağımı şişirdim ve arka kapıya yakın olan çamaşır odasına taşıdım. Buranın zemini betonu ve penceresi tek kanatlıydı. Üstümde kazağım, koşu eşofmanım ve çoraplarımla battaniyenin altına girdim. Bıçağımı elime alıp telefonumu yastığımın altına koydum. Sonra da gözlerimi tavana dikip sabah olmasını bekledim.

Karakola giderken yollar buz tutmuştu. Direksiyonu sıkıca kavrayarak ve ayağımı hafifçe frenin üstünde tutarak ağır ağır ilerledim. Gizli buzlanmaya dikkat etmeliydim ama sürekli dikiz aynasına bakıyordum. Hava soğuk, yerler ıslaktı. Batı Yakası'nın insanın iliklerine işleyen soğuğu etkisini gösteriyordu. Böyle zamanlarda iyi gelecek bir şey varsa o da sıcak bir banyo ve yine çok sıcak bir içecekti ama o gün her zamanki yöntemler benim işime yaramayacaktı. Korku hissinin ağzımdaki tadını hissedebiliyor, bunu dilimden kazıyıp kurtulmak istiyordum. *Evime girdi, lanet olasıca evime girdi. Büyük ihtimalle bunca zamandır beni izliyordu. Greg'i biliyor.* Taşınmamız gerekecekti ama bunu nasıl yapacaktık? Evimizde çok mutluyduk. İşimi büyütmek için çok uğraşmışım. Üstelik Sophie arkadaşlarını ve okulunu çok seviyordu. Bu durumdan kurtulmanın başka bir yolu olmalıydı.

Onbaşı bana ona Parker diye hitap etmemi söyledi. “Böylesi daha rahat olur,” dedi ve minnetle kabul ettiğim bir fincan kahve ikram etti. Ellerinin üstündeki çiller, nedense beni rahatlatıyordu. Parker evrak işleriyle uğraşırken masanın diğer tarafından dikkatle onu izledim. Atletik ve sağlıklı görünüyordu. Bana aynı okulda okumuş olabileceğim birisini hatırlatıyordu. Beyzbol oynayan, hafta sonları arkadaşlarıyla başını derde sokan ama sonuç

olarak hayatını bir düzene oturtmuş ve ufak bir kasabada yetişmiş olan bir kızdı muhtemelen. Acaba neden polis olmak istemişti? Belki de babası ya da erkek kardeşi bir polis memuruydu. Büyük ihtimalle bir kocası ve kızıl saçlı iki çocuğu vardı. Çocuklarının büyüdülerinde onun gibi olmak istediklerinden emindim.

“Bana eski kocanla aranızdaki ilişkiyi biraz anlatır mısınız?”

“Çok sahipleniciydi. Evimizin her tarafında kameralar vardı. Ona sürekli olarak mesaj atmam gerekiyordu. Giydiğim her şeyi, mali durumumuzu kontrol ediyordu ve ayyaşın tekiydi. Ama annemle babam dâhil olmak üzere herkes onun harika bir adam olduğunu düşünüyordu.” Boğazım düğümlenmişti ve sızlıyordu. Gözlerim yanıyordu. Durup soluk almaya çalışmam gerekti. İçimden keşke bana o kadar anlayışlı bir ifadeyle bakmıyor olsaydı diye geçirdim.

“Sorun değil,” dedi. “Ne kadar zor bir durum olduğunu biliyorum. Acele etme.”

Ben Andrew’un kıskançlıklarını ve şiddet uygulamasına neden olan asabiyetini anlatırken Parker notlar aldı. “Ona boşanmak istediğimi söylediğimde beni inşaat alanındaki bir çukura gömmekle tehdit etti. Beni incitmemenin elinde olmadığını, beni gitmeme izin veremeyecek kadar çok sevdiğini söyledi. Evime girdiğinden *eminim*.” Ona küvetin kenarındaki kitabı ve dergileri anlattım.

“Eve girerken onu birileri görmüş olabilir mi? Bir komşu belki?”

“Sanmıyorum. Evin etrafı ağaçlarla çevrili.” Evin eski bir çiftlik evini andıran görüntüsünü, iki yanındaki elma bahçelerini ve kilometrelerce devam eden ormanı çok severdim.

“Sana tehditkâr mesajlar yolladı mı?” diye sordu Parker. “Sesli mesaj ya da e-posta?”

Başımı salladım. “Onunla sadece çarşamba günü bankanın önünde konuştum.”

“İçkili olduğunda şiddete başvurduğunu söylemiştin, değil mi?”

“Başlangıçta sadece beni itiyor ya da bileğimi büküyordu. Eşyalarımı kırıp dökmekten hoşlanıyor gibiydi. Ama sonra... Bir gece beni boğmaya kalkıştı. Az kalsın bayılacaktım. Kızım uyanmasaydı sanırım ölmüş olurdu.” Elimi boynuma götürdüm ve bu anıyı hafızamdan silebilirmişim gibi boynumu ovuşturdum.

“Suç duyurusunda bulunmadın mı?”

“Çok korkmuştum.”

“Ya kızın? Ona hiç zarar verdi mi?”

“Hayır... Harika bir babaydı. Kızımız kavgalarımızı görmemesin diye uğraştım ama bir gece onun beni sehpaye ittiğine şahit oldu. Sonrasında, vücudumda korkunç çürükler kaldı.” Öne doğru eğildim. “Bana tekrar tekrar onu terk ettiğim takdirde neler olacağını açıkça söyledi. Bana *sahip olduğunu* sanıyordu. Başka kimse bana bakamazdı. Birisine gülümseyecek olsam öfkeden çıldırırdı. Şu anda birisiyle görüşüyorum ve Andrew’un bundan haberi var. Bu onu delirtecek.”

Parker düşünceli bir ifadeyle önündeki kâğıtlara eğildi. Sonra başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Bu raporu emniyet kuruluna gönderip uzaklaştırma kararı çıkarılmasını isteyeceğim. Bir tehdit olduğuna kanaat getirirlerse Andrew’un mahkemeye çıkması için bir celp çıkartacaklar.”

“Ne kadar sürer?”

“İlk olarak, celbi ona iletebilmek için nerede olduğunu öğrenmemiz gerek. Sonra bu süre onun buna karşı çıkıp çıkmamasına bağlı. Karşı çıkarsa durum daha karmaşık bir hâl alır.”

Andrew mahkemede onun karşısına çıkmama bayılırdı. Onunla savaşılabilmek için hazırlıklı olmalıydım. Bunlar işe yaramazsa başımı çevirip kendi yoluma gitmeyeceğimi bilmesi gerekiyordu. “Uzaklaştırma kararı tam olarak neyi kapsayacak?”

“Seninle doğrudan ya da dolaylı hiçbir iletişimi olamaz. Evine ya da iş yerine beş yüz metreden fazla yaklaşamaz ve sahip olduğu silahları polise teslim etmesi gerek. Eğer kızım onunla gö-

rüşmek isterse buna engel olamayız ama seninle onun aracılığıyla iletişim kurması ve evinize girmesi yasak.”

“Kızım onunla görüşmek istemiyor.” Sophie okuldan eve geldiğinde olanları ona anlatmalıydım. Onu korkutmayı, hatta onu düşünmesini bile istemiyordum ama olanları bilmesi gerekiyordu.

“Uzaklaştırma kararı bize bir şeyler yapabileceğimiz süreyi verir ama yine de onu tutuklamak için bu anlaşmayı çiğnerken yakalamamız gerekir.”

Tamam der gibi başımı salladım ve sakın görünmeye çalıştım ama duygularım karmakarışık. Dehşet hissi hepsinden baskındı. Grubumuzdan birkaç kadının bunları yaşadığını görmüştüm. Kadınlardan birinin eski kocası, duruşmadan çıktıkları gün onun evini yakmıştı. Elbette, ertesi gün tutuklanmıştı ama kadın ölümden kıl payı kurtulmuş, iki kedisi de dâhil olmak üzere her şeyini kaybetmişti.

“Çok öfkelenecek.”

“Hemen müdahale edilmesi gereken tehlikeli bir durumla karşılaştığım hissedersen 911’i ara.”

Tamam anlamında başımı salladım ama 911’in yardıma gelmesinin ne kadar süre alacağını sormak istiyordum. Beş dakika mı? On mu? Andrew’un beni öldürmesi ne kadar sürerdi? Parker’ın evrak işlerini tamamlayıp belgelerin altına uzun bir çizgiyle biten imzasını atmasını izledim,

Tamamdı. Artık süreç başlamıştı ve bunu durduramazdım.

—

Aralık 2005

Artık düzenli nefes alıp veriyordu ama kolu hâlâ üstümdeydi. Şifonyerin üstündeki saatin parıldayan kırmızı rakamlarının değişmesini izledim. Perdedeki ince bir aralıktan sızan ay ışığı dışında, oda kapkaranlıktı. Perdeyi açacak olsaydım gökten düşen kar tanelerini görebilirdim. Saatlerdir kar yağıyordu ve bunun aslında huzur verici bir manzara olması gerekiyordu. Ağaçlar bembeyaz kefenlere bürünmüş, yaşlı adamlar gibi eğilmişlerdi. Hava da bir sırrın söylenmesini bekliyormuş gibi sessizdi. Bu manzaranın kızığa binmek ve kış yürüyüşleri yapmak anlamına gelmesi gerekirdi ama ben sadece yolları düşünüyordum.

Noel'e sadece birkaç gün kalmıştı. Ben sıcak çikolata, patlamış mısır hazırlayıp önceden iyi prova ettiğim bir gülümsemeyle Andrew ve Sophie'ye götürdüğümde ikisi birlikte ağacı süslüyorlardı. *Bu, son kezdi! Bunu onunla son kez yapmak zorundayım.*

Ağacın altma hediyeleri koyduk. Onun tanıdıkları ve komşulardan gelen, parıldayan ışıkları yansıtan gümüş, kırmızı, yeşil ve mavi fiyonklarla ve kurdelelerle süslü hediyelerdi. Sophie etiketleri kontrol edip isimleri yüksek sesle okuyor, kutuları sallayıp içlerinde neler olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu.

Bunları açmak için orada olmayacaktık.

Vücudumu yatağın kenarına yaklaştırdım ve eli üstümden kayarken nefesimi tuttum. Eli bir an için göğsüme kayınca ürperdim ama en sonunda kayıp yatağın üzerine düştü. Birkaç dakika boyunca, mazeret uydurmaya hazır bir şekilde yatağın yanında durdum. Tuvalete gidiyorum, bir bardak su alacağım, Sophie'yi kontrol ettim diyebilirdim ama Andrew kıpırdamadı.

Ses çıkarmadan nefes alıp vererek gözlerimi karanlıkta kalan yüzüne ve göz çukurlarına diktim. Nefesindeki ve tenindeki viski kokusunu alabiliyordum. Viskiye sek içmiş, buz bile koymamıştı.

Koltuktan kalkamayacak kadar sarhoş olunca, ona bir bardak daha viski koymamı istemişti. Beklediğim an gelmişti.

“Tabii,” dedim. “Önce tuvalete gitmem gerek.”

Elimdeki hap şişesiyle bana saatlermiş gibi gelen bir süre bekledim ama muhtemelen aradan sadece birkaç dakika geçmişti. Üstünde Chris'in isminin yazılı olduğu etiketi okuyup duruyordum. Doktorunun ona uyku ilacı yazması sorun olmamıştı.

Kendime planın bu olduğunu hatırlattım. Andrew'un sızmış durumda kalması gerekiyordu. Pamuğu dikkatle şişeden çıkarıp mavi renkli üç ufak hap aldım ve onlara baktım. Andrew ne kadar içki içmişti? Üç hap onu öldürür müydü? Ona yeteri kadar hap vermezsem uyanabilirdi. Sonra da beni öldürürdü. Kısa bir süre içinde mutfığa gitmem gerekiyordu ama hâlâ tereddütlüydim.

Diğer odadan hafif bir ses geldi. Sifonu çekip haplardan birini şişeye koydum ve şişeyi sabahlığımın cebine attım. İki hap yeterli olmalıydı.

Koridora çıkıp mutfığa giderken oturma odasına göz attım. Andrew hâlâ koltuktaydı ve 'lanet olasıca uzaktan kumandayla' ilgili bir şeyler homurdanıyordu. İçkisini doldurdum. Elim bardağın üstüne kaldı ama sonra hapları içine atıp iyice eriyene dek karıştırdım. Tadını kontrol etmek için ufak bir yudum aldım. Ağzıma bir tek viski tadı geldi.

Oturma odasına geri dönüp Andrew'a içkisini verdim ve oturup beklemeye başladım. Yirmi dakika sonra gözleri kapanır bir

hâlde koltuğun ucuna eğildi. Yatmayı teklif edip koridorda yürümesine yardım ettim. Plan tamamdı.

Koridora çıkıp sessizce ilerledim ve çamaşır odasına gittim. Bir tabureye çıkıp tavandaki panele uzandım. Kumaş çantaları düşürmemeye çalışarak teker teker çıkardım. Son bir haftadır, ihtiyaç duyacağımız en temel şeyleri hazırlamıştım. Bir şeylerin ortadan kaybolduğunu anlamayacağı kadar şeyi çantalara tıkmıştım. Sophie oyuncaklarının çoğunu geride bırakacağımız için üzülecekti ama en sevdiği bebeğini ve peluş filini alacaktık... O sırada, bunlarla uyuyordu. Daha sonra bu durumu onun için bir şekilde telafi edecektim.

Çantaları arka kapının oraya koydum, pencerenin kenarından dışarı baktım ve Chris'in garaj yolunun sonunda olup olmadığını, farları yakıp yakmadığını görmeye çalıştım. Farları üç kere yakıp söndüreceğini söylemişti. Ama dışarıda karanlıktan başka bir şey yoktu.

Arkama baktım, Andrew sallana sallana arkamdan geliyor mu diye kulak kesildim ama ev sessizdi. Yollar çok kötü durumda olmalıydı. Kar arabaları her zaman ilk olarak ana caddeleri temizlerdi. Sonra, Chris'in arabasının bir yerde karların arasına sıkışıp kalmamış olması için dua ettim.

Bunu yapmak için ikinci bir şansımız olmayacaktı. Keşke kendi arabamı alabilseydim diye düşündüm ama araba Andrew'a aitti ve bunu hemen rapor ederdi.

Sophie'nin odasına giderken duvarlara tutunup ilerledim. Yan tarafına dönmüş uyuyordu; bir elini tombul yanağının altına koymuştu, diğer eli de saçlarına dolanmıştı. Bebeği ve fili yastığının yanına duruyordu. Bunları onun çantasına koydum. Yüzü ılıktı ve kulağına fısıldamak için eğildiğimde burnuma taptaze elma kokusu geldi. "Sophie, uyan."

Diğer tarafına döndü. Gözlerinin beyazları belirdi, uzun kirpiklerini ağır ağır kırptırdı ve doğruldu. Yüzümün kenarına dokunup yumuşak bir sesle, "Anne?" dedi.

“Çok sessiz olman gerekiyor,” diye fısıldadım. “Sadece ikimiz bir yolculuğa çıkacağız. Baban koltukta uyuyor ve onu uyandıramayız.”

“Babam seninle maceralı yolculuklara gidemeyeceğimi söyledi. Buna çok kızar.”

Evet, kesinlikle çok kızacaktı.

“Gitmek istemiyorum.” Sesini giderek yükseltiyordu.

Yatağa biraz daha eğilip, “Sophie, beni dinle,” dedim. “Boya ma kitaplarının olabileceği, yeni pastel boyalar ve renkli kalem ler alabileceğin ve duvarlara dilediğin gibi resimler yapabileceğin, çocuklara özel bir yere gidiyoruz ama bir fare kadar sessiz olman gerek yoksa gidemeyiz. Gideceğimiz yer Vancouver’da. Önce bir otelde kalacağız, sabah olunca da feribota bineceğiz. Feribotu hatırlıyor musun?”

“Ön tarafta oturabilir miyiz? Balinaları görmek istiyorum.”

“Yukarı güverteye bile çıkabilirsiniz, tamam mı?”

“Tamam,” diye fısıldayıp battaniyesini itti.

“Pijamalarımızı giyeceğiz. Eğlenceli, değil mi? Tıpkı bir pijama partisi gibi.” Kendim pamuklu bir pantolon giymiştim. Sophie’ye kalın bir pijama giydirdim. Elini çekiştirdim. Benim le geldi. Arka kapıya varmıştık. Andrew o anda uyanacak olsa hiçbir mazeret uyduramazdım. Ne yaptığımı anlardı. Parmağımı Sophie’nin dudaklarına götürdüm, duvarda asılı olan paltolarımızı aldım ve kapıyı yavaşça açtım. Temiz, kar kokan hava ve tenimi acıtan soğuk neredeyse nefesimi kesecekti. Kapının alt tarafı parkelere sürtünüp hafif bir ses çıkardı. Dönüp koridora baktım, sonra da parmaklarımı omuzlarına dayayıp paltosuna sıkıca sarınmış olan kızımı dışarı çıkardım. Çizmelerimiz verandanın ahşap oturma yerinin altındaydı. Giyerken bunların katılış ıp buz kestiklerini hissettik. Çantalarımızı alıp sırtıma astım ve Sophie’nin çantasını omuzlarına geçirdim.

Verandadan indik ve bir adım yüksekliğe ulaşmış olan karların arasında attığımız her adımda bacaklarımızı yukarı kaldır-

dık. Birkaç kez Sophie'ye yardım etmek zorunda kaldım. Ağır çantalar beni yana ittiği için dengemi çok iyi sağlayamıyordum. Adrenalin ve sarf ettiğim çaba beni içimde bir fırın varmış gibi sıcak tutuyordu. Sophie endişeli bir ifadeyle dönüp dönüp eve bakıyordu.

“Baban sana kızmayacak,” diye fısıldadım. “İnan bana.”

Ağaçların arasında far ışıklarını arayarak yürümeye devam ettim. Nihayet, üç kez yanıp sönen bir ışık gördüm. Başarmıştık.

Kamyonetin içi sıcacıktı ve ısıtıcıdan üstümüze sıcak hava geliyordu. Sophie ortamıza oturmuştu. Ben sırtını ovarken o da ellerini ısıtıcıya tutuyordu. “İyi misin, bebeğim?”

Evet der gibi başını salladı ama dişlerinin birbirine çarptığını duyabiliyordum.

“Koltuğun altında sıcak çikolata dolu bir termos var,” dedi Chris. Dar yola çıkarken yüzünü kasvetli bir ifade bürümüştü. Lastikler yolun kenarına doğru kayıp kamyonetin arkası sarsılınca nefesimi tuttum ama sorun çıkmadan yola devam ettik.

“Geç kaldığım için özür dilerim,” dedi. “Garaj yolundan çıkarken zorlandım. Her şey yolunda mı?”

“Evet, yolunda sanırım.” Dönüp arka pencereden dışarı baktım. Ev hâlâ karanlıktı. Sophie eve baktığımı fark etti. “Biraz sıcak çikolata iç,” deyip termosu çıkardım.

“Susamadım.”

Kollarımı omuzlarına atıp onu kendime çektim. “Biraz dinlenmeye çalış. Otele vardığımızda seni uyandırırım.” Tek seçenek buydu. Andrew beni aramaya başlarsa önce annemle babamın ve Chris’in evlerine giderdi. Artık hiç arkadaşım kalmamıştı ve yaşadığımız bölgede kadın sığınma evleri de yoktu. Olsaydı bile Andrew bana ulaşmanın bir yolunu bulurdu.

Sophie burnu buz kesmiş bir hâlde yüzünü omzuma yasladı. Emekleme dönemindeyken geceleri uyumak için yatağına yattığında yanında kalmam ve “Parla, Parla Minik Yıldız” söyleyip

saçlarımı okşarken başını minik göğsüne yaslamam için nasıl ısrar ettiğini hatırladım. Birkaç dakika sonra, nefes alıp verişinin derinleştiğini duydum ve ağırlığını bana verdi. Chris'e başımı sallayıp artık konuşabileceğimizi işaret ettim.

"Oteldeki yerlerinizi ayırttım," dedi. "Arka odalardan birini vermelerini sağladım."

"Kara rağmen gelebilecek mi?"

Chris bizi arabasıyla götürmesi için bir ay önce arkadaşısı Jackson'la anlaşmıştı. Ben Meksika'dan döner dönmez Andrew'dan ayrılmayı istiyordum ama Chris'in motosikletini satmak ve birkaç çek bozdurmak için zamana ihtiyacı vardı. Ben sadece üç yüz dolar kadar biriktirebilmeyi başarmıştım, bu da yeterli değildi. Kış fırtınaları tüm sahili esir alınca planımızı ertelemeyi ve Noel'den sonra uygulamayı düşünmüştük ama Andrew yine çok içmeye başlamıştı. Artık bira değil, viski içiyordu. Geceleri eve gelir gelmez işinden şikâyet etmeye başlıyordu. Her an bir öfke krizine tutulabilirdi, bundan emindim.

Chris, "Sorun değil," dedi. "İlk arabalı vapura bineceksiniz." Sonra bana bir zarf uzattı. "Burada dört bin dolar var. Maaşımı alınca biraz daha verebilirim."

Adadan hemen o gece ayrılmayı istiyordum ama arabalı vapur terminalinin yakınlarında bir otel ayarlamakla yetinmiştim. Böylece, sabah altı yirmide kalkan arabalı vapura binebilecektik. O saatte Andrew'un uykuda olacağını umuyordum. "Sana en kısa zamanda bunu geri ödeyeceğim," dedim. "Ev temizliğine gider, bebek bakarım. Bir şekilde bir yol bulurum."

"Bu konuyu dert etme."

"Sen iyi olacak mısın? Bana yardım ettiğini fark ederse..."

"Hiçbir şey anlamayacak. Kaçtığını söylediğinde, benim de onun kadar şaşırdığımı görecek." Bana baktı. "Her şey kontrol altında, tamam mı? Onunla başa çıkabilirim. Sen adadan çıkıp mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalış. Hayatına yeniden başla ve geriye bakma." Gözlerinin dolduğunu, ağlamamak için

kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. “Hiç kimseye bir şey söylemem.”

Dükkândaki yangını söndürmeye çalışırken onu yakaladığım zamanı hatırladığını biliyordum. Babamızın sigaralarını aşırıp dumanlardan halkalar oluşturmaya denemişti ve sigaralardan birini bir talaş yığınınına düşürmüştü. Su dolu bir kovayı kapıp alevleri söndürmesine yardım etmiş, yanan kolunu bandajla sarmıştım.

“Endişelenme,” diye fısıldamıştım ona. “Hiç kimseye bir şey söylemem.”

Ama bu durum farklıydı. İki çocuğun küçük bir yangını örtbas etmesinden çok daha gerçek ve tehlikeli bir durum söz konusuydu. Gözlerimin önünde anlık bir görüntü belirdi. İlaç şişesinin pamuğu, banyodaki tezgâhın üstünde duruyordu. Onu çöpe atmayı unutmuştum ama etiketinde Chris’in isminin bulunduğu şişeyi yanıma almıştım. Bir süre sonra çok uzaklarda bir yere atacaktım onu.

Tek yolu bu, diye fısıldadım. Chris hiç tereddütsüz yardım teklif etmişti. Bebekliğinden beri onunla ilgileniyor, onu koruyordum ama artık durum tam tersiydi. *Sen benim ablamsın,* demişti. *Bu işte birlikteyiz.*

Saatlerdir uyanıktım ve perdelerin arasından gizlice dışarı bakıyordum. Haklı çıkmıştım. Jackson karlara saplanmıştı. O garaj yolundan çıkmaya çalışırken ilk feribotu kaçırmıştık ve artık sekiz buçuktaki seferi bekliyorduk. Andrew muhtemelen beni bulabilmek için Lions Gölü’nü karış karış arıyordu. Kamyonetiyle annemle babamın ve Chris’in evlerine gitmiş olmalıydı. Tekrar dışarı bakıp Jackson’ı görmeye çalıştım. Otelin temizlik elemanlarının ya da resepsiyondan kimsenin bizi görmesini istemiyordum. Hızla kamyonete koşmamız gerekiyordu. Sophie de uyanmış, keyifsizce bir granola barı yiyor ve çizgi film izliyordu.

“Jackson birazdan burada olacak,” dedim.

Yanıt vermedi. Bütün sabah neredeyse hiç konuşmamıştı ama onun telefona baktığını fark edince, aklımdan babasını arayabileceği gibi dehşet verici bir düşünce geçti. Beni ona bakarken yalakalayınca “Dedemle anneannemi düşünüyordum,” dedi. “Onlara veda edemedim.”

“Onları Vancouver’a vardığımızda ararsın, olur mu?”

“Babamı arayabilir miyim?”

“Bütün gün çalışıyor olacak.”

Yeni cep telefonum çaldı ve ikimiz de buna bakakaldık. “Babam arıyor olmalı!” dedi Sophie.

“Chris dayın,” dedim telefonu açarken. Onun telefon numarasını ekranda görünce hem rahatlamış hem de endişelenmişim.

“Bir şey oldu,” dedi Chris. Telaşla ve yüksek sesle konuşuyordu. Böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Yatağın kenarına oturdum. Sophie dikkatle beni izliyordu.

“Günaydın, Chris.” Sakin bir sesle konuşmaya gayret ettim ve Chris’in Sophie’nin önünde rahat konuşamayacağımı anlayacağını umdum. “Jackson geliyor mu?”

“Andrew bir kaza yapmış. Daha bu sabah haberim oldu. İnşaata gitmemiş.”

Sophie’ye kaçamak bir bakış fırlattım. Yere uzanmış, dikkatini çizgi filmine vermişti. Bacaklarını havaya kaldırmış, ellerini çenesinin altına koymuştu. Pencereye gidip sesimi alçalttım. “Durumu iyi mi?”

“Hastanede –kamyoneti pert olmuş– ama iyi.” Ama daha fazlası vardı mutlaka çünkü Chris fazla sarsılmış gibiydi. “Kaza ne zaman olmuş?”

“Dün gece... Sen ve Sophie gittikten birkaç saat sonra sanırım.”

“Onun nasıl araba kullandığını anlamıyorum.” İki hap. Bu kadarının yeterli olması gerekirdi ama bir şekilde uyanıp gittiğimizi anlamış olmalıydı.

“Ben de.” Duraksadı. “Durum çok kötü, Lindsey. Birkaç kırmızı ışıktaki geçmiş, park hâlindeki bir arabaya çarpmış, kamyoneti kaymış ve doğruca başka bir arabaya çarpmış.”

“İyiler mi?”

“Bir kadına çarpmış. Andrew’un kamyoneti diğer arabanın üstüne çıkıp kadını arabasının içinde ezmiş. Kadın ölmüş.”

“Hayır, hayır, hayır.” Oturmam gerekiyordu. Yatağa geri dönmeye çalıştım ama oda fırl fırl dönüyordu. Sehpaya tutunup lambayı yere devirdim ve ampul paramparça oldu. Sophie bunların üstüne basabilirdi. Yere eğilip çılgınlar gibi parçaları toplarken parmağımı kestim. Elimdeki keşiğe bakarken zihnim karların üstünde birbirine geçmiş metal parçalarıyla ve kan lekeleriyle doldu. Bir kadın. Bir kadını öldürmüştü.

Sophie kolumu çekiştirdi. “Anne, anne!” deyip duruyordu ama yanıt veremiyordum. İçimden sadece hıçkırmak geliyordu. Hattın diğer ucunda, erkek kardeşimin de ağladığını duyabiliyordum.

Kocama ilaç vermiş, peşimize düşeceğini bildiğim hâlde kızımızı kaçırmıştım. Şimdi de bir insan ölmüştü. Asla özgür olmayacaktım.

İKİNCİ KISIM

Aralık 2016

Sophie parmağına bulaşmış bir erimiş peynir parçasını yakalayıp ağzına götürdü ve birazı çenesine bulaşınca güldü. O anı yaşadığımız için kendimi mutlu hissederek gülümsedim. Sophie küçükken Andrew asla oturma odasında yemek yememize ve dışarıdan yemek sipariş etmemize izin vermezdi.

Perşembe geceleri birlikte *The Bachelorette* izleme geleneğimiz için en sevdiğimiz pizzacıdan vejetaryen pizza sipariş etmiştim. Programdaki erkeklerden, elbiselerden ve adaylardan hangisini seçtiğimizden söz ettik. Ben evi temizleyip Andrew'un dokunduğu yerleri silerek içeriye sinmiş olan kokusunu yok etmeye çalışırken ve o konuşmayı nasıl yapacağımı yirmi kere prova ederken Sophie bütün günü Delaney'de geçirmişti.

Sophie muzip bir gülümsemeyle bana baktı. "Çöpe attığın yahniyi gördüm. Evi yakmaya mı çalışıyordun?"

"Ne yazık ki ev sigortalı değil."

Gülüp pizzasından bir ısırık aldı ve yastıklardan birini omzunun altına çekip koltukta geriye yaslandı. İkimiz de ayaklarımızı sehpayaya koymuştuk. Bu, Andrew'un gözünde affedilemeyecek bir başka hata olurdu. Bu aklıma gelince sesini duyar gibi oldum ve ayaklarımı neredeyse yere indiriyordum. *Sadece erkekler böyle oturur, Lindsey*. Kendimi kıpırdamadan oturmaya zorladım.

“Bir şey konuşmamız gerek.” Uzaktan kumandayı alıp televizyonun sesini kısıtım. Artık daha fazla bekleyemeyecektim. Sözcüklerin dışarı çıkmak için çabaladıklarını hissedebiliyordum.

“Neler oluyor?” Sophie gözlerini iri iri açmıştı ve ağzı pizza doluydu. “Bir nedenden dolayı başım dertte mi yoksa?”

“Başının dertte olmasını gerektiren bir durum mu var?”

“Tabii ki hayır. Ben bir meleğim.”

“Pekâlâ. Etrafındaki hale biraz bulanıklaşmış.” Sophie iyi bir çocuktu ama gizlice içki yürütmek ve eve dönme saatini geçirmek gibi normal şeyleri de yapmıştı.

Hayali halesini düzeltiyormuş gibi yaptı. Sonra durup bana baktı. “Bir dakika. Hamile değilsin, değil mi?”

“Hayır, hayır.” Konuyu fazla uzatıyordum. Sophie başka sonuçlara varmadan ona her şeyi anlatmalıydım. “Dün baban evimize girdi.”

Ona tokat atmışım gibi irkildi. “Neden söz ediyorsun?”

“Eve geri döndüğümde, bilgisayarımı açtım ve e-postalarımın bazılarının okunmuş olduğunu fark ettim.” Ona bulduğum her şeyi söylemekte tereddüt ediyordum. Onu fazla korkutmak istemiyordum.

“O hâlde bunu *onun* yaptığını kesin olarak bilmiyorsun. Bilgisayarında bir tuhaflik olmuş olabilir.” Rahatlamış gibi olduğunu görünce her şeyi anlatmamakla hata yaptığımı anladım.

“Özür dilerim, Sophie, ama kesinlikle oydu. Faturaları açmış ve birkaç mumla birlikte küvetin kenarına bir kitap koymuş. Ama içeri zorla girildiğine dair herhangi bir işaret yoktu.”

Bakışlarından durumu anladığını fark ettim. “Alarmı kurmayı unutmuşum!”

Evet, anlamında başımı salladım. “Sorun değil. Kazara olduğunu biliyorum ama daha dikkatli olmalısın. Bu sabah polisle konuştum ve uzaklaştırma kararı için başvuru yaptım. Kısıtlama getirecek bir şey. Andrew buna karşı çıkabilir ama onaylanırsa bana yaklaşamaz. Bunu yaptığı takdirde tekrar hapsi boylar.”

Sophie yanakları kızarmış bir hâlde bana bakıyordu. “Sence ne istiyor?”

“Emin değilim ama Greg’den gelen bir e-postayı da okumuş... Özel bir mesajdı.” Pizzayı beklerken cep telefonumdan Jenny’yi de aramış ve Andrew’un evime girdiğini anlatmıştım. Beni yine Vancouver’a davet etmişti ama henüz her şeyi öylece bırakıp gidemezdim. Sophie’nin mezuniyeti yaklaşmışken, işimi nihayet her ay parasız kalmayacağım bir seviyeye yükseltmişken bunu yapamazdım. Senenin o zamanında ekstra işler geliyordu. Geçinebilmek için o işlere ihtiyacım vardı.

Sophie televizyona bakakaldı. Televizyonun parlaklığı tenini mavi bir ışıkla kaplamıştı. Birkaç kez yutkundu. Ağlamamaya çalıştığını biliyordum.

“Birkaç gün önce onu bankanın önünde gördüm,” dedim. “Dikkatli olmaya çalışıyordum ama beni eve kadar takip etmiş ve nerede yaşadığımızı bu şekilde öğrenmiş olmalı.” Bir kez daha ne söylediğini düşündüm. *Bana ilaç verdiğini biliyorum.* Kazadan sonra haftalarca polisin herhangi bir kan testi yapıp yapmadığını öğrenmek için beklemiştim. Hiçbir haber duymayınca da güvende olduğumu sanmıştım. Polise bunu anlatacak mıydı? Başım derde girebilir miydi? Kendime aradan on seneden uzun bir süre geçtiğini ve hiçbir şeyi kamtlayamayacağımı hatırlattım.

Sophie dönüp bana baktı. “Bana ona rastladığını söylemedin!”

“Seni korkutmak istemedim.”

“Söylemen gerekirdi.” Bunu âdeta çaresizlik içinde söylemişti ve sesinde savunmacı bir ifade vardı. Hiç mantıklı değildi. Belki ki bir şeyi kaçırmıştım.

“Sophie, neler oluyor?”

Yüzünü ovuşturdu, avuç içlerini gözlerine bastırdı ve içine titrek bir nefes çekti. “Benden nefret edeceksin.” Gözlerinde onu anlamam için yalvaran bir bakışla, dile getiremediği sözlerle bana bakıyordu ama *anlamıyordum*. Sonra ne olduğunu anladım.

“Onunla konuştun. Onunla konuştun ve bana söylemedin.”

Ağlamaya başladı. Hıçkırıklar arasında, “Ona adresimizi söylemedim. *Asla* söylemedim!” derken, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve sesi çatlak çıkıyordu.

“Aman Tanrım, Sophie!” Ayağa kalkıp volta atmaya başladım. “Bunu nasıl yapabilirsin?”

“O benim babam. Onunla konuşmaya hakkım var!”

“*Biliyorsun. Bize neler yaptığını biliyorsun.*”

“Ama değişmiş.”

“*Evimize* girmiş. Her zamanki manipüle edici aşağılık herifin teki ve şimdi bana ulaşmak için seni kullanıyor. Ona ne anlattın? Dogwood Körfezi’nde yaşadığımızı söylemiş olmalısın, yoksa nereden bilecek... Benden ve Greg’den söz ettin mi?”

“Bana seni ne kadar özlediğini söyledi. Ben de kendi hayatına devam edebilmesi için ona bundan söz ettim.” O kadar hızlı konuşuyordu ki söylediklerini zor anlıyordum ama mahvolduğumu anlayacak kadarını duymuştum. Resmen mahvolmuştum. Bu durum birinci derece bir felaket değildi. Kaçması mümkün olmayan bir nükleer patlamaya dönüşmüştü.

“Baban kendi hayatına devam etmez, Sophie. *Benim* etmeme de kesinlikle izin vermeyecek.” Bağırduğımın farkındaydım ve yüzündeki şok ifadesini görebiliyordum ama bana bu şekilde ihanet ettiğine inanamıyordum. “Sana babanın hastalık derecesinde kıskanç olduğunu *söylemiştim.*”

“Ama bu seneler önceydi.”

Ona dikkatle bakarken bir ergen olduğunu, takıntının ne olduğunu anlayamayacak kadar genç olduğunu ve aradan geçen senelerin önemli olmadığını hatırlamaya çalıştım. Ona babasının yaptığı her şeyi anlatmış ve bunun yeterli bir uyarı olacağını düşünmüştüm. O korkunun zihninde ancak belirli bir süre için kalacağı asla aklıma gelmemişti. Belki de ona uyku haplarından da söz etmiş olmam gerekirdi. Böylece, babasının öfkesini daha iyi anlardı ama artık bunun için çok geçti. Kendimi koltuğa attım. “Nasıl oldu bu? Sana nasıl ulaştı?”

“Ona mektup yazdım. Sonra bana yanıt verdi ve mektuplarını Delaney’ye yolladı.”

“Tabii. Şu üstünde çalıştığını söylediğin proje. Bana yalan söyledin.” Ağzımdan durdurmayı başaramadığım isterik ve acı bir kahkaha yükseldi. “*Tabii ya.*”

“Bana artık içki içmediğini söyledi... Olanlar için gerçekten de üzgün.”

“Mesele sadece içki değil, Sophie. Onun içinde olup bitenler. Senelerce psikolojik danışmanlık alması gerekir ama bunun bir faydasının olup olmadığını bile bilmiyorum.”

“Hapishanede psikolojik danışmanlık almış.”

“Baban duygularını kontrol edemez ve bu onu tehlikeli birine dönüştürüyor. Hapisten çıkalı daha birkaç ay oldu ama olanlara bak. Onunla görüşemezsin.”

Yüzü pancar gibi olmuş bir hâlde başını çevirdi.

“Olamaz. Bana onunla görüşmediğini söyle.”

“Sadece iki kere buluştuk. Sorun olmaz diye düşündüm. Böylece, sana onun düzeldiğini söyleyecektim ve artık endişelenmene gerek kalmayacaktı. Davranışları iyiydi. Balık tutmaya gittik...”

Andrew’un ellerinin boğazımda olduğunu ve beni boğduğunu hissettim. İkisinin yan yana oturduklarını düşündüm. Andrew’un o değerli anları kızıyla geçirmesinden nefret ettim. Bunu hak etmemişti. Hâlâ da etmiyordu. “Onunla tekrar görüşemezsin. Benimle yaşadığın sürece olmaz.”

“Beni *tehdit* mi ediyorsun?”

“Beni öldürecek, bunu anlıyor musun?” Susup gözlerinin içine baktım ve söylediklerimi idrak etmesini bekledim. “Babanın beni rahat bırakmasının tek yolu, bir tabuta konulup gömülmem.” Uzanıp elini tuttum. “Onun baban olduğunu biliyorum. Bütün arkadaşlarının varken senin bir babanın olmamasının nasıl bir his olduğunu da anlıyorum. Durumun farklı olmasını ve ona inanmayı ne kadar istediğini de biliyorum. Ben de senelerce

bunu hissettim. Ona çok şans verdim, Sophie. Çok fazla. Ama o değişmekten çok uzak. Bunu bir türlü *yapamıyor*.”

“O, farklı, anne. Bunu nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum. Belki de evimize o girmemiştir.” Dediklerinin doğru olmasına inanmayı ne kadar istediğini yüzünden okuyabiliyordum. Onun kalbini kıran kişi olmak da benim hiç hoşuma gitmiyordu.

“Rol yapıyor. Bunlar onun için bir oyun. Hepsi. Seni *kullanıyor*. Bunu duymanın seni üzdüğünü biliyorum. Belki de sana kendini yetersiz hissettiriyordur ama bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Sen *harikasın*. Seni tüm benliğimle seviyorum ama baban için bizler sadece onun sahip olduğu şeyleriz.”

Uzunca bir süre bir şey demeden bakışlarını pizzasına dikti. Artık ağlamıyor, sadece arada bir burnunu çekiyordu. Konuşmaya devam ederek senelerce kişisel gelişim kitapları okuyarak ve destek gruplarına katılarak anlayabildiğim şeyleri, hâlâ anlayamadığım şeyleri, sevginin nasıl yanlış bir hâle gelebileceğini, yolumdan tamamıyla şaşarak nasıl fena hâlde kaybolduğumu anlamasını sağlamaya çalıştım. Babasının nasıl çok tatlı, harika ve etkileyici bir adamken bir dakika sonra nasıl da gaddar ve acımasız bir adam olabileceğini anlaması için çabaladım.

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedi en sonunda.

“Ben de.”

“Bir daha asla pizza yiyemeyeceğim.”

“Bir şey bana bunun doğru olmadığını söylüyor.” Onu kendime çektim. “Çok üzgünüm, yavrum.”

İçini çekti. Nefesini yanağımda hissettim. “Taşınmak zorunda mı kalacağız?”

“Henüz değil. Dikkatli davranıp neler olacağına bakacağız, tamam mı?”

“Tamam.” Vücudu gevşedi ve onu kendime yakın tutup ağırlığını hissetmeye çalıştım. Eskiden kollarımı nasıl doldurduğunu hatırladım. Bir kuş gibi hafıftı. “Ben sadece bir babam olmasını istedim.”

“Biliyorum, bebeğim, biliyorum.” Beni anladığını düşündüm ama Andrew’un hayatımıza böyle sinsice geri dönmüş olması beni hâlâ huzursuz ediyordu. Durumu kontrol altına aldığımı düşünmüş, Sophie’ye bir babası olmasını özlemeyeceği kadar sevgi gösterdiğimi sanmıştım. Ama yine de özlemişti. Andrew pes etmeyecekti. Şimdi değil! Sophie ona karşı çıkacak kadar güçlü olabilecek miydi? Benden daha mı güçlüydü? Tanrım. Öyle olduğunu umuyordum.

Cuma öğleden sonra Onbaşı Parker, hâkimin Andrew’un pazar-tesi sabahı duruşmaya çıkmasına karar verdiğini ilettili.

“Şimdi, duruşma celbini gönderebilmek için nerede olduğunu öğrenmemiz gerek. Onun Victoria’da mı, Dogwood Körfez’inde mi olduğundan emin değiliz. Ortadan kaybolmuş durumda.”

“Bu, hiç iyi değil.” Andrew’un bir planı olduğunu hissedebiliyordum. Bu gece bile valizlerimizi hazırlayacak olsaydım bizi bulacağına şüphem yoktu. “Bir av tüfeğiyle beni yatak odamda bekliyor olabilir.”

“Güvenli evler var ve...”

“Andrew’a karşı güvenli bir ev olabileceğini sanmıyorum.”

Parker bir süre bir şey demedi. “Neden korktuğunu anlıyorum. Gerçekten. Sana yardım etmek istiyorum. Doğru yoldayız. Onu bulacağız.”

“Umarım öyle olur.”

Cumartesi günü alışveriş merkezine bir Noel ağacı almak için gittiğimizde arabamı kalabalık bir yere park ettim, girişe doğru yürürken anahtarları elimde sıkıca tuttum. Ağacımızı süsledikten sonra, yere düşen iğne gibi yaprakları süpürürken arada sırada elektrikli süpürgeyi kapatarak evden başka bir ses gelip gelmediğini kontrol ettim. Greg işten sonra gelip kapıya bir sürgü taktı ve bir süre onun evinde kalmamızı önerdi ama Sophie’nin buna sıcak bakmayacağını biliyordum. Bize yardım ettiği için minnettardım ama sevgisini göstermeye çalıştığında kendimi geri

çektim, dikkatim dağılmış durumda ve telaşlıydım. İş kamyonu gibi koktuğunu söyleyerek onunla şakalaştım.

“Daha önceleri bundan hiç rahatsız olmazdın,” dedi garip bir ifadeyle ama gülüp geçtim ve endişelenmesin diye onu öptüm. Fakat haklıydı. Eskiden ona UPS üniformasıyla seksi ve yetişkin bir izci gibi görüldüğünü söylerdim ve evimde bir şeyleri tamir etmesi hoşuma giderdi. Ama artık tüm bunlar bana Andrew’u hatırlatıyordu. Hafta sonları hep evde dolanıyor, evimizi daha güvenli hâle getirmeye çalışıyordu ki bu aslında ironik bir şeydi.

Andrew’un ne zaman kasabaya taşınacağını düşünmeden edemiyordum. Çoktan gelmiş olabilirdi. Ona markette, benzinlikte, herhangi bir başka yerde rastlayabilirdim.

Greg akşam yemeğinden sonra gitti ve Sophie’yle birlikte hediyeleri sarıp ağacın altına yerleştirdik. Patlamış mısır yerken *Elf* izledik ama benim hatırım için kendini gülmeye zorladığını biliyordum. O gün hiç resim yapmamış, bütün gün televizyonda kanal kanal gezmiş ya da telefonuyla oynamıştı.

“Eğlenceli bir şeyler yapmalıyız,” dedim.

“Yoksa Meksika’ya mı gideceğiz? Beş dakikada hazırlanabilirim.”

Bu sözlerinin altındaki iğneleyici ifadeyi hissettim ama beni kasıtlı olarak üzmemi istememişti. Meksika’da olanları, babasının beni nasıl korkuttuğunu bilmiyordu. Kendime senelerce bir gün yine Cancún’a gideceğimizi, sadece ikimiz birlikte vakit geçireceğimizi söylemiştim. Hayatımızı düzene koyacaktık. Yeteri kadar para biriktirdiğimdeyse anılar beni fazlaca korkutmaya başlamıştı. İşte, Andrew’un benden almasına izin verdiğim bir başka şey de buydu.

“Hah. Ama sen bunu söyleyince aklıma başka bir fikir geldi...”

Greg pazar geceleri genellikle hokey maçlarını izlediği için Marcus’u eve davet ettim. Evde bir erkeğin olması bana kendimi daha güvende hissettirecekti ama bunu ona söylemedim. “Spor salonunu kullanmam karşılığında sana hiçbir şey ödememe izin

vermiyorsun,” dedim. “Lütfen, bırak da güzel bir şeyler yapayım.” Marcus bir kasa Meksika birası ve tatlı olarak baharatlı bitter çikolatalarla geldi. Marcus salsa sosu ve guacamole hazırlarken ben de quesadilla için ızgara mısır, börülce ve barbekü tavuk pişirdim. Birlikte güzel çalışıyorduk. Mutfakta dolanırken ve malzemeleri buzdolabından alıp birbirimize verirken omuzlarımız birbirine sürtünüyordu.

Marcus yemek boyunca bize Avrupa’ya ve bir safaride geride kalmaktan son anda kurtulduğu Afrika’ya yaptığı seyahatleri anlattı. Bize kanatlı karıncalar yediği ve diğer yerel lezzetleri tattığı anları anlatırken Sophie isterik kahkahalarla güldü. Böceklerin nasıl kıtır kıtır olduğunu ve minik bacaklarının dişlerinin arasına nasıl takıldığını dinlerken de yüzünü buruşturdu. Marcus’un geldiğine sevinmiştim. İhtiyacımız olan şey buydu.

Yemekten sonra Sophie ödevlerini yapmak üzere yukarı kata çıktı. Marcus’la masada kafeinsiz kahve içip çikolata yedik. Ona Andrew’un evime girdiğini ve polislin duruşmaya çıkması için ona celp yollayacağımı ama onu bulup bulmadıklarını bilmediğimi anlattım.

“Neden beni aramadın?” dedi.

“Seni de bu dramın ortasına çekmek istemedim.”

“Bir dahaki sefere arayacağına söz ver,” dedi sert bir sesle.

“Canımı kurtarmak için kaçmak zorunda kalırsam haber vermem zor olabilir.” Gülümsedim.

“Hiç komik değil.”

İç çektim. “Biliyorum. Sadece olanlarla başa çıkmaya çalışıyorum.”

“Bir tabancan var mı?”

“Hayır. Silah güvenliği kursuna yazıldım ama bu kursta gittiğim takdirde bir ateşli silah ruhsatı almam gerekecek. Andrew’un yaptıklarını öğrendiklerinde bu ruhsatı zaten vermezler.” Kanada’da silahla ilgili kanunlar özellikle aile içi şiddet konusunda çok sıkıydı ve bunu takdir ediyordum. Büyüme

çağımdayken babamın silahları vardı ama ben silahlardan hiç hoşlanmıyordum. Sophie küçükken Andrew'un silahları olması da hiç hoşuma gitmemişti ama artık keşke evimizin her odasında bir tane olsaydı diye düşünüyordum.

“Belki de karaborsadan bir silah almayı denesem iyi olur,” dedim.

“Bir dakika. Bu çok riskli.”

“Asıl riskli olan, böylece oturup onun harekete geçmesini beklemek.”

“Birkaç kişiden bilgi alırım. Kendini savunma kursundan birkaç kişi tanıyorum.”

“Sahi mi? Benim için bunu yapar mısın?”

“Yanlışlıkla bir polis memurundan silah almandansa sana yardım etmeyi yeğlerim.”

“Bende bu şans varken başıma böyle bir şey de gelebilir.” Pencereden dışarı göz atıp karanlığı inceledim. “Umarım onu kısa sürede bulurlar.”

Sophie

Babam üç kere aramıştı ama ne yanıt vermiş ne de sesli mesajlarını dinlemiştim. Acıkmışım ya da grip olmuşum gibi midemde buruk bir his vardı. Karnımı ovuşturdum ama faydası olmadı. Bugün buluşmamız gerekiyordu ama ilk iş ona bir mesaj yazıp çok ödevim var diyerek yalan söylemiştim. Oysaki yarıyıl tatilinden önceki haftaydı ve bir sınavdan geçemediği için telafi projesi hazırlaması gereken Delaney haricinde hepimiz rahattık.

Okuldan sonra dışarı çıkıp Delaney'yi beklemeye başladım. Başımı kaldırıp sokağa göz attım. Andrew'un beni arayacağını hissediyordum. Annem de böyle hissediyor olmalıydı. Hayatımıza yeniden girmesine izin vererek aptallık etmiştim. Tüm hafta sonu boyunca, bunu nasıl yaptığımı ve onun nasıl evimize girdiğini düşünüp durmuştum. O sabah feci bir baş ağrısıyla uyanmışım. Pazartesi günleri ilk ders kimya olduğu için zaten yeteri kadar kötüydü. Şimdi bir de bizi gizlice izleyen babamdan kaçmaya çalışmam gerekiyordu. Cep telefonuma bir bildirim geldi. Bu seferki mesaj Delaney'dendi. *Biraz işim var. Bu aptal projeyi bitirmem gerek!*

Tamam, ben otobüsü yakalayayım o zaman, diye yazdım. Sokağa çıkıp halk otobüsü durağına doğru yürürken keşke bisikletim yanımda olsaydı, diye geçirdim içimden. Kar yağmaya başlamıştı ve sulu karlarla kaplı yolda ayaklarım ıslanıyordu.

Atkımlı boynuma ve yüzümün etrafına dolayıp paltoma sarındım. Yanımda bir arabanın yavaşladığını hissedince dönüp baktım ve beyaz bir şey gördüm. Başımı tamamıyla çevirip bakmaya korktum ama bunun Andrew'un kamyoneti olduğundan emindim. Daha hızlı yürümeye başladım. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Okulda kalmış olmam gerekirdi. Cebimden telefonumu çıkarmaya çalıştım. Kimi arayacaktım? Ne diyecektim.

“Hey, seninle konuşmam gerek,” diye seslendi.

Hayır anlamında başımı salladım. Ona bakmayacaktım. Arabayı kaldırıma çıkarıp önümü kapattı. Açık sürücü penceresinden onu görebiliyordum. Kamyonetin arka kısmı yolun üzerinde kalmıştı. Diğer arabalar onun etrafından dolanmaya başladı. Bir sürücü korna çaldı ve pencereden çıkardığı eliyle bir hareket yaptı.

“Böyle kaldırıma çıkmaman gerek,” dedim. Beni yakalayıp onunla gitmeye mi zorlayacaktı? Geriye doğru birkaç adım attım.

“Neden kamyonete binmiyorsun? Sırılsıklam olmuşsun.”

“Eve gitmem gerek.”

“Benden neden kaçıyorsun?” Pencereden beni görebilmek için ön koltuğa eğilmişti. Birkaç araba daha geçti ama kimse durmadı. Kimse iyi olup olmadığını sormadı. O anda kaçırılıyor olabilirdim ama kimsenin umurunda değildi.

“Gitmem gerek,” dedim yine. “Otobüsü kaçıracağım.”

“Bana sorunun ne olduğunu söyle.”

“Evimize girmişsin!” diye bağırdım arabaların gürültüsünden sesimi duyurabilmek için. O an yaydığım öfkeye kendim de şaşırdım. “Sana ondan uzak durmanı söylemiştim.”

Suratında boş bir ifade belirdi. Sonra yüz hatları bir şeyi anlamış gibi yerine oturdu. “Demek o yüzden beni arıyorlar.”

“Bugün duruşmaya gitmen gerekiyordu. Annem bir kısıtlama emri çıkaracak.”

“Evinizin yakınına bile gitmedim.”

Evimize yakın olup olmadığını nereden biliyordu? Adresimizi öğrenmiş olmalıydı.

“Annemin eşyalarını karıştırmışsın. E-postalarını okumuşsun.”

Bir şey demiyordu ama artık şaşırmış gibi de davranmıyordu. Sanki içine kapanmış, bir şeyler düşünüyordu. Trafik yanımızdan hızla akıyordu. Birisi beni tanır mı diye düşündüm. Arkamı dönüp uzaklaşmak istiyordum ama bir yandan da ne diyeceğini duymak için can atıyordum.

“Sophie, bütün hafta Victoria’daydım. Eşyalarımı topluyordum. Seni ya da anneni bu şekilde korkutmam. Bunun ne anlamı var? Ben hayatıma baştan başlamaya çalışıyorum.”

“Evimizde olduğunu *biliyorum*.”

“Gidip bir kahve içelim de bunu konuşalım. Sana hafta boyunca neler yaptığımı anlatacağım... Her günümü, saat saat anlatacağım. Sen de bana neden evinize giren kişinin ben olduğumdan bu kadar emin olduğunu anlatırsın, tamam mı?”

Samimi ve neden söz ettiğimi gerçekten de bilmiyormuş gibiydi. Yola ve ortadaki çizgide birikmeye başlayan karlara baktım. Otobüsü yakalamak için koşmam gerekecekti ve kaçırırsam bir sonraki otobüs yarım saat sonra geçecekti. Belki de söyleyeceklerini duymam iyi olabilirdi. Evimize giren kişi oysa, yakalanacağı söyleyip onu korkutabilirdim ve annemden uzak dururdu.

“Beni başka bir yere götürürsen polisi ararım... Cep telefonum yanımda.”

Ellerini havaya kaldırdı. “Tamam.”

Yola son kez bakıp arabaya bindim.

Kamyonette konuşmadık. Isıyı arttırdı ve etrafıma bakınınca, kül tablasındaki kocaman sakızı fark ettim. Aklıma, onun inşaat alanında içtiği biralardan sonra eve arabayla gelmeden önce ağzına attığı sakızlar geldi. Ona baktığımı fark etti.

“Sen de ister misin?”

“Biliyorsun, işe yaramıyor. Polisler yine de anlıyor.”

Bana baktı. Kızacağını sanmıştım ama, “İçki içmiyorum, Sophie. Bir damlasına bile el sürmüyorum,” derken gayet sakin-

di. “Başlarda özlüyordum ama artık aklıma bile getirmiyorum. İçkiyi o zamanlar sadece duygularımla başa çıkmak için içiyordum. Senin bu konuda endişelenmeni istemiyorum.”

“Benim için bir önemi yok.” Başımı diğer yöne çevirip pencereden dışarı baktım ve camdaki aksimi, ıslak saçlarımı gördüm. Annemi ve o anda ne yaptığımı bilse ne kadar kızacağını düşündüm. Andrew’un açıklamasını dinlemeliydim. Annem onun gerçek yüzünü göremediğimi sanıyordu ama yalan söylediği takdirde bunu anlayacağımı düşünüyordum.

Muddy Bean kalabalık ve gürültülüydü. İçerisi ıslak giysi, kahve ve midemin guruldamasına neden olan, üstüne yeni tereyağı sürülmüş bir tost gibi kokuyordu. Kasaya giderek bir peynirli çörek ve kahve sipariş edip cüzdanımı çıkardım ama Andrew kendisi ödemek için ısrar etti. Yanımda duruyor olması, kolunun koluma sürtmesi garip bir histi. Öğle yemeğimin ücretini ödemesi bir babaya yakışan bir hareketti ama bir yandan da bana annemin ne kadar uzun süredir parasız olduğunu hatırlatıyordu. Alışveriş merkezindeki yemek alanında yediğimiz sosisli sandviçleri saymazsak dışarıda birlikte yemek yemek gibi şeyleri nadiren yapabiliyorduk.

Bir masaya geçip oturduk ve çörekten bir parça koparıp ağızıma attım. Bunu kısmen açlıktan, kısmen de konuşmadan önce biraz zaman kazanmak için yaptım.

“İyi mi?” diye sordu.

Evet anlamında başımı salladım. Fincanının kulpuyla oynuyordu ve sandalyesinde öne eğilmişti. Sürekli bana bakıyor, konuşmamı bekliyordu.

“Neden gizlice evimize girdin?” diye sordum.

“Böyle aptalca bir şey yaparsam doğruca hapsi boylayabilirim.” Biraz daha eğildi ve vücudunun üst kısmının tamamı neredeyse masayı kapladı. “Orada on sene geçirdim, Sophie. Bunun nasıl bir şey olduğunu tahmin edemediğini biliyorum ama cehennemde yaşamak gibiydi, tamam mı? Televizyonda ve filmlerde gördüğün

hapishaneler var ya? Şu *Lockup* dizisindeki gibi hani. Onlar benim kaldığım hapishaneye kıyasla şehir kulüpleri gibi kalır.”

Açıklaması mantıklıydı. Neden özgürlüğünü tehlikeye atacaktı ki? İyi de başka kim evimize girip hiçbir şey almadan giderdi?

“Annem senden boşandığı için çok öfkeliydin.”

“Çok uzun süre öfkeliydim ama artık benimle neden birlikte olmak istemediğini anlıyorum. Çoğunlukla kendime kızgındım. Her şeyi berbat etmiştim. Bunu sana söyledim. Ama hapisten çıkıp yine ortalığı karıştırmayacağım. Eve birinin girdiğinden emin misiniz?”

“Nasıl yani?”

“Bak, annenin bana kızgın olduğunu biliyorum ve çok da iyi nedenleri var, tamam mı? Ama belki de bana öfkeli kalmanı sağlamak istiyordur.”

“Annem yalan söylemez. Biri faturalarını da açmış. Ayrıca küvetin kenarında bir kitap ve mumlar da varmış. Gerçekten de çok korktu.”

Suratını asıp sandalyesinde geriye yaslandı ve düşünüyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. Kaşlarını çatmıştı. O hâliyle sert ve kötü yürekli görünüyordu. “Birisi ona bir oyun oynuyor sanırım. Bu hiç hoşuma gitmedi. Özellikle de sen orada yaşarken. Bir alarm taktırması gerek.”

“Alarmımız var. Ben kurmayı unuttum.” Belki de eve giren kişi o değildi. Yoksa bir alarm taktırmamız gerektiğini neden söylesin ki? Artık ne düşüneceğimi bilemiyordum. Eve giren kişi annemin tuhaf müşterilerinden biri olabilir miydi? Belki de eskiden yanında çalışan o kız girmişti? Annem ona ezik erkek arkadaşıyla barıştı ve işe gelmeyi ihmal ediyor diye biraz ters davranmıştı.

“Onu incitmek istediğimi mi düşünüyor?”

Göz gözeydik ve boğazıma bir şey takıldığını, karnımın ağrıdığını hissedebiliyordum. Oradan kaçıp gitmek ve ondan uzak-

laşmak geçiyordu içimden. Ona bakıp da aklımdan geçenleri nasıl söyleyebilirdim? Öfkeli görünmüyordu, şaşırmış gibi de değildi. Yanıt vermedim.

“Pekâlâ.” İçine bir nefes çekip ellerini ıslak saçlarının arasında gezdirdi. Gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı ve yorgun olmalıydı. “Annen sana hiç benim ailemden söz ediyor mu?”

“Biraz.”

“Benim sorunum, terk edilme korkusu.” Yüzünde o etkileyici gülümsemesi belirince annemin bir zamanlar onu neden sevdiğini anlar gibi oldum. “Annen benim başıma gelen en muhteşem şeydi. O kadar güzeldi ki... Benimle olduğuna inanmıyordum.”

Annem gerçekten de çok güzeldi. *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki elf kraliçelerden biri gibi platin sarısı saçları, iri mavi gözleri ve rimel sürmesine bile gerek kalmayacak kadar koyu renk kirpikleri vardı. İstese bir sürü erkekle çıkabilirdi ama Greg'le görüşmeye başlaması bile çok zaman almıştı. Birlikteyken birbirlerine karşı davranışları hoşuma gidiyordu. Çok gülüyorlardı ve annem onunla birlikteyken her zaman rahatlamış görünüyordu. Greg'in ondan çok hoşlandığını görebiliyordum ama annemin bu hisle ilgili içinde bir korku taşıdığını düşünüyordum.

“Ona daha iyi davranmalıydın,” dedim.

“Biliyorum. Her şeyi tersinden anlıyordum. Beni terk edeceğinden o kadar çok korkuyordum ki kıskanç bir salağa dönüşüp onu kendimden uzaklaştırdım.”

“Neden başka birisiyle görüşmüyorsun. Birçok insan interette tanışıp randevulaşıyor.”

“Belki bir gün olabilir ama şu anda sadece seni yeniden tanımak istiyorum.”

“Mahkemeye çıkıp annemi rahatsız etmeyeceğine yemin etmen gerek.”

“O işi düzelteceğim, tamam mı? Burada işimiz bittikten sonra polisle konuşacağım.”

“Buna karşı gelmeyecek misin? Bunu kabul ettiğin takdirde onunla ilgili en ufak bir konuşma yapamayacağız.”

“Bak, annenle benim için çok geç olabileceğini anlıyorum ama seninle çok geç olmasını istemiyorum. Gerçekten de ailemden kalan tek kişi sensin. Beni görmek istemiyorsan tamam. Bu durumda sadece günün birinde fikrini değiştireceğini umabilirim ama senden isteyerek vazgeçmem.”

Sözleri beni üzdü, korkuttu ama biraz mutlu da etti. Ona bakmamı sağlamaya çalışıyordu –bana baktığını hissedebiliyordum– ama kahveme gözlerimi dikip köpükleri inceledim. Onun durumuna üzölmek sanki anneme ihanet ediyormuşum gibi bana yanlış geliyordu ama söyledikleri doğruydu. Ailesinden geriye kalan tek kişi bendim.

“Annemden *uzak* durman gerek. Başka bir şey daha olursa bu iş biter.”

Masanın üstünden elini uzattı. “Anlaştık.” Elini sıkarken birisinin beni izlediğini hissedip etrafıma bakındım. Kafenin diğer tarafında, Jared’ı ona benzeyen siyah saçlı bir kadınla gördüm. Annesiydi. Onu kasabada görmüştüm, gümüş rengi bir Lexus kullandığını ve hep güneş gözlüğü taktığını biliyordum. Jared bana gülümseyip hafifçe el salladı. Bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Ertesi gün Jared okulda dolabımın yanına geldi. “Annenle ilgili sorular sorduğum için bana hâlâ kızgın mısın? Aptalca bir şey söylediysem özür dilerim.” Gülümsedi. “Bunu çok sık yaparım.”

“Aksi bir günümdeydim. Sen de kusura bakma.”

Dolaplardan birine sırtını yasladı, ellerini ceplerine soktu ve üşümüş gibi omuzlarını öne çıkararak kamburlaştı ama bunu uzun boylu olduğu ve tepeme dikilmek istemediğı için yapmış olabilirdi. Siyah bir kot pantolon, ön tarafında Jimmy Hendrix’in bir resmi olan gri bir tişört giymiş ve boynuna mor kareli bir fular takmıştı. Jimmy’nin yüzünün bir kısmı silinmişti. Acaba vintage

bir tişört mü diye merak etmekten kendimi alamadım. Bunun için yüz dolar gibi çılgınca bir para ödemiş olmalıydı.

“Kafede babanla ciddi bir konuşma yapıyordun,” dedi.

Tanrım. Bizi ne kadar süre izlemişti? “O, amcamdı. Zor günler geçiriyor.”

Bir süre bir şey demeyince gerildim ve bir sürü soru soracağını sandım ama sadece, “Noel tatili için bir yere gidiyor musun?” dedi.

Güldüm. Onun dünyasında, büyük ihtimalle bütün arkadaşları dağ evlerine kayak yapmaya gidecek ya da sıcak bir yere pahalı yolculuklar yapacaklardı. “Bu sene, buralarda bir şeyler yapmaya karar verdik,” dedim zengin kız sesimle. “Kayak merkezleri *yoksul* insanlarla dolu, anlarsın ya?”

Kafası karışmış gibi bana baktı ama dalga geçtiğimi anlayınca gülümsedi. “Bu hafta sonu birkaç arkadaşımı evime davet ettim. Sen de gelmelisin.”

“Sanmıyorum.”

“Neden?”

“Aynı kişilerle arkadaş değiliz.”

“Farklı olman hoşuma gidiyor. Bir ressamsın, değil mi?”

“Evet.”

“Resimlerini yıllıkta gördüm. Çok başarılısın.”

“Teşekkürler.” Başka ne diyeceğimi bilemedim. Yüzüm yanıyordu ve zekice bir şey söylemek istiyordum ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Neden bana o kadar iyi davranıyordu?

“Delaney de gelebilir.” Delaney onun arkadaşlarından birine âşıktı ve o partiye gitmeyi çok isterdi. Daveti geri çevirdiğim takdirde bana çok kızardı.

“Olabilir,” dedim. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Biri bana arkamdan sarılmış gibi göğsümün sıkıştığını hissettim, bir an önce gevşemeye ihtiyacım vardı.

“Cuma görüşürüz o zaman.” Biraz eğildiğinde nefesindeki keskin nane kokusunu hissettim. Sakız çiğnemiş olmalıydı. Bir an

için benimle konuşurken nefesi güzel koksun mu istedi diye merak ettim. Sırf bunu düşündüğümde bile kafam karışmış, heyecana kapılmış ve tarif etmekte zorlandığım duygular yaşamıştım.

“Merak etme,” dedi. “Kimseye babanla görüştüğünü söylemem. Onun hapisten yeni çıktığını biliyorum.”

Ona bakakaldım ve o anda koridordaki bütün sesler kesildi. Sadece kalp atışlarımı duyuyordum. Bunu nereden biliyordu? Delaney insanlara bunu mu anlatıyordu? Kendimi o kadar incinmiş hissettim ki nefes alamıyor gibi oldum.

Bir hata yaptığım anlayınca ifadesi değişti ve gülümsemesi de silindi. “Özür dilerim. Akraba olduğunuzu anlamıştım. İnternette onun bir fotoğrafını gördüğüm için de tanımakta zorlanmadım.”

“Şimdi bunu herkese anlatacaksın.” Kızgın ve üzgündüm ama kafam da karışmıştı. Babamın fotoğrafını nasıl görmüştü? Sene-ler önce onunla ilgili çok haber çıkmıştı ama hapisten çıktığıyla ilgili bir habere rastlamamıştım. Jared belki de Victoria’da yayınlanmış bir makaleyi görmüştü.

“Aylardır haberim var ama kimseye söylemedim.”

“Neden beni araştırdın?”

“Senden hoşlanıyorum. Hakkında daha çok şey öğrenmek istedim.” Omuzlarını silkip gülümsedi. Bütün gülümsemelerini görmüştüm. Arkadaşlarına ya da öğretmenine nasıl gülümsediğini de biliyordum. Ama bunu görmemiştim. Çekingen ama biraz umut dolu ve tatlı bir gülümsemeydi. Hatta biraz da utanmış gibiydi ama bu doğru olamazdı.

“Kimsenin onu bilmesini istemiyorum.”

“Merak etme. Bana güvenebilirsin.” Zil çaldı ve Jared koridora baktı. “Kitaplarımı alsam iyi olacak. Cuma görüşürüz, olur mu?” diyerek uzaklaştı.

Lindsey

Barınak çok gürültülüydü. Kafeslerdeki köpeklere bakarak beton koridorda yürürken onların dört bir yandan gelen havlamalarını ve kesik kesik bağırımlarını duyuyordum. Bu hissi, onların yalvarışlarını, çaresiz bakışlarını, metal seslerini ve sidik kokusunu sevmiyordum. Hepsini eve götürmek istiyordum ama sadece tek bir köpek alabilirdim. Senelerdir bir köpek almak istemiştım ama veteriner ve mama masrafları gözümü korkutmuştu. Artık sadece bir şeyin ters gidebileceğinden, Andrew'un parmaklıkların ardından bile onu elimden alabileceğinden korkmuş olduğumu fark ediyordum. İri pençeleri ve onlardan daha da büyük bir gülümsemesi olan koca kafalı Alman bir çoban köpeğinin bulunduğu kafesin önünde durdum. Kızıl kahve tüyleri vardı ve sırtının ortasındaki tüyler, kabarık tüylü bir Rodezya köpeğı gibi ters yöne doğru yatmıştı. Kahverengi gözlerinin etrafı, burnu ve uçları kıvrık kulaklarının kenarları siyahtı. Bir öpücük sesi çıkardığımda başını yana eğip telleri tırmaladı.

Barınaktaki görevlilerden biri bana yan kafesteki köpekle ilgili bilgi veriyordu. Her tarafı kıpır kıpır, tiz bir havlaması olan Buddy isimli dost canlısı siyah bir Labrador'du bu.

"Ya bunun ismi ne?" diye sordum.

"O, Angus."

Ona çok uyan bu ismi duyunca gülümsedim. Daha önceki sahibi ya İskoç asıllıydı ya da hoş bir espri anlayışı vardı. “Kızım ile birlikte yaşıyorum. Aileyle uyum sağlayabilecek bir köpek arıyoruz ama bir yandan da yabancıları korkutacak cinsten olması gerek. Korumacı mıdır?”

“Angus çok sevgi doludur. Bir hırsız ancak fazla yalayaarak öldürebilir ama çok gür bir sesle havlar.” Angus bu meydan okumayı duymuş gibi arka ayaklarının üstüne kalktı ve üç kere havladı. Derin havlama sesleri beton zemine çarpıp yankılandı. Ayağa kalktığı anda, neredeyse benim boyuma ulaşıyordu ve yüz pound ağırlığında olmalıydı.

“Sahipleri onu neden bırakmışlar?”

“Bir boşanma olayı. Adam ABD’ye gitmiş, karısı da yeni bir işe başladığı için artık ona ayıracak vakit bulamamış. İyi bir aile köpeğidir. Kadınlara bayılır.”

Avucumu patisine dayadığı anda elimi yaladı. “Onu biraz yürüyüşe çıkarabilir miyim?”

Yakınlardaki patikalarda yürüdük ve Angus beni çekiştirirken neredeyse kolumu koparacak gibi oldu ama bu kocaman hayvanın yanımda olması ve omuzları bacaklarıma sürtünmesi bana kendimi güvende hissettirmişti. Kendimi bu işten vazgeçirmeye çalışıyor, mama faturalarını ve ne kadar tüy döküyor olabileceğini düşünüyordum. Arada sırada dönüp bana bakıyor, yüzünde sanki kocaman bir gülümseme beliriyor ve dili dışarı sarkıyordu. Uzakta bir adamın ormanda koştuğunu gördük. Angus duraksayıp dikkat kesildi ve kuyruğunu havaya dikti. Tekrar bana baktı. “Sorun yok, Angus,” dedim. “Uslu köpek.” Angus gevşedi ve yürümeye devam ettik.

Günlerdir ilk kez rahatladığımı hissetmiştim. Barınağa geri dönüp bir başvuru yaptım, ev sahibimin izin verdiğini ve etrafı çevrili bir bahçem olduğunu teyit ettim. Onu bize vermeleri birkaç gün sürer diye düşünüyordum ama barınak beni o gece aradı. Sophie’ye bu güzel haberi hemen verdim.

“Sahiden mi? Ne tür bir köpek?” Gözleri parıldıyordu. Bunu görünce çok rahatladım. Onun yeniden gülümsemesi için yapamayacağım bir şey yoktu.

“Emin değilim. Kıрма bir köpek. Bir Labrador ya da Rottweiler ile bir çoban köpeği karşımlı olabilir.” Ona cep telefonumla çektiğim birkaç fotoğrafı gösterdim. “Sabah gidip onu alabiliriz.”

“Tanrım, anne. Bu azman gibi bir şey.”

“Biliyorum. Artık bir Güzel'im ve bir de Çirkin'im var.”

Sophie güldü ama gülümsemesi hemen silindi. “Onu bizi korusun diye mi aldın? Uzaklaştırma emri çıktı. Hâlâ korkuyor musun?” Andrew'un anlaşılmayı hemen kabul etmesi beni şaşırtmıştı. Onu benden uzak tutacak hiçbir şeyi isteyerek imzalayacağını düşünmemiştim. Bu konuda mutlu olmak istiyordum ama beni endişelendiren meselelere bir şey daha eklenmişti.

“Yaptığımız anlaşma kısmi bir koruma sağlıyor. Hem sen üniversiteye gideceksin. Bir arkadaşına ihtiyacım olacak.”

“Demek benim yerime kocaman, kıllı bir canavar koyacaksın!”

“Muhtemelen, senden daha temizdir.”

Şakacıktan koluma vurdu. “Eh, yatağında uyumasa iyi olur.”

“Bunu garanti edemem.” Gülümsedim. “Onu kendi odama alırım herhâlde. Uyumama yardımcı olur.”

Angus'un cep telefonumdaki fotoğraflarına bakarken düşünceli bir ifadeyle aniden durdu. “Eve giren kişinin babam olduğunu hâlâ düşünüyor musun?”

Zihnimde aniden tiz sesli alarm zilleri çaldı. Neden bunu sorguluyordu? Andrew'a ne zamandan beri ‘babam’ demeye başlamıştı? Belki de hep öyle demişti, belki bunun bir anlamı yoktu ama nedense bu sefer kulağıma sahiplenici gelmişti. Sanki ona sahip çıkıyordu.

“Kesinlikle oydu.”

“Ama zaman zaman bir şeyleri unuttuğun oluyor. Anahtarlarını nereye koyduğunu unutman ya da kitaplarla dolu o kutuyu birisine verip de hâlâ bende olduğunu sanman gibi.”

Anahtarlarım. Profilden yüzüne baktım. Andrew'un beni en çok anahtarım ile kontrol altında tuttuğunu hatırlıyor olabilir miydi? Hayır. Beni kasıtlı olarak bu şekilde üzmezdi ama olanları anlamaması beni korkutuyordu. Hâlâ gerçekleri kabullenmek istemiyordu.

"Oydu," dedim. "Onun davranışlarını biliyorum."

Gözlerime baktı. "Onun hakkında hiç iyi bir şey hatırlamıyor musun?"

Nefesimin kesildiğini hissettim. Yana eğilip telefonu geri aldım ve ne yanıt vereceğimi düşünürken Angus'un fotoğraflarına baktım. "Hatırlıyorum. Ama bu onun yaptığı onca korkunç şeyi ve bana... ve başkalarına çektirdiği acıları yok etmiyor."

"Kazanın yıldönümü yaklaşıyor."

"Biliyorum."

"Hiç o geceyi düşünüyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Biz kaçmamış olsaydık o da arabaya binmek zorunda kalmayacaktı. Kelebek etkisi gibi bir şey bu. Yani, bir şeyi değiştirdiğin takdirde her şey değişir. Örneğin sen neyi farklı yapardın?"

İlaç şişesi, kehribar renkli o plastik şişe öylesine net bir şekilde gözlerimin önündeydi ve o iki ufak mavi hapı avcumun içinde o kadar iyi hissediyordum ki. Ama ağırlıklarını daha fazla hissetmiş olmam gerekirdi. Dünya kadar ağır olduklarımı hissetmiş olmam gerekirdi.

"Bu soruyu yanıtlamam mümkün değil." Kalktım. "Çok yorgunum. Banyo yapacağım." Arkamdan bana baktığını ve büyük ihtimalle konuşmayı aniden kesmeme şaşırdığını biliyordum ama ağlamama ve ona her şeyi anlatmama ramak kalmıştı.

Kelebek etkisi.

Sophie

Delaney perşembe günü beni Andrew'un kasabanın güney yakasındaki yeni evine bıraktı. Andrew bana akşam yemeği hazırlayacaktı. Beni okuldan almayı teklif etmişti ama bir öğretmenin ya da annemi tanıyan birinin bizi görebileceğinden korkmuştum. Hem tuhaf da bir histi bu. Anneme yalan söylemek hiç hoşuma gitmiyordu (Delaney'de olduğumu ve yarıyıl tatilini kutladığımı zı sanıyordu) ama Andrew'a bir şans daha tanımam gerekiyordu.

Belki annem onun yaptıklarını unutamıyordu ama Andrew *bana* asla zarar vermemişti ve bunu hatırladıkça annemin evimize onun girdiği konusunda yanıldığını daha fazla düşünüyordum. Bana o hafta yaptığı her şeyi anlatmamıştı ama buna gerek yoktu... Doğruyu söylediğini iliklerime kadar hissediyordum. Bu his sanki aramızdaki genetik bağdan kaynaklanıyor gibiydi. Anneme evimize giren kişinin o olmadığını söylesem yine onunla görüştüğümü anlardı. Onun olduğundan o kadar emindi ki aklına başka bir ihtimal gelmiyordu bile. Alarmı kurma konusunda daha da dikkatli olmam gerekecekti.

Garaj yolunda yürürken sırt çantamı iyice omzuma ittim. Hava eksilerdeydi ve önceki gece yağan karlar ayaklarımın altında eziliyordu. Ev güzeldi, bizimkinden çok daha büyüktü ama omuzları sıkışmış gibi diğer komşu evlerin arasında kalmıştı. Ön

bahçe bir kardan adamla ve ışıkları olan birkaç plastik ren geyiğiyle süslenmişti. O bölgeye ait değillermiş gibi kaybolmuş ve nerede duracaklarını bilmiyormuş gibi şaşkın bir hâlleri vardı.

Noel birkaç gün sonraydı. Salı günü öğlen alışveriş merkezi- ne gidip annem, Chris dayım, onun kız arkadaşı ve Delaney için hediyeler alarak son alışverişimi yapmıştım. Babam için alışveriş yapmanın nasıl bir şey olacağını düşündüm. Ona ne alacağımı bile bilmiyordum. Anneme almak istediklerimi her zaman bilir- dim. Sevdiği kahvenin markasını, hoşlanabileceği kitapları, ona en yakışan renkleri (mavi ve lavanta), en sevdiği banyo köpükle- rini ve losyonları (Lush marka her şeyi severdi) ve *Outlander* ile *Downton Abbey* gibi dizileri sevdiğini biliyordum. Ama Andrew benim için büyük bir gizemdi.

Önceki gece Angus ayaklarımın dibinde horlarken ambalaj kâğıtlarının üstüne desenler çizmiş, babam yakınımda kalırsa gelecekte hayatımın nasıl olacağını düşünmüştüm. Aklıma anne- min onu Noel yemeğine çağıracağı gibi bir fikir gelmiş ve gül- müştüm... Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi.

Angus uyanıp sesli sesli esnedi. Ayak parmaklarımla karnı- na dokundum. Birkaç kalemimi çoktan kemirmiş olmasına, on dakikada bir dışarı çıkmak istemesine, her şeye havlamasına ve tezgâhtan yiyecek çalmasına rağmen evde bir köpek olması gü- zeldi. Sokulgandı ve her zaman mutlu görünüyor, başım elime yaslayıp bacaklarımın üstünde oturuyordu. Geceleyin kime ait olduğundan ya da nerede olması gerektiğinden emin değilmiş gibi biraz benimle, biraz da annemle uyumuştı ama daha ilk ge- cesiydi. Bunu zamanla anlayacağını düşünüyordum.

Andrew kapıyı gülümseyerek açtı ve fazla neşeli bir tavırla, “İçeri gel!” dedi.

Peşinden içeri girip çizmelerimi kapının orada çıkardım ve onun iş botlarının yanına koydum. Botlarını orada görmek beni bir an için altüst etti. Botlarının her zaman senenin hangi zamanı olduğuna bağlı olarak toz, çamur, kar ya da buz kaplı bir şekilde

kapımızın orada durduğunu hatırlamıştım. Bunları evde giydiğim zamanlarda onun nasıl güldüğü tamamıyla aklımdan çıkmıştı.

Yukarı kattaki yaşam alanının büyük bir kısmını görebildiğim mutfaktaki masaya geçtim. Andrew bu evi çok kısa sürede bulabildiği ve ay ortasına kadar taşınabildiği için telefonda çok heyecanlıydı. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki durup düşününce başım dönüyordu. Sonra, annemle nasıl altı ay içinde evlendiklerini hatırladım. Babam böyle biri miydi? Hızlı kararlar mı alıyordu? Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilemiyordum.

Modern araç gereçleri ve granit bir tezgâhı olan mutfak büyüktü ama Andrew sanki her zaman böyle bir mutfakta yaşamak için doğmuş gibi rahattı.

“İçecek bir şey ister miydin?” diye sordu buzdolabına uzanarak.

“Belki sadece su, teşekkürler.”

Önüme bir bardak koyup tekrar ocağın başına geçti. Sudan bir yudum alırken bardağın yan tarafındaki buzlu geometrik deseni fark ettim. Onu bir alışveriş merkezinde gözüne takılan her şeyi alırken hayal ettim. Mutfak masasının üstüne bir örtü örtmüştü ama masanın pahalı olduğu ayaklarından ve koyu espresso renginden belliydi. Oturma odasında çikolata rengine bir deri koltuk ve sedir ağacından bir sehpa duruyordu. Henüz tablo asmamıştı. Çerçevesiz fotoğraf gibi bir evi yuva yapan şeyler de yoktu ama köşeye incir ağacını andıran birkaç kocaman bitki koymuştu. Bunlardan birinin etrafına beyaz Noel ışıkları dolamıştı.

“Bitkileri sever misin?” dedim. Kıvamlı bir acı makarna sosu pişirdiği ocağın başından bana döndü. Havada tatlı bir baharat kokusu vardı.

“Bunları bana ev sahibim verdi. Sanırım dekorasyon zevkim ona kasvetli geldi.” Çarpık gülümsemesiyle bana baktı. Duş alıp tıraş olmuştu ve saçları hâlâ biraz ıslaktı. Ensesindeki saçlar biraz karışık duruyordu. Pantolonu temiz görünüyordu ve gömleğini içine sokup bir kemer takmıştı. Ayrıca evi temizlediği de belliy-

di. Koltuğun üstündeki krem rengi battaniye dümdüz örtülmüştü. Masadaki her şey güzelce dizilmişti ve Amerikan servisimin yanına katlanmış bir kâğıt peçete koymuştu. Peçetenin üzerinde de bir bıçak, çatal ve kaşık vardı. Masanın ortasına içlerinde çedar peyniri, kıyılmış taze soğan ve avokado sosu olan birkaç ufak kâse ve tortilla cipsleriyle dolu büyükçe bir kap koymuştu. Marcus’la birlikte yediğimiz Meksika yemeği aklıma gelince içimi yine bir suçluluk hissi kapladı.

Masadan kalkıp oturma odasına gittim ve parmağımı bitkilerin üstünde gezdirdim. Toz yoktu. Toprakları da ıslaktı. Düz ekran bir televizyonu, şık ve mavi parlak ışıklarıyla pahalı görünen kromdan bir müzik seti vardı. Annemin düz ekran bir televizyon alması seneler sürmüştü ve üstünde göçükler ve çizikler olan müzik setimizi de Walmart’ın ucuzluk reyonundan almıştık. Sehpanın üstünde birkaç kitap duruyordu. Bunlardan birini alıp sayfaları karıştırdım. Bir Tom Clancy gerilim romamydı.

“Hapishanede çok okudum,” dedi mutfaktan. Geri dönüp masaya oturdum ve ısırduğımda çıtırdayarak epeyce ses çıkaran cipslerden yedim.

Arkasına bakıp gülümsedi. “Bunlar gerçekten de lezzetli. Yeni bir tatmış: Sarımsak ve börülce. Eskiden sadece sade cips vardı.”

“Tuhaf mı?” dedim. “Yani mağazalara gidip yeni şeyler görmek sana tuhaf geliyor mu?”

Buzdolabından bir tüp ekşi krema çıkarıp masaya koyarken evet der gibi başını salladı. “Evet ama her şeyi yeni baştan yaşıyormuş gibiyim. Aslında eğlenceli sayılır.” Acı soslu makarnayı kâselere koyup masaya getirdi. “Vejetaryen.”

Ona baktım. “Vejetaryen olduğumu nereden bildin?”

“Kahve içmeye gittiğimizde, üstünde arkadaşlarımı yemem yazılı bir tişört vardı. Ben de ya bu tişörtü çok seviyorsun ya da bir vejetaryensin diye düşündüm.”

“Doğru. Özür dilerim.”

Omuzlarını silkti. “Özür dileycek bir şey yok. İnsanın inançları olması iyidir. Sana hazırladığım o rosto etli sandviçten nefret etmişsindir.” Karşıma otururken güldü.

“O kadar da kötü değildi.”

“Umarım bunu daha çok seversin. Haydi, başla.”

Makarnadan bir çatal aldım. “Hımm. Çok lezzetli olmuş.” Bu sefer yalan söylememiştim. Sos tatlı ve baharatlıydı ama çok acı değildi ve içine iri sebze parçaları doğramıştı.

“Beğendiğine sevindim,” dedi. “Hapishanedeyken sebze yemeyi çok özledim. Orada verdikleri yemekler berbattı. Bir domuz bile layık olmayan şeyler koyuyorlardı önümüze.”

Bir süre sessizce yemeğimizi yedik. Sonra, “Noel için heyecanlı mısın? Küçükken günlerce uyuyamazdın,” dedi.

“Bir hafta tatil olması güzel.” Annemden ya da geleneklerimizden, onun yokluğunda neler yaptığımızdan söz etmek istemiyordum. “Senin Noel için bir planın var mı?”

“Destekçimle kalmak için Victoria’ya gideceğim. Hapisten çıktıktan sonra ilk Noel zor geçebilir. Oradayken birkaç AA toplantısına da gideceğim.” Bana baktı. “Bu gece burada olman benim için çok önemli. Bir ağaç almak istedim ama fırsat bulamadım.”

“Sorun değil. Bitkiler de bir kutlama havası veriyor.”

İkimiz de yemeğimizden kocaman birer lokma aldık ve sosu soğutmak için aynı anda kaşıklarımıza üfledik. Dikkatle yüzüne baktım.

“Babana mı, annene mi benziyorsun?” diye sordum.

“Sanırım, daha çok babama.” Bir avuç cips alıp parçaladı ve yemeğinin üstüne serpti. “Böyle yemeyi denesene.” Konuyu değiştirmek istediği belliydi. Hangi televizyon programlarını izlediğinden ve başka neler pişirmeyi öğrendiğinden söz ettik. Yemekten sonra mutfakı topladık. Ben bulaşıkları yıkadım, o da kuruladı. Çocukluğumu düşündüm ama onun hiç bulaşıklara yardım ettiği bir zamanı hatırlayamadım. Bu işleri hep anneme bırakırdı.

“Burada olman gerçekten de çok güzel,” dedi. “Geceleri uzun olabiliyor. Etrafımda çok ses olmasına alışmışım. Artık televizyon açıkken uyuyabiliyorum.”

“Belki bir köpek alabilirsin.”

“Bunu düşüneceğim. Evde bir arkadaş olması güzel olur.”

“Biz de barınaktan bir köpek aldık,” dedim ona kurulaması için bir başka tabak verirken. “İsmi Angus.”

“Öyle mi? Cinsi ne?”

“Bilmem.” Omuzlarımı silktim. “Kocaman, tüylü bir şey.”

“Harika. Annen köpekleri hep sevmiştir.”

Ona daha fazlasını anlatmak, Angus’un anneme karşı çok korumacı olduğundan, evde peşinde dolanıp geceleri onunla uyduğundan söz etmek istedim ama ona bunları neden söylediğimi anlardı. Hem onu kızdırmak da istemiyordum.

“Başka garip olaylar oldu mu?” diye sordu bir tabağı yerine kaldırırken.

“Ne gibi?”

Bir tabak daha aldı. “Birinin evinize girmesi gibi. Annen köpeği bu yüzden almadı mı? Erkek arkadaşı nasıl bir adam?” Soruları peş peşe soruyordu ve düşünecek zamanım olmuyordu. “Sorun yok. Greg iyi bir adam... Anneme bir köpek kapısı yapması için yardım etti.”

Tabağı kurulamayı kesti. “Bir köpek *kapısı* mı? Annen neden böyle bir şey yaptı?”

Ses tonu irkilmeme neden oldu. Sanki annem gezegendeki en aptal kadınmış gibi konuşmuştu.

“Çok uzun saatler çalıştığı için gerekli oldu. Hem oraya kimsenin sığamayacağını düşündük. Sıgsalar bile Angus onların kafalarını ısıtır. Gerçekten de iri bir köpek.”

Omuzlarını düşürdü ama sanki bunu zorla yapmış, kendine rahatlaması gerektiğini hatırlatmıştı. “Özür dilerim,” dedi. “Bir an için şu çılgın, korumacı babalara dönüştüm.”

“Evet. Biraz.”

“Annen bu işi halletmiş sanırım. Ona yardım edecek birisi olduğuna sevindim.” Birkaç şey daha kuruladı. “Greg’e güveniyor musun?”

“Çok zararsız bir adam. Annem için her şeyi yapabilir. Yarın ki Noel partisi için alışveriş yapmasına da yardım ediyor.”

Bana baktı ve ağzımdan çok şey kaçırdığımı anladım. Annem beni öldürebilirdi. “Bir sürü kişi davet etti. Çok kalabalık olacak.”

“Sevindim.”

Gerçekten de rahatlamış gibiydi. Sorgulayıcı tavrını yanlış yorumlamış olmalıydım. İkimizin de iyi olduğundan emin olmak istemişti. Son birkaç tabağı konuşmadan yıkadık. İşimiz bittiğinde, “Uzun kalamayacağını biliyorum ama sana vermek istediğim bir şey var,” dedi. “Sen koltuğa geç, hemen getiriyorum.” Yatak odasına gidip hediye kâğıdına sarılmış bir kutuyla geri geldi. “Paket yapmayı pek beceremiyorum.”

Gümüş ambalaj kâğıdını açarken yüzüm yanıyordu. Koltuğun diğer ucundan beni izlediğini hissedebiliyordum. Hediyesini sevmeyeceğimden ve bunu gizlemeyi başaramayacağımdan endişelendim. Son katı da açmca şaşkınlıkla kutuya bakakaldım ve parmağımla güzel tahta kutuyu okşadım. 25’e 25 santimdi, taze sedir ağacı kokuyordu ve üstüne parlak altın renkli bir cila atılmıştı.

“Bunu sen mi yaptın?” Sesim boğuk ve çatlak çıktı.

“Birlikte çalıştığım birisi bana aletlerini ve atölyesini ödünç verdi. Ellerimle bir şeyler yapmayı ne kadar sevdiğimi unutmuşum. Resim malzemelerini koyacak bir şey hoşuna gider diye düşündüm.”

“Muhteşem bir şey. Bunu yapmak günlerini almış olmalı.”

Zengindi. Bana herhangi bir şey alabilirdi ama bunun yerine özel bir şey yapmayı tercih etmişti.

“Çok boş vaktim var.”

“Çok teşekkür ederim. Bayıldım.” Ona baktım ve tepkime memnun olduğunu fark ettim. “Ben sana bir şey getirmedi.”

“Hayır,” dedi başını sallayarak. “Getirmene gerek yoktu. Bir sonraki sene, tamam mı?”

“Bilemiyorum. Bana hâlâ son on seneyi borçlusun. Yani, bu kutu muhteşem ama seni *gerçekten* de sevmemi istiyorsan hediyeler vermeye devam etmen gerek.” Bu salak sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Kaba olduğumu mu düşünecekti? Bedavacı olduğumu mu sanacaktı?

“Vay canına. Uzun süre sonra kavuştuğum kızıma yüreğimden kopan bir hediye veriyorum ve o bir iPad almış olsaydım bundan daha çok sevineceğini ima ediyor.” Gülümseyip dalga geçtiğini belli etti. “Ne zaman güzel anları mahveden bir kıza dönüştün?”

“Sen ne zaman komik bir adama dönüştün?”

“Ayık olmanın bir yan etkisi.” Omuzlarını silkti. “Bütün hayatın cehenneme döndüğünde gülmeye başlaman gerekir. Yoksa hücrende kendini çarşafınla asarsın.” Yere düşen bir parça hediye kâğıdını alıp kenarını tekrar tekrar düzleştirdi.

“Ölmek mi istedin?” diye sordum kısık sesle.

Evet anlamda başını salladı. “Orada on seneyi nasıl geçireceğimi bilmiyordum, sana ve annene yaptıklarım için o kadar uzun süre kendimden nefret ettim ki. Ona yaptıklarım için de...”

Bir an için hâlâ annemden söz ettiğini sandım ama sonra öldürdüğü kadını kastettiğini anladım. İsmi bile söyleyemiyordu.

“Elizabeth’ten söz ediyorsun.”

Bana baktı. “Evet. Elizabeth Sanders.” Başını sallayıp kâğıtla oynadı. “Ama bir savaş vermeden ölemezdim. Herkese değişebileceğimi kanıtlamam gerekiyordu.”

“Ben değiştiğini düşünüyorum.”

Gözlerime bakıp gülümsedi. “Öyle mi?”

Çok fazla şey itiraf ettiğim için utanmıştım ve yanaklarım yanıyordu. O ana son vermek için bir şeyler söylemek, ona hâlâ öfkeli olduğumu ve henüz onu affetmediğimi hatırlatmak istedim ama o hisler geri gelmedi. Oradan gitmek zorundaydım. Telefo-

nuna göz attım. “Delaney birkaç dakika sonra beni almak için gelecek. Yavaş yavaş garaj yoluna çıksam iyi olur.”

“Bu hafta sonu eğlenceli bir şey yapacak mısınız?”

“Yarın bir partiye gideceğiz.” Ona karşı bu kadar dürüst olabilmem garipti. Annem görmeyi çok istediğimiz bir Noel filmi olduğu için Delaney’yle buluşacağımı sanıyordu. Partisini kaçırarak olmamı sorun etmemişti ama farklı bir partiye gideceğim için kaçıracağımı bilse çok kızardı.

Andrew kaşlarını kaldırdı. “Bir parti mi? Alkollü içki olacak mı?”

“Bilmem, belki. Ama Delaney içki içtiğinde araba kullanmaz.”

Ne dediğimi ancak bu sözcükler ağızımdan çıkınca fark ettim. Nasıl o kadar aptal olabilmiştim?

Etkileyici gülümsemesiyle bana baktı. “Seni almam gerekirse ya da hava bozarsa beni ara. Kamyonetim karlı havalarla başa çıkabilir.”

“Tamam. Teşekkürler.” Ben ayağa kalkınca o da kalktı ve kapıya doğru yürüdük.

“Geldiğin için teşekkürler,” dedi ben çizmelerimi giyerken.

“Yemek için teşekkür ederim.” Bana yakın duruyordu ve bana sarılmak istediğinden emin değildim ama kendimi hazır hissetmediğim için kapıyı hemen açıp dışarı çıktım.

“Sophie. Sana bir şey sorabilir miyim?”

Arkama döndüm. “Evet?” Annemle ilgili bir şey söyleyebilir diye endişelenerek kendimi soruya hazırladım.

“Sana bir araba almak istiyorum.”

“Ciddi misin?”

“Yakında üniversiteye gideceksin. Kötü havalarda bisiklete binmek ya da arkadaşlarından seni bırakmalarını istemek zorunda kalmamalısın.” Bunu söyleme tarzı hoşuma gitmemişti ama bir araba harika olurdu. Sonra, annemi ve ezelden beridir kullandığı eski Mazda’yı düşündüm.

“Bilemiyorum... Bisiklete binmeyi seviyorum.”

“Büyük bir şey olduğunu biliyorum ama tek istediğim, yaptıklarımın sonra geleceğine bir şekilde katkıda bulunduğumu hissetmek.”

“Bunu biraz düşünebilir miyim?” Keşke Delaney o anda gelse de hemen arabaya atlasam diye düşündüm. Yine kar yağmaya başlamıştı ve kar taneleri kirpiklerime düşüyordu. Gözlerimi kırpıştırarak kar tanelerinden kurtuldum.

Tamam der gibi başını salladı ve göğsüne bakıp düşen kar tanelerini izledi. Tekrar bana döndü. “İyi geceler, ufaklık.” Hafifçe el sallayıp kapıyı kapattı.

Delaney, Jared’a gideceğimiz için o kadar heyecanlıydı ki ben onun yatağına oturmuş telefonumu kurcalarken ve sakın olmaya çalışarak beklerken, üç kere kıyafetini değiştirdi. En sonunda dar bir kot pantolonda ve kahverengi saçlarıyla açık tenine çok uyan açık mavi renkli bir kazakta karar kıldı. En sevdiğim desenli taytımı –minik balık desenliydi– ve mor çizgili kazak tuniğimi giymiş, yeşil bir fular takmıştım. Genellikle çok makyaj yapmayı sevmezdim ama o gece lavanta tonlarında göz farı ve saçlarıma yakışan doğal pembe renkli bir dudak parlaticısı sürmüştüm.

“Güzel görünüyorsun,” dedi Delaney. “Jared’ı göreceğin için heyecanlı mısın?” Ona aramızda geçen konuşmadan ve benden hoşlandığını söylediğinden söz etmiştim.

“Pek sayılmaz. Sırf senin için gidiyorum.”

Güldü. “Bundan eminim.” Yüzümün kızarmaya başladığını hissedebiliyordum ama onunla bu konuda tartışmak istemiyordum. Duygularımı açıklamayı da beceremeyecektim zaten. Hem heyecanlanıyor hem de şüphelenmeden edemiyordum. Tüm bunların ne anlama geldiğini ve neden birden bana iyi davranmaya başladığını merak ediyordum.

Jared'in evine vardığımızda, Delaney arabayı park etti ve ikimiz de arabadan çıkmadan eve baktık. "Tanrım, burası kocaman," dedim.

Daha önce hiç bu kadar büyük bir eve adımımı atmamıştım ve içerisinin neye benzediğini çok merak ediyordum ama bir yandan da içimden arkadaşşıma bizi oradan derhâl götürmesini, oraya ait olmadığımızı söylemek geçiyordu. Genellikle çok cesur olan Delaney bile arabadan çıkmak için herhangi bir girişimde bulunmuyordu. İkimiz de üç arabalık garaja, ön taraftaki sedir ağacından yapılmış geniş kirişlere ve yuvarlak garaj yoluna bakakalmıştık. Sadece iki araba daha vardı ve birini okulda gördüğümü hatırlıyordum. Jared'in arkadaşı Brandon'ın arabasıydı bu.

"Barbie'nin rüya evi gibi burası," dedi Delaney. İkimiz de gülmeye başladık.

"Haydi, içeri girelim," dedim.

Jared gülümseyerek ön kapıyı açtı ve bizi içeri aldı. Beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. Oturma odasındaki büyük deri bir koltuğa oturmuş devasa düz ekran televizyondaki bir filmi izlemekte olan arkadaşlarıyla beni tanıştıırken koluma dokundu. İçeride üç erkek, birkaç da kız vardı. Kızlardan birinin Brandon'la çıktığını biliyordum. Delaney hoşlandığı çocuk olan Matthew'un yanına oturup hemen onunla konuşmaya başladı.

"Bir parti verdiğini sanıyordum," dedim. Jared bana ona kadar yakın duruyordu ki teninin ve şampuanının kokusunu duyabiliyordum. Okyanus gibi temiz bir kokuydu. Giysilerine göz attım: Dar, siyah kot pantolonu pahalı bir markaydı ve gri V yaka kazağının kaşmir olduğuna emindim.

"Ufak bir parti," dedi sırtarak. "Sadece özel insanlar davetli. Gel, sana evi gezdireyim." Beni gezdirirken kaç oda olduğunun hesabını şaşırdım. Bana evle ilgili bir şeyler anlatırken ev sanki onun için çok önemli değilmiş gibi, son derece rahat ve hatta canı sıkılmış gibi konuşuyordu. Ev güzeldi ve içinde bir sürü ahşap panel, büyük pencereler, şık deri mobilyalar vardı ama sıcak

ya da dostane bir havası yoktu. Kişiliği yoktu. Birkaç kere bana baktı. Etkilenip etkilenmediğimi görmek için mi bakıyor diye merak ettim. Büyük ihtimalle, evi gezdirirken kızların ayılıp bayılmasına alışmıştı.

Mutfakta durduk. “Sana içecek bir şey hazırlayayım,” dedi. Bir barmen gibi hareket edip bir bardağa buz küpleri koydu, üstüne rom ve kola ekledi. Başparmağındaki yüzük bardağın kenarına çarptı. Saçlarını jöle sürmüş gibi dümdüz arkaya taramıştı ama ön tarafı gözlerine düştüğü için onları sürekli geriye atıyor ya da kulaklarının arkasına sıkıştırıyordu.

“Evin çok büyükmüş,” dedim. “Odan hangisi?”

“Vay canına. Çok hızlısın.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Bir şey ima etmedim.”

“Biliyorum.” Güldü. “Evimi sevmedin, değil mi?”

Ne yanıt vereceğimi düşündüm. Yalan söyleyip harika diyebilirdim ama garip bir şekilde evinden hoşlanmamı istemediğini hissettim. “Güzel bir ev. Ama insan kendisini burada biraz yalnız hissedebilirmiş gibi geldi bana.”

Bardağı bana uzatırken göz göze geldik. “Evet. Bazen.”

Romlu koladan bir yudum aldım. Sertti ama suratımı buruşturmamaya çalıştım.

“Filmi izlemek istiyor musun? Yoksa burada mı takılmak istersin?”

“Sen izlemek istemiyor musun?”

“Başka bir zaman da izleyebilirim. Seninle konuşmayı yeğlerim.”

Oturma odasına baktım. Delaney gülüyordu ve eğleniyormuş gibi bir hâli vardı. Çocuklardan bazıları bardaklarını altlıklar olmadan ahşap sehpanın üzerine koymuştu ve bir paketteki cipsler halıya dökülüyordu. O anda, bütün bunları temizleyecek olan kişinin annem olacağını düşündüm.

“Annenle baban arkadaşlarının burada olduğunu biliyorlar mı?”

“Evet, sorun yok. Babam bu gece ofiste çalışacak, annem de hafta sonu için arkadaşlarıyla bir yere gitti.”

“Arkadaşların etrafı mahvediyorlar.”

“Ben temizlerim.” Garip bir ifadeyle bana baktı. “Sırf bir hizmetçimiz var diye, dağınık olmam gerekmiyor.”

“Annem kendisine ev idarecisi denmesini tercih eder.”

“Özür dilerim. Düşünemedim.” Utanmış gibiydi. Çıkıştığım için kendimi kötü hissettim.

“Sorun değil. Hassas bir konu sanırım.”

“Annenin kendi işinin olması harika bence.”

“Çok çalışıyor.”

“İyi temizlik yapıyor. Annem onu çok sever.” Bunu o kadar rahat bir şekilde söylemiş, anneme öylesine puan vermişti ki içimden ona haddini bildirmek geldi ama bunu bir iltifat olarak söylediğinin farkındaydım. Annemi onların parkelerini ve banyolarını ovarken düşünmek istemiyordum. Acaba annesiyle babası beni çağırdığını biliyorlar mıydı? Mutlu bir aileye sahip olmak nasıl bir şeydi acaba? Hafta sonunu bir yerde arkadaşlarıyla geçirebilen bir anneye sahip olmak nasıl bir şeydi? Annem asla bu tür şeyler yapamıyordu.

“Bir keresinde yatağımın altında ot zulamı bulmuş ve onu yastığımın üzerine bırakmış. O yüzden de onları saklayacak daha iyi yerler bulmam gerekti.” Bembeyaz dişlerini göstererek güldü. Dişlerinden biri eğriydi. Neden tel taktırmadığım merak ettim. Diş teline ihtiyacı yoktu. Onu kusurlu hâliyle seviyordum.

Yüzüme baktı. “Ot sevmez misin?”

“İtiraz etmem.” Doğrusu birkaç kez Delaney’yle, ağabeyinden ot alıp içmiştik. Her şeye kıkırdamamıza yaramıştı ve bundan hoşlanmıştım ama ot içmeden de eğlenebiliyorduk. Esas annemle ilgili söylediklerine şaşırmıştım. “Annem, annenle babana bir şey söylemediği için şanslısın.”

Omuzlarını silktili. “Annenin süper bir kadın olduğu belli.” Hâlâ bunu düşünüyordum... Annemle ilgili nasıl herhangi bir

şey söyleyebiliyordu? Konuşuyorlar mıydı? Elini uzatıp kazağımın kızıl renkli bir saç teli aldı ve ışığa tuttu. “Bilmediğim bir erkek arkadaşın falan mı var?”

“Evet, ismi Angus. Yaklaşık elli kilo. Horlar ve çok yemek yer.”

“Demek bir köpeğin var. Harika.”

“Annem bizi koruması için bir köpek almak istedi.”

“Babandan koruması için mi?”

Dik dik ona baktım. “Babam hakkında ne biliyorsun?”

“Aslında pek bir şey duymadım. Destek grubu gibi anneme birkaç şey anlatmış sadece.”

Annemin hayatımızla ilgili bir şeyler paylaşmasından nefret ediyordum. İnsanlara özel konuları anlatmaması gerekirdi. Jared’ın babamın tacizkâr bir adam olduğunu bilmesi beni neden rahatsız etmişti bilmiyordum ama utanmıştım. Babamın bir yanı korkunçsa ben de korkunç bir insan olabilirmişim gibi. Büyük ihtimalle Jared’ın babası eşine tapıyor, sırf cuma günü diye ona çiçekler alıyordu.

“Belki de temizliğe gittiğinde köpeği de yanına alması iyi olur. Perşembeleri Wakesiah Bulvarı’nın sonundaki büyük evi temizliyor. Çok ıssız bir yerde ve çok uzun bir garaj yolu olan bir ev orası.”

“Bunları nereden biliyorsun?”

“Annem temizlik günlerini değiştirmek istemişti.” Bu yanıtı garaj yolunun uzun olduğunu nereden bildiğini açıklamıyordu ama evlerinden çok uzakta olmadığı için belki sahiplerini tanıyor olabilirdi.

Yine oturma odasına göz attım. “Gidip bir Delaney’ye bakayım.”

“Bir dakika. Önce sana bir şey göstermek istiyorum.” Tezgâhın arkasından çıkıp boş olan elimden tuttu ve beni çekip tirerek koridora çıkardı. Bardağı tutmaktan soğumuş olan elini elimde hissetmenin keyfini çıkararak peşinden gittim. Bir kapının önünde durdu.

“Burası benim odam.” Kapıyı açtı.

İçeri girdik ve etrafıma bakınarak odasını inceledim. Yüzüme baktığını hissedebiliyordum. “Güzelmış,” dedim. Gerçekten de güzeldi ama siyah yatak örtüleriyle ve kromdan yapılmış kar-yolasıyla bir dergiden ya da *Grinin Elli Tonu* filminden fırlamış gibiydi. Gerçek bir yatak odası gibi değildi.

“Annem bir dekoratör tuttu,” dedi. O anda kolu koluma değ-di. Hâlâ el eleydik. Dönüp ona baktığımda onun da odasını sev-mediğini fark ettim.

“Bana bunu mu göstermek istiyordun?”

“Hayır, göstermek istediğim şey şurada.” Beni köşedeki metal bir masaya götürdü ve bilgisayarını açabilmek için elimi bırak-tı. Başını sallayıp sandalyeye oturmamı işaret ederken kendisine de bir tabure çekti. O kadar yakın oturuyorduk ki yanımda tüm vücutunu, kollarının ve bacaklarının sıcaklığını hissedebiliyordum. Göz ucuyla ona baktım.

Teni çok pürüzsüzdü. O gece tıraş olmuş olmalıydı. Kirpikleri de çok koyu renkti, hatta saçlarından bile siyahtı. Üst dudağının bir kenarının biraz daha dolgun olması hoşuma gidiyordu. Bilgisaya-rında bir dosya açtı, bir imgeye tıkladı ve ekranı bir fotoğraf kap-ladı. Okulumuzun bir fotoğrafıydı ama daha önce hiçbir şekilde görmediğim bir noktadan çekilmişti. Yerden çekilmiş, köşelerden birini ve bir pencereyi kısmen ilginç bir şekilde yakalamıştı.

“Harikaymış,” dedim.

Okulun birkaç fotoğrafım, spor salonunun önündeki ağaçla-rın, kasabadaki bazı yerlerin, kafenin, parktaki yaşlı bir kadının fotoğrafını gösterdi. Hepsi de harikaydı. Fotoğraflar farklı bir dünyaya şöyle bir bakmak gibiydi. Bunlar sayesinde, onun her şeyi nasıl gördüğünü ve neler *hissettiğini* anlamıştım.

Bir dosyayı daha açtı. Oradaki fotoğrafları bana göstermek istemiyormuş gibi, “Bunlar eski,” dedi ama annemin çalışırken yaptığı gibi sarı saçlarını topuz hâlinde toplamış bir kadının bir fotoğrafını gördüm. “Bir dakika, geri al,” dedim.

Geriye gitti. “Bu mu?”

“Evet. Annem mi o?” Fotoğrafa biraz daha yakından baktım. Jared’ın oturma odasındaki gibi gümüş rengi perdeleri olan büyük bir pencerenin önünde duruyordu. Sırtı dönük olduğu için yüzünü göremiyordum.

“Bunu unutmuştum,” dedi. “O sırada çalışıyordu.”

“Neden onun fotoğrafını çektin?” Kafam karışmış bir hâlde ona baktım.

“Onu çekmedim. Çektiğim şeyin önünde duruyordu.” Ekranın köşesini işaret etti. “Ön bahçede oynayan geyiğin fotoğrafını çekmeye çalışıyordum.” Arka planda gerçekten de bir geyik vardı.

“Şunlara bak.” Bir kumsalda yürüyen insanların ve şehir merkezinde gezinen kişilerin fotoğraflarını gösterdi ve her bir kişi için nasıl bir öykü uydurduğunu anlattı. “Örneğin, şu adamın Google’da çalışan bir yönetici olduğuna, bir milyar dolara satacağı yeni web sitesi üstünde çalışmak için izin aldığına ve devlet için çalışan bir ajan olduğuna karar verdim. Şu kadın bir kütüphaneci ama bir oyuncu olmak istiyor ve boş vakitlerinde erotik şiirler yazıyor.”

Güldüm. “Çılgınlık bu.”

“Ama gerçeklerden daha ilginç. Çoğu insan sıkıcıdır.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Gözlerimin içine baktı. “Hepsi değil.” Başını çevirdi ve birkaç fotoğraf daha gösterdi ama bunlara dikkatimi veremiyordum. Tam olarak ne demek istediğinden emin değildim ama bana iltifat etmiş olabilirdi. Yanımda içine derin bir nefes çektiğini duydum ve bir fotoğrafı daha açtı. Bendim. Şok içinde fotoğrafa bakarken bunu nerede çektiğini anlamaya çalıştım. Fotoğrafta bir şeye gülüyordum. Başımı geriye atmıştım, ağzım açıktı ve saçım yüzüme savrularak gözlerimin bir kısmını kapatmıştı. Siyah beyaz bir fotoğraftı ama saçlarımı mora boyamıştı.

“Harika bir gülüşün var,” dedi yanımda alçak bir sesle.

Yanaklarımın alev alev yandığını hissettim. Yüzümün kızardığını biliyordum. İçeceğimi alıp iki uzun yudumda bitirdim.

Dönüp ona baktım. “Bunu ne zaman çektin?”

“Bir süre önce. Delaney’yle birlikte dışarıdaydın. Korktun mu yoksa?”

“Korkmalı mıyım?”

“Bunun garip olduğunu düşünebilirdin.” Bakışlarını indirdi ve dudaklarına baktığını hissettim. Rujum dişlerime bulaşmış olabilir diye ağzımı silmek istedim.

“Bana bakarken dalıp gittin,” dedim.

“Seni nasıl öpebileceğimi düşünüyorum.”

“Neden izin istemiyorsun?”

“Seni öpebilir miyim?”

Emin olmadığım hâlde evet anlamında başımı salladım. Akıldan nefesim iyi kokuyor mu, ya kötü öpüşürsem ya da o kötü öpüşüyorsa gibi bir sürü çılgınca düşünce geçti ama sonra yumuşak, ılık ve baharatlı rom tadında dudakları dudaklarıma dokundu. Kendimizi öpüşmeye biraz daha kaptırdık, dudaklarımız birbirine karıştı, yüzüm ve bedenim o kadar ısındı ve ağırlaştı ki hoş bir şekilde sersemlediğimi hissettim. Oturma odasında, biri müziğin sesini açtı ve ritimler vücuduma yayılırken biraz sarhoş olduğumu hissettim. İçkime ne kadar rom koymuş olabileceğini düşündüm ama umurumda değildi. Kollarımı omuzlarına doladım. Beni kendine doğru çektiğinde, sandalyemden tamamıyla kayıp onun kucağına oturmama ramak kaldı. Ellerinden biri kalçama indi ve tuniğimin altına girdi. Ağır ağır daireler çizerek kaburgalarıma doğru ilerledi ve başparmağıyla göğsümün alt kısmını okşadı. Geri çekilmeye çalıştım ama eli göğsümün ucuna varmıştı ve sutyenimin üstünden beni okşuyordu. Çok güzel bir his olmasına rağmen biraz korktum. Çok fazla şey çok hızlı bir şekilde gerçekleşiyordu.

“Bir dakika,” dedim ama boynumu öpüyordu ve nefes alıp verişinin hızlandığını duyuyordum. Parmağıyla hâlâ göğüs ucu-

mun üstünde daireler çiziyordu ve midemde tuhaf bir şey hissediyordum. “Hey, dur.” Bu sefer başını kaldırıp yüzüme baktı. Gözleri kapkaraydı ve göz bebekleri irileşmişti.

“Ne oldu?”

“Durmak istiyorum.”

Elini belime indirdi. “Özür dilerim, müzikten seni duyamadım.”

“Galiba çok içtim. Kendimi iyi hissetmiyorum.”

“Eyvah, gerçekten mi? Sana su vereyim.” Elimden tutup beni sandalyeden kaldırdı. Koridora çıktığımızda da elimi bırakmadı. Delaney mutfakta arkadaşıyla sohbet ediyor, gülüyordu. Bana göz kırptığında, ona gülümsemeye çalıştım. Jared bana bir bardak su verdi. Bunu hızla içtim ama başım çok kötü ağrımaya başlamıştı ve herkes bana bakıyormuş gibi hissediyordum.

“Tuvalete gitmem gerek,” dedim Jared’a.

Endişeyle bana baktı ve ana yatak odasındaki tuvalete götürdü. “Burayı kullan, daha rahat edersin. Delaney’yi çağırmamı ister misin?”

“Hayır, teşekkürler. Mutfakta görüşürüz.” Kapıyı kapattım.

Yüzüme ve enseme su çarptıktan sonra aynaya baktım. Dudaklarım kızarıp şişmişti ve yanaklarım yüzlerimizin birbirine sürtünmesinden dolayı pembeleşmişti. Elimi karnıma götürüp onun ılık tenime, kaburgalarımın alt kısmındaki kıvrımlara ve kavislere dokunduğunda ne hissettiğini anlamaya çalıştım. Kalp atışlarımı bile hissedebiliyordum. Elimi yukarı götürüp Jared’ın ellerini düşünerek göğsümün üstüne koydum ve öne eğilip alnımı soğuk aynaya dayadım. Çok mutlu ve heyecanlıydım. Zihnim bir resim yaparken olduğu gibi çok hafifti ve kendimi hayal gücüme kaptırmış durumdaydım. Tüm renklerin kusursuz bir şekilde bir araya geldiğini hissedebiliyordum.

Aşk bu muydu? Jared’a âşık mı oluyordum. Aynadaki yansımamda cevabı bekleyerek gözlerimin içine uzun uzun baktım.

Lindsey

“Şunları alabilir misin?” İki ordövr tepsisini Greg’e uzattım. “Minik kişiler sehpaye, ıspanaklı börek de yandaki masaya gidecek.”

“Tamam.” Greg servis tepsilerini iri elleriyle dikkatlice tutup mutfaktan çıktı. Bütün servis tabaklarını hazırladığımdan ve fırını kapattığımdan emin olduktan sonra önlüğümü çıkarıp astım. Arka kapıdaki aynaya bakıp saçlarımı düzelttim. Belki de Noel’den iki gün önce bir personel partisi vermenin sırası değildi ama yanımda çalışanlar tatilde bırakın egzotik yerlere gitmeyi, kasabanın dışına bile çıkamıyordu. Bazılarının mevsimin en güzel zamanını kaçıracakları için hayıflandıklarını hissedebiliyordum. Hepsi bir ödülü hak ediyordu. Tanrı biliyor ya, ben de hak ediyordum.

Marcus’un oturma odasından gelen boğuk sesini bir kadın kahkahası izledi. Greg peçetelerle ilgili bir şey söylüyordu, ardından *Yemeklere yumulun*, dedi. Ev sahibiymiş gibi konuşması beni bir an için huzursuz etmişti. İçime derin bir nefes çekip rahatlamaya çalıştım. Sadece bana yardım etmeye çalışıyordu.

Telefona bakıp çalmamasını diledim. O öğleden sonra ilk kez çaldığında, konuklarımdan birinin aradığını düşünmüştüm. Personelimin yanı sıra grubumdan da birkaç kadımı davet

etmiştim ve birkaçının numarası gizliydi. Ama telefona yanıt verdiğimde, kimse konuşmadı. Telefon gün boyunca çalmaya devam etmiş ve ancak Greg geldiğinde kesilmişti. Greg evin etrafında dolaşıp çalılıkların orada birilerinin olup olmadığını kontrol etmişti, ne var ki o huzursuzluk hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

En azından, Sophie'nin telefonlarla uğraşması gerekmemişti. Bütün gün Delaney'deydi ve o gece sinemaya gidip pizza yiyecekler, geç saate kadar da evde olmayacaklardı.

Oturma odasına girdiğimde, Marcus ve Greg masanın yanına duruyordu. Bu ilk karşılaşmalarıydı ve güzel bir sohbete daldıklarını görmek beni sevindirmişti. Greg erkek kardeşimle tanışmayı umuyordu ama ona Chris'le kız arkadaşının Noel yemeğine çıkacakları için o gün gelemeyeceklerini söylemek zorunda kalmıştım. İşin aslı, Chris'e resmen evde kalmasını emretmiştim. Neredeyse her gün arayıp nasıl olduğumu soruyordu ve onun evimde volta atmasını, pencereden dışarı bakıp durmasını ve kız arkadaşı da dâhil olmak üzere herkesi girmesini istemiyordum. İstemedenden de olsa dediğimi kabul etmişti.

Birkaç konuğuma merhaba dedikten sonra Greg'in koluna girdim. Kot pantolonuyla ve gözlerini koyu çikolata renginde gösteren açık kahverengi kazağıyla çok hoş görünüyordu. Keçi sakalı bırakmaya başlamıştı ve çenesindeki koyu renkli gölge hoşuma gidiyordu. Marcus da çok hoştu ama kumaş bir ceketle ve gömlekle daha resmi görünüyordu.

“Neden söz ediyorsunuz?”

“Marcus bana yazdığı kitabı anlatıyordu,” dedi Greg. “Ölümle ve yasla ilgili tüm bu araştırmaları biraz kasvetli bulmuyormusun?”

Marcus ne yanıt vereceğini bilemiyormuş gibi şaşırdı. İçimden Greg'e bir tekme atmak geçti. Ne biçim bir soruydu bu? Ona Marcus'un kızını kaybettiğini anlatmıştım.

“Kasvetli değil,” dedim. “İnsan ruhunun galip gelmesiyle ilgili bir şey bu. Korkunç trajediler karşısında ne kadar dirençli olduğumuzu ima ediyor.”

Marcus’a gülümsedim. “Benim okuduğum kısımlar muhteşem.”

“Kitabı okudun mu?” Bu sefer şaşırın Greg’di.

“Sadece birkaç bölümünü. Ama okuduğum kadarıyla müthişti. Yayımlandığında eminim bütün sohbet programları seni çağırarak, Marcus. Turlardan başını kaldıramayacaksın.”

“Ondan çok emin değilim.” Güldü. “Şansım yaver giderse birkaç radyo programına çıkabilirim belki.”

“Eğlenceli olabilir. Arayıp sana bir sürü soru sorarım.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Marcus. “Dr. Copeland, bu kitabı yazarken ot mu içtiniz? Dr. Copeland, kedim için imzalı bir kitap rica edebilir miyim? Kedim en büyük hayranınızdır.”

“Yapma,” diye güldüm. “Çok satanlar listesine girecek.”

“Eh, kitap bittiğinde ilk okurum olup geribildirimde bulunabilirsin.” Greg’e baktı. “Lindsey harika bir editör. Hiç insaflı davranmıyor.”

“Kız arkadaşım böyledir işte.”

Kız arkadaşım mı? Sanırım, teknik olarak kız arkadaşıydım ama bunu öyle bir söylemişti ki Marcus’un ikimizin birlikte olduğunu açıkça bilmesini istemişti. Yanaklarımın kızardığını hissettim. Kolumu Greg’in kolundan çektim, krakerimden bir ısırık aldım ve sonra ne yiyeceğime karar vermeye çalışıyormuşum gibi masaya göz attım.

“Demek bir UPS şoförüsün,” dedi Marcus. “Yılın bu zamanlarında çok işin oluyordur.”

“Evet, dağıtılacak çok paket oluyor.” İkisi de sustu.

Marcus peçetesiyle ağzını silip, “Affedersiniz,” dedi ve gruptan birkaç kadının yanına gidip şöminenin önünde oturanlardan birinin yanına ilişti.

Greg bana baktı. “Kış güzel olmuş.”

Pekâlâ, demek Marcus ve Greg canciğer kuzu sarması olmayacaktı. Bu bir sorun değildi tabii ama keşke Greg biraz daha çabalasaydı diye düşünmeden edemedim. Sanki kasıtlı olarak Marcus'la ilgilenmiyordu. Kolunu belime atmıştı ve Marcus ne zaman atıştırmalıklardan almaya gitse ya da bana yaklaşıp eğilip kulağıma bir şeyler fısıldıyordu. Aklıma Andrew'la birlikte gittiğim partiler, bunların nasıl her seferinde birer oyuna dönüştüğü ve herkese ona ait olduğumu sergilediği anlar geldi. Marcus'u birkaç kez yüzünde garip bir ifadeyle bize bakarken yakalamıştım. Sanki bizi hem biraz komik hem de garip bulmuştu. Son yarım saattir Rachelle isimli bir çalışanımla konuşuyor ve ikisiyle de ilgilenmiyordum.

Greg sandalyelerden birine oturmuş, telefonunda bir hokey maçı izlemeye başlamıştı. Marcus boş bardağıyla mutfığa girdi. Bir içecek daha alacağını düşündüm ama birkaç dakika sonra hâlâ mutfaktan çıkmadığını görünce, konuştuğum kişiden müsaade isteyip onu kontrol etmeye gittim. Yerde boğuk sesler çıkarak oyuncağının üstünde mutlu mutlu zıplayan ve oyuncağını güçlü ağzında ileri geri sallayan Angus'la oynuyordu.

“Bakıyorum da yeni bir arkadaş edinmişsin,” dedim.

“Çok eğlenceli.”

“Aslında, kocaman bir baş belası ama onu çok seviyorum.” Angus'un sadece birkaç gündür bizimle yaşadığına inanamıyordum. Sanki eskiden beri yanımızdaydı. Geceleri yatağımın ucunda uyumasına, garip bir ses duyduğunda kulaklarını havaya dikmesine ya da başını kaldırıp bakmam gereken bir şey olduğunu düşündüğünde havlamasına bayılıyordum. Beni her gördüğünde mutlu oluyor, elimde ne zaman bir yiyecek görse yanıma koşup tatlı tatlı bakıyordu. Karda ve çamurda izler bırakan o kocaman patileri bile beni gülümsetiyordu.

“İyi misin?” diye sordum.

“Evet, Katie'yi düşünüyordum. Yılın bu mevsimi en sevdiğin zamanlardı. Herkese elleriyle bir şeyler yapmaya çalışır ama

hiç beceremezdi.” Güldü. “Yaptığı şeylerden düşmüş kesik kurdelelerle ve simlerle dolu bir kutu süs var. Bir keresinde Noel mumları yapmaya çalışmış ve her yer kırmızı-yeşil balmumuyla kaplanmıştı. Bunu yerden kazımak saatlerimizi almıştı.”

“Tatlı birisiymiş.”

Evet anlamında başını salladı ama gülümsemesi hemen silindi ve yüzüne bir yorgunluk çöktü. “Gitsem iyi olacak,” dedi. “Benim için herkese hoşça kal der misin?”

“Elbette.” Ona kapıya kadar eşlik edip el salladım. Bomboş bir eve gideceği için üzüldüm. Sonra, aklıma Andrew geldi, Sophie de onun ne kadar yalnız olduğunu düşünüyordu hep. Karanlık ormana baktım. O anda evi izliyor olabilir miydi? Kapıyı sıkıca kapattım. Ardından koridora çıkıp tuvalete gittim ve Greg’i lavabonun başında yakaladım.

“Pardon, burada olduğunu bilmiyordum,” dedim. Elinin ecza dolabını kapatıyormuş gibi kapağın üstünde olduğunu fark ettim.

Çekingen bir şekilde gülümsedi. “Çok yemişim.” Göğsünü ovuşturdu. “Midem yanıyor.”

“Mide ilaçları mutfakta,” dedim. Ben ona mutfaktan birkaç mide ilacı ve bir bardak su getirirken beni oturma odasında bekleyip Rachelle’le sohbet etmeye koyuldu. Sonra birlikte şöminenin karşısına oturduk. Artık Marcus’la arasındaki gerilimi izlemek zorunda kalmadığımı ya da telefonun çalacağından endişelenmediğim için ben de iyi vakit geçirmeye başlamıştım. Greg de rahatlamıştı ve artık ona sinir olmuyordum. Birazcık kıskançlık hissetmenin doğal olduğunu düşündüm. En sonunda, konuklarım ayrılmaya başladı ve bir saat sonra geride kimse kalmadı. Greg mutfakçı toparlamama yardım etti. İşimiz bitince, beni tezgâha yaslayıp öptü ve elleri belime kayd. “Kalmamı ister misin?”

“Olabilirdi ama Delaney bu gece bizde kalacak. Burada olman garip olabilir.”

“Biliyorsun, sen ve Sophie benimle Vancouver’a gelebilirsiniz. Ailem sizinle tanışmaktan çok mutlu olur.” Greg Noel’de

ailesini ziyaret edecek, yılbaşı akşamına kadar da dönmeyecekti. Birbirimize hediye almamaya ve döndüğünde günübirlik kayak yapmaya karar vermiştik.

“Belki önümüzdeki sene.”

“Önümüzdeki sene olacak mı?”

Ne yanıt vereceğimden emin olmadığım için yüzümü kazağına gizledim. Şarabın az önce yarattığı o sıcak ve tatlı his bir anda silinmiş, yerini gerginlik ve çaresizlik almıştı.

“Şu anda durum karışık. O kadar ilerisini düşünmek zor.”

“Andrew yüzünden demek istiyorsun, sanırım.”

“Neler olacağım bilemiyorum. Taşınmamız gerekebilir.”

Andrew’u uzaklaştırma kararı alındığından beri görmemiştim ama o sessiz telefonlar beni huzursuz etmişti. Sanki o gece evimde bir parti vereceğimi biliyordu ve dikkatimi dağıtmaya çalışmıştı.

“Ben de kaçmaya mı hazırlanıyorsun diye merak ediyordum.” İçine bir nefes çektiğini, göğsünün yanağımın altında kalktığını hissettim. “Bana haber vermeden kasabadan ayrılmayacağına söz ver, olur mu?”

Tereddüt ettim. Bu, verebileceğim bir söz müydü? Ya telaşla gitmem gerekirse ne olacaktı? O anda ayrıntılara girip bir tartışma başlatmak istemiyordum. Ona söz verip şimdilik rahatlatmasını sağlamak daha iyi olacaktı.

“Tamam.” Başımı kaldırıp ona baktım. “Geri döndüğünde görüşürüz.”

“Sana akşam yemeği yaparım.”

“Kulağa harika geliyor.”

Eğilip kulağıma fısıldadı. “Ama ben senin yanında uyanmak istiyorum. Saçma bir mazeret uydurup hemen gitmek yok.” Şakalaşıyormuş gibi konuşuyordu ama ciddi olduğunu biliyordum. Son birkaç aydır onu kendimden uzaklaştırdığım için üzgündüm. Tek başına evine giden Marcus’u düşündüm. Öyle olmak istemiyordum. Bir ilişki istiyordum... *Gerçek* bir ilişki.

“Diş fırçamı getiririm.”

Alışveriş merkezi ertesi gün Noel olduğu için alışverişini son dakikaya bırakan insanlar yüzünden çok kalabalık olacaktı ama yine de Sophie'ye birkaç şey almam gerekiyordu. Önceki gece bir mesaj atıp yollar kapalı olduğu için Delaney'de kalacağını söylemişti. İyi seçimler yaptığı için mutluydum. Erkenden kalkıp arabamın ısınmasını beklerken ön camdaki karları ve buzları temizledim. Cam sileceği birden camdaki bir şeye çarptı.

Elimle kalan karları temizledim. Sileceğe hediye paketine sarılmış bir kutu bağlanmıştı. Greg bana bir sürpriz yapmak istemiş olmalıydı. Gülümseyerek eldivenlerimi çıkardım ve kırmızı kurdeleyi dikkatle çözüp kutuyu açtım. Bir CD'ydi. Çevirip arkasındaki etikete baktığımda, şarkıları bildiğimi fark ettim ve nefesim kesildi. Hepsi düğünümüzde çalan şarkılardı. İlk dansımızı bu şarkılardan biriyle, Dolly Parton ve Kenny Rogers'ın seslendirdiği 'Islands in the Stream' ile yapmıştık.

Hızla arkama dönüp ağaçlara ve garaj yoluna baktım. "Neredesin, seni alçak herif?" Sesim kulaklarıma tiz geldi. Angus evin içinde havlıyordu. "Neredesin dedim?"

Kıpırdamadan durup ortaya çıkması için ona meydan okudum ama etrafta kimsecikler yoktu. Orman sessizdi. Önceki gece eve bir araba yaklaşmış olsaydı Angus havlardı. Andrew ana yola park edip, arabaya duyamayacağımız kadar sessiz adımlarla yaklaşmış olmalıydı. Ayak izleri var mı diye baktım ama gece boyunca çok kar yağmıştı. Arabaya binip eldivenlerimi dişlerimle çekerek çıkardım ve Onbaşı Parker'ı aradım.

"Ben Lindsey. Andrew evime gelmiş ve bana bir CD bırakmış. Arabamın sileceğine bağlamış onu!" Nefesim ufak bulutlar oluşturuyor, her yanım titriyordu. Klimanın derecesini artırdım. Etrafıma bakınırken Andrew her an bir yerden fırlayıp arabanın camını yumruklayacakmış gibi hissediyordum.

"Sizi tehdit etti mi?"

"Onu görmedim ama CD eskiden benim için çaldığı aşk şarkılarıyla dolu."

“El yazısı tanıdık mı?”

“Şarkıların isimlerini bilgisayarda yazmış, yazıcıdan çıkartmış.”

“Tamam, CD’yi kutuyla birlikte bir naylon torbaya koyup karakola getirir misiniz lütfen?”

Gözlerimi yumup içime titrek bir nefes çektim. “Bu durumdan nefret ediyorum. Gerçekten de nefret ediyorum.”

“Biliyorum.” Sesi sevecen ve kontrollü bir sükûnete sahipti. Onun bir kriz anıyla iyi başa çıkabileceğini tahmin edebiliyordum. “Evinizin etrafında dolaşıp her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ederim.”

“Teşekkürler.” Ön camdaki buzlar bir daire biçiminde erimeye başlamıştı. Ormanı ve evimi görebiliyordum. “Size uzaklaştırma kararının işe yaramayacağını söylemiştim. Beni asla rahat bırakmayacak.”

“CD’de parmak izi bulursak onu tutuklayabiliriz.”

“Aptal biri değil o. Ne kadar ileri gidebileceğini çok iyi biliyor.”

“Geçen sefer telefon numarasını kaydetmiştim. Onu arayıp sizi rahat bırakması gerektiğini *açıkça* söyleyeceğim.” Kendinden emin, hatta biraz kızgın gibiydi. Bu ses tonu beni rahatlattı. “Uzaklaştırma kararının herhangi bir şartını yerine getirmediği takdirde neler olacağını bilmesi gerek.”

“Korkmuyor. Sorun da bu zaten. Yenilmez olduğunu sanıyor.”

“Eh, o zaman tehlikeli sularda yüzüyor demektir. Yakında öyle olduğunu görecek.”

“Siz de bundan rahatsız değil misiniz? Yani tüm sistemi erkekler kontrol ediyor. Bizden kurallara uymamız beklenirken Andrew gibi insanlar diledikleri şekilde at koşturuyor.”

“İnanın ki idareyi kendi elime almayı istediğim çok zaman oluyor. Neler yaşadığınızı anlıyorum.” Duraksadı. Acaba kendisiyle ilgili özel bir şey mi anlatacak diye düşündüm ama “Sadece konuya diğerlerinden farklı bir şekilde yaklaşmak istiyorum,” dedi.

İç çekerek nefesimi dışarı verdim. Olanlar onun suçu değildi. Yardım etmeye çalışıyordu.

“Bunu konuşup durmaktan yorulдум,” dedim.

“Ne demek istiyorsunuz?” Endişelendiğini hissedince söylediklerimi yanlış anlayabileceğini fark ettim.

“Yani işe gitmeliyim. Dinlediğiniz için teşekkürler,” dedikten sonra telefonu kapattım.

Erkek kardeşim ve Maddie akşam yemeğine geldiler. İçi doldurulmuş hindiyi tika basa yiyip bir de kocaman bir balkabağı tatlısını mideye indirdik. Birkaç masa ve iskambil oyunundan sonra Sophie ve Maddie çok fazla hindi yediklerinden sızlana sızlana yatağa gitti. Chris ve ben çocukluğumuzdaki gibi konuşmak için şöminenin karşısına geçtik. Ona CD’den söz ettim.

“Bu iş çığırından çıkmaya başladı,” dedi. Bira şişesini her an bir yere fırlatacakmış gibi tutuyordu. “Bana seni incittiğini ilk söylediğinde onun kafasına mermiyi sıkmalıyım.”

“Tanrım! Böyle konuşma.”

Chris şişeye baktı. “Özür dilerim.” Ama bunu hiç de özür diler gibi söylememişti. Erkek kardeşimi tanıyordum ve zaman zaman sadakatinin mantığının önüne geçtiğini de biliyordum.

“Bana bak, aptalca bir şey yapmazsın, değil mi? Yakında bebegin olacak.” Kolunu çekiştirdim. “Onun yanında olmalısın.”

Gözlerimin içine baktı. “Biliyorum. Bir yere gittiğim yok.”

“Söz mü?” Elimi kaldırıp ona serçe parmağımı uzattım.

“Söz.” Serçe parmağını benimkine geçirdi.

Sabahleyin Sophie’yle birlikte herkese kahvaltı –üstünde çırpılmış bol krema ve çilekler olan wafflelar– hazırladık ve sonra da hediyelerimizi açtık. Sophie beni banyo köpükleriyle, krem rengi, çok güzel yeni bir battaniyeyle ve açık mavi yün bir kasket ve atkıyla şımarttı. Ayrıca, Angus’u beni sokakta sürüklerken gösteren komik bir resim de yapmıştı. Resim malzemeleri, bir iTunes

kartı ve üstüne isminin yazılı olduğu deri bir resim portfolyo-
sundan oluşan hediyelerimi açtığında da bağırdı ve bana sıkı sıkı
sarıldı. “Bir numarasın!”

Chris ve Maddie, Sophie’yle birlikte bebekleri için yaptığımız yatak örtüsüne ve almadan edemediğimiz tatlı oyuncaklara bayıldı. Onların bize aldığı pahalı yeni kahve makinesini hemen fişe takıp kullandık. Göz açıp kapayana dek, feribotu yakalamaları gereken saat geldi. Chris’e itiraf edememiştim, Sophie’nin duymasını istemiyordum ama kardeşimle olmak bana kendimi güvende hissettiriyordu. Arabasının kapısının önünde ona sıkıca sarıldığımda, “Bana ihtiyacın olursa hemen bir sonraki feribota atlayıp gelirim,” dedi.

Onlar gittikten sonra Sophie’nin hediyesi olan kasketle atkıyı taktım ve birlikte Angus’u karda yürüyüşe çıkarıp günün geri kalanını film izleyerek ve Noel çoraplarımızdaki şekerlemeleri yiyerek geçirdik. Ama Sophie dalgın ve sessizdi. Sürekli cep telefonunu kontrol ediyordu. Ona kime mesaj yazdığını sorduğumda *Delaney*, diye yanıt verdi ama gözlerimin içine bakmadı ve telefonunu cebine soktu. Ona henüz babasının arabama bıraktığı hediye den söz etmemiştim. Eninde sonunda anlatacaktım ama Noel’ini mahvetmek istemiyordum. Andrew’un CD’yi ne zaman bıraktığını düşünmeden edemiyordum. Ben uyurken mi gelmişti? Evimde bornozumla gezinirken etrafta mıydı? Greg’i öperken görmüş müydü? Ne kadar süre dışarıda kalmıştı?

Ertesi gün Sophie, ben hâlâ yataktayken, erkenden kalkıp alışveriş yapmak üzere Delaney’yle dışarı çıkmıştı. Bana önceki gece bu planından söz ettiğinde –Noel’i takip eden ilk gün genelde ikimiz paten kaymaya giderdik– üzölmüş ama bunu belli etmemiştim. Ön kapının kapandığını ve Delaney’nin arabasının uzaklaştığını duyduğum anda uyandım. Biraz daha yatakta kalıp gözlerimi tavana dikmişim ki Angus dışarı çıkmak için sızlanmaya başladı. Sabah kahvemi içerken gazetede ki birkaç ilana baktım

ve acaba Sophie'nin gerçekten de alışveriş merkezine gidip gitmediğini kontrol etsem mi diye düşündüm. Aslına bakarsanız alışveriş yapmaktan pek hoşlanmazdı ve orası o gün çok kalabalık olacaktı. Acaba yine Andrew'la mı görüşecekti?

Alışveriş merkezine gitmek üzere giyinirken kendime onu kontrol etmenin bir zararı olmayacağını söyledim. Sophie'ye rastlarsam sorun yok demektir. Rastlamazsam da yine de sözüne güvenmek zorunda kalacaktım. Alışveriş merkezinde iki saat dolaşıp Sophie'nin en sevdiği mağazalara tek tek girip çıktığım hâlde onu hâlâ görememiştim. En sonunda, yemek yeme alanının en ucunda o tanıdık mor saçları gördüm ama ona tam birkaç adım kala, yanında bir çocuğun olduğunu fark ettim. Kafaları birbirine yakın duruyordu ve çocuk onun sırtını okşuyordu. Bu beklenmedik manzara karşısında olduğum yere çivilendim. Çocuk başını kaldırıp benim durduğum noktaya baktı.

Jared McDowell. İkisi ne zaman birlikte vakit geçirmeye başlamışlardı?

Jared benimle göz göze gelince Sophie'yi dürttü ve ona bir şeyler söyledi. Sophie arkasına döndüğünde onlara baktığımı gördü. Yanakları kızardı ve Jared'dan birkaç adım uzaklaştı.

Yanlarına gittim. "Alışveriş nasıl gidiyor?"

"Neden buradasın?"

Aksi ses tonu kalbimi kırmıştı. Asla böyle kaba davranmazdı ama Jared'ın önünde bir şey demek istemedim. "Alışveriş yapıyorum," dedim. "Gap'te inanılmaz indirim var."

"Selam, Lindsey," dedi Jared. Bana Lindsey diye hitap etmesi garip değildi —evlerine temizliğe gittiğimde bana öyle sesleniyordu zaten— ama Sophie'nin önünde bunu yapmasını garipsemiştim. Sophie de bu samimiyetine şaşırılmış gibi ona baktı.

"Güzel bir Noel geçirdin mi?" diye sordum.

"Harikaydı? Sen?"

"Çok güzeldi, teşekkürler." Tuhaf bir sessizlik oldu. "Delaney nerede?"

“Ayakkabı almaya gitti,” dedi Sophie. “Onunla buluşmamız gerek.” Kızımın benden kurtulmaya çalıştığını fark edince yine kalbimin kırıldığını hissettim.

“Tamam, iyi eğlenceler. Evde görüşürüz.” Arkamı dönünce koluma hafifçe dokundu. Başımı çevirip ona baktım.

“Akşam yemeğini ben yaparım, olur mu?” dedi.

“Kulağa hoş geliyor.” Onun bu şekilde özür dilediğini biliyordum. Yüzünde beliren çelişkili duygular, bana onun neden utanıldığını veya bununla nasıl başa çıkacağını bilemediğini anlatıyordu. Yüzüme neşeli bir ifade takınmaya çalıştım. “Seni yeniden görmek güzeldi, Jared.”

“Seni de, Lindsey.”

Uzaklaşırken birden bu sefer ismimi özellikle kullandığını hissettim. Sanki beni huzursuz etmeye çalışmıştı ama bunu neden yaptığını bilmiyordum.

O gece Sophie eve döndüğünde Angus yatakta uyukluyor ve ben de bilgisayarımda hesap kitap işleriyle uğraşıyordum. Odanın içinde ayak seslerini, şiltenin yaylarının gıcırdadığını ve Angus’un yatak örtüsüne çarpan kuyruğunun sesini duydum.

“Tamam, hazırım,” dedi.

Arkama döndüm. “Ne için hazırsın?” Sırt üstü yatmış olan Angus’un yanına uzanmış, onun göbeğini kaşıyordu.

“İyi bir azar işitmek için.”

“Bir dakika, bunu neden yapayım ki?”

“Çünkü Jared’la birlikteydim ve sana onunla görüşeceğimi söylemedim.”

“Sadece birlikte vakit mi geçiriyorsunuz yoksa bir ilişkiniz mi var?”

Omuzlarını silkip yüzünü Angus’un boynuna gizledi. Angus sızlanıp karnını kaşımaya devam etmesi için ona bir pati attı. “Ne yaptığımızı bilmiyorum. Benden hoşlandığını söyledi.”

“Sen ondan hoşlanıyor musun?”

“Evet, sanırım. Düşündüğüm gibi değilmiş.”

“Bana neden anlatmadın?”

“Kısa bir süre önce başladı ve senin bu konuda ne düşüneceğinden emin değildim. Biliyorsun işte, onlara temizliğe gittiğin için.” Yüzünde boş bir ifade vardı ama onayımı beklediğini biliyordum. O anda annemle babamın Andrew’u seviyor olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu hatırladım.

Sözcüklerimi dikkatle seçtim. “İyi bir çocuğa benziyor ama onu çok iyi tanımıyorum.” Jared evlerine temizliğe gittiğimde her zaman nazik ve dostane davranırdı ama onunla ilgili bir şey bana her zaman fazla... hevesli olduğu izlenimini yaratıyordu. Bunun yalnız olmasından kaynaklanan bir durum olup olmadığını bilmiyordum –annesiyile babası sık sık seyahate çıkıyorlardı– ama çoğu ergen zamanının büyük bir kısmını evlerini temizleyen kişiyle sohbet ederek geçirmek istemezdi. Ama Jared sık sık oda-ya girip bana bir şeyler soruyor ya da havadan sudan söz etmeye başlıyordu.

“Evlerini temizlemen çok vakit alıyor olmalı,” dedi Sophie.

“Oraya gittin mi?” Mideme yine bir ağrı saplandığını hissettim. Sophie o güne dek birkaç gençle randevulaşmıştı, seks hakkında konuştuğumuz da oluyordu ama bu konuda hiç endişelenmemiştim çünkü kimseyle pek ilgilenmemişti. Bunun günün birinde yüzleşmem gereken bir konu olduğunu biliyordum ama o bir günün üniversiteye gidene dek mesele hâline geleceğini tahmin etmiyordum.

“Delaney ve birkaç arkadaşla birlikte gittik. Fotoğrafçılığa merakı olduğunu biliyor muydun?”

Son birkaç hafta olanları düşünüp onun ne zaman Jared’ın evine gittiğini anlamaya çalıştım. Çok fazla sır saklamaya başlamıştı. “Öyle mi? Ne tür fotoğraflar çekiyor?”

“Sadece manzara, okyanus ve dağ fotoğrafları.” Sophie’nin yanakları kızarmıştı, daha fazlası olduğunu biliyordum ama içine kapanmasına neden olmadan ısrarcı sorular sormam mümkün

değildi. Jared insana huzur veren okyanus manzaralarını fotoğraflamakla ilgilenecek bir çocuk gibi gelmemiştir bana. Odasının perdeleri siyahtı, krom bir masası ve şifonyerleri vardı. Şehirde yaşayan bekâr bir erkeğin tarzını yansıtıyordu daha çok. O yaştaki çocukların siyah beyaz soyut kanvas resimler biriktirdiğini hiç görmemiştim.

Sophie ciddiyle bana baktı. “Alışveriş merkezine neden gittin?”

“Bir şeyler gizlediğin hissine kapıldım ve senin için endişelendim.”

Dönüp yine Angus’u kaşdı ve yüzünü gizledi. “Eh, artık biliyorsun.” Sesi sinir olmuş, savunmacı ya da beklediğim gibi değildi. Bu yüzden de benden başka bir şeyler daha gizlediğini düşündüm.

“Bunu sana Noel’de söylemek istemedim ama partimden sonraki sabah, arabamın sileceğine bağlanmış bir kutu buldum. Baban bana bir CD bırakmış.”

Bana dönüp doğruldu. “Onun bıraktığını nereden biliyorsun?”

“Hepsi düğünümüz için seçtiği şarkılardı. CD’yi karakola götürdüm.”

Onbaşı Parker evin etrafında tuhaf denilebilecek herhangi bir şeye rastlamamıştı. Eve zorla girildiğine dair bir iz ya da karda ayak izleri de yoktu. Sadece, “Kocaman tüylü bir yaratık pencereden beni parçalamaya çalıştı,” demişti. Ona Angus’u anlattığımda bir köpek almanın harika bir fikir olduğunu belirtmişti.

Sophie’nin gözleri irileşti, ağzı açık kaldı. Bir an için kalbi fazla hızlı çarpıyormuş gibi elini göğsüne götürdü. Benimle göz göze gelince elini hemen çekti ama çok geç kalmıştı.

“Onunla yine görüştün,” dedim.

“Hayır.” Angus’a dönüp sırtını kaşdı. Angus ona sokulup Sophie’nin bacağına patisini attı.

“Lütfen, bana yalan söyleme.”

“Beni evden mi atarsın?”

“Bunu sadece o, evimize izinsiz girdiğinde korktuğum için söylemiştim. Seni korumaya çalışıyordum. Seni evden atmaya-
cağım ama onunla konuşup konuşmadığını bilmem gerek.”

“Eve giren o değil. O gün, Victoria’da eşyalarını topluyormuş.”

“Yaptığı şeyi itiraf etmez o.”

“Ama uzaklaştırma kararını kabul etti. Neden hapse girme riskini göze alsın?”

“Onun gibi insanlar davranışlarının sonuçlarını düşünmezler. Anlık hareket ederler. Evli olduğumuz onca sene onu polise şikâyet etmedim. O yüzden de muhtemelen bunu yapmayacağını düşünüyor.”

Gerçekleri anladığını ve hayal kırıklığına uğradığını gördüm. Omuzlarını düşürdü. “Onun *gerçekten* de değiştiğini sanıyordum, anne. Senden uzak duracağını söylemişti.”

“Elinde değil ki. Öyle ya da böyle benden intikam almanın bir yolunu bulmaya çalışacak.”

Yemyeşil gözleri dolu dolu olmuştu. “Benim için çok güzel, tahta bir kutu yapmış.” Bana bir Noel’de hediye ettiği tahta mücevher kutusunu hatırlayıp ırkildim. Şimdi aynı oyunları kızım ile oynuyordu. Ama bunları kızıma söyleyemez, onu daha fazla üzmezdim.

“Her şeye rağmen güzel bir kutu olduğuna eminim.”

“Onunla bir daha görüşmeyeceğim.” Sesi çatallaştı. Bu seçimi yapmak zorunda kalmasından nefret ediyordum.

“Bunu biraz daha büyüdüğünde konuşabiliriz,” dedim yumuşak bir sesle. “Hapisten çıkışının üstünden biraz daha vakit geçsin.”

“Bana yalan söyledi,” dedi ayağa kalkarak. “Artık ona şans vermeyeceğim.”

“Sana tekrar yaklaşacak olursa onunla nasıl konuştuğuna dikkat etmelisin. O...”

“Anne. Bu durumla başa çıkabilirim.”

Cebindeki telefonuna bir bildirim gelince ekrana göz attı. “Jared arıyor.” Bana baktı. “Odama gidiyorum, tamam mı?”

Bezmiş gibi bir ifadeyle kollarını bedeninin etrafına sararak odadan dışarı çıktı. Angus küt diye yataktan atlayıp beni azarlar gibi bir bakış fırlattıktan sonra Sophie’nin peşine takıldı. Sophie uyarımı tamamlamama izin vermemişti. Boğazıma yoğun ve yapış yapış bir korku hissinin yayıldığını fark ettim. Andrew’un kontrolü kaybetmekten daha çok nefret ettiği tek şey, kendisiyle yüzleşilmesiydi. Sophie küçükken onu öylesine ilahlaştırmıştı ki Andrew bir gün, “Bana her şeyi yapabilirmişim ve bir süper kahramanmışım gibi hissettiriyor,” demişti. Onu sonsuza dek kaybettiğini anladığında ne yapacağını bilemiyordum.

Sophie

Sırtımı yatak başlığına yaslamış, battaniyeleri etrafıma çekmiş bir hâlde, elimde cep telefonumla yatakta oturuyordum. Kalkıp duşa girmeli ve kahvaltı hazırlamalıydım ama yemek yeme düşüncesi midemi altüst ediyordu. Ayaklarımı yatağın ucunda yatan Angus'un altına sokup buz kesmiş ayak parmaklarımı karnına sürttüm. Hırıldayıp kıpırdandı ama kalkmadı. Tekrar Andrew'dan gelen mesaja baktım. *Noel nasıldı? Bu hafta gelmek ister misin?*

Noel Günü mesaj yazıp bana iyi Noeller dilemişti. Ben de ona yazmıştım ama bunu anneme bıraktığı hediyeği öğrenmeden önce yapmıştım. Ona ne yazacağıma karar vermek için daha fazla vaktim olacağımı umuyordum ama önceki gün bir mesaj daha yollamıştı. O mesaja hâlâ yanıt vermemiştim. Ona artık onunla görüşmek istemediğimi nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

Diğer mesajlara bakıp Jared'dan gelenleri okudum. O günkü partiden beri sürekli mesajlaşıyorduk. Noel'den sonraki ilk gün onunla alışveriş merkezinde buluştuğumuzda çıkıyormuşuz gibi elimi tutmuş ve beni öpmüştü. Başta utanmıştım ama sonra bu hoşuma gitmeye başlamıştı. Pek çok genç kafanızı karıştırır, aptalca zihin oyunları oynardı ama Jared öyle değildi.

Ne yapıyorsun? diye yazdım ona.

Fotoğrafları düzenliyorum. Ya sen?

Babama mesaj yazmam gerek. Bana kızacak.

Madem öyle onu ara o zaman.

Ya çok öfkelenirse?

O sabah uzun saatler boyunca keşke Andrew'u görmezden gelip son birkaç ay hiç yaşanmamış gibi davranabilseydim diye düşünerek geçirmiştım. Öyle yapabilmiş olsaydım eski hayatıma, babamın olmadığı zamanlara geri dönebilirdim. Bu da harika bir şey değildi belki ama dünyanın sonu da olmazdı. Annem vardı. Ayrıca yanlış bir şey söylediğim takdirde Andrew anneme zarar verebilir diye endişelenmeme de gerek kalmazdı.

Bence onunla konuş, diye yazdı Jared. *Belki de iyi bir nedeni vardır.*

Aslında beni en çok korkutan şey buydu. Ya beni yine ikna ederse? Hayır. Bu son yaptığımı açıklayamazdı... Ona bir hediye bırakmıştı. Arabasının sileceğine hem de. Liseli çocuklar gibi! Ona mesaj yazarsam ya da ilgilenmezsem büyük ihtimalle beni zaten aramaya çalışacaktı ve durum daha da kötüye gidecekti.

Tamam. Şimdi arayacağım.

Bol şans!

Andrew'un telefonu birkaç kez çaldı ve ben tam kapatacakken yanıt verdi. "Alo?" Bağırıyordu ve arka plandan testere, makine ve çekiç sesleri geliyordu. İnşatta olmalıydı. Günlerden salı olduğunu unutmuştum.

"Ben Sophie."

"Selam, ufaklık. Bir dakika, kamyonetime bineyim." Çakıl taşlarının üzerinde yürüyormuş gibi sesler geldi. Sonra da bir kapının kapanırken çıkardığı metalik sesi duydum. "Böyle daha iyi. Nasılsın? İyi misin?" Endişeli sesi beni altüst etmeye yetmişti. Tam söyleyeceklerimden vazgeçecekken durum onun için gerçekten de önemli olsaydı, her şeyi berbat etmezdi diye düşündüm.

"Anneme neden hediye bıraktın?"

Kısa bir sessizliğin ardından derin derin iç çekti. “Karlara gömüleceğini ummuştum.”

Onun bunu itiraf etmesini beklemediğim için bir süre ne diyeceğimi bilemedim. “Sana ondan uzak durmanı söylemiştim ama bana kulak asmadın. Artık seninle görüşmek istemiyorum.”

“Bir dakika, biraz yavaşla ve beni dinle.” Sesi onu dinlememe neden olacak kadar gergin ve kararlıydı. “Sen evime geldikten sonra, annenle birlikte kalmış olsaydık her şey nasıl olurdu diye düşünmeye başladım. Sonra o CD’yi buldum ve bana eskiden hayatımın ne kadar güzel olduğunu hatırlattı. Ben de bunu annene verirsem...”

CD’yi bulmuş muydu? Bu mümkün olabilir miydi? CD belki de gerçekten seneler öncesinden kalmıştı. Öyle olması, yeni bir CD doldurmuş olması kadar korkutucu değildi. “Onun sana geri döneceğini mi düşündün?”

“Aptalcaydı, tamam mı? Ertesi gün bundan pişman oldum ama çok geç kalmıştım.”

“Bunu senin yaptığını ve bana itiraf ettiğini söylersem polis seni tutuklar.”

“Neyin doğru olduğunu düşünüyorsan onu yap. Ben sadece sana karşı dürüst olmak istedim.”

Böyle bir karar verebilmek benim için imkânsızdı. Onun hapse girmesini istemiyordum. Hele hele benim yüzümden. Düşünmeye ihtiyacım vardı.

“Nerede yaşadığımızı nasıl öğrendin?” dedim.

“Okuldan dönerken seni izledim.” Bir şey demedim. Dehşet hissi bütün vücudumu sarmaya başlamıştı. Annem haklıydı ama ben onu dinlememiştim. Andrew’u doğrudan onun ayağına götürmüştüm. “Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama iyi olduğundan emin olmak istedim. Nerede yaşadığını görmek istedim. Sana sormuş olsaydım söylemezdin.”

Böyle şeyler söylemesini istemiyordum. *Bu işleri daha da karmaşıklştırıyor*, dışında bir babanın söyleyeceği hiçbir şey duymayı istemiyordum. “Bir anlaşma yapmıştık.”

“Kahretsin. Patronum çağırıyor. Bu hafta sonu gel, olur mu? Konuşabiliriz.”

“Hayır. Annem haklı. Kendini kontrol edemiyorsun.”

“Sana öyle mi dedi?” Artık üzgünmüş gibi konuşmuyordu. Sesi daha önceden bildiğim birisi gibi değil, zalim ve sert çıkıyordu ama belki de bu ses tonunu daha önceden duymuştum.

“Bu mesele ikimiz arasında,” dedim. “Bu *benim* kararım.”

“Haftanın geri kalanında çalışıyorum ama cumartesi, yani yılbaşında bütün gün evde olacağım. Seni beklerim. İstedğin zaman gel. Her şeyi açıklaım.” Ses tonu yine değişmişti. Birlikte kahve içip sohbet ettiğim bir arkadaş gibi konuşuyordu benimle.

“Bunu açıklayamazsın!”

“Onu çok uzun süre sevdim, Sophie. Gençsin ve belki ne demek istediğimi anlamıyorsun ama annene olan sevgim, *gerçek* aşk ve bu benim için her şey demek. Bu tüm zihnini, bedenini doldurur, onsuz nefes alamazsın. Henüz ondan nasıl kopacağımı bilmiyorum ama bunu öğrenmem gerektiğini biliyorum. Onu unutmam gerektiğini biliyorum.” Sesi ağlıyormuş gibi boğuk ve çatlak çıkıyordu.

“Baba...”

“Ziyaretime gel. Durumu düzelteceğim.” Telefonu kapattı. Telefonumu yatağa bırakıp battaniyelerin altına girdim ve avuçlarımı gözlerime bastırdım.

Lindsey

Marcus'un verandasının basamaklarını çıkarken ön penceresinden içeri baktım. Dışarıdaki Noel ışıklarını çoktan kaldırmıştı ve içeride de bir ağaç göremiyordum. Süsleri her zaman yılbaşından önce çıkaran kişilerden miydi yoksa bunun acı anılarla mı daha çok ilgisi var diye merak ettim. Noel gecesini adadaki annesiyle ve babasıyla geçirmiş, Noel günü de bir kriz merkezinde gönüllü olarak çalışmıştı. "Kendimi meşgul etmem gerek," demişti bana.

Zili çalıp sokağın iki tarafına baktım. Etraf sessizdi ve uzaklara park etmiş kamyonetler yoktu ama yine de Andrew'un beni izlediğinden korkuyordum.

"Merhaba," dedi Marcus kapıyı açtığında. "Tatilde çok tıkindım. O yüzden bugün ağırlık çalışacağım. Var mısın?" Bana meydan okur gibi gülümsedi.

"Hımm. Kulağa pek eğlenceli gelmiyor doğrusu. Boş ver." Arkamı dönüyormuşum gibi yaptığımda beni kolumdan yakaladı.

"Hadi gir içeri."

Salondan geçip aşağı kattaki spor odasına giderken birkaç gün önce Noel olduğuna dair hiçbir iz görmedim. Etrafta ne bir süs kâğıdı, kurdele ya da hediye paketi vardı. Sıkı bir antrenman yaparken duyduğum tek şey Marcus'un kullandığı ağırlık makinesinin metalik sesi ve üstünde olduğum koşu bandının uğultu-

suydu. Yukarı doğru eğimi arttırdım ve baldır kaslarım titreyip ciğerlerim yanana dek koştum. Marcus ağırlık çalışırken odaklanmış bir ifadeyle beni süzüyordu.

Antrenmandan sonra oturup birer kahve içtik. Deneyelim diye koyu renkli ve tatlı bir karamel tadı olan yeni bir kahve almıştı. Bunu bizim için almış olması hoşuma gitmişti.

“Mola vermek iyi oldu. Gün boyu kitabı yazmaya devam ettim.”

“Nasıl gidiyor?”

“Yarın her şeyi sileyim de öyle sor.”

Güldüm. “Noel iyi geçti mi?” diye sordum ama kendimi aptal gibi hissediyordum. İnsanın çocuğunu kaybettikten sonra iyi bir Noel geçirebileceğini sanmıyordum.

“Üretken geçti,” dedi bir fincan daha kahve koyarken. Bundan söz etmek istemediği belliydi. “Seninki nasıldı?”

“İlginçti. Sophie’nin bir erkek arkadaşı olduğunu öğrendim. Müşterilerimden birinin oğlu.”

“Bu durum seni rahatsız ediyor mu?”

“Onun hakkında ne hissettiğimi bilemiyorum. Biraz huzursuz gibiyim.”

“Annelik içgüdü mü?”

“Paranoya da diyebiliriz.” Gülümsedim. “Eminim ki iyi bir çocuktur. Sophie’nin randevulaşmasına alışık değilim ve durmadan mesajlaşıyorlar. Her şey çok hızlı geliyor.”

“Gençlik aşkı,” dedi. “Kafaya takabilirler.” Yüzüme baktı. “Merak etme. Normal ergen davranışları bunlar. Onu biraz rahat bırak. Katie’yi uyarmak için çok çaba göstermiş, sonunda da onu kendimden uzaklaştırmıştım.”

“Yılbaşında Jared’ın ev partisine gidip gidemeyeceğini sordu. Çocuğun ailesiyle görüşüp onların da evde olacaklarını öğrendim ve gitmesine izin verdim ama bence ona kendini fazla kaptırmış durumda.” Sophie genelde benimle destek grubumun yılbaşı partisine gelirdi. Erkek arkadaşıyla birlikte olmak istemesini anlıyordum ama benden sanki adım adım uzaklaşıyordu.

“Nasıl yani?”

“Jared varlıklı bir aileden. Hayat tarzları bizimkinden çok farklı.”

“Sophie’nin onun dünyasına uymayacağından mı endişe ediyorsun?”

“Daha ziyade o dünyayı seveceğinden ve bunun onu değiştireceğinden endişeleniyorum. Jared bir yetişkin gibi davranıyor.” Onu Andrew’la kıyaslamam adilane olmazdı ama kendimin de bir zamanlar eski kocama nasıl kapıldığımı ve gözümün nasıl hiçbir şeyi görmediğini düşünmeden edemiyordum.

“Sophie akıllı başında bir kıza benziyor.”

“Biliyorum ama kalbinin sesini dinleyeceğini de biliyorum.” Fincanımla oynadım. “Yine babasıyla görüşmüş. Andrew aşk şarkılarıyla dolu bir CD’yi arabamın sileceğine bağlamış. Sophie de artık onunla görüşmeyeceğini söyledi ama bunu yaptığında neler olacağını kestiremiyorum.”

Marcus endişeli gibiydi. “Polise haber verdin mi?”

“Evet, hemen haber verdim ama CD’yi Andrew’un bıraktığını kanıtlayamadıkları için onu tutuklayamıyorlar. Çok aptalca. Başka kim olabilir ki?”

Parker bana CD’de parmak izi bulamadıklarını söylerken sinir olmuş gibiydi ama anlayışlı davranması gerçekleri değiştirmiyordu.

“Teklifim hâlâ geçerli... Sen ve Sophie göl evimde kalabilirsiniz. Kasabadan ayrılmak istemezseniz size misafir odalarım-dan birini de verebilirim.”

“Teklifine minnettarım ama Greg pazar günü dönecek.”

“Doğru. Onu göreceğin için mutlu musun?”

“Elbette.” Bu soru beni şaşırtmıştı. İşin aslı, son birkaç gündür Greg’i pek düşünmemiştim ama bunu itiraf etmek istemiyordum.

“Çok da heyecanlı değilsin sanki.”

Omuzlarımı silkip kahvemi karıştırdım. “Sadece biraz dalgınım.”

“Peki.” Böyle dediği hâlde bana inanmış görünmüyordu.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Sadece, ilişkiniz konusunda o son derece ciddi görünürken sen uzaklaşmak istiyor gibisin.”

“Kesinlikle hayır. Greg’den çok hoşlanıyorum.” Panikle miştim ve yüzüm kızarmıştı. Marcus’un ilişkimi incelediğini ya da ilişkimin dışarıdan nasıl görüldüğünü hiç fark etmemiştim. Belki de dediklerinde haklıydı ve Greg’in hisleri benimkinden daha hızlı gelişip güçlenmişti ama bu kötü bir şey değildi. Ona yetişebilirdim. Aramızdaki ilişki bu rahatlığa izin veriyordu. “Greg konusunda endişelenmeme gerek yok,” dedim. “Biz böyle rahatız.”

“Peki.” Kahvesine uzandı.

“Yine aynı şeyi söyledin.”

“Özür dilerim,” dedi gülerek. “Hiçbir şey dememem gerekirdi.”

“Biraz geç kaldın. Aklından geçenlerin hepsini söylesen de olur.” Ben de şakalaşıyormuş gibi konuşuyordum. Sanki birbirine içini döken iki iyi arkadaşlık. “Greg’den hoşlanmadın mı?”

“Mesele o değil.”

“Ama hoşlandığını da söylemedin.”

“Senin tipin olmadığını düşündüm.”

“Benim tipim olmadığını mı? Nasıl?”

Göz göze geldik ve öylece kaldık. Göğüs kaslarım gerilmişti, ciğerlerimdeki hava hızla azalıyordu.

Fincanına baktı. “Ben ne biliyorum ki? Senelerdir kimseyle randevulaşmadım. Ağzımı açmamalıydım. Sen mutluyun ben de mutluyum.”

“Güzel çünkü mutluyum.” Ama içime ağır ve garip bir hayal kırıklığı hissi yayıldı. Ne demesini istiyordum ki?

“Çizgiyi aştıysam özür dilerim.”

“Hayır. Sadece dürüst davranıyordun. Aşk konusundaki tavsiyen için teşekkür ederim, Doktor.” Hafifçe gülüp saate baktım.

Beni izliyor, gözlerimdeki ifadeyi görmeye çalışıyordu ama gözlerine bakamazdım. “Gitmem gerek. Angus beni bekliyor.”

“İyi olduğundan emin misin?”

Kendimi gülümsemeye zorladım. “İyiyim. Gerçekten. Bugünlerde çok şey olup bitiyor.” Çantamı ve paltomu alıp kapıya yöneldim. “Kahve için teşekkürler.”

Karların arasında arabama yürürken beni izlediğini hissedebiliyordum ama arkama bakmadım.

Sophie

Bacaklarım yatağa mihlanmış, panik içinde tekme atmaya çalışırken ağır ağır uyandım. Yataktaki ağırlık yer değiştirdi ve Angus'un bir anda yere atlayıp halıya yayıldığını duydum. Yana dönüp gözlerimi kırpıştırarak ve esneyerek tavana baktım. Bu gece Jared'ın partisi vardı. Babam o gün onu ziyaret edeceğimi sanıyordu. Neden onu arayıp gitmeyeceğimi söylememiştim ki?

Çünkü bana bir fırsat vermemişti.

En sonunda anneme onun CD'yi bıraktığını bana itiraf ettiğini söylememeye karar verdim. Polisin bunu yardım almadan çözmesi gerekecekti. Öz babamı ele vermeyecektim. Bunu yapmak çok garip ve stresli olabilirdi. Akşamki partinin beni rahatlatacağını umuyordum. Biraz deşarj olmam gerekiyordu. Ama belki de sorun partinin kendisiydi çünkü Jared ve ben sadece birkaç gündür 'birlikteydik'. Bu parti bunu açıklamak anlamına mı geliyordu? Hep kendi arkadaşlarıyla mı takılmamızı isteyecekti? O kızlarla hiçbir ortak yanım yoktu. Onlar hem anneleri hem de babaları başlarında olan, rahat evlerinde dertsiz, tasasız yaşayan, mutlu ve güzel kızlardı.

Daveti geri çevirmeyi ve hasta olduğumu söylemeyi düşündüm ama sonra oraya son gittiğimde yatak odasında neler olduğunu hatırlayıp yine içime bir sıcaklık yayıldığını hissettim.

Aklıma sarı aşıboyası ya da belki koyu kadmiyum sarısı geldi. Parlak, güzel ve altın sarısı bir şey.

Onunla tekrar öpüşmeyi istiyordum ama bunun onda seks yapma arzusunu uyandırmasından korkuyordum çünkü buna henüz hazır değildim. Sonsuza dek bakire kalmak istemiyordum tabii ama Delaney ilk seferinde insanın canının çok yandığını söylemişti. Seks hakkında anlatılan hiçbir şey kulağa eğlenceli gelmiyordu. Tam o sırada telefonum şifonyerde titreşime geçti. Jared'dı arayan.

Erken gelip hazırlıklara yardım etmek ister misin?

Parti başlamadan önce oraya gitme düşüncesi beni rahatlatmıştı. Böylece parti başladığında kapıda tek başıma belirmek zorunda kalmazdım. Delaney ailesiyle kayağa gitmişti.

Tamam. Kaçta?

On iki gibi seni alayım mı?

Beni erken alması, bütün günü birlikte geçireceğimiz anlamına geliyordu. Heyecanlıydım ama bir yandan da korkuyordum. Ya birbirimizden çok hoşlanmadığımızı anlarsak ne olurdu? Başparmağım telefonun klavyesinin üstünde kalmış bir hâlde bunu düşündüm. Sonra onun yine bir şeyler yazdığını fark ettim.

Hey, beni böyle bekletmeye hakkın yok!

Gülüp, *Tamam, görüşmek üzere*, yazdım.

İki saat sonra Jared koltuğumuzda oturmuş, birbirine uymayan eşyalarla ve tablolarla dolu renkli oturma odamızda etrafa bakınıyordu. Onu orada görmek tuhaftı... Yanlış film setine girdikten sonra, oraya ait olmadığını fark etmemiş bir aktör gibiydi. Bir kutu Crayola kalemi gibiydik ve Jared kadife gibi gölgeler ve ilginç katmanlar oluşturan söğüt ağacından bir kara kalem.

"Burası güzelmiş," dedi.

"Teşekkürler. Sana küçük gelmiş olabilir."

"Hayır. Gerçek bir ev hissi uyandırıyor."

"Öyle bence de." Angus başını Jared'ın bacaklarına çarpıp ıslak topunu onun kucağına bıraktı. "Kusura bakma," dedim

Angus'u uzaklaştırmaya çalışırken. Bu, beton bloklarıyla dolu bir sırt çantasını çekiştirmek gibi bir şeydi.

“Sorun değil. Köpekleri severim.” Onun için sorun olmaya-bilirdi ama bana göre üçüncü kişi fazlalıktı. Mutfaktan bir kemik aldım ve Angus bir anda Jared’la ilgilenmeyi kesti.

O sırada cep telefonum çalınca ekrana baktım. Andrew arıyordu. Telefonumu sehpaıa bıraktım. Sanki ekrandan beni görüp onunla ilgilenmediğimi anlayabilirmiş gibi hissediyordum.

“Kim arıyor?” diye sordu Jared.

“Babam. Yanına gitmemi istiyor ama gitmeyeceğim.”

“Onunla görüşmeyeceğini söylediğini sanıyordum.”

“Söyledim ama babamın hayır yanıtını kabul ettiğini sanmıyorum.”

Jared uzanıp elimi tuttu. “Geçen gün seni korkuttuysam özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedim yanaklarımın kızardığını hissederek. Onun konuyu açmayacağını umuyordum.

“Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Hayır. Sorun da bu aslında. Hoşuma gitti.”

“Öyle mi?” Mutlu olmuş gibiydi. Dönüp koltukta bana biraz daha yaklaştı. Angus minderinden kalkıp başını aramıza soktu, ona ilgi göstermemizi istiyordu.

“Onu dışarı çıkarayım,” dedim. Angus çıkmak istemeyince rüşvet olarak bir köpek kurabiyesi uzattım. İçeri girdiğimde yine telefonum çalıyordu. Jared bana telefonumu uzattı.

“Baban. Mesaj yazmış.”

Telefonuma bakmış olması bana garip geldi. Mesajlarımı mı okumuştı? Belki de sadece merak ettiği ve endişelendiği için şöyle bir bakmıştı. Onun yerinde olsam herhâlde ben de aynı şeyi yapardım.

Mesajı okumadan telefonumu cebime soktum ve tekrar koltuğa oturdum. Babamın onu aramamı beklediği fikri hoşuma git-

miyordu ama esas sorun ona kızgın olmamdı. Neden beni rahat bırakamıyordu? “Keşke beni rahat bıraksa.”

“Onunla görüşmek istemediğinden *emin* misin? Üzölmüş gibisin. İstersen seni arabayla ona götürebilirim.”

Başımı salladım. “Annemden uzak duracağına söz verdi ama sonra arabasının sileceğine bir hediye bırakmış!”

“Ne romantik!”

“Hayır, bence ürkütücü.” Dik dik ona baktım.

“Özür dilerim. Sanırım, birisini o kadar çok sevmenin nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyorum.”

“Ya o kişi sevgine karşılık vermezse?”

“O zaman, kesinlikle pes etmesi gerek. Ama senden kolay kolay vazgeçeceğini sanmıyorum.” Bana iltifat etmeye çalıştığını biliyordum ama neden babamın davranışının *yanlış* olduğunu anlamıyordu?

Yine elimi tutup başparmağıyla avcuma ufak daireler çizdi. “Bu gece partiye katılacağın için çok mutluyum. Eğlencenin dibine vuracağız. İçki ve ot da olacak ama istemediğin hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, tamam mı?”

“Annen anneme içki olmayacağını söylemiş.”

Güldü. “Bütün ebeveynlere öyle der ama bizi alt katta yalnız bırakır ve biz de istediğimizi yaparız.”

“Vay canına.”

Omuzlarını silkti. “Ailem onları arkadaşlarının önünde kötü durumda bırakmadığım sürece ne yaptığımı umursamaz. Babam on üç yaşından beri bira içmeme verir.”

“Sahi mi?”

“Evet. Bir sürü reçeteli ilacı var ve arada sırada bunları yürüttüğümü biliyor ama bana hiç sorun çıkarmıyor. Yalnız, anneme yaptığı kaçamakları söylememi istemiyor o kadar.”

Kahretsin. Demek ailesi düşündüğüm kadar kusursuz değildi. Meğer sorunlu bir babaya sahip tek kişi ben değildim. Onun

adına kendimi kötü hissetmem gerekirdi ama nedense rahatlamıştım.

“Seni rahatsız etmiyor mu bu?” diye sordum. Jared’ın reçeteli ilaçları kullanması beni biraz korkutmuştu ama çok ciddi bir durum olamazdı. Bir uyuşturucu bağımlısına benzemiyordu.

“Pek değil. Bana bakıcılık yapan kızla oynaması hoşuma gitmemişti. Onları iş üstünde yakaladım. Babam o olaydan sonra bana ilk fotoğraf makinemi aldı.”

Şaşkınlığımı gizleyemedim. “Ama bu korkunç bir şey.”

“Arkadaşlarımın hiçbirine söylemedim.” Dikkatle bana bakıyordu. “Ama sana güveniyorum.”

“Kimseye söylemem,” dedim. Eğilip dudaklarımdan hafifçe öptü. Geriye yaslandım ve birkaç dakika öylece öpüştük. Bu sefer daha ağır ve dikkatli davranıyordu, elini kazağımın içine sokmadı. Bir süre sonra başını kaldırıp gülümsedi.

“Hadi bize gidelim. Hazır mısınız?” Saatine baktı. “Annem bekliyordur.”

“Tabii. Anneme haber vereyim.” Ona kısa bir mesaj yazdım. Hemen yanıt verdi. Çamaşırları unutma! Doğru ya. “Çamaşırları kurutucuya koymam gerek.”

“Tuvaleti kullanabilir miyim?”

Çamaşırları hallettikten sonra Jared’ın henüz tuvaletten çıkmadığını fark ettim. Koridora çıkana dek koltukta onu bekledim. “Orada giyeceklerimi de yanıma alayım.”

“Tamam. Bu arada ben de arabayı ısıtırım.”

Yatak odama giderken annemin kapısını açık bıraktığını fark ettim. Angus yatağına çıkmasın diye kapısını kapalı tutmaya özen gösterirdi. Kapıyı çektim.

Dolaptan giysilerimi ve banyodan makyaj malzemelerimi ahp çantaya yerleştirdim. Diğer kızların ne giyeceğinden emin olmadığım için birkaç tane yedek almam gerekiyordu. O yüzden sürekli giydiğim mor taytla siyah tuniğimin yanına birkaç etek koymuştum. Evden çıkmadan önce de alarmı kurup kapıyı kilitledim.

Jared'ın arabası çalışıyordu ama kendisi sürücü koltuğunda değildi. Kafam karışmış bir hâlde yolcu kapısının olduğu tarafa onu bekledim. En sonunda evin arka tarafından çıktı. "Özür dile-
rim," dedi çekingen bir gülümsemeyle. "Çişim gelmişti."

"Yine mi?"

"Gerginlikten." Gerçekten de utanmış gibiydi.

"Neden gerginsin ki?"

"Senin yüzünden. Bu gece eğlenmeni istiyorum."

Daha önce yaşıtlanımdan hiçbiri ne düşündüğümle bu kadar ilgilenmemiştir. Jared'ın bu tavrı beni heyecanlandırdığı ve mutlu ettiği kadar özgüven de veriyordu. Gülümsedim. "O zaman bana çok iyi davranmalısın."

"Öyle yapmayı planlıyorum."

Abartılı bir hareketle kapımı açtı. Cebimde yine çalmaya başlayan telefonumu duymazdan gelerek arabaya bindim. Babamın o geceyi mahvetmesine izin vermeyecektim.

Lindsey

Markette alışveriş arabasını ağır ağır iterken omuzlarım ve ellerim iki ev temizlediğim için sızlıyordu. O gece iki evde de parti verilecekti ve müşterilerimle ekstra ödeme konusunda anlaşmıştık. İşlerimi bitirdikten sonra niyetim doğruca eve gitmekti ama o sabah sütümüz ve kahvemiz bittiği için markete uğramak zorunda kalmıştım. Huzursuz bir geceden sonra ayılabilmek için neredeyse koca bir demlik kahve içmiştim. Marcus neden Greg'le ilgili sorular soruyordu? Sanki ayrılıp ayrılmayacağımızı öğrenmeye çalışıyordu ama bu onu ilgilendiren bir mesele olmamalıydı. Tabii, bana karşı hisleri olmadığı sürece! Bu düşünceyle markettin ortasında duraksadım ve bir raf dolusu salata sosuna öylece bakakaldım. Bana karşı hisleri olmasını *istiyor* muydum?

Jenny'yi aramayı düşündüm ama bir yanımda duyacaklarımdan korkuyordu. Tahminimde yanıldığımı söyleyebilirdi ya da beni Marcus konusunda teşvik edebilirdi ama ben buna hazır olup olmadığımı emin değildim. Jenny'nin Greg'den hoşlandığını biliyordum. Onun kendisini ya da hayatı ciddiye almayan, eğlenmeli bir adam olduğunu düşünüyordu ama Marcus'u da severdi. Bir keresinde, bir toplantıdan sonra günün birinde çok şanslı bir kadının onunla birlikte olacağını söylemişti. Ben de onun için mutlu olacağımı söylediğimde, garip bir ifadeyle bana bakmıştı.

Marcus’la aramda geçen konuşma kafamı o kadar karıştırmışken o gece kilisedeki yılbaşı partisine gitmek istemiyordum. Keşke ordövr hazırlayacağıma söz vermeseydim diye düşündüm. Enginarlı bir cips sosu hazırlamayı düşünüyordum ama markette farklı sosların bulunduğu kısımdan geçerken birkaçını arabaya attım ve bir paket patates cipsinin yanı sıra farklı sebzeler de aldım. Kendim bir şey yapmayacaktım. Bunları güzel bir tabağa koydum mu kimse bir şey anlamazdı.

Ellerim kollarım torbalarla dolu bir hâlde eve girip her şeyi tezgâhın üzerine bıraktım. Angus genellikle beni kapıda karşı-lardı. Belki de Sophie’nin yatağında uyuyordur diye düşündüm.

“Angus,” diye seslendim. “Ben geldim!” Yanıt gelmedi. Kori-dora ıktım. Hâlâ koşarak beni karşılamak için gelmemişti. Sop-hie onu dışarıda mı bırakmıştı? Korkunun ayak bileklerimden yukarıya doğru bir sarmaşık gibi tırmandığını hissettim ve evi dolaşmaya başladım. En sonunda onu oturma odasındaki koltuğa yayılmış bir şekilde buldum. Bacakları aşağı sarkmıştı ve başı yastığın üstündeydi. “Demek buradasın!”

Ne gözlerini açtı ne de başını kaldırdı. Hızla yanına giderken ıslak bir şeye bastım. Kusmuktı bu. Halının üzerini kaplamıştı. Elimi Angus’un kaburgalarının üstüne koydum ve göğsünün inip kalktığını hissedince derin bir oh çektim. Parmak uçlarımı kolla-rının altına götürdüm. Bir köpeğin nabzına bu şekilde bakıldığını hatırlıyordum. Nabzı çok hızlı gibiydi ama köpekler için normal kalp atışı hızının nasıl olması gerektiğini tam kestiremiyordum.

“Angus?” Onu hafifçe sarstım. Uyanmayınca telefonumu ce-bimden çıkarıp acil durumlara bakan veteriner kliniğini arayıp belirtileri tarif ettim.

“Her yere kusmuş.” Kusmuk birikintilerinden birine yakı-nan baktım. “Kusmuğunda et parçaları var.” Yere eğilip baktı-đımda minik, beyaz bir şey çarptı gözüme. “Sanırım, ilaç yemiş.”

“Hemen getirseniz iyi olur... Veteriner yediği ilacı da görmek isleyecektir.”

“Köpeğim çok iri. Onu nasıl arabaya bindirebileceğimi bilmiyorum.”

“Bir battaniyeyi sedye olarak kullanabilir misiniz? Ya da bir komşunuzdan yardım isterseniz?”

“Battaniyeyle getirmeye çalışayım.” Mutfığa koşup naylon bir torba aldım ve içine bir kaşıkla kustumuk doldurdum. Sonra hızla evi dolaştım. Ne yemiş olabilirdi? Dolapların hiçbirisi açık değildi. Birisi ona ilaç vermiş olmalıydı. Birisi *değil*. Andrew.

Bütün gücümü kullanarak Angus’u battaniyenin üstüne itip onu dışarı çektim ve basamaklardan indirdim. Onu arabaya kaldıracığımı derken belimi zorladım. Derhâl ağaçların arasından yan komşuma koştum. Ter içinde kalmıştım, ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Aradan geçen her saniye zehrin Angus’un bednine yayıldığını, karaciğerine, böbreklerine ve beynine aktığını hayal ediyordum. Ölmesine izin veremezdim.

Komşum Tom, kendisi aynı zamanda emekli bir öğretmendir, balık tutmaya bayılırdı ve neyse ki o sırada teknesine bir olta direği takmakla uğraşıyordu. Başını kaldırdığında “Yardıma ihtiyacım var!” diye yüksek sesle bağırdım. Benimle eve koşturdu ve birlikte Angus’u arabaya bindirdik.

Yollar karla kaplı olmasına rağmen oldukça hızlı giderek on dakika sonra kliniğe varmıştım. Dr. Langiler, Angus’u güzelce muayene etti; nazıkçe ağzını açıp diş etlerine baktı ve gözkapaklarını kaldırdı. Angus’u sahiplendikten hemen sonraki muayenesini başka bir doktor yapmıştı. Onun fazla genç ve deneyimsiz olduğunu hissetmiştim ama bu doktorun kar beyazı saçları, sakin tavırları ve kalm sesi bana güven vermişti. Nabzım normale dönmüştü ve daha rahat nefes alıp veriyordum. Sorun yoktu. Angus emin ellerdeydi. Tatlı suratına baktım. Bunu atlatacaksın, dostum. Hayatının sonuna kadar seni dilediğince yürüyüşe çıkaracağım, yüzmeye götüreceğim. Birlikte daha ne yolculuklar yapacağız!

“Ne yuttuğunu biliyor musunuz?” diye sordu veteriner.

“Kusmuğunda hap parçaları gördüm.” Ona naylon torbayı verdim ve içindekileri inceledi. “Ne benim ne kızımın reçeteli bir ilacı yok ve bu tarz haplar kullanmıyoruz. Ayrıca kusmuğunda sosis parçaları da vardı. Sanırım, bunları biri bahçemize atmış.”

“Aradan ne kadar süre geçmiş olabilir?”

“Bilmiyorum. Kızım saat bire kadar evdeydi.”

“Köpeğinizin davranışlarında bir gariplik fark etmiş mi?”

“Henüz onunla konuşma fırsatı bulamadım ama öyle bir şey olsaydı bana söylerdi.”

“Muhtemelen hapları son birkaç saat içinde yemiş olmalı yoksa kan dolaşımına hemen karışırdı. Bu çocuğu hemen arka tarafa alıp bir serum bağlayalım ve birkaç test yapalım. Aktif kömür de verelim ki bağırsaklarındaki maddeleri toplayıp vücuttan atsın.” Naylon torbayı aldı. “Bakalım ne yediğini anlayabilecek miyiz?”

“İyi olacak mı?”

“Onu tam zamanında bulduğunuzu umuyorum ama böbrek ve karaciğer fonksiyonlarını gözlemleyip hasar görmediklerinden emin olalım. Vücudunu temizlemek ve görünen semptomlarını tedavi etmek için serum vereceğiz. Bir de tam kan sayımı isteyeceğim. Böylece kırmızı ve beyaz hücre oranını ve pıhtılaşma süresini görebiliriz.”

Angus’a bakıp boynundaki yumuşak tüyleri okşadım. “Onu burada bırakmak gelmiyor içimden.”

“Ona çok iyi bakacağız, merak etmeyin. Klinikte bütün gece birisi olacak.”

Ağlamamaya çalıştım. “Çok iyi bir köpek. Bunu hak etmedi.”

Doktor anlayışlı bir gülümsemeyle bana baktı. “Eve dönüp biraz dinlenmeye çalışın. Hapların ne olduğunu anlar anlamaz sizi arayacağız. Sonra bu olayı polise rapor edebilirsiniz.”

“Teşekkürler.” Eğilip Angus’un kulağına fısıldadım. “En kısa sürede gelip seni alacağım.”

Eve dönünce Parker'ı arayıp olanları anlattım. "Andrew'un yaptığını biliyorum. Sophie artık onunla görüşmeyecek diye kızmış olmalı."

"Telefonunu izletip bugün sizin evin o taraflara gelip gelmediğini öğreneceğim. Kusmuktan örnek aldın mı? Ya da et parçalarından?" Parker da olanlara en az benim kadar kızmış gibiydi ve sesi gergin çıkıyordu ama benden daha düzgün düşünebiliyordu. Telefonu biraz daha gevşek tutmaya başladım. Bana inanıyordu.

"Evin her yerine kusmuş ama henüz bahçeye bakmadım."

"Gelip inceleyeyim."

Parker'ı beklerken evin etrafında dolanıp Angus başka yerlere de kusmuş mu diye baktım. Odama girip içeriye şöyle bir göz gezdirdim. Şifonyerimdeki kitapların yeri biraz oynamış mıydı? Yatak örtüm hafif kırıktı ama o sabah ben de öyle bırakmış olabilirdim.

Çalışma masama baktım. Hiçbir şeyin yeri değişmemişti ama midem bulanmaya başlamıştı. Mantıklı bir şekilde o günü düşünmeye çalıştım. Eve geldiğimde alarm hâlâ kuruluydu ve kapılar kilitliydi. Greg Angus için köpek kapısını taktığında alarmı evcil hayvan moduna getirmiştik. Sadece ondan daha uzun boylu bir kişi alarmın ötmesine neden olabilirdi. İmkânsız. *Sadece kendimi korkutuyorum.*

Parker geldiğinde bahçede yiyecek artıkları bulamadı, bu benim için şaşırtıcı değildi. Angus, Andrew'un çitlerin üstünden fırlattığı her şeyi yiyebilirdi.

"Telefon kayıtlarını öğrendiğimizde bu civara gelip gelmediğini anlarız."

"Onu tutuklayabilir misiniz?"

"Önce bunu onun yaptığını kanıtlamamız gerek. Parmak izi ya da başka kanıtlar olmadığı sürece zor. Bakalım neler öğreneceğiz. Seni bilgilendireceğim."

O gittikten sonra malzemelerimi alıp evi temizledim. Angus'un yapayalnız bir hâlde evde acı çekmiş olması yüzün-

den kendimi çok kötü hissediyordum. Aşırı korkmuş olmalıydı. Andrew'dan o anda hiç olmadığı kadar nefret ettim. Temizliği bitirip kliniğin üstüne sinen ilaç ve köpek kusmuğu kokusundan kurtulmak için duşa girdim. Uzunca bir süre ılık suyun altından çıkmadım.

Sophie o hafta onu aradığını söylemişti ama artık onunla görüşmeyeceğine dair kararını nasıl karşıladığından söz etmemişti. Başka ne konuştuklarını merak ediyordum. Sophie'nin beni korumak için bazı konuları açmadığını tahmin ediyordum. Onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım.

Telefon çaldığında yatak odamda kurulanıyordum. Arayan Marcus'tu. O panik içinde, ona o akşam partiye gelmeyeceğimi haber vermeyi unutmuştum. Telefonun ikinci çalışmada yanıt verdim.

“Özür dilerim, seni arayacaktım,” dedim.

“Her şey yolunda mı? Bu geceki partiye gelmedin.”

“Eve geldiğimde Angus'u çok hasta hâlde buldum ve kliniğe götürmem gerekti.”

“Şimdi iyi mi? Ne olmuş?”

“Sanırım, Andrew bahçeye ilaçlı et atmış.”

“Tanrım! Aşağılık herif. Angus'un durumu nasıl peki, iyileşecek değil mi?”

“Bu gece onu orada tutacaklar, karaciğer ve böbrek fonksiyonlarını izlemeleri gerekiyormuş. Çok hasta, Marcus. Her yere kusmuş ve hareket edememiş. Onu öyle görmek çok korkutucuydu.”

“İstersen sana geleyim.”

“Geç oldu. Gelmek zorunda değilsin.” Ama teklifi beni rahatlatmıştı. Yalnız olmak istemiyordum.

“Çıktım bile. Parti sensiz çok sıkıcı zaten.”

Marcus on beş dakika sonra bir şişe şarap ve köpüklü bir kutuya doldurulmuş atıştırmalıklarla geldi. Bunları tezgâha bırakıp bana sarıldı. İlk kez sarılıyorduk ve bu bende garip bir his uyan-

dırmıştı. Burnumu çenesine çarptım ama tam ayrılmadan önce bir an kusursuz bir şekilde birbirimizle bütünleştiğimizi hissettim. Geri çekildiğinde içim üşüme hissi ve yalnızlıkla ürperdi. Sarılışı bana çok güvenilir ve samimi gelmişti.

“İyi misin?” diye sordu.

“Pek sayılmaz.” Oturma odasına gidip koltuğa oturdum. Mutfaktan iki kadeh alıp şarapla doldurdu. Kadehlerden birini ve atıştırmalık tabağını da önümüzdeki masaya koydu.

“Bunları senin için partiden yürüttüm.” Yanıma oturdu.

“Teşekkürler.” Peynirli ufak bir atıştırmalık alıp kenarlarından ısıklık aldım. “Angus için çok endişeleniyorum. Onu bu karışık hayatıma hiç sokmamalıydım. Barınakta durumu daha iyiydi.”

“Böyle bir şey olacağını bilemezdin. Sophie’ye söyledin mi?”

“Henüz söylemedim. Eve geldiğinde anlatacağım. Jared’ın ailesi geri dönüşlerini ayarladı. Saat bir gibi evde olmasını kararlaştırdık.” Telefona baktım ve saatin neredeyse dokuz olmak üzere olduğunu gördüm.

“Polisi aradın mı?”

“Andrew’un cep telefonunu takibe alıp evimize yaklaşıp yaklaşmadığını öğrenecekler. Veteriner de Angus’a ne tür bir hap verildiğini araştırarak.”

“Daha ne kadar klinikte kalması gerekiyor?”

“Sabahleyin öğreneceğim. Masrafları nasıl karşılayabileceğimi bilmiyorum. Acil müdahaleler tatil dönemlerinde daha da yüklü oluyor ve...”

“Şu anda bunu düşünme. Ben hallederim.”

“Arkadaşlarımdan ödünç para almam.”

“Eh, bu arkadaşından alacaksın ama.” Elini kaldırıp beni susturdu. “O kadar yatırımım var ama paramı harcayacak kimsem yok. Lütfen, izin ver de yardım edeyim.”

“Sana en kısa zamanda geri öderim.”

“Beni endişelendiren bir konu varsa o da sensin. Andrew kontrolü iyiden iyiye kaybetmek üzere.”

“Biliyorum. Sophie onunla görüşmek istemediği için beni cezalandırıyor olmalı. Angus’a neler olduğunu anlattığımda Sophie çok üzülecek.”

“Evet ama o güçlü bir kız, bunun da üstesinden gelir.”

Başımı koltuğun sırtına yaslayıp Marcus’un dediklerini düşündüm. Haklı olduğunu umuyordum. Ona hafifçe gülümsedim.

“Bu gece burada olduğun için teşekkürler. İyi geldi.”

“Elbette.” Yana eğilip elimi sıktı. “Sadece iyi bir arkadaş olmak istiyorum. Geçen gün dediklerim yüzünden kendimi hâlâ kötü hissediyorum. İlişkiye karışmak gibi bir hakkım yoktu.”

Dikkatle yüzüne baktım, sözlerinin herhangi bir gizli anlam taşıyıp taşımadığını çözmek ister gibi. Hâlâ elimi tuttuğunun farkında mıydı? Teni çok sıcaktı. Birbirimize çok yakın otuyorduk. Biraz eğilip onu öpebilirdim. Bu, çılgınca ve aklımdan geçmemesi gereken bir düşünceydi. O koltukta yanında bile oturmamam gerekirdi.

“Sorun değil,” dedim. “Arkadaşlar birbirine dürüst olmalı.” Gözlerinin içine baktım.

“Evet ama çok ileri gittim. Zamanlamam berbattı.” Elimini bırakıp şarabından bir yudum aldı. Acaba daha fazlasını söyleyebilmek için cesaretini mi toplamaya çalışıyordu? Zamanlama derken tam olarak neyi kastetmiş olabilirdi?

Anlık bir tereddütten sonra bir şeye karar vermiş gibi hafifçe başını sallayıp uzaktan kumandayı aldı. “New York’ta topun indirilişini izleyelim mi?”

“Kulağa hoş geliyor.” Televizyondaki mutlu insanlara, kalabalığa ve neşeli gruplara odaklanmaya çalıştım. Düşüncelerine açılan ufacık bir pencere varsa bile Marcus az önce onu sımsıkı kapatmıştı.

Sophie birkaç dakika sonra kapıdan içeri girdiğinde gülümsüyordu. Yanakları soğuktan kızarmıştı ve bir şarkı mırıldanıyordu. Sophie *asla* şarkı söylemezdi. İçki mi içmişti? Jared’in ailesi partide içki olmayacağını söylemişti ama çocuklardan birkaçının

gizlice içki getirmesi beni şaşırmazdı. Onun paltosunu ve çizmelerini çıkarışını izledim. Sendelemeden ya da tökezlemeden yürüyordu. Marcus’la benim oturma odasında olduğumuzu fark etti ve gelip diğer sandalyeye oturdu.

“Mutlu yıllar. Parti nasıldı?” dedim.

“Güzeldi.” Esnedi, elini saçlarına doladı. Mor saçları oturma odasının yumuşak ışığını yansıtıyordu. “Seninki nasıldı?” Ben daha yanıt vermeden, şaşkın bir ifadeyle etrafına bakındı. “Angus nerede?”

“Onu kliniğe götürmek zorunda kaldım.” Olanları hafifleterek anlatmanın bir yolu yoktu. Açıkça anlatmalıydım. “Bu gece işten eve döndüğümde onu evde, çok hasta bir vaziyette buldum. Sanırım, Andrew çitlerin üstünden ilaçlı et atmış ama bir şeyi yok, iyi olacak.”

Parmağı saçlarına dolanmış bir hâlde donakaldı. “Andrew olduğundan emin misin?”

“Bana kızgın olan tek kişi o. Onu incittiğim için beni cezalandırıyor.”

Gözleri doldu. Ağlamak üzere olduğunu biliyordum. “Galiba olanlar benim hatam, anne. Bugün yanma gitmemi istiyordu ama telefonlarına hiç yanıt vermedim. Bu yüzden yapmış olmalı.”

“Senin hatan değil,” dedi Marcus sevgi dolu bir sesle. “Bu durumu sen yaratmadın.”

“Beni geçen gün okuldan eve kadar izlediği için adresimizi biliyor. Ona asla o mektupları yazmamalıydım...” Andrew’un ikimizi de takip ettiğinden şüphelendiğim hâlde bunu yüksek sesle söylemiş olması beni dehşete düşürmüştü. Andrew’un gizlice onu izlediği düşüncesinden nefret ediyordum.

“Sen sadece babanla bir ilişki kurmak istedin,” dedi Marcus. “Buradaki tek suç, onun muhteşem bir çocuğu tanıma şansım mahvetmiş olması.” Göz göze geldiler ve Marcus ona gülümsedi. “En azından, annenin anlattıklarından böyle olduğunu düşünüyorum. Yoksa tam bir baş belası da olabilirsin.”

Sophie hafifçe gülümsedi ama gülümsemesi bir anda silindi ve bana baktı. “CD’yi kendisinin bıraktığını itiraf etti ama sana söylersem tutuklanacağından korktum. Bu bütün nefretini üzerime çekerdi. Bana kızdın mı?”

“Ah, canım. Hayır ama seni bu durumda bırakmasına üzuldüm. Büyük bir haksızlık bu.”

Sophie derin bir iç çekip eğildi ve Angus’un oyuncaklarından birini yerden alıp birkaç kez sıkarak içindeki havayı tiz bir sesle boşalttı. “Zavallı Angus.”

“Yarın onu ziyarette gideceğim, istersen sen de gelebilirsin.”

“Tamam.” Telefonu titreşime geçince ekrana baktı. “Jared eve rahat gelip gelmediğimi soruyor. Odama gidip onu arayabilir miyim?”

“Tabii, bebeğim. Sabah yine konuşuruz.”

“İyi geceler.” Ayağa kalkıp Marcus’a baktı. “Dediklerin için teşekkür ederim.” Marcus rica ederim der gibi başını salladı.

Sophie gittikten sonra Marcus’a, “Misafir odasında kalmak ister misin?” diye sordum. “Bu gece yollar aptal insanlarla dolu olabilir.”

Şarap kadehine baktı. “Aslında iyi olur. Bir sakıncası yok, değil mi?”

“Hiçbir sakıncası yok. Ben de yatsam iyi olacak.” Evimde kalacak olması konusunda ne yapacağımı bilemedim ve çekindim. Kim bilir kaç kez aynı masada ya da yan yana oturmuştuk ama karanlıkta o koltukta birlikte oturuyor olmak samimiyet derecesini artırmıştı.

Ayağa kalktım. “Kapıları kontrol edeceğim.”

“Yardım gerekiyor mu?” Televizyonu kapattı.

“Hayır, ben hallederim. Misafir odasının nerede olduğunu hatırlıyor musun?”

“Bulabilirim sanıyorum.” O da ayağa kalktı.

“Tamam.” Karşı karşıya durduk. Ona sarılmak istedim ama sonra neler olabileceğinden emin değildim. Sonra aklıma Greg geldi. “İyi geceler.” Arkama döndüm. Bütün kapıları ve pencere-

leri kontrol edip geri döndüğümde Marcus çoktan yatmaya gitmişti.

Ertesi sabah, telefonum çaldığında uyandım. Greg bana mutlu yıllar demek için arıyordu. “Dün gece arayamadığım için özür dilerim,” dedi. “Telefonum dağ evinde çekmedi.”

“Sorun değil ama çok kötü bir gece geçirdim.” Ona Angus’a olanları anlattım. “Bu sabah onu daha iyi bulacağımı umuyorum,” dedim. Saate bakıp kliniğin ne zaman açıldığını düşündüm.

“Sen ve Sophie bende kalırsanız sizi koruyabilirim,” dedi kararlı bir tavırla. “İlk feribotla dönüyorum. Öğle saatlerinde eve geçip sizi karşılayabilirim.”

“Bunu istediğinden emin misin?”

“Hazır olduğumu biliyorsun.” Başka bir şey demedi. Tereddütlü olan bendim ve bunun ikimiz de farkındaydık. Misafir odasında uyumakta olan Marcus’u düşündüm. Greg’le konuşmak güzeldi. Bana onunla birlikte olmanın ne kadar rahat ve kolay olduğunu hatırlatmıştı. Ne söylediğim ya da nasıl söylediğim beni endişelendirmiyordu. Belki de onun evinde kalmak, bizim için bir çift olarak iyi bir test olacaktı.

“Tamam,” dedim. “Yanımıza birkaç parça giysi alırız.” Sophie uyanınca ona durumu anlattım. Greg’in evine gitmekten pek memnun olmayabilirdi ama en azından hâlâ Dogwood Körfezi’nde olacaktık.

Duşa girip çıktım ve üstüme bir taytla kazak geçirdim. Mutfığa girdiğimde Marcus çoktan bir fincan kahve alıp masaya geçmişti. Giysileri kırışık, saçları dağınıktı ve kirli sakallıydı ama öyle daha da çekici görünüyordu. Greg’in evine gitmeyi kabul ettiğim için biraz tereddüt içindeydim ama artık çok geçti.

“Günaydın,” dedi. “Kahve yaptım. Umarım bir sakıncası yoktur.”

“Tabii ki yok.” Ben de kendime kahve aldım. “Kahvaltıya kalmak ister misin?”

“Ayağına dolaşmasam iyi olur. Tabii, seninle kliniğe gelmemi istiyorsan o ayrı bir konu.”

“İdare ederiz. Çok vaktini almak istemem.” Birbirimize karşı çok nazık davranıyorduk. Çok garipti. Geceyi evimde geçirmiş olmasının bizi daha da yakınlaştıracaklarını düşünmüştüm. Ama âdeta iki yabancı gibi, birbirimizin etrafında parmak uçlarımızda dolaşıyorduk.

“Gerçekten de sorun değil,” dedi.

“Angus’u eve götürmemize izin verirlerse birlikte doğruca Greg’e gideriz sanırım.”

Bakışlarını fincanından bana çevirdi. “Greg döndü mü?”

“Şu anda yolda. Birkaç gün onun evinde kalacağız.”

“Öyle mi?” Dikkatle bana bakıyordu ama birden bir hayalden sıyrılıyormuş gibi irkildi. “Güzel. Güvende olacağımızı bilmek beni de rahatlattı.”

“Sahi mi?” Bu soruyu düşünmeden sormuştum.

Birbirimize bakakaldık. Sanki ne sorduğumdan emin değilmiş gibi tereddütlü bir ifadeye büründü. Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadım. Dudakları aralandı. Bir şey söylemek üzereydi. Tam o sırada arkamdan ayak sesleri geldi. Marcus da arkama baktı. Sophie mutfığa girdi. Bizi öpüşürken yakalamış gibi hemen geri çekildim. Bana tuhaf bir bakış fırlatıp esnedi.

“Artık gidip Angus’u alabilir miyiz?”

“Birazdan kliniği arayacağım.”

Marcus ayağa kalktı. “Gitsem iyi olacak.”

“Seni geçireyim.” Kapıda, “Dün gece geldiğin için teşekkür ederim,” dedim.

“Rica ederim.” Dışarı adım attı ama arkasına döndü. “Greg’e sana bir şey olmasına izin verirse bana hesap vereceğini söyle.”

Gülümsüyordu ama gözlerinin etrafı gergindi. Benim için mi yoksa başka bir şey için mi endişeleniyordu? Veranda ayaklarımdan altından kayıyormuş gibi dengesiz ve sersemlemiş gibiydim.

“Tamam.” Arabasına binip gidişini izledim ve kapıyı kapattım.

25

Sophie

Ocak 2017

“Senin odanın manzarası harika,” dedi Greg. “Birazdan göreceksin.”

Başımı sallayıp etkilenmişim gibi yaptım ama orada çok uzun süre kalacakmışız gibi ‘odan’ demesi hoşuma gitmemiştir. Bana evini gezdiriyordu; annem de orayı ilk kez görüyormuş gibiydi ama daha önceden birçok kez Greg’in evinde kaldığını biliyordum. Bunu düşünmemeye çalıştım. Bir erkek arkadaşı olduğuna memnundum ama onunla seks yapıyor olduğu düşüncesi bana fazlasıyla garip geliyordu. Üçümüz ilk kez geceyi aynı evde geçirecektik. Misafir yatak odasının onunkinden epey uzak olduğunu umuyordum yoksa her ihtimale karşın gece boyunca kulak tıkaçlarımı çıkarmayacaktım.

Greg’in evi iki katlı, eski bir evdi. Turkuaz mavisi bir banyosu, turuncu tezgâhlı bir mutfak ve badem rengi bir buzdolabıyla ocağı vardı. Her şey yetmişli yıllardan kalma bir filmde fırlamış gibiydi. İçerisi limon özlü cila ve yüzey temizleyicisi kokuyordu. Halının üzerinde de elektrik süpürgesi izleri vardı. Biz gelmeden önce temizlik yapmış olmalıydı. Şöminenin üstündeki duvarda sörf tahtasını tutmuş, dalgaları izleyen bir sörfçü tablosu asılıydı. Rafin üzerindeyse ailesinin birkaç çerçeveli fotoğraf duruyordu. Oradan geçerken yüzlerine baktım. Mutlu görünüyorlardı.

Yukarı katta, koridorun sonundaki odada kalacaktım. Oda büyüktü, iki kişilik bir yatak vardı ve pencereler arka bahçeye bakıyordu. Keşke Angus yanımızda olsaydı diye düşündüm – bu karda oynamayı çok severdi– ama bir gece daha klinikte kalması gerekiyordu. Koyu mor çarşaf ve yastık yüzleri yeni gibiydi ve ortalığa keskin bir çamaşır deterjanı kokusu saçıyordu. Acaba bunları yeni alıp hemen yıkadı mı diye merak ettim. Şifonyerin üstünde ufak bir televizyon gözüme ilişti.

“Televizyonu siz gelmeden önce kurdum,” dedi. “Biraz yalnız vakit geçirmek isteyebileceğini düşündüm.”

Dönüp ona baktım. Kapıda durmuştu ve annem de onun yanındaydı. Ona güzel bir şeyler söylememi beklediğini biliyordum ama o anda ilk kez birbirlerine hiç uymadıklarını fark ettim. Annem kırklı yaşlarında ve akademik kariyer odaklı kadınlar gibi aklı başında ve havalı görünüyordu. Greg’se asla büyüyen o adamlar gibiydi. Birden bunu düşündüğüm için kendimi kötü hissettim.

“Burada kalmamıza izin verdiğin için teşekkür ederim.”

“Sorun değil. Kendinizi evinizde hissetmenizi istiyorum. Daha uzun süre kalacak olursanız odanın duvarlarını dilediğin renge boyayabilirsin.”

“Artık *burada* mı yaşayacağız?” Annem böyle bir şey dememişti, Angus’u ziyarete gittiğimizde sadece polis, Andrew’un önceki öğleden sonra evimizin yakınlarına gelip gelmediğini öğrenene dek Greg’de kalacağımızı söylemişti. Veteriner Angus’un Ambien haplarından yuttuğu bilgisini paylaşınca annem korkuya kapılmıştı.

Greg’in yüzü kızardı ve anneme baktı. Annemin yanakları da kıpkırmızı oldu.

“Henüz neler olacağını bilmiyoruz,” dedi annem. “Şimdilik duruma göre hareket edelim.”

Ona bunu bana nasıl yapabilirsin gibisinden bir bakış fırlattım ama o neşeyle gülümseyip, “Akşam yemeği için pizza sipariş

"Aç mı?" dedi. "Greg yakınlarda çok iyi bir restoran olduğunu söyledi."

"Aç değilim." Angus'u gördükten sonra annemle Tim Hortons'a uğramış, ardından eve gidip valizlerimizi hazırlamıştık. Yediğim sandviç taş gibi mideme oturmuştu.

"Birkaç çeşit sipariş ederiz," dedi Greg. "Hangisinden yemek istediğine sonra karar verirsin."

Yatağa oturdum. "Biraz odamda kalıp televizyon izleyebilir miyim?" Gözlerimi iri iri açıp hüznle onlara baktım. "Angus için çok üzülüyorum."

Annem numara yaptığımı anladığını belli etmek için gözlerini kısıp bana baktı ama Greg'in önünde bana bir şey demeyeceğini biliyordum. Angus'un başına gelenlere ve babamın ona yaptıklarına *gerçekten* de üzülmüştüm ama aslında Jared'ı arayabilmek için yalnız kalmak istiyordum.

"Tabii," dedi annem. "İstediğin zaman yanımıza gel."

Onlar aşağı indikten sonra kapıyı arkalarından kapatıp yatağıma oturdum ve televizyonu açtım. Niyetim bir şey izlemek değildi, sadece arka planda ses olmasını istiyordum. Müzik kanalını açtım. Önceki gece Jared'ın partisinde dinlediğim şarkılardan biri çalıyordu, bana anımsattıklarını düşünerek gülümse dim. Parti eğlenceli geçmişti. Jared arkadaşlarının iyi çocuklar olduğundan bahsederken haklıymış. Kızlar da fena değildi. Hatta içlerinden biri saçlarıma bayıldığını bile söyledi. Jared annesiyle babasının bize karışmayacağı konusunda haklı çıktı. Onları sadece bir kere kapıda gördüm ve akşamın geri kalanında alt katta takıldık. Birkaç çocuk içki getirmişti. Jared da birkaç sigara sarmıştı. Ben içmek istemiyordum ama Jared ağzıma biraz ot dumanı üflediğinde bunun seksi ve eğlenceli olduğunu düşünmüş, biraz da kafayı bulmuştum.

Kimseye çaktırmadan yukarı kattaki odasına çıkıp bir süre öpüştük. Hatta üstümüzü bile çıkardık. Tenini tenimde hissetmek, harika bir histi. İşi nerdeyse son noktaya götürmek iste-

miştim ama ellerimi klotumun içine sokunca, panikleyip hayır demiştim. Yana yatıp bir süre kesik kesik nefes alarak tavana bakmıştı.

“İstediğini sanmıştım,” dedi.

“İstiyorum ama her şeyi yapmak istemiyorum.”

Dönüp bana baktı. “Bakire misin?”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Canın cehenneme.” Doğrulmaya alıştım.

Elimi yakaladı. “Hayır, zr dilerim. Gitme. Bilmiyordum. Yavaştan alacağım, tamam mı?” Yavaşça yine geriye uzandığımda bana yaklaştı. “Keşke sonsuza dek burada kalabilseydin.”

“Benden sıkılırdın.”

“Hayır,” dedi kararlılıkla. “Senden asla sıkılmam.”

Ben eve döndükten sonra bütün gece mesajlaşmış, sonraki gün de yazışmaya devam etmiştik. Greg’de kaldığımızı biliyordu. Tam bunları düşünürken telefonuma bir mesaj geldi.

Nasıl gidiyor?

İdare eder.

Babandan haber aldın mı?

Hayır. Salağın teki. Angus’u öldürmeye çalıştığına inanamıyorum!

Dışarda bir şeyler yiyelim mi?

Greg’le annem pizza sipariş ettiler.

Yani?

Gidip sorayım.

Yirmi dakika sonra Jared gelip beni aldı. Annemin evde kalmam için ısrar edeceğini sanıyordum ama olanlar için zlmş gibi bir hâli vardı. Saat ona kadar evde olmamı istedi sadece. Jared kapıya geldiğinde de bize dışarıya kadar eşlik etti. “Dikkatli gidin.”

“Tabii ki, Lindsey.” Annem gülümsedi ama bunun zoraki bir gülümseme olduğunun farkındaydım. Bazen onun Jared’dan pek hoşlanmadığını düşünüyordum ama nedenini anlayamamıştım.

Jared'ın ona ilk ismiyle hitap etmesi canını sıkıyor olabilirdi. Onun yaptığı da tam bir cesaret örneğiydi. Arabasına bindik.

“Neden anneme Lindsey diye hitap ediyorsun?”

Şaşırdı. “Soy ismini bilmiyorum. Seninki Nash ama annen babandan boşanmış. Bize geldiğinde ona hep Lindsey derim. O yüzden sorun olmadığımı düşünmüştüm.”

“Bundan hoşlandığını sanmıyorum.”

“Neyse,” deyip omuzlarını silkti. “Bir daha demem, olur biter.” Pencereden dışarı baktığı için utanıp utanmadığını anlayamadım ama konuyu değiştirmeye karar verdim. Endişelendiğim daha önemli şeyler vardı.

Kasabada arabayla şöyle bir dolaşıp daha önceden yanıma almayı unuttuğum birkaç parça eşyayı almak için eve uğradık. Sonra da yemekleri çok iyi olduğu ve okuldan çoğu çocuk orada takıldığı için bedava Wi-Fi bulabileceğimiz Muddy Bean'e gitmeye karar verdik. Bir masaya oturduk, telefonlarımıza bakıp kahvelerimizi yudumlarken arkamda birinin dikildiğini hissettim. Dönüp baktığımda Andrew'la göz göze geldik. Ağzımdan belli belirsiz bir ses çıktı ve telefonumu masaya düşürdüm. Ben daha bir şey söylemeye ya da yapmaya fırsat bulamadan o bir sandalye çekip aramıza oturdu.

“Neler oluyor, Sophie?” Bakışları kızgındı ve sesi duygularını bastırmaya çalışıyormuş gibi titriyordu. Tek isteğim oradan hızlıca kaçıp kurtulmaktı ama vücudu ve enerjisiyle bana engel oluyordu sanki. O anda kendimi çok kötü bir şey yaparken yakalanmış bir çocuk gibi hissettim.

“Seninle konuşmak istemiyorum.” Jared'a bir bakış fırlattım. Bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Hani bana gelecektin? Seni uzun süre bekledim.”

“Hayır, gelirim *dememiştim*. Sen öyle sanmışsın.”

İrkilip başım salladı. “Tamam, haklı olabilirsin. Telefonlarıma neden yanıt vermiyorsun?”

“Sana artık seninle görüşemeyeceğimi söylemiştim. Anlaşmamıza uymadın.”

“Yani, artık konuşmamız bile mümkün değil mi?”

“Ne yaptığını *biliyorum*,” dedim. “Angus’a ilaç verdiğini *biliyorum*.”

Söylediklerim karşısında donakaldı, gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi. Hâlâ ne dediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Angus da kim?”

“Bence gitmelisiniz,” dedi Jared. “Sizinle konuşmak istemiyor.” Babam elini havaya kaldırıp onu susturdu.

“Angus da *kim* dedim?”

“Köpeğimiz! Sana ondan söz etmiştim.”

Öfkeli bir sesle güldü. “Lanet olasıca köpeğine ilaç verdiğimi mi düşünüyorsun?”

“Sen yaptm. Angus ilaç yemiş. Veteriner Ambien öyle söyledi. İlaçları etin içine koyup çitlerin üstünden sen attın. Onu hâlâ klinikte tutuyorlar. Az kalsın ölüyordu.”

“Bunu neden yapayım, Sophie?” Sesi üzgündü, hatta yalvarır gibiydi ama bir yandan da kızgındı. Onunla konuşmayı orada kesmeli ve kalkıp gitmeliydim ama kendimi kaybetmişim.

“Çünkü annem aptal hediyene bayılmadı diye kızgınsın.”

“Tabii. Köpeğini öldürmenin onun nasıl benimle tekrar birlikte olmak istemesini sağlayacağını çok iyi anlayabiliyorum.”

“Hasta ve sapkın bir adamsın,” dedim gözyaşları içinde. “En ufak bir düzelme yok sende.”

Geriye yaslandı ve bu darbeyi kaldırmaya çalışıyormuş gibi gözlerini yumdu ama sonra başını sallayıp öne eğildi.

“Köpeğine ilaç veren *ben* değilim. Ama bunu biri yaptıysa sorunuz var demektir, küçük kız.”

“Benim sorunum sensin,” dedim. “Burada olduğumu nasıl öğrendin?” Andrew yanıt vermeyince, “Beni yine takip etmiş olmalısın,” dedim. Evimizin yakınlarında bir yere gizlenip beni beklemiş olmalıydı. Eve hiç gitmemeliydim.

“Ben senin babanı. Senin için endişeleniyorum.”

Ayağa kalktım. “Rahat bırak artık beni!” Jared da masanın diğer yanında ayağa kalktı.

Andrew kolumu tuttu. “Beni dinle, Sophie. Birisi seninle ve annenle oyun oynuyor. Belki de birkaç gün benimle kalsanız iyi olur. Sizi koruyabilirim.”

Güldüm. “Beni *asla* korumadın.”

“Hayatının ilk yedi senesi yanıdaydım ve kimsenin seni incitmesine izin vermedim. Sana yüzmeyi, bisiklete binmeyi ben öğrettim.”

“Beni *incittin*,” dedim çatlak bir sesle. İnsanların bize baktığının farkındaydım ama artık umurumda değildi. “Anlamıyor musun? Beni inciten sensin. Gizlice izleyen de sensin!”

“Gel, Sophie,” dedi Jared. Arkama geçmişti. “Gidelim.”

Kolumu tutan eline bakınca babam elini yavaşça çekti ve kucığına koydu. Üzgün görünüyordu. Ama bu hâli yüzünden suçlu hissetmiyordum artık kendimi. Annem haklıydı. Hepsi rolden ibaretti.

“Benden uzak dur,” dedim ve Jared’la birlikte oradan uzaklaştım. Arabasına bindiğimizde Andrew’nun kafeden hâlâ bizi izlediğini fark ettim. Jared’a döndüm. “Greg’in evine geri dönmek istiyorum. Lütfen hızlıca uzaklaşalım şuradan. Nereye gittiğimizi görmesini istemiyorum.”

Lindsey

Lavaboya köpürene kadar sabun döküp tabaklarımızı, salata kâselerimizi ve çatal bıçaklarımızı suya attım, erimiş peyniri ve domates sosunu ovarak temizledim. Pencereden Greg'in karanlık yan bahçesini görebiliyordum. Uzanıp panjuru kapattım. Greg mutfakta dolanıyor, geriye kalan pizzayı kaldırıyordu. Onun evine pek çok kez gelmişim ama o gece huzursuzdum ve nedenini bilemiyordum. Bana sürekli 'Kendini evinde gibi hisset,' dediği ya da belirli olmayan bir süre boyunca orada kalabileceğimizi ima ettiğinde Sophie'nin yüzünde beliren ifade yüzünden öyle hissediyor olabilirdim. Greg pizza kutusunu geri dönüşüm kutusuna atarken ona baktım.

"İyi misin?" dedi ona baktığımı fark edince.

"Evet, sadece Sophie'yi düşünüyordum." Gülümsedim. "Her şey için teşekkürler."

"Benim için zevkti." Doğruldu. "Şimdi ne yapmak istersin? Televizyon izleyelim mi?" Onun da huzursuz olduğunun farkındaydım. Birlikte vakit geçirdiğimizde bu her zaman bir 'randevu' oluyordu ya da doğrudan yatağa gidiyorduk. İkimiz de birbirimizin yanında ne yapacağımızı bilemiyorduk. Hafta sonlarımızı ya da gecelerimizi hiçbir zaman bir arada aynı çatıda altında kendi işimizi yaparak geçirmemiştik.

“Tabii. Televizyon izlemek harika bir fikir.” Zamanla rahat olacağız dedim içimden. Ama bir yandan da oradan kaçıp gitme isteğiyle boğuşuyordum. Buna hazır değildim. Onunla evcilik oynamaya hazır değildim.

Greg bir aksiyon filmi buldu, ben de tamam dedim ama ne izlediğimiz umurumda bile değildi. Önerdiği her şeyi zaten kabul edecektim. Dalgındım, Sophie ve Jared’ı düşünüyordum. Belki de ona evde kalmasını söylemeliydim ama tekrar gülümsediğini görmek istiyordum.

Garaj yolunda far ışıkları göründü ve duvarı aydınlattı. Pencereden dışarı bakınca, Jared’ın arabasını gördüm. “Sophie geldi,” dedim. Ama ikisinin başlarının birbirine doğru eğildiğini ve öpüştüklerini görünce rahatlama hissim bir anda silindi. Pencereden uzaklaştım.

Sophie’nin aşağı katta ön kapıyı yavaşça kapattığını, palto-sunu ve çizmelerini çıkarıp merdivenlere yöneldiğini duydum. Oturma odasının kapısına yaslanıp parmağını saçlarına doladı. “Ne izliyorsunuz?”

“*Iron Man*,” dedim. “Bize katılmak ister misin?”

“Teşekkürler ama çok yorgunum.” Bize hafifçe el sallayıp koridorda gözden kayboldu.

Filme odaklanmaya çalıştım ama kendimi hikâyeye veremiyordum. “Ben de bayağı yorgunum. Sanırım, yatağa gideceğim.”

“Öyle mi? Benim de gelmemi...”

“Hayır, hayır, burada kalıp filmin keyfini çıkar.” Yatmaya hazırlanarak yüzümü yıkayıp krem sürdüm ve dişlerimi fırçaladım. İşimi bitirdiğimde diş fırçamı Greg’in diş fırçasının yanına koyup koymamak konusunda bir an tereddüt ettim. En sonunda onu makyaj çantamın içine koydum.

Sophie’nin odasına gidip kapısını tıklattım, ne var ki yanıt vermedi. İçeri girip onunla konuşmak istiyordum ama onu rahat bırakmaya karar verdim.

Greg bir saat sonra yatağa geldiğinde hâlâ uyanıktım ve tavana bakıyordum. Yatak odasının içinde gidip geldiğini, giysilerini çıkardığını, sonra banyoya girip musluğu açtığını ve elektrikli diş fırçasını çalıştırdığını duydum. Her eve özgü bu sesleri duyduğuma memnun olmalıydım, hatta kendimi rahat hissetmeliydim ama evimdeki yatağımı, ayaklarımın dibinde Angus'un ağırlığını özlemiştim. Greg yanıma yatıp elini karnımın üstüne koydu. Yavaşça ondan uzaklaşıp kendi tarafıma döndüm. Eli kalçama kaydı ve enseme öperken beni kendine çekti.

"Sophie evde," diye fısıldadım.

"Odasından bizi duyamaz."

"Mesele o değil."

İç çekip nefesini dışarı verdi ve sırtı üstü yattı. "Mesele onunla ilgili değil."

Ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

Dirseğine yaslanıp doğruldu ve bana döndü. "İlişkimiz yürümeyecek, öyle değil mi?"

"Sophie evdeyken garip geliyor. Eminim ki birkaç gün sonra..."

"Ben ondan söz etmiyorum."

Susup karanlıkta yüzüne baktım. "Bilemiyorum," dedim en sonunda.

"Hayır, biliyorsun," dedi. "Bir kadının benim için çıldırıp çıldırmadığını anlayabilirim."

"Senden çok hoşlanıyorum ama..."

"Sorun değil, Lindsey. Bu durumu anlayabilecek kadar deneyimim var. Bana açıklama yapmana gerek yok." Öfkeli değil, daha ziyade pes etmiş gibiydi.

"Ya sen, bunu istiyor musun?" diye sordum. "Genç bir kızın üvey babası olmaya hazır mısın? O her zaman hayatımızın bir parçası olacak. Hafta sonlarında ve tatillerde eve gelecek."

"Sophie'yi seviyorum."

"Biliyorum."

“Ama zamanla kendi çocuklarımızın da olacağını umuyordum.”

“Neredeyse kırk yaşındayım.”

“Birçok kadın kırklarında çocuk sahibi oluyor.”

“Birkaç haftaya kadar on sekiz yaşına basacak bir kızım var. Sil baştan başlayabileceğimi sanmıyorum.” Bunu ona neden ilk randevulaşmaya başladığımızda söylememiştim? Muhtemelen, bu ilişkinin başlamadan biteceğini bildiğim için. “Bu konuşmayı daha önce yapmalıydık. Özür dilerim.”

“Bunu sana sormak istemedim çünkü sorsaydım bu verdiğin yanıtı daha önce duyacaktım. Her şey başlamadan bitecekti. Sanırım, zamanla...” Demek gerçeklerden kaçınan tek kişi ben değilim.

Aramıza bir sessizlik çöktü. O anda bir şey demem gerekiyormuş gibi hissediyordum ama onu teselli etmeye ya da daha fazla açıklama yapmaya dair çabalarım sadece küstahça olacaktı.

“Sabah Jenny’yi ararım,” dedim. “Onunla kalabiliriz.”

“Ya erkek kardeşin?”

“Andrew’un bizi ilk arayacağı yer orası. Jenny’nin nerede yaşadığını bilmiyor.”

“Koltukta uyumamı ister misin?”

“Tabii ki hayır. Bu senin yatağın.” Duraksadım. “Ben koltuğa geçebilirim istersen.”

“Yanımda kal,” dedi. “Rahatımızı bozmamıza gerek yok.”

“Gerçekten de çok üzgünüm.”

“Ben de.” Bana biraz daha yaklaştı. “Birbirimize yine de sarılabiliriz, değil mi? Burası biraz soğuk.”

Güldüm. “Elbette.”

Uyandığımda Greg çoktan duş almış ve mutfığa inmişti. Bana kahve ikram ederken dostane davranıyordu ama krema ve şeker alıp almayacağımı iki kez sormuş, yanında bir şeyler yemem konusunda kibarca üstelemişti. Telefonuma bakıp e-postalarımı kontrol ettim. Başımı kaldırdığımda beni izliyordu.

“Jenny’den haber bekliyorum,” dedim.

“Ona ulaşamazsan eğer birkaç gün daha idare edebiliriz hence.”

“Teşekkürler. Çok naziksin.”

“Artık çift olmayabiliriz ama bu arkadaş da olamayacağımız anlamına gelmez.” Bunu söylerken gözleri gülmüyordu, ağzı kurnuş ya da ellerini meşgul etmek istiyormuş gibi sürekli kahvesini yudumluyordu. Sophie’yle birlikte bir otele gitmek zorunda kalsam bile onun evinden ayrılmak zorundaydım. Cep telefonu çaldı ve numarayı gördüğünde gerildi. “Yanıt versem iyi olacak.”

“Bir sorun mu var?”

Başım salladı. “İşle ilgili şeyler.” Ama telefonu hemen açtı ve konuşmayı duymamı istemiyormuş gibi alt kata indi.

Sophie hâlâ odasındaydı. Onu Greg telefodayken uyandırmaya ve planımızın değiştiğini ona yalnızken söylemeye karar verdim. “Sophie, seninle biraz konuşabilir miyim, canım?”

“Evet.”

Hâlâ yataktaydı ve dizlerinin üstüne dayadığı resim defterine resim yapmakla meşguldü.

“Her şey yolunda mı? Neden okula gitmek için hazırlanmadın?”

“Bunu bitirmek istemiştım.”

Yaptığı resme baktım; koyu çizgilerle çizdiği yapraklar ve parlak kelebek kanatları dönerek yükseliyor, görünmeyen bir şeye doğru uzanıyordu. Onun haftalar önce kelebek etkisiyle ilgili ne dediğini hatırlayınca içtiğim kahve o anda midemi yaktı.

“Planda bir değişiklik yapıyoruz. Birkaç gün Jenny’de kalacağız. Seninle okul çıkışında buluşup Angus’u alır, oradan da Vancouver’a giden feribota bineriz.”

Resim yapmayı kesip bana baktı. “Daha şimdiden Greg’in evinden gidiyor muyuz?”

“Dün gece konuştuk ve ilişkimizin yürümeyeceğine karar verdik.”

“Ayrıldınız mı? Ama neden?”

“Çok farklı insanlarız. Bunu daha önce anlamamız gerekirdi ama sanırım ikimiz de yürüyeceğini umuyorduk... Seni bu işe karıştırdığım için üzgünüm, tatlım.”

Sinir olmuş gibiydi. “Evet. Beni yine gitmeye zorluyorsun.”

Çocukluğundan mı yoksa önceki gün evimizi terk edişimizden mi söz ettiğini bilmiyordum ama her hâlükarda haklıydı. Senelerce, Greg’le çıkmaya başlayana dek eve kimseyi getirmemiştim. Andrew’dan gizlenerek oradan oraya sürüklenirken, kızımın hayatını daha da çok karıştırmak istememiştim. Ama artık dünyasını sarsmaktan başka bir şey yapamıyordum. Her gün yeni bir deprem yaşıyordu Sophie.

“Biliyorum. Üzgünüm. Bunu sonra konuşuruz, olur mu? Hazırlanmana yardım edeyim.”

“Bu hafta okul var. Jenny’ye gidemem.”

“Polis, babanla konuşana ve onu tutuklamak için bir kanıt bulana kadar kalacağız orada, ki umuyorum bu kısa sürer. Öğretmenlerinle konuşup durumu anlatır, derste işlediklerini sana e-posta olarak göndermelerini rica ederim.”

“Ya onun yaptığını kanıtlayamazlarsa? Vancouver’da mı kalacağız o zaman?” Giderek sinirleniyor, kızaran yanaklarında benekler belirliyor, parmağını saçlarına doluyordu.

“Bilmiyorum. Baban Jenny’de olduğumuzu öğrenirse başka bir yere gitmek zorunda kalabiliriz.”

Resmini bırakıp pes etmiş gibi kalemmini bir kenara fırlattı. “Dün gece Jared’la çıktığımda kafeye geldi. Yanımıza oturdu.”

Ben bir şey yapamadan, gözleri irileşti. Demek o yüzden hemen odasına kapanmıştı. Bunu bana söylemediğine üzülsem de onu azarlamak istemedim. O anda bunu yapamazdım.

“Ne dedi?”

“Onu görmezden geldiğim için kızgındı. Beni oraya kadar *izlemiş*, anne.” Çok korkmuş gibiydi. “Beni rahat bırakması gerektiğini bir türlü anlatamıyorum ona.”

“Zaten bu yüzden Dogwood’dan ayrılmamız gerek.”

“Jared ne olacak?”

“Onu arayıp Skype görüşmesi yapabilirsin. Belki hafta sonu ziyaretine gelebilir ama bilemiyorum, tatlım. Baban bizi izlemek için onu kullanabilir.”

“İsrarla Angus’a zarar vermesinin mümkün olmadığını söyledi. Sesi çok inandırıcıydı. Buna *kendi* bile inanıyormuş gibiydi.” Öne eğilip bana yaklaştı. “Onu bir daha asla görmek istemiyorum.”

“Görmeyeceksin. Sana söz veriyorum.” Yataktan kalktım. “Neden duşa girmiyorsun? Sonra seni arabayla okula bırakıp müdürünle konuşurum ve her şeyi yoluna koyarız.”

“En azından Delaney ve Jared’a nereye gideceğimizi söyleyebilir miyim?”

“Onlara gitmemiz gerektiğini söyle ama Vancouver’dan söz etme.”

“Yaş günüme kadar geri dönebilecek miyiz?”

“Umarım, bebeğim.”

“Olanlara inanamıyorum.”

“Biliyorum ama her şey yoluna girecek. İnan bana.”

Kendime bir fincan daha kahve alıp banyodan gelen su seslerini dinledim. Kızımın aklından neler geçiyor olabilir diye düşündüm. Bu durumun onun için nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum... Babasından korkuyordu ve onu nasıl bir geleceğin beklediğinden emin değildi. Ona her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermişim ama bu sözümü nasıl tutacağımı bilmiyordum. Onu sadece buradan uzaklaştırmalıydım.

Greg epeydir dışarıdaydı. Yatak odasına baktığımda onu görememişim. Alt kata indiğimde soğuk bir hava akımı hissettim. Ön kapı açıldı. “Greg?” Ön basamaklarda oturduğunu görmedim ve az kalsın ona çarpıp düşecektim. Başını tutuyordu ve parmakları kan içindeydi.

“Greg! Ne oldu? İyi misin?”

Yüzünü buruşturarak bana baktı. “Eğilmiş, garaj yolundaki karları kürüyordum. Hızla bir aracın yaklaştığını duydum. Yoldan çekilmeye çalıştım ama bir şey omzuma çarptı. Yan ayna olmalı.” Elini çekip kanlara baktı. “Düşerken de başımı bir taşla çarptım.”

“İçeri gel de bakayım.” Kalkmasına yardım ettim. Sonra ağır ağır yukarı çıktık. Onu masaya oturtup buzluktan biraz buz aldım ve bir el havlusuna sardım. Onu hafifçe yarasına bastırduğimde irkildi. “Galiba dikiş atılması gerekecek,” dedim. “Arabayı gördün mü?”

“Bir kamyonet sesi gibiydi. Başımı kaldırdığımda çoktan köşeyi dönmüştü.”

Tam o sırada Sophie okul giysilerini giymiş ve saçları ıslak bir hâlde mutfığa girdi. Bizi görünce aniden durdu. “Neler oluyor?”

“Greg kar kürerken bir kamyonet ona vurup kaçmış.”

“Andrew mu olduğunu düşünüyorsun?” diye sorduğunda evet anlamında başımı salladım.

“Bir kaza olabilir,” dedi Greg. “Arazinin sonundaki ağaçların arasından yolu görmek zor. Yansıtıcı yeleğimi giymeliydim.”

Ona baktım. “Polisle konuşman gerek. Seni hemen hastaneye götürmeliyiz.”

“Birkaç Tylenol alsam geçer.” Ayağa kalkıp banyoya doğru yürümeye çalıştı ama sallanıyordu ve yüzü bembeyazdı. Peşimde Sophie’yle birlikte arkasından gittim.

“Kesinlikle dikiş atılması gerek,” dedim. “Seni hastaneye götüreceğim.” Aynanın karşısına geçerek hafifçe yarasına dokundu. “Kendi kamyonetimle gidebilirim.”

“Çıldırдың mı? Şu hâlinle araba kullanamazsın.”

“Bırak da seni annem götürsün,” dedi Sophie. “En azından bu şekilde senin kamyonetin değil, bizim arabamız kan içinde kalır.”

“Kız haklı,” dedi Greg. Gülümsüyordu ama gözlerime bakmıyordu. Önceki geceki konuşmamız yüzünden mi böyle davranıyor diye düşündüm. Bu konuda elimden bir şey gelmezdi ama Andrew bir sonraki hamlesini yapmadan önce Sophie’yi o evden ve Dogwood’dan uzaklaştırmalıyım.

Lindsey

Acile giderken Onbaşı Parker'ı aradım. Hemen hastaneye geldi. O, Greg'le konuşurken Sophie ve ben kahve içmek için kafeteryaya gittik. Parker sonradan yanımıza geldi. Kahvesine attığı şekeri karıştırmasını izledim. Masaya koymadan önce kaşığı mutlu mutlu gülümseyerek yaladı. Şaşkınlıkla onu izlediğimi fark etti.

“Eski bir alışkanlık,” dedi. “Annem bana hiç şekerli şeyler yedirmezdi, o yüzden ona çaktırmadan hep onun kaşığı yalardım.”

Nazikçe gülümsedim. O sırada, kimsenin çocukluk öykülerini dinleyemeyecek kadar gergindim. Parker işe koyulmak istermiş gibi sırtını dikleştirdi.

“Andrew’un telefon kayıtlarına ulaşmamız bir günümüzü daha alacak. Bu arada, ondan ifade vermesi için karakola gelmesini isteyebilirim. Büyük ihtimalle pek konuşmayacaktır ama ağzından bir şeyler kaçırabilir. Bir arama izni olmadan kamyonetini incelememize izin verip vermeyeceğine bakabiliriz. Arama izni almamız daha uzun sürer. Kamyonetini bir sokağa ya da halka açık bir yere park ettiyse izin almadan da inceleme yapabiliriz.”

“Vancouver’daki arkadaşıma gideceğiz,” dedim. Doktoru beklerken Jenny arayıp onunla kalmamız için ısrar etmişti. Şu anda yataklarınızı hazırlıyorum.

“İyi fikir,” dedi Parker. “Soruşturmayla ilgili bir gelişme olursa seni haberdar ederim.”

“Andrew evime gelebilir. Nereye gittiğimizi öğrenmeye çalışacaktır.”

“Arabamla sizin evin oradan geçip kontrol ederim.”

“İzninizle.” Sophie bir kahve daha almaya gitti.

Parker’a yaklaştım. “Lütfen bana Andrew’u tutuklayacağınızı söyle.”

“Bu işi onun yaptığına dair yeteri kadar kanıt bulabilirsek tutuklayabiliriz.”

“Başka kim olabilir ki?”

“Emin olmamız gerek.” Bakışlarından benden bir şeyler gizlediği hissine kapıldım ve Greg’in ona neler anlattığını merak ettim. Sophie’ye baktım. Kahvesini beklerken pencereden dışarı bakıyordu ve parmağını saçlarına dolayıp duruyordu.

Eve dönerken Greg sessizdi ve onu evine bıraktığımızda da pek bir şey demedi. Doktor onun iyi olacağını söylemişti ama birkaç dikiş atılmıştı. Omzu çürümüştü ve birkaç gün işe gidemeyebilirdi. Ağrı kesici de almıştı ama ona öğleden sonraki feribotu yakalayacağımızı söylerken kendimi dünyanın en kötü kız arkadaşı –*eski* kız arkadaşı– gibi hissediyordum. “Gitmemizin bir mahsuru var mı? Senin için birini aramamı ister misin?”

“Televizyon izlerim,” dedi. “Ben idare ederim ama sizin Vancouver’a gitmeniz gerek.” Elim tuttu. “Kendine iyi bak, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa beni hemen ara.”

“Teşekkürler.” Ağlamamaya çalışarak gülümsedim. Neden bu kadar iyi olmak zorundaydı?

Vedalaştıktan sonra Sophie’nin okuluna gidip müdürüyle konuştuk ve ders planlarını aldık. Sophie’ye kalsa bunları seve seve geride bırakabilirdi. Sonra Angus’u klinikten aldık. Marcus veteriner ücretini ödemeyi teklif etmişti ama banka hesabımın durumunu görünce irkilerek o miktarı kredi kartıma yatırdım. Angus

bizi gördüğüne o kadar heyecanlandı ki Sophie'yi sürüklercesine klinikten çıkarıp arka koltuğa atladı.

Parker bizimle evde buluştu. Evi kapatıp birkaç parça eşyamızı daha alırken bize eşlik etmeyi teklif etmişti. Son ışığı da söndürüp kapıyı kilitledikten sonra verandada durup pencereden içeri baktım. Noel ağacımız hâlâ tek başına gölgelerin arasında duruyordu. Hayatımız tıpkı on bir sene önce olduğu gibi kesin-tiye uğramıştı.

Parker'ın ve Sophie'nin arkamda durduklarını hissedebiliyordum. Sophie kıpırdanıp yanıma geldi ve hafifçe koluma dokundu. "Haydi gidelim, anne."

Terminal ıslıl ısıldı ve neredeyse bir gezi teknesi büyüklüğünde olan feribot limandaydı. Arabalar feribottan inerken farlarının ışıkları suda bir belirip bir gözden kayboluyor, her aracın üstünden geçtiği metal rampa boğuk bir tak sesi çıkartıyordu. Yansıtıcı yeleklerini giymiş görevlilerin ne yaptıklarını bilir el hareketleriyle trafiği idare edişini izledim. Yakında biz de inecektik.

Küçüklüğümde Vancouver'a sık sık gitmezdik –feribot biletleri dört kişilik bir aile için büyük bir masraftı– ama Andrew ve ben Sophie'yi birkaç kez bir konsere, bilim müzesine ve akvaryuma götürmüştük. Sophie gemilerin isimlerine bayılmıştı: *Coquitlam Kraliçesi*, *Cowichan Kraliçesi*, *Oak Körfezi Kraliçesi*. Onun için bu geziler muhteşem birer maceraydı. Asansöre binmek, güverteye çıkmak, orkalara ve kambur balinalara bakmak, kafeteryada hamburger, balık-patates ve kıvamlı bir sosla çıtır parmak tavuk yemek isterdi.

Bense feribotta nadiren yemek yedim. Dalgaların etkisiyle midem altüst olurdu ama bunun sebebi daha çok hayatımdaki karmaşa, Andrew'a karşı hissettiğim, pencereden görünen engin ve uçsuz bucaksız okyanus kadar büyük olan korkuydu.

Yan aynalardan ve arka pencereden etrafta beyaz bir pikap kamyonet olup olmadığına göz attım. Bir saattir arabada bekliyor

ve beşteki feribotu yakalamayı umuyorduk. Bu arada, dışarıya sadece Angus'u dolaştırmak için birkaç kez çıkmıştık.

Sophie Andrew'un ona yine ulaşmaya çalışacağından endişeleniyordu. "Yanından uzaklaştığımda bana çok kızdı, anne," demişti. Ama o ana dek yazılı ya da sesli bir mesaj gelmemişti. Bir an için, telefonuyla ilgilenişini izleyip bunu nasıl her gittiği yere götürdüğünü düşündüm.

"Babanı hiç telefonunla yalnız bıraktın mı?"

Yan yan bana baktı. "Hayır. Neden?"

"Bizi izlemek için bir program yüklemiş olabilir mi diye düşündüm."

Telefonu bir öbek yılanı dönüşmüş gibi kucağına baktı. "Şu 'telefonumu bul' uygulamaları gibi mi?"

"Evet ama bunu yüklemiş olması gerekir, değil mi?"

Bunun mümkün olup olmadığını düşünürken sakın görünüyordu. "Onu ziyarete gittiğimde telefonum hep cebimdeydi." Bana baktı. "Arabaya bir şey koymuş olabilir mi?"

"Tanrım! Bilmiyorum. Belki de bir baksak olur." Arabadan inip altını kontrol ettik. "Ufak ve kare biçimli bir şey var mı diye bak," dedim. "İnsanların anahtarlarını koyduğu şu kutulara benzer bir şey."

Telefonlarımızı el feneri gibi kullanıp arabanın alt kısmını yokladık. Ellerimiz kurumuş yol tuzuyla pislendi ve sertleşmiş karlar yüzünden buz kesti. Arkamızdaki arabalardakiler ne yaptığımızı merak etmiş olmalıydı ama bu umurumda bile değildi. Bir şey bulamadığımız için rahatlamıştım. Arabaya bindiğimizde Angus sanki beş dakika değil de beş gün gitmişim gibi sızlanıp çılgınlar gibi enseme yaladı. Sonra başını aramıza soktu, ön paneli bir yastık olarak kullandı ve gözlerini yumdu. O sırada Sophie'nin telefonuna birkaç mesaj geldi. Peş peşe. Hemen yanıt verdi.

"Jared'a Vancouver'a gideceğimizi söyledin mi?"

Başını salladı. “Sadece bu hafta burada olmayacağımızı söyledim ama elbette nereye gideceğimizi söylemedim. O da bizim için endişeleniyor.”

Bu oğlanın ben bir yana, kızımın güvenliği için endişelendiğini düşünmek bana tuhaf geliyordu. “İlişkiniz bayağı ciddileşiyor gibi.”

Parmakları hareketsiz kaldı ve kaşlarını kaldırıp bana baktı. “Sahi mi, anne? Bu samimi konuşmayı şu anda mı yapacağız?”

“Şu anda başka bir şey yapmıyoruz ki.”

“Psikopat babamdan kaçıyoruz.”

“İstediğin kadar dalga geç ama üzgün olduğunu biliyorum.”

Telefonunu kucağına koydu. “Neden normal bir insan olamıyor? Kusursuz olmasma gerek yoktu, anlarsın ya? Sadece bir babam olsun istiyordum.”

“İşlerin umduğun gibi gitmemesine çok üzıldüm. Ben de senin için bunu istemiştim. Onunla o kadar sene birlikte kalmamın nedenlerinden biri de buydu.”

Derin bir iç çekip nefesini dışarı verdi ve geriye yaslandı. “Onun yalanlarına kandığım için benim koca bir aptal olduğumu düşünmüş olmalısın.”

“Kesinlikle öyle düşünmedim.” Eline dokunduğumda bana döndü. “Onun ne kadar hoş bir insan olabileceğini biliyorum. Onunla evlenmiştim, unuttun mu?”

“Unutmadım. Bunu yaparken ne düşünüyordun ki?” Bakışlarını bana dikti.

“Bu evlilikten harika bir kızım olacağını umuyordum.” Gülmüsedim.

Pencereden dışarı bakıp telefonunun kılıfıyla oynadı. “Yarın ne yapacağız? Bütün günü korku içinde bekleyerek geçirmek istemiyorum.”

“Birkaç resim galerisine gitmeye ne dersin?”

“Tamam. Belki şehir merkezine de inebiliriz.”

“Tabii. Ne istersen yaparız.”

Kuyruğun başındaki bir arabanın park farkları yandı. En sonunda feribota binebilecektik. Feribot terminalden ayrılana dek araç güvertesinde kaldık. Sonra, arabaların arasından geçip feribotun kenarına gittik ve açık olan büyük pencerelerden başımızı sarkıttık. Limanın ışıklarının ufalıp gözden kayboluşunu izlerken tuzlu rüzgâr saçlarımızı savuruyordu.

Jenny'nin evine o günün stresinden ve feribot yolculuğundan bitkin düşmüş bir hâlde vardık. Feribottan inerken Chris aradı. Ona daha önceden bir mesaj yazmıştım ama geç saatlere kadar çalışacaktı. Kız arkadaşı bebek doğana kadar para biriktirebilmek için fazladan çalıştığını söylemişti. Ona Greg'in yaralandığını söylediğimde Chris küfürler savurmaya başladı. Telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Bir süre sonra sakinleşti ve "Gelip bizimle kalın," dedi.

"Maddie'ye yük oluruz. Ailenle ilgilensen daha iyi olur."

"Sen de benim ailemsin, şapşal."

"Vancouver'da işler yoluna girmiş olacak, inan bana."

"Öyle olsa iyi olur."

Bu sözleri kötü bir şeylerin habercisi gibiydi ama tehdidin bana yönelik olmadığını biliyordum. Chris'in hayatında Maddie ve doğacak bebeği vardı, o yüzden de mutluydum yoksa onun Andrew'la yüzleşeceğinden endişelenirdim. Feribotu beklerken müşterilerimin çoğunu aramış, acil bir durum olduğunu söyleyip Rachelle'in yerimi doldurması için ayarlamalar yapmıştım.

Önceki sabahki tuhaf vedalaşmamızdan sonra Marcus'la aramızın nasıl olduğundan emin olmadığım için ona bir mesaj yazdım: *Kasabadan ayrılmam gerekti. Seni sonra arayıp neler olduğunu anlatacağım.*

Hemen yanıt geldi. *Her şey yolunda mı?*

Pek sayılmaz ama yoluna girecek. Yakında ararım.

Sophie telefonunu alıp yatmaya gitti. Jenny ve ben geç saatlere kadar oturup şarap içtik. Angus da yanımızdan ayrılmadı. Rahat giysilerimizi giymiştik. Ben bir tayt ve bol bir kazak,

Jenny'ye bir yoga eşofmanı ve üstünde NAMASTE yazan bir tişört giymişti. Yoga dersleri veriyordu ve kaslı kolları vardı ama hareketleri neredeyse bir balerininki kadar zarifti.

Oraya gidiş nedenimiz hoş olmasa da arkadaşımınla vakit geçirmek keyifliydi. Birkaç kadeh şarap içmiştik ve yüzümün ısındığını hissediyordum. Jenny'nin de yanakları pembeleşmişti ve gözleri parıltıyordu. Sesi de yükselmişti. Bir süre sonra ciddi konuşmamız, kaba saba esprilere ve aşk hayatımızın içler acısı hâliyle ilgili kara mizaha dönüştü. Jenny bir süredir Tinder'ı deniyordu. Bana ekranı nasıl sağa kaydıracağını gösterdi ve profili için yeni fotoğraflar seçmesine yardım ettim. Gece yarısından sonra beni biraz dinlenmem için ikna etmeye çalıştı.

"Bu karmaşa yarın da devam edecek. Biraz uyuman gerek," dedi. "Ben kahvaltıyı hazırlarım. Bir deri bir kemik kalmışsın zaten."

"Öyle mi? Çok teşekkürler."

Bana göz kırptı. "Erkek olsaydım kesin senden hoşlanırdım."

Güldüm. "Aşk hayatın o kadar kötü demek?"

Ciddi bir ifadeye büründü. "Sana yeniden bunları yaşattığı için üzgünüm."

Eğilip ona sarıldım. "Teşekkür ederim."

Saat sabahın daha altısıydı ama son bir saattir dönüp duruyordum. En sonunda kalkıp kahve yapmaya karar verdim. Kahveyi fincana doldururken bir an için duraksadım. İçine iki kaşık şeker attım. Enerjiye ihtiyacım vardı. Gözlerim şişmişti ve berbat görüldüğümüne emindim. Sophie hâlâ uyuyordu ama Jenny büyük ihtimalle birazdan uyanıp bana ıspanaklı smoothie ya da keten tohumlu bir krep veya enerji vereceği kesin olan bir şey hazırlamayı önerecekti. Facebook ana sayfamdaki paylaşımlara bakmaya, dalgın dalgın meşhur kişilerle ilgili dedikoduları okumaya başladım.

O anda Marcus'tan bir mesaj geldi. *Müsait olduğunda ara. Senin için endişeleniyorum!*

Kalktın mı?

Evet!

Bir kahve daha alıp onu aradım. Telefonu hemen açtı. “İyi misin?”

“Evet. Dün gece arayamadığım için özür dilerim. Çok yorgundum.”

“Neler oldu?”

“Greg karları kürerken bir kamyonet ona çarptı. Kim olduğunu görmemiş ama ben Andrew olduğunu düşünüyorum.”

“Kahretsin. Kötü mü yaralandı?”

“Başından hafif yaralandı, birkaç dikiş atıldı ama iyileşecek.” Bu söylediğimin doğru olmasını diliyordum. Önceki gece ona bir mesaj yazıp sağ salım Vancouver’a vardığımızı söylemiş ve hatırını sormuştum. Ama bana yanıt vermemişti.

“Neredesin?”

“Vancouver’da. Angus’a ilaçlı et verdiği için polis Andrew’u tutuklayana dek Jenny’yle kalacağız. Ayrıca Greg’in evinin yakınlarına gitmiş mi diye telefon kayıtlarını da inceliyorlar.”

“Onu hâlâ tutuklamadılar mı?” Marcus da en az benim kadar şaşkınlık içindeydi.

“Önce ifadesini alıp kamyonetini incelemeleri gerek.” Saate göz attım. “Birazdan Dana’yı arayacağım. Bu vakadan sorumlu olan polis memuru.”

“Sophie nasıl? Olanlarla baş edebiliyor mu?”

“O da sarsılmış durumda. Suçluluk hissiyle boğuşuyor ama onu asıl hayal kırıklığına uğratan kişi benim. Ona zorla Greg’in evine götürmem yeteri kadar kötüydü. Sonra, Greg’le ayrıldık ve şu anda Vancouver’dayız... En yakın dostundan ve erkek arkadaşından kilometrelerce uzaktayız. Zavallı çocuk çok şey geçirdi. Ne yapacağım ben böyle?”

“Bir dakika. Biraz geri al. Greg’le ne oldu?”

“Bir geleceğimiz olmadığını fark ettik, o yüzden durumu zorlamamaya karar verdik.” Onun böyle olacağını zaten tahmin

ettiğini söylemesini bekledim ama bir şey demedi. Aradan saniyeler geçti ve bir şeyler söyleyerek boşluğu doldurmamak için kendimi zor tuttum.

“Bu, büyük bir değişiklik,” dedi en sonunda. “Sen iyi misin?”

“Evet.” Jenny’nin mutfağında etrafıma bakındım; evimi, normal rutinimi özlüyordum. Normal bir gün olsaydı kalkıp Marcus’la çalışmak için trenle onun evine gidiyor olurum. Sonra da kahve içip sohbet ederdik. O gün onu görmeyeceğime üzüldüm. Onunla antrenmanlara, endorfin akımına, oturup hayat hakkında derin konulara girmeye ya da sıradan şeylere gülmeye çok alışmıştım.

“Bugün antrenmana gelemeyeceğim,” dedim. “Beni özleyecek misin?” Arkadaşça şakalaşmaya, yaşadığım stresi ve içinde bulunduğum durumun acı gerçeklerini hafifletmeye çalışıyordum ama sanırım vereceği yanıtı da biraz merak ediyordum. Beni özleyecek miydi?

“Antrenman sensiz kesinlikle aynı olmayacak. Sana işkence ettiğimde zaman daha hızlı akıyor.” Onun ses tonu da şakalaşır gibi ve dostaneydi. Daha fazlası yoktu.

“Belki birkaç mekik çekip Jenny’den bana bağırmasını isterim.”

Gülmeye başladı. Telefonu iyice kulağıma yasladım. Sesi beni meraklandırmıştı. Daha farklı, rahatlamış gibiydi. Tam olarak neyin değiştiğinden emin değildim.

Sonra aklıma yine Andrew geldi. Marcus’un evine gidip geldiğini biliyor olmalıydı. Hatta sohbet edip kahve içerken bizi dışarıdan izlemiş bile olabilirdi. Yine öfkelendiğimi hissettim. Hayatımı bu şekilde istila edişinden nefret ediyordum. “Bugün dikkatli ol,” dedim. “Beni arıyor olabilir.”

“Umarım buraya gelir. Onunla biraz konuşmak isterim doğrusu.”

“Lütfen, çılgınca bir şey yapma. Onu görürsen, hemen polisi ara, olur mu?”

Kısa bir sessizlik oldu. “Tamam. Neler olduğunu öğrenince hemen beni ara. Evinden bir şey istersen alıp feribotla sana getirebilirim.”

“Çok teşekkür ederim.”

“Kendine dikkat et, olur mu?”

“Her zaman.” İkimiz de sustuk. Onu mutfağında ayakta dururken ya da yatağının kenarına oturmuş pencereden okyanusa bakarken hayal ettim. O sabah üstünde ne olduğunu merak ettim. Banyosunun kapısında asılı olduğunu gördüğüm siyah sabahlık mı? Bokser şortu mu?

“Gitmem gerek,” dedim. “Sesini duymak güzeldi.” Sesim daha yumuşaktı ve istediğimden daha fazla duygularımı belli etmişti. Marcus yanıt vermeden telefonu kapattım.

Ardından Onbaşı Parker’ı aradım. Parker önceki gece Andrew’un ifadesini aldığını söyledi.

“Yardımcı olmaya çalışır gibi bir tavrı vardı. Elbette, bu olayla bir ilgisi olmadığını iddia etti,” dedi. “Yine de onu suçlamak için mantıklı sebeplerimiz olduğunu düşünüyorum ve bugün ilerleyen saatlerde onu tutuklayacağız ama seni şu konuda uyarmalıyım ki Emniyet yeteri kadar kanıt olmadığına karar verirse yirmi dört saat içinde serbest kalır.”

“Ya telefon kayıtları?”

“Kayıtlar sabah saatlerinde Greg’in evinin yakınlarında olduğunu göstermiyor ama Sophie’yi kafeden eve kadar takip ettiğini itiraf etti. Bu da bir suç değil çünkü uzaklaştırma kararında Greg’in değil senin ev adresin var.”

“Sophie’yi neden takip etmiş? Beni arıyor olması gerekirdi.”

“Orada kaldığınızdan haberi olmadığını söyledi. Seni ve Sophie’yi birilerinin izlediğini düşündüğünü ve kızınızın peşinden kimsenin gitmediğinden emin olmak için onu takip ettiğini söyledi.”

“Bu kadar saçma bir şey duymamıştım. Ona inanmıyorsun, değil mi?”

“Mesele, neyi kanıtlayabileceğimizden ibaret ve şu anda kamyonetiyle Greg’e çarptığına dair elimizde kanıt yok. Kamyonetin üstünde ne bir ize ne de göçüğe rastlandı. Bir sıyrık bile yok. Bunu Greg’e kızmış olan başka birisi yapmış olabilir. Greg son zamanlarda birkaç sorun yaşadığını söyledi ama bunu sana açıklamam doğru olmaz.”

“Sorun mu? Greg bana hiç...” Aklıma saldırıya uğradığı sabah birisiyle telefonda görüştüğü geldi. Bir de borç istemekle ilgili yaptığı espri. Belki de hayatında gerçekten de benim bilmediğim birtakım sorunlar vardı. Bunları bana anlatmadığı için üzül müştüm ama zaten ben de son zamanlarda dinlemeye pek açık değildim. “Önemli değil. Bunu Andrew’un yaptığını *biliyorum*.”

“İçimden bir ses bana da onun yaptığını söylüyor ama Emniyet sezgilerle ilgilenmez.”

“Hayatımın sonuna dek gizlenerek yaşamak zorunda kalacağım.”

İçine bir nefes çektiğini ve dişlerinin arasından dışarı verdiğini duydum. “Onu yakından takip edeceğim, Lindsey. İnan bana.”

“Teşekkür ederim. Sana minnettarım.” Koridora baktım. Jenny’nin odasından sesler geliyordu ve Sophie de yakında uyanacaktı. “Kapatmam gerek.”

Birkaç saniye bir şey demedi. “Dikkatli olun.”

“Tamam.”

Telefonu kapatıp kahveme baktım. Minik bir meyve sineği kahveye konup boğulmuştu. Minik vücudu bir daire çizerek kahvenin üstünde süzülüyordu. Parmağımla onu almaya çalıştım ama kahvenin yüzeyinde kayıp duruyordu.

Sophie

Jared'ın yüzü bilgisayarımın ekranında gölgede kalmış bir görüntü gibi bulanıktı. Gülümsemesi bir an için donmuş, sesiyse yabancı dildeki bir filmde olduğu gibi bana geç ulaşıyordu. Önce odasının duvarları, sonra Jared'ın geri kalanı belirdi. Öne eğildi ve koyu renk gözlerini ekrana birkaç santim kalana dek yaklaştırdı. Elimi uzatsam dolgun alt dudağına dokunabilirmişim gibi hissettim. Çocukluğumda bir gençlik film yıldızını öptüğüm gibi dudaklarımı ekrandaki dudaklarına dayamak istedim. Alt köşedeki kendi ufak görüntüme baktım ve başımı saçlarımın en güzel görüneceği, köprücük kemiğimin ve dekoltemin üst boşluğunun da ekranda belireceği şekilde çevirmeye çalıştım.

"Neredesin?" diye sordu.

"Misafir odasındayım. Güzel bir oda." Açık turkuaz mavisi duvarları, koyu renkli ince ağaç dalları ve üstlerinde masmavi bir gökyüzü deseni olan bembeyaz yatak örtüsüyle tertemiz bir odadaydım. O sabah uyandığımda mutfaktan annemin sesinin geldiğini duyup yine kaçtığımızı hatırlayınca kadar yazın masmavi bir denizin kenarındaymışım gibi hissetmişim.

"Neden o kadar alçak sesle konuşuyorsun?" dedi Jared.

"Annemin duymasını istemiyorum." Tamam, Jared'ın bizim nerede olduğumuzu bilmediği konusunda ona zararsız bir yalan

söylemiştim. *Tam* adresi bilmiyordu. Ondan bir şey saklamam için bir neden görememiştim. Babama söyleyecek değildi ne de olsa.

Biraz daha ekrana yaklaştı. “Bugün okul sensiz çok sıkıcıydı.”

“Ben de orada olmayı isterdim. Annemle arabaya atlayıp biraz gezdik, birkaç sanat galerisine gittik.” Vancouver trafiğinde yol almaya çalışırken annemin yüzü gergindi ve sanki gülümsemesinin silinmemesi için kendini zorluyordu. Ama üzgün olduğunu biliyordum. Normalde Starbucks’ın ne kadar pahalı olduğundan şikâyet etmesine rağmen orada bir şeyler yememiz için ısrar etmişti. O yüzden benimle yine ‘konuşmak’ istediğini anlamıştım. Naneli bir çay sipariş etmiştim. Midem başka bir şeyi kaldıracak durumda değildi.

“Babanla ilgili bir gelişme var mı?”

“Bugün onu tutukladılar. Annem artık bizi rahat bırakacakmış gibi konuşuyor ama buna inanmadığını görebiliyorum.” Annem konuşurken kahvesini rekor sürede içmiş, kesme şeker kâğıdını minik minik parçalara ayırmış ve kendini sürekli gülümsemek için zorlamıştı ama bu gülümsemesi bana artık rahatlatıcı gelmiyordu.

“Ne zaman döneceksiniz?”

“Bilmiyorum. Babamın bu işten sıyrılacağından korkuyor. Burada kalmamızı isteyebilir. Jenny’nin evinde boş odaları var. Hem zaten kirada oturuyoruz.”

“Annenin işi ne olacak?” Koyu renk gözlerine endişeli bir ifade çökmüş ve ekrana çok yaklaştı. Sesi üzgün çıkıyordu, bunu gizlemek için özel bir çaba sarf etmemesi hoşuma gitmişti. Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davransaydı her şey daha da kötü olurdu. Sanki öyle olması mümkünmüş gibi.

“Seninle Skype’ta sohbete başlamadan önce Jenny’yle annemin mutfakta konuştuklarını duydum. Jenny anneme Vancouver’da ona bir sürü yeni müşteri bulabileceğini, ücretlerin daha yüksek olduğunu söylüyordu.”

“Taşınmanı istemiyorum.”

Jared’ın sözleri bana umut veriyordu, içime hoş bir mutluluk dalgası yayıldı ve ısındığımı hissettim. “Ben de istemiyorum ama zaten eylülde üniversiteye gideceğiz.” İkimiz de Vancouver’deki UBC’ye kabul edilmiştik. Farklı bölümlerde okuyacaktık ama aynı kampüste olacaktık.

“Daha dokuz ay var.”

Bunu ondan duyunca, bu süre bana daha da uzun geldi. *Hiç bitmeyecekmiş gibi.*

“Ne yapacağımı bilemiyorum,” dedim. “Burada yaşamak istemiyorum.”

“Delaney’de kalabilir misin?”

“Bunu anneme söyledim ama çok korkuyor.” Laf arasında, anneme bunu önermeye çalışmışım. *Biliyorsun, Delaney’nin ailesinin evinde bir misafir odası var...* Ama suratındaki ifadeyi görünce çenemi kapatmışım.

“Babanın seni incitebileceğini mi düşünüyor?” Jared yatağında dirseklerinin üstüne yaslanınca kol kasları gerilmişti. Öpüştüğümüzde vücudunun ne kadar sert olduğunu hatırladım. Düşündüğümünden de güçlüydü.

“Ondan korkmuyorum aslında. Ama anneme bir şey yapabilir. O gece bizi eve kadar izlediğini biliyor muydun?”

“Ciddi misin? Bir sürü farklı yere sapmışım hâlbuki.” Jared mahallede farklı yollardan giderken ben de yan aynadan Andrew’un kamyoneti bizi izliyor mu diye kontrol etmişim.

“Biliyorum.”

“Belki de evine gidip ne yaptığına bir göz atsam iyi olur.”

“Aman Tanrım. Hayır! Bunu yapma.”

“Tamam ama bir şey olursa mutlaka bana söyle. Derhâl gidip ona haddini bildiririm.”

Onun bu korumacı tavrı hoşuma gitmişti ama babam yanıma oturduğunda Jared ondan korkmuş gibiydi. Kapıya baktım. Tencere tava sesleri ve yemek kokuları geliyordu. Sarımsaklı,

soğanlı bir şeyler kavuruyorlardı sanki. “Gitmem gerek. Akşam yemeği neredeyse hazır.”

“Sonra Skype yapar mıyız? Birlikte televizyon izleyebiliriz.”

Onun yanına uzanmışım gibi görünmek için yatakta yana kaydım.

“Seni gerçekten de özlüyorum.”

O da yana döndü. “Sana böyle bakmayı seviyorum. Keşke sana dokunabilseydim.” Elini kaldırıp ekrana dokundu.

“Ben de bunu düşünüyordum,” dedim. Aramızdaki mesafe beni cesaretlendirmişti ve hislerimi açıkça söylemeye teşvik ediyordu. “Sana hayır dememiş olsaydım neler olurdu diye düşünüyordum...”

“Hayır demene sevindim. Doğru zaman değildi. Bu konuda kendini iyi hissetmeni ve bana güvenmeni istiyorum. Böylece, bunun gerçek olduğunu bilebilirsin.”

Göğsümde yine o beni nefessiz bırakan hıçkırığı hissettim. “Bu gerçek mi sence?”

“Benim için öyle. Umarım yakında Dogwood’a dönersin. Bu hafta sonu bir parti vereceğim. Burada olmadığına inanamıyorum.”

Karın üstü yattım. “Parti mi? Ne partisi?”

“Annemle babam arkadaşlarımı çağırabileceğimi söyledi. Her zamanki arkadaşlar gelecek.”

“Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Sen burada olsaydın daha eğlenceli olurdu.” Telefonuna bir bildirim gelince hemen eline aldı. Mesajı gülümseyerek okudu ve hızlı hızlı bir yanıt yazdı. Buna şaşırılmışım çünkü benimle konuşurken genelde telefonuna bakmazdı. Böyle hemen yanıt verdiği biri de olmazdı.

“Kim o?”

Mesajını yazmayı bitirip bana baktı. “Sadece Taylor.”

Taylor. Önceki sene görüştüğü güzel, sarışın kız. Herkesle flört ettiğini düşündüğü için ayrılmıştı onunla. Taylor düzgün

şık giyinen ve gerçekten de iyi bir kızdı. Sevgili oldukları zamanı hatırlıyordum. Birlikte kusursuz bir çift olmuştu.

“Onunla hâlâ konuşuyor musun?”

“Bazen.” Omuzlarını silkti. “Ailesiyle kavga etmiş. Birlikte kahve içer miyiz diye sordu.”

“Sen ne dedin?”

“Vaktim olmadığını söyledim.”

Benden söz etmemiş gibiydi. Taylor benim onun kız arkadaşı olduğumu biliyor muydu? Mutlu hislerim bir anda buharlaşmaya başladı. “Partine o da geliyor mu?”

“Bilmem. Belki.” Garip bir ifadeyle bana baktı. “Sorun nedir?”

“Hiçbir şey. Oyun oynamak için vaktim yok.” Gözlerim ve yanaklarım yanıyordu, yüzümde üzgün bir ifade belirmiş olmalıydı. “Belki de Taylor’la kahve içmelisin. Belli ki senden hâlâ hoşlanıyor. Benim hayatım bu aralar fazla inişli çıkışlı. Partine bile gelemiyorum.” Bu konuşma kontrolden çıkmak üzereydi ama düşüncelerimi de durduramıyordum.

“Bir dakika, dur. Onu çağırmam, tamam mı?”

“Mesele o değil.” Ama mesele buydu ve Jared şimdi manyak ve kıskanç bir kız olduğumu düşünmeye başlayacaktı. Bunların hiçbirisi önemli değildi çünkü hayatım *gerçek anlamda* mahvolmuş durumdaydı. Jared’in yüzünde onu olduğundan büyük gösteren, daha önce görmediğim öfkeli bir ifade belirdi.

“Baban yüzünden, değil mi? Vancouver’da kalmak zorundasın ve bununla başa çıkmak istemediğim için seni terk edeceğimi sanıyorsun.”

Bir şey demedim. Söyledikleri son derece doğrudu ve bunların duymak hoşuma gitmemiştir.

“Nerede yaşadığın umurumda değil. İsteddiğim sadece sensin ve seninle her zorluğu aşarım, tamam mı? Ama keşke baban buradan gitseydi.”

İçimdeki her şey sakinleşti ve tıpkı bir kış fırtınasında rüzgârın *kesildiği an* gibi tüm vücuduma büyük bir huzur yayıldı. Beni anlıyordu.

“Sanki her şeyi o kontrol ediyor, anlıyor musun? Çıldırılmış durumda.”

“Evet. Birisinin ona çılgınlığın nasıl bir şey olduğunu göstermesi gerek.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

“Çılgınlık olduğunu düşündüğün şeye bağlı.” Gülümsüyordu ama daha önceden görmediğim bir gülümsemeydi bu. Hoşuma gitmemişti. Tam o sırada koridorda ayak sesleri duydum. “Annem geliyor. Şimdi kapatmam gerek. Daha sonra araşınız yine.” Görüşmeyi sonlandırıp kalbim gümbür gümbür atarken ekrana baktım. Ya gidip babamla konuşursa? Ya kavga ederlerse?

Parmaklarım klavyenin üstünde havada kaldı. Annem giderek yaklaşıyordu. Kapımın önünde durdu. “Yemek hazır, Sophie.”

“Tamam. Ödevimi bitirmek üzereyim.” Annem dönüp gitti. Jared’ın ikonu hâlâ çevrimiçi olduğunu gösteriyordu. Onu geri arayıp babamdan uzak durmasını tembihlemeliydim. Tam o sırada telefon çaldı ve elime alıp ekrana baktım. Numarayı tanıımıyordum. Andrew muydu?

Telefonu karnıma bastırıp sesini keserken düşünmeye çalıştım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Kapat tuşuna mı basmalıydım? Annemi mi çağırmalıydım? Andrew’la konuşmalı mıydım?

Daha fazla düşünmeden telefona yanıt verdim. “Kimsiniz?”

“Ben Andrew. Konuşmamız gerek.”

“Sana beni rahat bırakmanı söylemiştim.” Kan beynime sıçramıştı sanki, her şeyin karanlık ve gürültülü olduğu kapalı bir tüneldeymişim gibi hissediyordum.

“Sophie, ciddi bir konu. Hapisteyim.”

“Evet, Greg’e zarar verdiğin için.”

“Benim o olayla bir ilgim yok.”

“Olan hiçbir şeyle ilgin olmadığını söyleyip duruyorsun ama ben hâlâ sana...”

“Biraz sessiz ol. Sana yardım etmeye çalışıyorum.”

Bu sözlerine o kadar şaşırmıştım ki söylemek istediğim her şey boğazımda kaldı.

“Annen kimlerle görüşüyor? Kızdırdığı birileri var mı? Biri ona ulaşmaya ve beni suçlu göstermeye çalışıyor. Ne zaman beni dinlemeye başlayacaksın?”

Huzur verici mavi duvarlara bakarken kulaklarım çınılıyordu. Benimle konuşma şekli... Artık çok tanıdıktı. Bu sesi daha önce de duymuştum. Annemle de böyle konuştuğunu duymuştum.

“Sen ne zaman *yalan* söylemeyi keseceksin?” dedim. “Annem haklı. Sadece kendini umursuyorsun ve o yüzden de benim bütün hayatım mahvolmuş durumda. *Senin* yüzünden. Keşke yok olsaydın.”

“Sana kimsenin zarar vermesine müsaade etmeyeceğim, Sophie.” Konuşma tarzı beni hayatımda hiçbir şeyden korkmadığım kadar korkuttu. Sanki bir yolun ortasında duruyordum ve kocaman bir kamyon doğruca üstüme geliyordu. Bana kızgındı ama sesinde anlamadığım bir şey daha vardı. Âdeta garip bir söz veriyordu ve bunun anlamı beni dehşete düşürüyordu.

Ağzımı açtım ama boğazım o kadar gerilmişti ki konuşmak için kendimi zorladım. “Kapatıyorum.” Konuşmayı sonlandırıp parmağımla klavyeye sertçe bastırdım. Sonra da telefonumu öyle bir hışımla fırlattım ki sekip küt diye yere düştü.

“İyi misin?” diye seslendi annem koridordan.

“Evet, sadece telefonumu düşürdüm.”

“Yemeğin soğuyor.”

“Hemen geliyorum.” Resim defterimi açıp Andrew’la ilgili olan her şeyi yırttım. Gizlice Jenny’nin arka bahçesine çıkıp elimdeki resimleri ocağın metal ızgaralarının altına tıktım. Resimlerden birinin ucunu bir kibritle yaktım. Alevler yükseldi ve resimlerin üstünde süzülerek yollarına çıkan her şeyi silip süpür-

dü. Kâğıtlar simsiyah oldu. Alevler son sayfayı da yok edip küle dönüştürene dek bekledim.

Nehirde balık tutuğumuz günle ilgili resim yok olmuştu. Okyanus manzaralı yeni evinin resmi yok olmuştu. Eriyen karların arasında duran iş botlarının resmi de yok olmuştu. Ellerimin yanındaki ellerinin resmi de. Hepsi yok olmuştu.

Lindsey

“Kahve içmek için duralım mı?” diye sordu Jenny. Her gece akşam yemeğinden sonra Angus’u gezdirdiğimiz kumsalın yakınındaki parkta yürüyorduk.

“Kahve içmesem daha iyi olacak. Kafein beni daha da gergin yapıyor.” Dogwood’dan ayrıldığımızdan beri dört gün geçmişti ve Parker birkaç saat önce arayıp Andrew’un kefaletle serbest bırakıldığını söylemişti. Polis onun Greg’e zarar verdiğine dair kanıt bulamazsa suçlamalar geri çekilecekti. Sophie’yle birlikte taşınacaksa yakında bazı kararlar almam gerekiyordu ama ev sahibimi aramak için telefonu ne zaman elime alsam tereddüt ediyordum. Sophie’nin en önemli senesiydi. Arkadaşlarıyla aynı zamanda mezun olması, büyük bir hevesle mezuniyet elbisesini seçmesi gerekiyordu, hayatının paramparça olmasını seyretmesi değil.

Jenny bana baktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Bu kâbusun ne zaman sona ereceğini bilmiyorum. Sophie üniversiteye gitse bile Andrew onun aracılığıyla bana ulaşabilir. Ne yapabilirim? Kaçaklar gibi yaşıyoruz.”

“Keşke yanıtları biliyor olsaydım.” Anlayışlı bir ifadeyle bana baktı.

Okyanustan sert bir rüzgâr esiyordu. Gözlerini kısıp durumun nasıl bu hâle geldiğini düşünüyor gibi görünen Jenny durup saç-

larını bağıladı. Aynı boydaydık ve patikada yine ilerlemeye başladığımızda omuzlarımız birbirine çarpıyordu.

“Labirentte kaybolmuş bir fare gibiyim. Oradan oraya koştu-
rup çıkışı arıyorum. Senin yanında, Vancouver’da bile güvende
değiliz. İsterse özel bir dedektif tutabilir.”

“Peki, ne yapmak istiyorsun?”

“Bilmiyorum. Gerçekten de bilmiyorum. Eski evimize dönüp
kaçmaktan vazgeçmeli miyiz?”

“Sizi rahat bırakmaz.”

Angus’un bir martıyı suya kadar kovalamasını izleyip ısıklık
çaldım ve yanıma çağırdım. Çarpık bir gülümsemeyle sırlısk-
lam bir hâlde geldi ve önümüzden yürümeye başladı. O gün hava
fırtınalıydı. Dalgalar sert bir şekilde kıyıya çarpıyordu. Kayalık-
lar kaygan ve yosunla kaplıydı. Kartallar zaman zaman rüzgârda
yükselip alçalarak tepemizde daireler çiziyordu.

“Hep Andrew’un kaza gecesini ölmüş olmasını ne kadar istedi-
ğimi düşünüp duruyorum,” dedim. “Çocuğumun babası hakkın-
da böyle hissetmem ne kötü!”

“Sen de insansın. Eski kocamı affetmeye çalışıyorum ama
çocuklarımla aklını karıştırdığında, ben de onun ölmüş olma-
sını diliyorum.” Jenny’nin iki çocuğu da üniversiteye başlamıştı
ve babalarının zihin oyunlarını anlayacak yaşıydılar ama adam
yine de onları yalan ağma çekmeyi, saçma sapan bir kusur için
annelerine karşı kıskırtmayı ve işi bittiğinde onları bir kenara at-
mayı başarıyordu. “Eskiden bir silah alsam mı diye düşünürdüm.
Hatta bir keresinde nerdeyse alıyordum.”

“Sahi mi?” Buna çok şaşırılmışım. Ufak tefek arkadaşımın bir
silah dükkânına girip pat diye tezgâha vurduğunu ve bir silah
istediğini düşünemiyordum. Ama bir poligonda keskin gözlerini
hedefe dikerek atış yaptığını hayal edebiliyordum.

“Biliyorum. Çok Zen olmam gerekir ama inan ki o adam bana
pek çok kere onu öldürdüğümle ilgili hayaller kurdurtmayı ba-

sordu. Zaman zaman tek çıkış yolunun bu olduğunu düşünmeden anlamıyorum.”

“Sophie kelebek etkisinden, tek bir ufak kararın her şeyi değiştirdiğinden söz ediyordu. Bana pişman olup olmadığını sordu.”

“Öyle hissediyor musun?” Jenny sorgulayan gözlerle bana baktı.

Aklımdan Sophie’yle kaçabilmek için, Andrew’a ilaç verdiğimi ona anlatabilir miyim diye geçirdim. Onun bunu anlayacağını, hatta doğru bir şey yaptığımı söyleyeceğini biliyordum ama bu sırtı ve suçluluk hissini çok uzun bir süredir taşıyordum.

“Önemli değil,” dedim. “Zamanı geri alamayız.”

“Doğru. Önümüze bakmak zorundayız. Belki de Amerika’ya taşmalısın. Andrew’un sabıkası var. Onu oraya almazlar.”

“Sophie ne olacak? Kızımı burada bırakamam.”

“Sence Andrew ona zarar verir mi?”

Biraz düşündüm. “Sophie küçükken Andrew’un onu kaçıracağından ya da sarhoş araba kullanacağından endişelenirdim ama onu asla kasıtlı olarak inciteceğine ihtimal vermezdim. Şimdiyse bundan emin olamıyorum. Onu kontrol edemediğini anladığında neler yapabileceğini bilmiyorum.”

“Evet. Korkutucu bir düşünce. Çocuklarımızın yanı başında patlamaya hazır bir bomba var ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok gibi.” Rüzgârdan ve öfkeden yüzü kızarmıştı, bütün keyfi kaçmış görünüyordu. Yerden bir taş alıp var gücüyle suya fırlattı. Sonra bir taş daha alıp fırlattı.

Bir süre onu izledim. Stres yükünü ve kapana kısılmışlık hissi hafifletmenin kestirme bir yolunu bulmaya çalışıyor gibiydi. Ben de bir taş alıp suya fırlattım. Angus taşın arkasından suya doğru koştu. Jenny’yle ellerimiz ceplerimizde öylece durduk.

“Yarın yanımda çalışan kızların maaşlarını ödemek üzere Dogwood’a gittiğimde Andrew’u arayıp onunla görüşmek istediğimi söyleyeceğim. Buluşma yerine Parker’ı da çağırırım.

Andrew'u orada kışkırtırsam ve bana saldırırsa Parker onu tutuklamak zorunda kalır." Rachelle birkaç saat önce arayıp bana hatırlatana dek maaş gününü unutmuştum.

Jenny bana döndü. "Çıldırдың mı? Seni öldürebilir."

"Parker hemen devreye girerse öldüremez."

"Çok riskli, Lindsey... Parker bunu kabul etmez."

"Haklısın. Aptalca bir fikirdi. O kadar çaresiz durumdayım ki."

Düşüncelere dalmış bir hâlde yürümeye devam ederken ayaklarımız engebeli patikada kayıp duruyordu. Angus ileri koşup bizi kontrol etmek için geri gelirken tasmasındaki çan çınılıyordu.

Jenny yine durdu ama o kadar ani bir şekilde durdu ki düşeceğimi sandım. Kolunu tuttum ama dengesini kaybetmemişti. Gözlerimin içine baktı.

"Oraya gitme. İçimde kötü bir his var."

"Kızlara maaş çeklerini vermem gerek ve her şey evimdeki bilgisayarda kayıtlı. Marcus'tan benimle eve gelmesini isterim, tamam mı?"

"Tamam ama bu fikir hâlâ hoşuma gitmiyor."

Öne doğru bir adım atıp ona sarıldım. Bana sımsıkı sarılırken yanağımın buz kestiğini hissettim. Lavantalı kreminin kokusu burnuma doluyordu. Bu onun kendi elleriyle hazırladığı bir kremdi, içine adaçayı ve avokado da eklerdi. Yüzüne yiyecek sürmemesi gerektiğini söyledim ama buna hep gülerdi.

"Lütfen, kendini öldürtecek bir şey yapma," dedi geri çekilirken. "Bir kız çocuk daha büyütmek istemiyorum. Benimkiler yeteri kadar başa bela." Hafifçe gülümsedi ama gözlerinde bir korku ifadesi vardı.

"Tamam." Kendimden emin konuşmaya çalıştım ama gözlerimin önünden Andrew'un boğazımı sıktığı an geçiyordu. Yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade görmüştüm.

Sophie odasındaydı ve Delaney, Skype'te ona bir ödevde yardım ediyordu. Jared'dan söz etmemişti ama cep telefonuna peş peşe

resimler geliyordu ve önceki gece yemekten sonra hemen odasına çekilmişti.

"Gel," diye seslendi hafifçe kapıyı tıklattığımda.

Pencerenin önündeki çıkıntıya oturmuş dışarı bakıyordu. Bakışlarının dibine oturup bakışlarını takip ettim. İlerideki okyanusun hatları ay ışığının altında hafiften belli oluyordu. O gece hava açıktı ve gökyüzü yıldızlarla kaplıydı. Andrew'un Sophie'ye nasıl her birinin şeklini gösterdiğini hatırlayınca bir an için nefesim kesildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Resim defteri kucağındaydı ama sayfa boştu. Defterleri ve dosyası da yatağına yayılmıştı. Dizüstü bilgisayar ise açıktı ama ekran karanlıktı.

"Sadece düşünüyordum." Bacaklarını benimkilerin yanına uzattı. Sophie küçükken koltuğa bu şekilde oturur, başlarımızı koltuğun iki ucundaki yastıklara dayar, bacaklarımızı birbirine dolardık. Kitaplarımızı okur ya da film izler, birlikte vakit geçirmekten keyif alırdık. "Evimizi özledim," dedi.

"Seninle bir şey konuşmak istiyordum."

Gözlerini kıstı. "Bir konuşmaya böyle başlaman hiç hoşuma gitmiyor."

"Kötü bir şey olmadı. Sadece bir günlüğüne geri dönmem gerekir. Kızlara ödeme yapmak zorundayım."

Yüzü aydınlandı. "Dogwood'a mı gideceksin? Ben de gelmek istiyorum."

"Burada kalmalısın."

"Asla olmaz. Jared ve Delaney'yle görüşmek istiyorum. Evime birkaç parça da giysi almam lazım." Mor kazağını çekiştirdi. "Aynı şeyleri giymekten sıkıldım."

"Bana bir liste verebilirsin. Senin de gelmenin güvenli olacağını sanmıyorum."

Bana doğru eğildi. "Anne, beni de götürmezsen bir otobüse binip kendim giderim." Bu konuda kararlı gibiydi. Aklıma küçükken geldi. Bir gün, sevilen Kanadalı sanatçı Emily Carr'la ta-

nışmak istediği için, onu nasıl valizini hazırlarken yakaladığımı düşündüm. Carr'ın uzun süre önce öldüğünü söylemek çok zor olmuştu. Vancouver Adası'ndaki mezarını ziyaret etmek ve ona çiçek götürmek istemişti. "Ölüler bile güzel şeyleri sever," demişti.

Uzanıp elimi tuttu. "Anne, senin için endişeleniyorum. Yanında olmak istiyorum."

Onun Jenny'nin evinde volta atarak benim için nasıl endişeleneceğini düşündüm. "Tamam. Ama bir günlüğüne gidip döneceğiz, tamam mı?"

Dizüstü bilgisayarını almıştı bile. "Jared'a haber vereyim." Skype'tan bir arama sesi geldi. Jared az sonra çevrimiçi olacaktı. Ayağa kalktım.

"Sabah erken kalkıp ilk feribotla gideriz."

"Tamam." Gülümsüyordu ve Dogwood'a gideceğimiz için heyecanlıydı. Bir an kapıda durup Jared yanıt verdiğinde Sophie'nin mutluluktan aydınlanan yüzüne baktım.

"Selam, bebeğim," dedi Jared. "Mesajlarımı aldın mı? Bana geri dönmedin."

"Özür dilerim. Annemle konuşuyordum." Sophie gitmemi istermiş gibi bana baktı. Kapısını kapatırken içimdeki huzursuzluğu bir kenara atmaya çalıştım. Jared'ın mesajlarından söz etmesi ve bana Andrew'la olan hayatımı hatırlatması hoşuma gitmemiştii. Aynı şey değil, dedim içimden. Sophie ben değil, Jared da Andrew değil.

İlk feribotu yakaladık. Ayılabilmek için kendimize kahve aldık. Sophie'nin telefonuna beş dakikada bir mesaj geliyordu. Sophie küçükken her şeyin ne kadar basit olduğunu, bana nasıl bütün sırlarını söylediğini ve en büyük sırdaşının ben olduğum zamanları düşünürken kitabımı okuyormuş gibi yaptım. Sophie artık benim için bir gizemdi ve Jared'la olan ilişkisi de bir muammaydı.

Arabanın lastikleri karları ezerek garaj yoluna girdiğinde Marcus bizi basamaklarda bekliyordu. Karların çoğunu küremiş-

Yolun iki yanında kar öbekleri vardı. Hatta ön basamakları bile temizlemişti. El sallayıp arabaya yaklaştı ve kapımı açtı.

Arabadan indim. “Yolu temizlediğin için teşekkürler.”

“Biraz erken geldim.”

“Bayağı erken gelmiş olmalısın.”

Omuzlarını silktilti. “Egzersiz yapmak hoşuma gidiyor.”

Sophie de ellerini ceplerine sokmuş bir hâlde yanımıza geldi.

“Merhaba, Marcus.”

“Sophie.” Marcus ona hızlıca sarılırken Sophie’nin rahatlayıp ellerini ceplerinden çıkardığını fark ettim. Marcus’un o gün bizi yalnız bırakmamış olmasına minnettardım.

Angus arabadan atlayıp Marcus’u karşılamak için koştu. Sonra çılginlar gibi bahçede koşturmaya, burnunu karlara sokup havaya sıçramaya başladı. Sophie’nin çok eğlendiği bir manzaraydı bu.

Kızım Angus’la meşgulken şöyle bir etrafıma bakıp ayak izleri olup olmadığını kontrol ettim ama önceki gece kar yağmış ve zemin yeni bir kar tabakasıyla kaplanmıştı.

Ön basamaklardan çıkarken Marcus, “Bahçe musluğunu kontrol edip kapalı olduğundan emin olmak istedim,” dedi. “Bu hafta hava çok soğuk.”

Evin ısıtma sistemini en düşük ayarda bırakmıştım ama içeri girdiğimizde buz gibi bir cereyan ve ne olduğunu anlamadığım pis bir koku hissettim. Marcus bana baktı.

“Kokuyu sen de hissettin mi?” diye sordu.

“Çöpleri atmayı unutmuş olmalıyım.” Alarmın panelini açtım. Angus içeri dalıp bir köşeye yuvarlanmış olan toplarından birini buldu. Bunu ayaklarımıza doğru sallayıp toptan tiz bir ses çıkmasına neden oldu.

Alarmın kırmızı ışığı yanıp sönmüyordu. Parmaklarımı tuşların üstünden çekmeden durakladım.

“Bir terslik var. Alarm çalışmıyor.” Sophie’nin peşinden içeri koşan Angus’un tırnakları parke zemine sürtündü. Birkaç saniye

sonra da havlamaya başladı. Hızla arkama döndüm. Onun öyle havladığını hiç duymamıştım. Kalın ve telaşlı sesi göğsümde titreşimler oluşturunuyordu. Tam o sırada Sophie çığlık atmaya başladı.

Çantamı ve anahtarlarımı yere attığım gibi peşimde Marcus'la birlikte içeri daldım. Köşeye geldiğimizde Sophie sırtını koridor duvarına yaslamış, çığlık çığlığa, anlayamadığım bir şeyler söylüyordu. Yüzü panikten kireç gibi olmuştu. Angus yerdeki bir şeyin etrafında dönüp hüznü sesler çıkarmaya başladı. Koku orada daha da kötüydü. Çok daha kötü.

Yanımdaki elektrik düğmesini açtım ve koridor aydınlandı. Yerde yatan şey Andrew'du.

Karakoldaki o odayı biliyordum. Sunta masayı, hastanelerde kullanılan açık yeşil beton duvarları daha önce de görmüştüm. Bu renk odalarda hiç iyi şeyler olmazdı. Onbaşı Parker'la uzaklaştırma kararı için gerekli olan belgeleri orada doldurmuştum. Aradan aylar geçmiş gibiydi.

Sophie ve Marcus'u ifadelerini almak üzere ayrı odalara götürmüşlerdi. Sophie'nin bunu tek başına yapmak zorunda kalmasına çok üzölmüş, polis memurlarıyla onun yanında olabilmek için yalvarmıştım ama bizimle ayrı ayrı konuşmak için diretmişlerdi. Andrew'u bulduğunda attığı çığlık ve gözlerindeki o korkunç acı ifadesini zihnimden hâlâ atamamıştım. Ne yere eğilmişti ne de ona dokunmuştu. Koridorda donakalmış bir hâlde eliyle ağzını kapatmış ve bakışlarını ona dikmişti. Ona sımsıkı sarılıp öylece tutmuştum. Keşke onu o vaziyette görmemesi için bir şeyler yapabilmiş olsaydım.

Andrew'un başının etrafındaki pıhtılaşmış kanlar meşe parkelere akmış, kuruyarak siyaha yakın lekeler oluşturmuştu. Kollarından biri bir şeye uzanmaya çalışıyormuş gibi uzanmıştı ve eli Cadılar Bayramı'ndan kalan bir dekor objesi gibi bembeyazdı. Sağ bacağı tuhaf bir açıyla bükölmüştü. Kırılmış mıydı? Yanına gidip bacağını düzeltmek istemişim ama elimden gelen

sadece gözlerimi yumup Sophie'ye daha da sıkı sarılmak olmuştı.

Marcus 911'i aramış, polis birkaç dakika içinde gelmişti. Onları soğuktan tir tir titreyerek, konuşmadan dışarıda beklemiştik. Marcus sürekli elimi tutuyor ya da kolunu Sophie'nin omzuna atıyordu. Angus acı sesler çıkararak Sophie'nin yanında oturuyordu.

Karakola giderken Sophie tüm yol boyunca boş bir ifadeyle ve titreyerek pencereden dışarı bakmayı sürdürmüştü. Şok geçiriyordu ve yaşadığı o dehşet anlarının onu bir süre daha böyle bir koza içinde tutacağını umuyordum. Annemle babam öldüğünde gerçekleri olanca açıklığıyla hissedene dek nasıl her şeyin bana uzak ve gerçek değilmiş gibi geldiğini hatırlıyordum. Sophie o kozadan çıktığında evde ve onun yanında olmalıydım.

"İyi misin?" dedi Parker. O gün üstünde açık mavi bir bluz, dar bir kalem etek ve yüksek topuklu ayakkabılar vardı ama her zamanki gibi resmi görünüyordu.

"Evet. Sanırım. Soğukmuş burası." Kollarımı ovuşturdum. Sophie'yi eve götürüp rahat ettirdikten sonra sıcak bir banyo yapacak ya da rom içecektim. Belki ikisini de yapardım. Ama sonra artık bir evimiz olmadığını hatırladım. İkimizin de o çatı altında bir gece daha geçirmesi mümkün değildi. Büyük ihtimalle, polis soruşturmayı tamamlamadan önce, günlerce belki haftalarca eşyalarımızı almak için oraya geri dönemeyecektik. Bu gerçek, bir yumruk gibi inmişti mideme. Ne yapacaktık?

"Şok geçiriyorsun." Parker bana çay ya da kahve ikram etmek istemişti ama bunların midemde kalacağından emin olmadığı için geri çevirmiştim.

"Orada ne işi olduğunu bilmiyorum." Başımı salladım. Hâlâ olanları idrak etmeye çalışıyordum. Parker haklı olmalıydı. Ben de şok geçiriyordum. Andrew nasıl ölmüş olabilirdi? Gözümün önüne aniden bir görüntü geldi: Andrew'un yirmi yedi yaşındaki o hâli; dükkânda kasanın yanına gelip gülümsemesi ve dünyamı

aydınlatan sarı saçları. “Merdivenden düştüğüne inanamıyorum. Acaba ne kadar zamandır içerideydi...” Aklıma korkunç bir düşünce daha gelmişti. Ya hemen ölmemişse?

“Evimin oradan geçip etrafı kontrol edecektin” dedim. “Herhangi bir şey gördün mü?”

“Fırsatım olmadı... Bütün hafta çifte vardiya çalıştım.” Bakışlarını başka bir yere, odanın bir köşesine çevirdi. İçeride bir kamera olup olmadığını merak ettim. İfademizin kaydedilebileceğini söylemişti. Belki de bu teklifi yapmamış olması gerekiyordu. “Eve girdiğinde alarmin kapalı olduğunu söyledin. Başka kim biliyor şifrenizi?”

Soruya odaklanmaya çalıştım ama sesi cılız çıkıyor, uzaklardan geliyordu âdeta. Göğsümde keskin bir acı hissetmeye başladım, başımı masaya koyup ağlamak istiyordum. Böyle olmaması gerekirdi. *Neden onu umursuyorum ki? Umurumda olmaması gerekir. Beni incitti. Ama bir zamanlar onu sevmiştim. Tanrım, onu çok sevmiştim.*

“Lindsey, iyi misin?”

“Özür dilerim. Ne demiştin?”

“Şifreyi sormuştum.”

“Evet. Sadece ben, Sophie ve erkek kardeşim.”

“Ya...” Notlarına baktı. “Greg?”

“Ona şifreyi hiç söylemedim.”

“Peki alarm kurarken yanında olduğu zamanlar oluyor muydu hiç?”

Tereddüt ettim. Girişte yanımda nasıl durduğunu, bir randevudan sonra ben alarmı kapatırken nasıl yakınlarda beklediğini düşündüm ve Parker’ın neden bu soruyu sorduğunu anladım.

“Greg’in ona bir şey mi yaptığını düşünüyorsun? Bu çok saçma.”

Greg sert görünüyor olabilirdi ama hayatımda tanıdığım en sakın insanlardan biriydi. Şiddetle uzaktan yakından alakası olmazdı. Kavgaları engelleyen kişiydi, başlatan değil.

“Adli tıp uzmanları olay yerini inceleyecek. Otopsi de yapılacak ama şu anda şüpheli bir ölüm vakası gibi düşünmemiz gerekiyor. Greg’le en son ne zaman görüştün?”

Adli tıp. Otopsi. Şüpheli. Bu sözcükleri tek tek birleştirip anlamlandırmam gerekiyordu çünkü birbiriyle bağlantı olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Parker yüzüme bakıyordu. Neyi anlamak istiyordu?

Bir başka odadaki Sophie’yi hiç tanımadığı bir polis memurunun sorularını yanıtlarken hayal ettim. Ağlıyor muydu? Beni görmeyi istemiş miydi? İfademi verip çıldırmadan önce buradan çıkmalıyım.

“Greg’le ayrıldık.”

“Erkek kardeşin, Andrew’a karşı ne hissediyordu?” Soru geçmiş zamanda sorulmuştu. Andrew’un öldüğü gerçeği kafama dank edince bir kez daha sarsıldım. Neredeyse yirmi senedir hayatımdaydı. İyi ya da kötü, her zaman oradaydı. Düşüncelerimde ve anılarımda. Kızımda.

“Görüşmüyorlardı.”

“Sana ve Sophie’ye nasıl davrandığını görmek kardeşine zor gelmiş olmalı.”

Göz temasımız devam ederken içimi bir huzursuzluk kapladı. “Normalde erkek kardeşler için ne kadar zorsa onun için de o kadar zordur sanırım. Bir kız arkadaşı var. Hamile. Çok mutlular.” Ona sormadığı şeyleri de bir çırpıda anlatıyordum ama susamıyordum. Chris’in arkadaşlarına Andrew’dan seneler önce kurtulmuş olmamız gerektiğini söylemediğini umdum. Hiç iyi olmazdı. Ona Andrew’un kamyonetiyle Greg’e çarptığını söylediğimde de çok öfkelenmişti. İçimdeki huzursuzluk gitgide büyüyordu.

“Sence Andrew’a ne oldu?”

“Nereye gittiğimi anlamak için gizlice evime girmiş olmalı... Herhâlde yine e-postalarımı kontrol etmiştir. Sonra da bir şeye takılmış olmalı. Angus kemiklerini ve oyuncaklarını hep merdi-

venin tepesinde bırakır. Bunları hediyeler gibi yatak odamın kapağına taşır.” Güvenim biraz yerine gelmişti ve haklı olduğumdan emindim. Parker bu açıklamanın mantıklı olduğunu görüp saçma sapan sorular sormayı kesecekti.

“Alarm şifresi... Boşanma tarihimdi. Tahmin etmiş olabilir.” Durup düşündüm. “İnşaat işinde çalışıyordu. Belki de alarmı nasıl etkisiz hâle getireceğini biliyordu.”

“Sophie onunla evde buluşmuş ya da şifreyi ona söylemiş olabilir mi?”

“Tanrım, hayır.” Jared’ı düşündüm. Sophie ona şifreyi vermiş ya da Jared onun alarmı kurduğu bir sırada yanında olmuş olabilir miydi? Bunu tam söyleyecekken vazgeçtim. Mümkün değildi.

“Arkadaşın bütün hafta boyunca Vancouver’da olduğunu teyit edebilir mi?”

“Benim bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?” Hayretler içinde kalmıştım ama yüzüm Jenny’yle aramda geçen konuşma yüzünden suçluluk hissiyle kızardı.

Parker dikkatle bana baktı. “Ona çok kızgındın.”

“Elbette çok kızgındım ama onu ben öldürmedim.”

“Sophie, Vancouver’da hep yanında mıydı?”

“Bana bu soruları sorduğuna inanamıyorum.” Panik hissi sivri dişlerini ensemin dibine geçirmişti. Sophie içeride bir polis memuruyla birlikte yapayalnızdı. Yanında bir avukat olması gerekir miydi?

“Bu soruların seni üzdüğünü biliyorum ama sormazsam işimi doğru yapmamış olurum.” Hafifçe öne eğildi. “İkinizi de elemem gerek, anlıyor musun Böylece nereye odaklanacağımızı daha iyi bilebiliriz.”

Doğruyu söylüyor olabilirdi ama yüzünde anlayışlı bir ifade olsa da ona kızmıştım. Temkini elden bırakayım diye benim tarafımda olduğunu düşünmem için öyle davranıyor olmalıydı. Diğer polis memuru da Sophie’nin sözlerini mi çarpıtıyordu? Ya Sophie onlara babasma ne kadar kızgın olduğunu söylerse?

“Sophie zaman zaman birkaç saatliğine Jenny’nin evinde yalnız kaldı ama o kadar. Adaya geri dönemezdi. Bu sabah da sırf çalışanların maaşlarını ödemek için geri geldik... Hâlâ bekliyorlar.” Bitkin, çaresiz ve ağlamak ister gibi geriye yaslandım. “Bir saat önce onlardan biriyle buluşmam gerekiyordu.”

“İfadeleriniz alındıktan ve ceset evden çıkarıldıktan sonra gidip eşyalarınızı alabilirsiniz. Orası hâlâ bir olay mahalli olduğu için size bir polis memuru eşlik edecek.”

“Sophie’yi görmek istiyorum. Onu biraz daha burada tutarsanız sizi dava ederim.” Ne için dava açabileceğimi bilmiyordum ama tehdit savurmak bana iyi gelmişti. Gözlerinin içine baktığımda ilk kez onun gerçekten de yorgun olduğunu, yüzünde renk olmadığını ve gözlerinin altının şiş olduğunu fark ettim. Bütün hafta çift vardiya çalıştığını söylemişti ama bizim için yine de karakola gelmişti. İşbirliği yaptığımız için mi onu çağırmışlardı? Belki de ona daha çok güveneceğimi düşünmüşlerdi. Yanılıyorlardı.

“Gidip işleri bitti mi diye bakayım.” Ayağa kalktı ama ellerini sandalyesine dayayıp durakladı. “Her şey bu şekilde sona erdiği için üzgünüm. Onun sizi gerçekten de rahat bırakacağını umuyordum.”

Bu sözlerine çok şaşırarak ona baktım. Sonra da öfkelendim.

“Beni rahat bırakacağını mı umuyordun? Böyle bir şey asla olmayacaktı, bunu biliyordun. Ona dikkat edecektin. Evimi kontrol etmiş olman gerekirdi. Belki bunu yapsaydım hâlâ hayatta olurdu.”

Birbirimize bakakaldık. Yüzü kızarmıştı. O anda ne dediğimi fark ettim. Suçu ona atmıştım ve nedenini bilmiyordum. Andrew’un ölmesini istemediğimi biliyordum ve belki de beni en çok korkutan düşünce buydu. Kaza gecesini, elimdeki hapları ve sonra Chris’le telefon konuşmamızı hatırladım. İlk tepkim derin bir oh çekmek olmuştu. Andrew sağdı. Bunu kimseye itiraf etmemiştim. Kendime bile.

Yüz ifadesi değişip sertleşti ve o anda onun polis yanını gördüm.

“Andrew’a her ne olduysa bu durumu kendi yarattı. Bunu sakın unutma,” dedi.

Kapı arkasından kapandı ve söylediklerini düşünerek boş odada etrafıma bakındım. Haklı olduğunu biliyordum ama daha önce hiç öyle konuştuğunu duymamıştım. Sanki aramızda özel bir konuşma geçmişti. Onun neden evimin oralardan geçip etrafı kontrol etmediğini anlamamıştım. Daha  nceki olaylarda bunu yapmıştı. Ama artık bunun ne önemi vardı? Oradan geçmiş olsaydı bile, muhtemelen onun evde olduğunu göremezdi. *Bu durumu kendi yarattı.*

“Soruşturmayı neden bitiremiyorlar?” diye sordum Marcus’a. “Aradan neredeyse bir hafta geçti. Bana söylemedikleri bir şeyler biliyorlarmış gibi geliyor bana.” Muddy Bean’de köşedeki bir masaya oturmuştuk. O günü Sophie’yle benim için kiralık bir daire arayarak geçirmiştik.

Kafe kal balıktı, insanlar masalara ya da deri sandalyelere oturmuş dizüstü bilgisayarlarında ve iPadlerinde bir şeylere bakıyor ya da kafa kafaya vermiş sohbet ediyorlardı. Normalde kavrulmuş kahve ve fırından yeni çıkmış çörek kokusuna bayılırdım ama o gün havada tatlı ve boğucu bir koku vardı. “D n evin oradan geçtim. Hâlâ  n tarafta sarı renkli olay mahalli bandı var.”

“Bu işler zaman alır,” dedi. “Otopsi sonuçlarını bekleyip her ayrıntıyı araştırmaları gerek. Adli tabibin de son kararı vermesi gerek ama bunlar sadece protokol.”

“Artık hayatımıza devam etmek istiyorum.” Ama daha çok gecenin bir yarısı uyanıp Andrew’u düşünmeyi kesebilmeyi istiyordum. Ona hâlâ kızgın – fkeli– olmak istiyordum ama bunun yerine ilk tanıştığımız zamanlarda ne kadar tatlı bir insan olduğunu hatırlıyordum. Sonra, Sophie’nin bebekliğinde ona ne ka-

dar şefkatli davrandığını hatırlıyor ama özellikle de Sophie'nin üstünden bir parfüm gibi yayılan hüznle evde dolandığını gördüğümde, yine öfke hissedecek gibi oluyordum. Andrew bunları nasıl yapabilmişti? Sophie'nin kalbini yine kırmıştı ve ben kızımı nasıl toparlayacağımı bilemiyordum.

Marcus uzanıp elimi tuttu. "Can sıkıcı olduğunu biliyorum. Yakında sona erecek. İnan bana. Sonra, sen ve Sophie toparlanmaya başlayacaksınız." Eli elimin üstündeydi ve parmak uçları nabzımdaydı. Ne kadar hızlı attığını ama bana dokunduğunda sakinleştiğini hissetti mi acaba diye merak ettim.

"Evinde kalmamıza izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Elbette. Ama kiralık daireler konusunda acele etme. Dilediğin kadar bende kalabilirsiniz. Zamanlama çok önemli."

"Haklısın." Göz göze geldik. El ele oturuyorduk ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ne anlama gelmesini *istediği* mi de öyle. Sadece bu beni rahatlatıyordu.

Elimi bir daha sıktı ve kahve fincanından bir yudum aldı. "Sence Sophie nasıl? Çok sessiz."

"Biliyorum." Nedense onun fark etmiş olması bana daha da kötü geldi. "Konuşmak istediği tek kişi Jared. Sürekli olarak mesajlaşıyorlar. Bu sabah Sophie'yi okula bıraktığımda, Jared dışarıda onu bekliyordu." O anı, Jared'ın kızımın sırt çantasını ondan alıp kendi sırtına asışını ve kolunu beline dolayıp onu kendisine çekişini hatırladığımda duraksadım. "Hayatında ona destek olan biri olduğu için sevinmem gerekirdi. Jared ona gerçekten de iyi davranıyormuş gibi görünüyor ama bu sabah ona nasıl sarıldığını düşününce... Korumacı gibiydi."

"Peki, bu kötü bir şey mi?"

"Belki de *korumacı* yanlış sözcüktür. Daha çok sahiplenici gibiydi."

"Hımm. Bunun seni neden endişelendirdiğini anlıyorum."

Düşüncelerimi toparlayabilmek için fincanımı aldım. "Belki de Andrew'la benim aramdaki ilişkiye benzer bir ilişki yaşayaca-

ğını düşünerek paranoya yapıyorum. Ya da Andrew'un ölümüyle nasıl başa çıktığı konusunda endişeleniyorum ve bunu bir takıntı hâline getiriyorum.”

“Yerinde bir teşhis,” dedi. “Ama Jared’la ilgili sezgilerini dinlemende sorun yok. Sezgilerin sana bir şey söylemeye çalışıyor olabilir.”

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Ben arabayla uzaklaşırken arkamdan bakıyordu. Okula, diğer çocuklara, hatta Sophie’ye bile bakmıyordu. *Beni* izliyordu.”

Marcus kaşlarını çattı. “Bu hiç hoşuma gitmedi.”

“Bana ilk ismimle hitap ediyor ve tuhaf bir havası var... Nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum ama kendinden fazla emin. Küstah bir hâli var.”

“Ailesinin varlıklı olduğunu söylemiştin, değil mi? Çok çalışan insanlar mı?”

“Babası kesinlikle çok çalışıyor. Çocuğu sürekli yalnız bırakıyorlar.”

“Muhtemelen, ergenliğinin büyük bir kısmında ona bir yetişkin gibi davranılmıştır.”

“Olabilir. Ama Sophie üstündeki etkisi hoşuma gitmiyor. Sophie artık Delaney’yle bile fazla görüşmüyor. Bütün vaktini Jared’la geçiriyor.”

“Bence bir genç kız için doğal bir davranış. Katie’nin de lisede birkaç erkek arkadaşı olmuştu ve onlar konusunda o da takıntılıydı.”

“Peki... Ya onunla tanıştığında farklı mıydı?” Marcus bana kızının katilinin ismini söylememişti. Bunu yüksek sesle hiç söylemiyordu.

Düşünceli bir ifadeyle kahvesine baktı. “Keşke bunu fark etmiş olsaydım ama Katie ayrı eve çıkıp üniversiteye başlayınca eskisi kadar konuşmaz olmuştuk. Ben işimle meşguldüm, o da dersleriyle Aralarında ne olduğunu tam olarak bilemiyorum ”

“Ben sadece Sophie’nin kendini kaybetmesini istemiyorum. Babasıyla arasında geçenler yüzünden şu sıralar Jared’a fazla güvenmesi çok kolaylıkla olabilecek bir şey.”

“Neden onunla konuşmuyorsun?”

Bir süre bunu düşündüm. “Jared’ı sevmiyormuşum gibi bir hava yaratırsam benden uzaklaşacağını biliyorum. Onun yanında olduğumu hissetmesi gerek... Özellikle de bugünlerde.”

“Ama umursadığını da bilmesi gerek.”

Tırnağımı fincanımın kenarına vururken dediklerini düşündüm. “İlişkilerinin ciddileşmeye başladığını biliyorum. Belki de onunla konuşup ne kadar ciddi olduklarını öğrenebilirim.” Her neyse böylece her şeyle nasıl başa çıktığını da anlayabilirdim. Ona bir yas danışmanı bulmayı teklif etmiştim –istediği takdirde birlikte de gidebilirdik– ama gözlerini devirip kırıncı bir şey söyleyerek bu teklifimi geri çevirmişti: “Buna gücün yetmez.”

“Aslında bu iyi bir fikir. Hiç değilse korkularını kendine sakladığın için pişman olmazsın.”

Yine göz göze geldik. “Sen pişmanlık hissediyor musun?”

“Hem de anlatamayacağım kadar.” Kafeye göz gezdirip insanlara başını sallayarak selam verdi ve bir çocuğa gülümsedi. “Ama hayat böyle işte,” dedi. “Bir tek şu an var. Bazen insanın şu anda yapabildiği tek şey nefes alıp vermek oluyor.” Dikkatle bana bakıp fincanımı bana doğru itti. “Kahveni iç. Soğumuştur.”

Sophie bir yandan salatasını yiyor, bir yandan da Facebook’a bakıyordu. Ona baktığımı fark edince telefonunu bir kenara itti. “Pardon.”

Marcus çalışma odasında kitabı üstünde çalışıyordu. Akşam yemeklerinden sonra genellikle odasına gidiyordu ama o akşam özellikle Sophie’yle yalnız kalmam için gittiğini tahmin ediyordum. İki gündür Sophie’yle Jared hakkında nasıl konuşacağımı düşünüyordum ama buna pek fırsatımız olmamıştı.

Okuldan geldiğinde doğruca odasına gidip saatlerce çıkmıyordu. Akşam yemeği için çıkıp hemen odasına geri dönüyordu. Gece geç saatlere kadar telefonda konuştuğunu duyuyordum. Babasının ölümünün hâlâ soruşturulduğunu biliyordu ama polis bunun şüpheli bir ölüm olduğunu ve büyük ihtimalle benim bir numaralı şüpheli olduğumu düşündüğünü söylememiştim. Endişelenmesini istediğim en son şey buydu.

Sabah erken saatlerde çıktığı yürüyüşlerin üzerinden haftalar geçmişti ve Vancouver'dan döndüğümüzden beri resim ya da çizim yaptığını da görmemiştim. Sanki ısı ısı ve hayat dolu kızımın içindeki ışık sönmüştü.

Kaşlarını çattı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Son zamanlarda pek sohbet edemedik. Ne hissettiğini merak ediyorum. Lütfen, bana sana nasıl yardım edebileceğimi söyle. Bunlarla başa çıkmak zorunda olduğun için çok üzgünüm."

"Ben iyiyim, anne."

"Geceleri hep telefondasın."

"Konuşmalarımı mı dinliyorsun? Kabalık olmuyor mu bu?"

Ses tonu ve öfkeli ifadesi beni şaşırtmıştı. "Asıl buna kabalık derler. Neler konuşuyorsun bilmiyorum, sadece geç saatlere kadar uyanık olduğunu söylemeye çalışıyorum. Herhâlde Jared'la konuşuyorsun."

"Evet." Yüzünde temkinli ve şüpheli bir ifade belirmişti. Bu sorularla bir yere varmak istediğimi anlamış, kendini söyleyeceği şeye hazırlıyordu. Onunla açık konuşabileceğimi düşündüm.

"İlişkiniz ne kadar ciddi? Yani, doğum kontrol hapı almandan söz etmemiz gerekir mi?" Sonra onun çoktan hap kullanmaya başlamış olabileceğini fark ettim.

Çatalını sert bir şekilde tabağına bıraktı. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Sadece benimle her konuda konuşabileceğini bilmeni istiyorum."

“Seks yapmadık ama teşekkürler.”

“Anladım.”

“O kadar da rahatlamış görünmene gerek yok.”

“Sadece ne kadar ciddi olduğunuz konusunda endişeleniyorum. Yeni ilişkilerde, insanın heyecan içinde karşısındaki kişiye kapılması kolaydır. Kendi ilgi alanlarını ve sonra da arkadaşlarını bir kenara atarsın. Tüm bunlar çok geç olana ve partnerin tüm dünyanın hâline gelene dek sen anlamadan sinsice gerçekleşir.”

“Aptal değilim, anne. Jared’ın Andrew gibi olduğundan korkuyorsun ama öyle değil, tamam mı? Çok farklı o. Beni *asla* incitmez.” Sesi biraz çatallaştı ama Andrew’dan söz ettiği için mi yoksa babasının beni incitmiş olmasından dolayı mı böyle konuştuğunu anlayamadım.

“İlk zamanlarda ben de babanın beni inciteceğini düşünmemiştim.” Öne eğildim. “Destek grubumda bunları konuşuyoruz. Çok hızlı ciddileşen erkekler genellikle sahiplenici oluyorlar...”

“Senin hata yapmış olman, benim de bir hata yapacağım anlamına gelmez.”

“Sophie.” Dik dik ona baktım. “Kes şunu. Ne söylüyorsam seni düşündüğüm için söylüyorum. İstemiyorsan dinleme ama benim görevim seni kollamak.”

Dikkatle bana bakıyordu. Dudaklarını birbirine bastırmıştı. O anda o kadar çok Andrew’a benziyordu ki duraksadım ama konuşmaya kaldığım yerden devam ettim.

“Ben sadece ilişkini biraz ağırdan alabileceğini söylemek istemişim. Okulun son senesi. Arkadaşlarınla vakit geçirip eğlenmene bak.”

Ayağa kalktı. “Gidebilir miyim? Aç değilim.”

“Tabii.” Tabağı kendi önüne çekip salatasını yemeye çalıştım ama artık ben de kendimi aç hissetmiyordum. Konuşmayı gerçekten de batırmıştım. O anda bir bildirim sesi duydum. Sophie

telefonunu masada bırakmıştı. Bir an için telefona baktım. Sonra kendime çekip gelen mesajı okudum.

Seni düşünmeden edemiyorum. Vücudunu, dudaklarını...

Yüzümün yanmaya başladığını hissettim. Sophie tam mutfağa girip telefonunu kapmadan önce telefonu onun tarafına ittim. Bana aksi bir bakış fırlattı ve ben de bakışlarımı tabaklara diktim.

Sophie

Mutlu olmam gerekirdi. Yaş günümdü ve annem beni pizza yemeye götürmüş, bana çok güzel, kar tanesi şeklinde gümüş bir kolye almıştı. Gecenin geri kalanını arkadaşlarımla geçirmek istediğimi söylediğimde de bana en ufak bir suçluluk duygusu hissettirmemişti ama ben babamı düşünüyordum.

Adli tabip babamın ölümüne bir kazanın sebebiyet verdiği sonucuna varmıştı. Boynu kırılmıştı. Annem bunun hızlı bir ölüm anlamına geldiğini söylemişti. Ama hâlâ nasıl düştüğünü, düşerken nasıl durmaya çalışmış olabileceğini düşünüyordum. İlk ifademi verirken polis memurlarının sorduğu sorulardan, onu birinin ittiğinden şüphelendiklerini anlamıştım ama sanırım sonuç olarak tuhaf bir şey bulamamışlardı.

Son zamanlarda bende ne tuhaflık olduğunu anlayamıyordum. Resim yapmaya çalıştığımda odaklanma sorunu yaşıyordum ve o hafta girdiğim bir kimya sınavından kalmıştım. Sınavda resmen zihnim boşalmıştı. Babamın işleriyle uğraşan bir avukat, annemi arayıp yirmi beş yaşına bastığımda bana para verileceğini ve tüm okul masraflarımın karşılanacağını söylemişti. Babam anneme de para bırakmıştı ama annem bu parayı almayı reddetmiş ve bana bırakılmasını istemişti. Parayı isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Bundan Jared'a ya da Delaney'ye söz etmemiştim. Artık dilediğim okula gidebilirdim. Ama sırf babam öldüğü için.

Ona yok olmasını söylediğimi hatırlıyordum ve en çok da bu beni rahatsız ediyordu.

Jared bana bir içki daha verdi. Kaç tane içtiğimden emin değildim. Ot da içmiş, dumanları birbirimizin ağzına üflemiştik. Oda âdeta yana yatmış dönüyor, bangır bangır müzik çalıyordu ve belki de olanların hiçbiri önemli değildir diye düşünüyordum. Parayı almalıydım. Bir araba ve ev alabilir, dilediğim zaman arkadaşlarımı davet edebilirdim. Neden eğlenmeyecektim ki?

Yüzümde sabit bir gülümseme vardı ama kimin ne espri yaptığını hatırlamıyordum bile. Delaney diğer koltukta Matthew'yla öpüşüyordu. Jared elimi tutuyordu. “Gel, gidelim,” dedi. Koridora çıkıp odasına gittik. Sırtına ve duvarlara çarparken hâlâ gülüyordum.

Kendimi onun yatağına bıraktığımda onun da yanıma uzandığını hissettim. Midem bulanıyordu. Nefes alabilmek için doğruldum. Yüzüme düşen saçlarımı geriye atıp yanağımı okşadı. Ona döndüğümde dudaklarını dudaklarıma dayadı. Ağzında rom ve daha acı bir tat vardı. Şişe elimdeydi. Doğrudan şışeden bir yudum aldığımda Jared güldü. Kendimi güçlü ve cesur hissediyordum. Ben de güldüm. Öyle bir kız olabilirdim. Çılgın ve umursamaz bir kız olabilirdim.

Giysilerimizi çıkarmıştık ama ne zaman çıkardığımızı hatırlamıyordum. Çıplaktım. Utanmam gerekirdi ama utanç hissetmiyordum. Cesurdum! Uçuyordum. Uyuşmuştum. Üstüme çıktı ve çekmecesine uzandı. Doğru. Bir prezervatif arıyordu. Her şeyin ne kadar komik olduğunu düşünerek gülüyordum. Bekâretimi kaybedecektim. Hem de yaş günümde!

Babamın ölümünün üstünden sadece iki gün geçmişti. O anda gülmek istemedim. Zihnimdaki ve vücudumdaki her şey kıpır kıpır ve sıcacıktı. Babamı düşünüp duruyordum. Neden evimize girmişti?

Jared üstümdeydi. Dudakları boynumda, elleri kalçamdaydı. Seks yapmaya doğru ilerliyorduk. Ona bunu yapmak istediğimi söylememiştim. Ama yapmak istemediğimi de söylememiştim. Ne istediğimi bilmiyordum. Bir şey söylemem gerektiğini düşündüm ama beni öpüyordu ve nefes almakta zorlanıyordum. Kollarımı kaldıramıyordum ve bacaklarım güçsüzdü. İçimden sadece gözlerimi yumup müzik dinleyerek uyumak geçiyordu. Hiçbir şeyi düşünmemek güzel bir histi. Durup dudaklarıma doğru fısıldadı. “İstiyor musun?”

Konuşsun istemiyordum, müzik dinlemek istiyordum. Onu daha da üstüme çektim. Sonra bacaklarımın arasına girdiğini hissettim. Canım acıdı ve bir yanma hissi başladı, birtakım cılız sesler çıkararak acıyı hissetmemeye çalıştım ama hareket edemiyordum. Jared’ın kulağımın üzerinde hızla nefes alıp verdiğini hissediyordum. Beni sevdiğini söylüyordu ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Her şey bittikten sonra karanlıkta hareketsiz yattık. Ter içinde kalmıştı ve bana sokulmuş, omzumu, boynumu öpüyor, saçlarını okşuyordu.

“İyi misin?” diye fısıldadı.

Evet anlamında başımı salladım çünkü konuşamayacağımı hissediyordum. Olmuştu. Seks yapmıştık. Sanırım, bunu istemiş olmalıydım ama tam olarak hatırlamıyordum. Gözlerimi yumup birkaç derin nefes aldım. Uyumam gerekiyordu. Vücudum ağırlaşmıştı. Karanlığa daldım. Yok oldum.

Gözlerimi açıp yan döndüğümde oda da dönmeye başladı. Kusacağımı hissedip elimle ağzımı kapattım ve boğazıma kadar yükselen safrayı kusmamaya çalıştım. Jared çarşafı beline dolmuş bir hâlde yanımda uyuyordu. Göğsü beyazdı, kaburgaları kemikliydi. Ağzı açık bir hâlde uyuyordu ve o kadar da yakışıklı görünmüyordu. Etrafıma bakındım. Yarı boşalmış rom şişesi çekmeceli dolabın üstünde, Giysilerim yatağın yanındaydı.

Prezervatifin ambalajı da komodinin üzerindeydi. Başımı diğer tarafa çevirdim.

Delaney. Oraya arabasıyla gelmişti. Oturma odasında olmalıydı. Oradan gitmemiz gerekiyordu. Yere eğilip giysilerimi kendime çektim. Cep telefonum cebimdeydi.

Annemden gelen beş aramayı kaçırmıştım. Sonra saatin kaç olduğunu gördüm. Üç buçuktu. Oda her döndüğünde durarak giyindim. Banyoyu bulmaya çalışırken karanlıkta kapıya çarptım. Ayakta durabilmek için lavaboya tutundum. Suyu biraz açtım. Dudaklarım çürümüş gibiydi, bacaklarımın arası da sızlıyordu. Yüzümü buruşturup bir havluyu ıslattım ve yüzümü sildim.

Sessizce odadan çıkıp oturma odasına gittim. Duvarlar üstüme üstüme geliyordu, üst dudağımın üzerinde boncuk boncuk terler birikmişti. Duvara yaslanıp gözlerimi yumdum ve o anın geçmesini bekledim. Oturma odası boştu. Masada bardaklar duruyordu.

Kafam karışmıştı. Arkama döndüm. Delaney odalardan birinde Matthew'la birlikte olabilir miydi? Bilmiyordum. Eve nasıl gideceğimi bilmiyordum. Koltuğa oturdum. Belki de Jared'ı uyandırmalıydim. O gece olanları hayal meyal hatırlamaya başladım ama her şey bir rüya gibiydi. Söylemiş ve yapmış olabileceğim şeyler beni korkutuyordu.

Yüzünü yüzümün üstünde görür gibi oldum. Islak dudaklarını da. Bu düşünceyle midemin kalktığını hissettim. Sonra onun bir şey dediğini hatırladım. Biraz daha düşünüp o ana odaklandım.

Senin için her şeyi yaparım. Öyle demişti. Ne demek istemişti? Bilmiyordum.

Dışarısı soğuktu. Üzerimdeki giysiler yürümeye değil, ılık bir arabanın içinde oturmaya uygundu sadece. Yine de temiz hava iyi gelmişti. Çocukluğumdaki gibi karlarda yuvarlanıp kar melekleri yapmak istedim ama bunları babamla birlikte yaptığımı hatırlayınca gözlerim yanmaya başladı. Garaj yolu kaygandı, karlar çizmelerimin altında eziliyordu ve yol uzundu. Delaney'in arabası orada değildi. Beni orada bırakmıştı. Tartıştığımızı hatırl-

lıyor gibiydim. Daha erken bir saatte gitmemizi istemişti. Ona bağırması bile olabilirdim ama her şey bulanıktı. Zihnimi bulan-dıran o kalın tabakadan hiç hoşlanmamıştım.

Paltoma iyice sarındım ve cep telefonumu sıkıca kavradım. Yola çıktığımda bir taksi çağıracaktım. Garaj yolunun tepesine varıp da çantamı karıştırdığımda yanımda hiç para olmadığını fark ettim. Sonra, olanları hatırladım. Jared'ın evine giderken Delaney'yle birlikte markete uğramıştık. Benzin alması gerektiği için ona para vermiştim.

Yolda başımı çevirip tekrar Jared'ın evine baktım ama bur-numa sürekli olarak yatak odasının kokusu geliyordu. İçki, onun teri ve seks kokusu üstüme sinmişti. Arkamı dönüp öğüre öğüre karların arasında ilerledim.

Parmağımla telefonumun ekranını sildim. Kaçırdığım ara-maları gördüm. Annem çok üzölmüş olmalıydı. Büyük bir hayal kırıklığı yaşatmıştım ona. Telefonumdaki numaraların arasından Marcus'unkini bulup onu aradım.

Birkaç dakikadır yoldaydık ama Marcus hiçbir şey söylememişti. Onu aradığımda soru bile sormamış, sadece hemen gelip alaca-ğını, soğuşa çıkmamamı, evde beklememi söylemişti ama ben ön basamaklara oturmuşum. Arabası sıcaktı ve ısıtıcıdan yüzü-me sıcak hava geliyordu ama bu midemi daha da bulandırıyordu. Hâlâ titriyordum ve ısınmak için kollarımı etrafıma sarmıştım. Kusabilmem için arabayı iki kere yolun kenarına çekmiş, bana su almak için benzinlikte durmuş ve torpido gözünden birkaç Tyle-nol bulup bana vermişti.

“Çok mu kızgın?” diye sordum.

“Endişeli.”

“Çok kızacak.”

“Kızgın olabilir ama iyi olduğun için çok rahatlayacak.”

“Bana her zaman bebekmişim gibi davranamaz. Yakında üni-versiteye gideceğim.”

“Ama o yine de annen olarak kalacak. Sevdığımız insanlar için hep endişeleniriz.”

“Eskiden bir terapisttin.”

“Evet.” Bana baktı.

“Babamın ölümü konusunda ne hissetmem gerekiyor?”

“Büyük ihtimalle bir sürü farklı şey hissediyorsundur. Bazen bunların hepsini aynı anda hissetmen de normal.”

“Aptalca bir şey yaptım.”

“Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?”

Ona seks yaptığımızı söyleyemezdim, bunu hayatta yapamazdım. “Çok sarhoş oldum.”

“Hepimiz yaşadık bunu. Fiziksel bir sıkıntın var mı?”

Bu sorusundan ne yaptığımı anladığını tahmin ettim. Hastanedeki bir doktor gibi konuşuyordu. Zihnim bulanıktı. Onunla daha çok konuşmak, kızıyla ilgili sorular sormak istiyordum. Pencereden dışarı bakarken gözkapaklarım ağırlaşınca gözlerimi kapadım.

Araba durdu. Onun kapısının açılıp kapandığını duydum. Ardından benim kapım açıldı ve soğuk hava yüzümü dondurdu. Tereddütle gözlerimi açtım. Marcus elimden tutup arabadan inmeme yardım etti. Annemin ön kapıda bizi beklediğini görünce kendimi olacıklara hazırladım ama sadece öne atılıp bana sıkıca sarıldı. Ağlıyordu. Başımı boynunun kıvrımına yasladım. Evimdeydim.

Burnumun dibinde bir kahve kokusu hissettim. Başımı yana çevirip kolumla burnumu ve ağzımı kapattım. Angus yüzümü kokladı, burnuyla kulağımı yokladı, sızlanır ve homurdanır gibi sesler çıkararak başını kolumun altına sokmaya çalıştı.

“Kes şunu!” Onu ittim ama yine üstüme atladı ve ağırlığını karnıma verdi. Gözlerimi kısarak baktım. Annem yatağımın ucunda oturuyordu. O hâlimi komik bulmuş gibiydi. Pencereden içeri ışık giriyordu. Perdeleri iki yana çekmişti.

İnleyip yastığı başıma çektim. “Daha çok erken.” Başım hiç ~~bu~~ kadar kötü ağrıamamıştı. Sanki kafatasım ikiye yarılmıştı ve birisi bıçaklarla, çekiçlerle, hatta bir alet kutusunun içindeki her şeye içine darbeler indiriyordu. Bu görüntü aklıma babamm gelmesine neden oldu. Kendimi yine üzgün ve kusacakmış gibi hissettim. Bütün gün uyuyacaktım. Ertesi güne kadar yataktan çıkmayacaktım.

“Neredeyse öğlen oldu. Jared bütün sabah aradı.”

Büyük bir utanç duyarak, hatta neredeyse kendimden tiksiniyerek önceki gece olanları düşündüm. *Bunun* için mi onca sene beklemiştim? Romantik, hoş, hatta biraz olsun eğlenceli bir şey bile değildi. Sarhoş olup liseli erkek arkadaşıyla ilk tecrübesini yaşamış aptal kızlardan biri idim.

Bu, *gerçek*, demişti.

Gözlerimi kırpıştırarak ağlamamaya çalıştım. Ağlayacak durumda olduğum anlaşılmasın diye de sessizce burnumu çektim. Yastığı yüzümden çekip yanağıma dokundu ve yanıma uzandı.

“Bana gecenin bir yarısı neden tek başına eve yürüyerek gelmeye çalıştığını anlatmak ister misin? Bir kar kraliçesine mi dönüşmeye çalışıyordun?”

Başımı salladım. “Karışık bir konu.”

“Bana her şeyi anlatabilirsin.”

Tabii. Sanki ne yaptığımı ona anlatabilirdim. Ne yaptığımızı hatırlamadan edemiyordum. Jared sarhoş olduğumu biliyordu ama o da sarhoştur. Peki, bu benim suçum muydu? Onunla yatağa yatmıştım. Giysilerimi de çıkarmıştım, değil mi?

“Delaney de aradı. Seni çok merak etmiş.”

Keşke onunla eve dönmüş olsaydım, keşke o geceyi baştan yaşayabilseydim diye geçirdim içimden. Hatta o senenin tamamını. “Çok sarhoş oldum ve salak gibi davrandım. Babam gibiyim sanırım.”

Beni kendisine çevirip yüzüme baktı.

“Hayır, Sophie. Öyle *değilsin*. Asla da olamazsın.”

“O, artık yok,” dedim. “Buradaydı ama artık yok.”

“Biliyorum.” Üzgün görünüyordu ama babam öldüğü için üzgün olmadığını biliyordum. Benim için üzülmüyordu ve bu, durumu daha da kötü hâle getiriyor, içimi parçalıyordu.

“Bazen artık korkmak zorunda olmadığımız için rahatlıyorum, anne. Ama bunu söylemek bile korkunç bir şey. Bazen de ona çok öfkeleniyorum. Bir daha baba diyeceğim biri olmayacak. Mezuniyetimi, evleneceğim günü düşününce...”

“Zor olduğunu biliyorum. Olanlar bir süre canını yakabilir ama sonra kolaylaşacak. Hayatının farklı zamanlarında onu daha da çok özleyebilirsin ama o özel anlarda yanında olacak bir sürü harika insan var. Ben de her zaman senin yanında olacağım.”

“Bana bıraktığı paranın tamamından vazgeçmeliyim. Para onu asla mutlu etmedi.”

“Hiçbir şey için hemen karar vermek zorunda değilsin.”

İçimi çekip başımı omzuna yasladım. “Aramadığım için özür dilerim. Salağın tekiyim.”

“Gerçekten de çok korktum ama bu sıralar duygularının karmaşık olduğunu biliyorum.” Tereddüt ediyor ve temkinli konuşuyor gibiydi. “Dün gece içki içmen hoşuma gitmedi. Özellikle de üzgün olduğun bir zamanda. Alkol insanın çekincelerini yok eder, farklı şeyler yapmana, düşünmeden hareket etmene neden olur ama sorunları çözmez.”

“Biliyorum. Aptallık ettim.”

“Herkes hata yapar. Ama bir yetişkin olmak, hatalardan ders almak, birisini incittiğimizde özür dilemek ve hayatımıza devam etmek anlamına gelir. Bugün yeni bir gün.”

Yine Jared’ı düşündüm. Artık o kadar utanmıyordum ama kendimi kötü hissediyordum. Beni terk etse ve çekip gitse ne hissederdim? Ona mesaj yazmalıydım.

“Jared’ı arasam iyi olur.”

Annem sanki bunu duymayı beklemiyormuş gibi şaşırdı. Belki de Jared’ın bir hata olduğunu söylememi bekliyordu. Belki

de ondan ayrılacağımı umuyordu. Yine öfkelendiğimi hissedip kendimi azar işitmeye hazırladım ki annem sadece doğruldu.

“Sana kahve getirdim. Bol bol su da iç. Faydası olur.” Bana telefonumu verdi. “Kendini iyi hissettiğinde aşağı kata gel.”

Annem gittikten sonra birkaç dakika boyunca telefonumu öylece elimde tuttum. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Pazartesi günü okulda onunla nasıl yüzleşecektim? Artık her zaman seks mi yapmak isteyecekti? O sabah yolladığı mesajları en baştan okudum. *Bana kızgın mısın? Sorun ne? Beni ara!* Onu aradım. Telefonu çalarken, nefesimi tutmuş bekliyordum. Yanıt verdiğinde, aradığım için rahatlamış gibiydi.

“İyi misin?” dedi. “Çok korktum.”

“İyiyim.” Yastığıma yaslanıp kahvemden bir yudum aldım ve midemin kalktığını hissettim. Bu bir hataydı.

“Emin misin?”

“Sanırım. Bilmiyorum.”

Bir süre bir şey demedi. “Bunu yaptığın için pişman mısın?”

Ne yanıt vereceğimi bilmiyordum. Acaba babam içtiğinde sabahları böyle mi kalkıyordu diye düşündüm. Hiç kendinden utanıyor muydu? Hayatta olsaydı farklı kararlar mı ahrdım? Belki de dün gece olanlar asla olmazdı. Yine öfkelendiğimi hissettim.

“Sadece kafam karışık. Her şey tuhaf geliyor.”

“Belki de beklemeliydik.” Endişeli gibiydi.

Olanları düşündüm. Bir şeyler farklı olur muydu? Belki de bunu ne zaman yaparsak yapalım benim için kötü olacaktı. “Kimşenin ilk seferinin harika olduğunu sanmıyorum.” Delaney’nin ilk seks yaptığı zaman korkunçtu. Seks yaptığı genci sevmiyordu bile ve onunla konuşmuyordu.

“Birlikte bir şeyler yapalım mı? Yemek alıp gelebilirim,” dedi.

Biraz düşündüm.

“Lütfen, Sophie.” Bunu öyle bir sordu ki içime garip, mutlu bir his yayıldı. Sanki bir tarafım ona kendini açıyor ve yumuşu-

Yarın. Her şeyi öğle yemeği için yok ya da saat saat gidiyor. Bu hâli vardı. Belki de öğle yemeği için bir şeyler alıp gelirse annem de farklı düşünürdü. Onun sevecen ve tatlı bir genç olduğunu görürdü.

“Tamam. Annem çıtır Çin mantısını çok sever,” dedim.

“Harika. Alırım gelirken.”

Hemen duşa girip birkaç kaşık Pepto-Bismol içtim. Mutfığa girip annemi ortadaki masaya oturmuş gazete okurken gördüğümde biraz olsun insan gibi hissediyordum. Marcus da masanın diğer ucunda dizüstü bilgisayarının başındaydı.

“Jared gelecek. Öğle yemeği getiriyor.”

Annem başını kaldırdı. “Öyle mi?” Duraksadı. “Çok nazik.” Ama dudaklarını birbirine bastırdığını ve tırnağını fincanının kenarına vurduğunu fark ettim.

Belki de hâlâ sarhoştum çünkü bu sefer bu tavrını geçiştirip kendime onun Jared hakkındaki düşüncelerinin önemli olmadığını söyleyemedim.

“Ondan neden hoşlanmıyorsun?” diye sordum. “O senden hoşlanıyor.”

“Ondan hoşlanmadığımı söylemedim.” Yanakları kızarmıştı. Ben de yüzümün kızardığını hissettim. Marcus donakalmış, ikimizi izliyordu.

“Ona bir şans veremez misin?”

Annem gazetesini bırakıp Marcus’a baktı. “Bize biraz müsaade eder misin?”

“Elbette. Çalışma odamda olacağım.” Marcus dizüstü bilgisayarını alıp koridora çıktı.

Annem bana döndü. Ne diyeceğinden emin değilmiş gibi yüzünde farklı ifadelerin belirdiğini gördüm. “Şu sıralar birisiyle çıkmak istediğinden emin misin? Başından çok şey geçti. Dün gece yaşadıklarınıza rağmen yine de Jared buraya gelebiliyor.”

“İşte, ben de bundan söz ediyorum. Ondan hoşlanıyor olsaydın bu konuda sorun çıkarmazdın.”

“Bu, doğru değil.”

“Değil mi?”

Bir süre göz göze kaldık ve annem uzun bir iç çekerek nefesini dışarı verdi. “Belki de Jared konusunda aşırı korumacı davranmış olabilirim.” Kalkıp masanın etrafından dolandı ve bana sardı. “Onu tanımak için daha çok çaba sarf ederim, tamam mı?”

Başımı boynunun kenarına yasladım. “Güzel, yoksa üstüne kusacağım.”

Güldü. Ilık nefesini saçlarımda hissettim. “Üzgünüm, bebeğim. Bunların hiçbirisiyle uğraşmak zorunda kalmaman gerekirdi.” Sesi artık ciddiye ve Jared’den söz etmediğini biliyordum. Gözlerimi yumup birkaç kez kırptırdım.

“Her şey daha iyi olacak, değil mi?”

“Kendine biraz zaman tanı,” dedi. “İlkbahar tatilinde her şey farklı olacak.”

ÜÇÜNCÜ KISIM

Lindsey

Mart 2017

Geniş pencerenin önüne geçip göle baktım. Dışarısi karanlıktı ama evden yansıyan ışık sayesinde ilerideki rıhtımı ve iskeleyi görebiliyordum. Rüzgâr daha da sert esiyor, o gece bir fırtına çıkacağını haber veriyordu. Dalgalar iyice yükselmişti, beyaz köpükler oluşturarak kıyıya ve iskelenin kenarına çarpıyordu. Rüzgâr iki yana ve aşağı yukarı sallanan iskele merdivenini sarsıp duruyordu.

Komşuların evlerini göremiyorduk ama Marcus gölün etrafında birkaç ahşap kulübe daha olduğunu söylemişti. İleride suyun üstüne ışıklar yansıyor. Buradaki tek hayat belirtisi bunlardı. Arkamdaki manzara yüzümü gülümsetti. Marcus şömineyi yakıyordu ve ince dallar alev alırken çıtırdıyordu.

“Ev birazdan ısınır,” dedi Marcus. Arkama baktığımda içim çoktan o tatlı görüntüyle ısınmaya başlamıştı bile. Marcus şöminenin başına geçmiş, odunları karıştırıyordu ve yüzünün hatları kehribar renkli bir ışıkla kaplanmıştı. Islak paltolarımız şöminenin yanına asılmış, çizmelerimiz de yan yana dizilmişti.

Yola park ettikten sonra dik bir tepede olan göl evine gitmek için sert yağmurun altında dar basamaklardan çıkmak zorunda kalmıştık. Angus burnunu yerden ayırmamış, her şeyin kokusunu derin derin içine çekmiş ve Sophie’yi çekiştire çekiştire ilerle-

mişti. Şimdi şöminenin önüne serilmiş bir battaniyenin üzerinde yatıyordu. Sophie ağır ağır boynundaki tüyleri okşarken burnunu kuyruğunun altına gömmüştü.

Sophie'nin ifadesinden ne düşündüğünü kestiremiyordum ama Marcus bizi Dogwood Körfezi'ndeki evimizden aldığından beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Ocak ayının sonunda da Marcus'un evinden ayrılıp kiralık bir eve yerleşmiştik. O ilk hafta yeni evimizde dolanıp dururken kendimi ne kadar kaybolmuş hissettiğimi hatırlıyordum. Soğuk ve yalnız bir evdi ve Marcus'u özliyordum.

Bir sonraki hafta, Sophie arkadaşlarıyla dışarı çıktığında onu akşam yemeğine davet etmişim. Koltuğa geçip bir şişe şarap içmiş, her kadehle birlikte birbirimize biraz daha yakınlaşmıştık. Bacağının bacağıma değişti, göğsünün bana çok yakın oluşu, kadehine her uzandığında kolunun koluma sürtünüşü beni benden almıştı. Gülümsediğinde ya da kahkaha attığında dudaklarının nasıl yana kaydığını izlemeden edemiyordum. Birkaç kez onu da gözlerinde tatlı bir ifadeyle beni izlerken yakalamıştım ve bir öykü anlatırken eli bacağımda biraz fazlaca kalmıştı. O da aramızdaki elektriği hissediyor olmalıydı.

En sonunda cesaretimi toplayıp, "Beni öpmeyi düşünüyor musun?" diye sordum.

Şaşırdı. "Seni öpmemi istiyor musun?"

"*Sen* istiyor musun?" Evet, söyleyebileceğim en iyi şey bu değildi ama epey çakır keyiftim ve bu tür yakınlaşmalardan uzak kalmıştım. Daha önce hiç ilk adımı atmam gerekmemişti. Ama işe yarıyordu. Gülümsedi ve eğilip beni öptü. Dudakları ılıktı; tatlı kırmızı şarap ve çikolata tadındaydı.

Bir süre koltukta öpüştük. Sonra elini tutup onu odama götürdüm. Vücudum endorfin akımıyla uyuşmuş gibiydi. Bacaklarım titriyor ve kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Marcus, Sophie gelmeden gitti ve giderken dudaklarını dudaklarıma bastırarak "Seni ararım," diye fısıldadı.

Teninin kokusunu, dokunuşunu, dudaklarının tadını, göğsünün titremesine neden olan boğuk kahkahasını ve omuz kaslarının ellerimin altına ne kadar güzel bir his yarattığını hayal ederek uyandım. Çarşafıma sinen tıraş losyonunun kokusunu hâlâ hissedebiliyordum. Çarşafı sıkıca etrafıma doladım. Sonra onun düşünmeden hareket etmiş olabileceği aklıma gelince paniğe kapıldım. Ya pişmanlık hissettiyse? Yana dönüp cep telefonuma baktığımda mesajını gördüm. *Günaydın, Uyuyan Güzel. Dün gece muhteşemdi ama bu işi doğru yapalım. Seni bu akşam yemeğe çıkarmak istiyorum. Bu gece çok mu erken olur?*

İki aydır görüşüyorduk. Gündüzleri mesajlaşıyor ya da FaceTime’da konuşuyorduk ama geceyi birlikte geçirdiğimiz hiç olmamıştı. Yatmadan önce beni hep arıyordu. İlişkimizin nereye gittiğini bilmiyordum, geleceğimiz hakkında konuşmak için henüz çok erkendi ve biz de akışına bırakmaya karar vermiştik. Hafta sonlarımız maceralı geçiyordu; yeni bir yürüyüş yolu keşfediyor, dağa tırmanıyor, bisiklete biniyor, yerel pazarları dolaşıyor ve birlikte yemek pişiriyor ya da gün boyu film izliyorduk.

Bir gece bacaklarımız birbirine dolanmış bir hâlde koltuğa uzanmışken ilkbahar tatilinden söz açıldı. “Üçümüz bir yere gidelim,” dedim. Başka bir erkek olsaydı bunu söylemek için biraz daha beklerdim ama Sophie, Marcus’un evinde kalmama ya da onun bize gelmesine bir şey demiyordu. Muhtemelen, birkaç hafta onun evinde yaşadığımız için ona alışmıştı.

“Öyle mi diyorsun? Aklına gelen bir yer var mı?”

Düşünürken dikkatle ona baktım. Saçları biraz uzamıştı ve alnına düşüyordu. Saçlarını geriye atıp başparmağımla alnındaki çizgileri okşarken bunu yapabildiğime şaşırdım. Bu muhteşem adamı bir seneden uzun bir süredir tanıdığım hâlde arkadaşlığımızın özel bir ilişkiye dönüşebileceğini anlamamış olmama da şaşıırıyordum.

“Kayağa gidebiliriz. Dağ yolları hâlâ açık.”

Bir süre düşünüp, “Göl evime ne dersin?” dedi. “Sadece evle ilgilenen kişiyi arayıp hazır mı diye sormam gerek. Birkaç aydır kiraya vermedim.”

“Emin misin? Senin için zor olmaz mı?”

“Göl senenin bu zamanında çok güzeldir. Görmeni isterim. Ne dersin? Denemek ister misin?” Bana yaklaşıp, “*Sana orada ihtiyacım var,*” diye fısıldadı.

Ona biraz daha sokuldum. “Kulağa çok güzel geliyor.”

Ailesiyle ilgili anılar yüzünden, hâlâ Marcus için oraya gitmenin nasıl olacağı konusunda biraz endişeliydim ama birlikte yeni anılar oluşturacaktık. Sabahları erken saatlerde yürüyüşe çıktığımızı, evin şömine ile tatlı tatlı ısındığını, birlikte yemek pişirdiğimizi ve kutu oyunları oynadığımızı hayal ettim. Sophie’ye bu plandan söz ettiğimde, Jared’ı çağırıp çağıramayacağını sordu. Kuralları konuştuktan sonra –ayrı odalarda kalacaklar, arkamızdan bir şeyler çevirmeyeceklerdi– bunu kabul ettik ama Sophie cuma günü onun arkadaşlarıyla tatile gideceğini söyledi. Önemi olmadığını da söyledi. “Her şey yolunda, anne.” Ama üzgün olduğunu belli etmemeye çalıştığını hissettim.

Oturduğu koltuğa geçip krem rengi Afgan battaniyeyi üstüme çektim. “Neden izleyecek birkaç film bulmuyorsun?”

Marcus şöminenin oradan bize baktı. “Dilediğiniz gibi bakın.”

Sophie düz ekran televizyonun altındaki dolabı açtı ama hareketleri donuktu ve omuzlarını düşürmüştü. Birkaç DVD çıkarıp bir kenara koydu. Ama bir müzik CD’si koyup yere uzandı ve kollarını başının altına koyup gözlerini yumdu.

Yumuşak ve romantik bir müzikti. Marcus’un eski karısı Kathryn’i, burada geçirdikleri zamanları, kızlarıyla paylaştıkları anılarını düşündüm. Bu CD’yi dinlemişler miydi? Şöminenin üstünde bir tekne sadece sırtları görünen bir çiftin bir tablosu vardı. Acaba onlar Marcus ve Kathryn mi diye merak ettim ama sonra bunu düşünmekten vazgeçtim. Öyle olsaydı Marcus

o tabloyu indirirdi. Gerçi evde pek bir şeyi değiştirmiş gibi görünmüyordu. Ev dostane ve insanı rahat ettiren bir havaya sahipti ama kesinlikle feminendi. Kocaman bir koltuk, kalm minderli bir sandalye, çiçek desenli bir divan ve oturma odasıyla mutfağı ayıran maun yemek takımı gibi antika eşyalar vardı. Bunların hiçbirisi, daha ziyade modern tarzı seven Marcus'un zevkini yansıtmıyordu.

Giriş katında koridorun sonunda ufak bir banyo ve kendi banyosu olan ana yatak odası, bir çamaşır odası ve evin arka tarafında da bir misafir yatak odası vardı. Yukarı katta iki yatak odası daha vardı. Marcus hangisinin Katie'nin odası olduğunu gösterdi – o odanın kapısı kapalıydı. Sophie orman manzarasını sevdiği için yukarı kattaki diğer odayı seçti.

Daha önce ana yatak odasındaki şifonyerin üstünde Katie'nin çerçeveli bir fotoğrafı olduğunu görmüştüm. Oradaki göle ait olduğunu tahmin ettiğim bir plajda oturuyordu. Çenesini dizlerine dayamış, suya bakıyordu. Marcus'a fotoğrafın ne zaman çekildiğini sormak istedim ama biraz daha beklesem iyi olurdu. Orada olmanın onun için yeteri kadar zor olduğundan emindim.

Oturma odasında, garip baykuşlar ve orman hayvanlarından oluşan biblolar ufak mutlu hazineler gibi dört bir yana yerleştirilmişti ve duvarda rüstik stilde bir kürek asılıydı. Yan masadaki som gümüş kapaklı mücevher kutusuna dokunup parmaklarımı kenarında gezdirdim. Kocaman bir istiridye biçiminde harikula-de bir şeydi ve antika olduğu belliydi. Onu alıp dikkatlice açtım. Kutunun tam ortasına minnacık gümüş bir inci yerleştirilmişti. Metal kutu soğuktu. Kutunun altında bir yazı olabilir mi diye merak edip çevirdim ama ufak bir çizikten başka bir şey göremedim.

Bunları evi kiraya verdiğinde, içeriye daha sıcak bir hava katsın diye orada bırakıyor olmalıydı. Belki de dekorasyon işini birisine yaptırmıştı. Bu konuda soru sormayacaktım. Görüşmeye başladığımızdan beri Kathryn'i pek düşünmemiştim. Marcus

nadiren ondan söz ediyordu ama özellikle tatil zamanlarında arayıp hatırını sorduğunu biliyordum. Daha önceden asla kıskançlık hissetmemiştim ama o kulübe bana sanki bir yere izinsiz giriyormuşum gibi hissettirmişti.

Işıklar gidip geldi. Tavana baktım ve nefesimi tutarak ışığın sönmesini bekledim ama öyle olmadı. Yine de kısa bir süre sonra elektrik kesilebilirdi.

“Evde mum var mı?”

Marcus şöminenin orada başını kaldırdı. “İyi fikir. Telefonun altındaki çekmeceye bak.”

Üç beş kalem, bir deste iskambil kartı, bir parça ip, bir şişe yapıştırıcı ve pillerle dolu olan çekmeceyi karıştırıp birkaç tane beyaz mum buldum. Onları mutfak masasındaki porselen şamdanlara yerleştirdim ve şamdanları sehpaye götürerek mumları yaktım. Alevler titreşmeye başladı.

Mumlardan tatlı bir vanilya kokusu yayıldı ve bana Greg’le onun evinde ilk yemek yediğimiz geceyi hatırlattı. Yemeği yakmıştı ve bunu örtbas etmek için her yere vanilya kokusu sıkılmıştı. Bunu hatırlayınca gülümsedim ve onun nasıl olduğunu merak ettim. Kayınbiraderinin borçları yüzünden başının derde girdiğine ve Greg’in ona yardım ettiğine dair söylentiler duymuştum. Belki de ilişkimizin son günlerinde bu yüzden o kadar dalgımdı. Mesajlarıma hiç dönmemişti. Marcus’la görüştüğümü duymuş olmalıydı. Keşke ona her şeyi açıklayabilseydim diye düşündüm ama ne diyebilirdim ki?

Aradan sadece birkaç ay geçtiği hâlde hayatım sanki çok uzun süre önce tepetaklak olmuştu. Her gün karakola gidip geliyordum. Bir gün Muddy Bean’de Onbaşı Parker’ı görmüştüm. Marcus’la kendime kahve alırken Parker içeri girmişti. Onu beyaz bir yağmurluk, siyah koşu eşofmanı ve örgülü saçlarıyla gördüğümde şaşırmıştım.

Kahvelerimizi beklerken ayaküstü sohbet etmiştik. Ona Marcus’tan ve göl evinden söz etmiştim. Fazla konuşuyormuşum

gibi gelmişti ama içimden bir ses ona iyi olduğumu anlatmam gerektiğini söylüyordu. İlkbahar tatili için planları olup olmadığını sorduğumda “Çalışacağım,” demişti. Daha sonra onu kafeden çıkıp, direksiyonda sarışın bir kadının olduğu bir arabaya binerken görmüştüm. Muhtemelen iş arkadaşıydı. Derken kadın Parker’ın yüzüne düşen bir tutam saçı geriye attı. Şefkat ve sevgi dolu bir hareketti. Parker kafeye doğru bakınca hemen arkamı dönmüş, onları izlediğim için kendimi tuhaf hissetmiştim. Parker’ın özel hayatından söz etmemesinin bir nedeni vardı sanırım.

Yemekten sonra Sophie’yle bulaşıkları yıkarken elektrik yine kesildi. Sophie bir çılgılık atıp kolumu tuttu, sonra bu aşırı tepkisine güldü ama zorla gülmüş gibiydi.

“İyi misin, canım?”

“Elbette.” Arkasını dönüp Marcus’a, “İskambil vardı, değil mi?” dedi.

Mum ışığında poker oynadık. Sonra Sophie yorgun olduğunu söyleyip beni yanağımdan öptü ve odasına çekildi. Bir an için ona sıkıca sarıldım ve sonra gitmesine izin verdim.

Marcus’la şöminenin karşısında birer kadeh şarap içtik. Nihayet, sendeleyerek odamıza gittik ve dışarıda sert bir rüzgâr eserken beni kollarına aldı. Nefes alıp verişini derinleştirdi ve ılık göğsü yanağımdan altında inip kalktı. Benim nefes alıp verişim de onunkine uyum sağladı ve bir süre daha o tatlı uyku hâlinin keyfini çıkarıp uykuya direndik. Gözlerimi kapatıp elini bulana dek elimi Marcus’un vücudunda gezdirdim. Parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdim. Burnunu boynuma sürüttü ve beni kendisine çekti.

Fırtına dilediği kadar etrafı kasıp kavurabilirdi. Benim savaşım sona ermişti.

Sophie

Aşağı katta alçak sesle konuştuklarını duyabiliyordum ama Marcus'un kalın sesi ve annemin yumuşak gülüşü dışında ne dediklerini anlayamıyordum. Zaman zaman benden söz ettiklerini biliyordum. Marcus'un beni analiz ettiğini düşünmek garip olduğundan artık anneme ne hissettiğimi pek anlatmıyordum. Özellikle de Andrew'un cesedini bulduğum anla ilgili kâbuslardan ve bazen bu kâbuslarda onun nasıl gözlerini açıp gülümsediğinden ya da uyanıp da onun öldüğünü hatırladığımda ne kadar rahatladığımı hissettiğimden söz etmiyordum. Bunların neyle ilgili olduğunu bir terapistin söylemesine gerek yoktu. Annemin iyi olduğumu düşünmesini sağlamak çok daha kolaydı.

Odam karanlıktı ve fener duvarlarda garip gölgeler oluştuyordu. Anneme yatacağımı söylemiştim çünkü telefonumda müzik dinleyip resim yapmak istiyordum ama resim defterimi açtığımda kumsalda yaptığım resimlerden birini gördüm ve piknik masasında Jared'la oturduğum anı hatırladım. Eliyle masayı süpürmüş, her yere çam ağacı iğnelerini fırlatmıştı. Bir süre orada oturmuştuk. Ellerimi ısıtmak için onun ceplerine sokmuştum. Sonra Jared; rüzgârın arasında dönerek yükselen martıların, beyaz köpüklü dalgaların ve değneklerin peşinden koşan köpeklerin fotoğraflarını çekmişti. Ben resmimi yaparken fotoğraf ma-

kinesi sürekli olarak çalışmıştı. Resmimi tamamlayamamıştım. Onu izlemek daha ilginçti.

Telefonum orada çekmediği hâlde elime alıp mesaj yazıp yazmadığına baktım. Bana mesaj yazmayacağını söylediği ve kendime bunu önemsemediğimi söylediğim hâlde.

Tartışmamızın nasıl başladığını hâlâ anlayamıyordum. Sanırım ben başlatmıştım ama *nedenini* bilmiyordum. İki gün önce, ben yatağına uzandığımda Jared bilgisayarında benim dinlemem için çalacak bir şarkı arıyordu. Bir saat kadar önce evine gitmiştik ve fazla konuşmadığımı fark etmemişti. Belki de her zaman böyleydi. Belki de o her zaman bana arkadaşları ya da fotoğrafçılıkla ilgili bir şeyler anlatıyordu ve ben onu dinliyordum. Artık neyin doğru olduğunu bilemiyordum. Aylar ve günler birbirine karışmaya başlamıştı. Andrew öldükten sonra uyumakta zorlandığım için Jared bana diz ameliyatının ardından babasının kullandığı uyku haplarından vermişti. Bunları her gece almamamı söylediği için elimde daha uzun süre ilaç olsun diye yarıya bölmüştüm. Haplar işe yaramıştı ama kendimi sersemlemiş hissetmeme neden olmuştu. O hafta onları almayı kestiğim için yine uykuya dalmakta zorlanıyordum.

Jared ve ben, yaş gününden beri neredeyse her hafta sonunu birlikte geçirmiştik ve ilk zamanlarda her şey harikaydı. Onunla birlikteyken babamı ya da nasıl öldüğünü düşünmek zorunda kalmıyordum ve seks yapmak biraz kafayı bulmak gibi bir histi. Ama son birkaç haftadır öyle hissetmiyordum.

Bütün gün çok yağmur yağmıştı, huzursuz ve sıkıntılı bir ruh hâli içindeydim. Yaptığımız tek şey Jared'in odasında takılmak, film izlemek ya da seks yapmaktı. Okuldan erkenden çıkıp anne-siyle babası gelmeden onların evine gidiyorduk. Seks konusunu zamanla daha iyi bir noktaya taşıyabilmiştik. Her şey farklı geliyordu. Bir yetişkin gibi hissediyordum.

“Delaney artık beni aramıyor,” dedim birden.

“Çünkü senin bir erkek arkadaşın var, onunsa yok.”

Haklı olabilirdi. Delaney okuldan başka kızlarla takılıyordu. Aslına bakarsanız yeni arkadaşlar edindiği için memnundum ama sinemaya ve kahve içmeye gittiğimiz ya da saçlarımızı boyayıp evde oturduğumuz zamanları özliyordum. Acaba bu benim suçum mu diye düşündüm. Belki de onu aramayı *ben* kesmiştim.

Önceki gün onu okulun otoparkında görüp konuşmaya çalışmışım ama arkadaşlarıyla buluşmak için koşturuyordu. Havuza gideceklerdi. Eskiden bunu birlikte yapmaya bayılırdık. Saunada o kadar uzun süre kalırdık ki derimiz eriyecekmiş gibi hissederdik.

Benden uzaklaşan sadece Delaney değildi. Artık resim yapmak için de vaktim olmuyordu. Önceki hafta sonu evde kalacaktım ama Jared limanda birlikte çektiğimiz fotoğrafları düzenlemek için benden yardım istemişti. Fotoğraf çekmesine yardım etme fikrini başta sevmiştim ama sonra sırf o kusursuz kareyi çekebilsin diye berbat bir havada saatlerce dışarıda kalmak bana yorucu gelmeye başlamıştı.

Başını bilgisayarından bana çevirdi. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Sadece yorgunum.”

Yanıma uzandı. “UBC’ye gideceğiz ya internette kiralık daire baktım. Şimdiden iyi bir yer bulursak başkaları kapmadan tutabiliriz.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Kendin için baktın herhâlde.”

“İkimiz için. Güzel bir yer arıyorum. Şehir merkezine yakın olabilir.”

“Sana Delaney’le eve çıkacağımı söylemiştim.” Son günlerde bu konu açılmamıştı ama planımız başından beri buydu. Planın değişmediğini umuyordum çünkü önceki gece üniversiteye başladığımızda bunun Jared’la benim için iyi olabileceğini düşünmüştüm. O yaz, ailesiyle seyahat edecekti ve okula başladığımızda birlikte geçirecek daha da az zamanımız olacaktı. Sonra onunla neden daha az vakit geçirmek istediğimi merak ettim ve bunu da düşünmek istemediğim diğer şeyler gibi aklımın bir köşesine attım.

“Evet ama bu daha önceydi,” dedi. “Artık benimle birlikte yaşamak istersin diye düşünmüştüm.”

“Daha on sekiz yaşıdayız.”

“Eee?”

“Arkadaşlarınla yaşamak istemiyor musun?”

“Hepsi çok dağınık. Ben seninle yaşamak istiyorum.”

“Neden? Dağınıklığını toplarım diye mi? Yemek pişirmeyi biliyor musun? Yoksa temizlik, yemek ve alışveriş işlerini bana mı yıkmak istiyorsun?”

“Bir dakika. Nereden çıktı bunlar? Hepsini yapmayı öğrenebilirim.” Tabii. Benim senelerdir yapabildiğim şeyleri o öğrenmek zorundaydı. Hayatı çok rahat geçmişti.

“Henüz önümüzdeki seneyi düşünmeye hazır değilim. Önce mezuniyeti atlatmak istiyorum.”

“Bu konuyu yazın tekrar konuşabiliriz. Kiralık daire için depozito verebilirim.” Teklifini kabul edeceğim konusunda son derece emin ve rahattı.

Doğrulup bağdaş kurdum ve ona döndüm. “*Herhangi* bir zamanda seninle yaşamak istediğimden emin değilim. Annem babamla evlendiğinde sadece on dokuz yaşıdaydı ve her şeyi kaçırdı.”

“Ben baban gibi değilim.” Bana sinir olmuş gibiydi ama sırf bu yüzden geri adım atmak istemedim. Konuyu biraz daha deşmek geldi içimden.

“Onun gibi davranıyorsun.”

“Ne kadar boktan bir laf bu.” Yüzü kızardı.

“Ne zaman evde kalmak istesem çok üzülmüş gibi davranıyorsun ve kendimi kötü hissediyorum.”

“Dalga mı geçiyorsun? Sen her zaman depresif bir hâlde olduğun için ben *seni* meşgul etmeye çalışıyordum.”

İçimde her şey allak bullak olmuş ve karışmıştı. Kalkıp eve gitmek, kulaklıklarımı takarak müziği sonuna kadar açıp odama kapanmak istiyordum. Günlerce odamda kalabilirdim. Hatta haf-

calarca. Bir daha odamdan çıkmayacaktım. “Bazen yalnız kalmak istiyorum. Biraz alana ihtiyacım var.”

Birbirimize baktık. Gerçeklerin artık taşıyamayacağım kadar ağır geldiğini, yalnız kalmak ve duygularımı kendime saklamak istediğimi, onun ne düşündüğünü umursamadığımı fark ettim. Onu mutlu etmeye çalışmayacaktım. Jared ve Sophie olmak istemiyordum. Sadece eskisi gibi Sophie olmak istiyordum.

Kalktı. “Alana mı ihtiyacım var?” Yüzü solmuş, kaşları koyu renk düz bir çizgiye dönüşmüştü. Sanki onu bıçaklamışım ve kanı çekilmiş gibi dudakları bembeyaz kesilmişti.

“Sonsuza dek değil, kısa bir süre.” Bunu söylediğime inanmıyordum ama ağzımdan çıkmıştı bir kere ve bu sözcüklerin onun yüzüne bombalar gibi indiğini görebiliyordum. O anda gözleri irileşti ve ağzı açık kaldı.

“Gerçekten mi?” dedi soluksuz kalmış gibi.

“Son zamanlarda babamın ölümüyle başa çıkmak için çaba sarf etmediğimi düşünüyorum. Belki de bu konudan kaçındığım için her şeyi gözü kapalı bir şekilde yapmışımdır seninle.”

“Seni bu konuda konuşturmak için elimden geleni yaptım.”

“Sorun da bu zaten. Bundan söz etmek istemiyorum. Bunu kendi içimde çözmek istiyorum. İlkbahar tatilinde görüşmememiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Anlamıyorum. Daha dün bana ne kadar eğleneceğimizi söylüyordun.”

“Sadece bir hafta yalnız kalmak istiyorum. Neden bunu bu kadar büyük bir sorun hâline getiriyorsun?”

“Bunu sorun hâline getiren sensin.”

Yataktan kalkıp çantamı ve paltomu aldım. “Eve gidiyorum.”

Kolumu tuttu. “Bekle. Konuşmamız gerek.”

“Konuşacak bir şey yok. Sana biraz yalnız kalmak istediğimi söylemiştim ama artık hiçbir zaman görüşmememiz gerektiğini düşünüyorum.” Dağların arasında hızla ilerleyen başıboş bir tren gibiydim.

Kolumu sıkıyor ve çaresiz görünüyor. “Buna yapmana izin vermeyeceğim.”

“İzin vermeyecek misin?” Kolumu çektiğimde parmakları derime gömüldü.

“Hemen karar verme.” Sesi boğuk çıkıyordu ve gözleri mülrekkep birikintileri gibi siyah ve parlaktı. Kalemimi bunlara batırıp resim defterime kırılan kalbinin resmini çizebilirdim. Sonra kalbini ya paramparça eder ya da birleştirirdim.

“Lütfen,” dedi. “Seni rahat bırakacağım. Ama her şeyi bitirme.”

Tereddüt ettim. Bunlar gerçekten de oluyor muydu? Gerçekten de ayrılıyor muyduk? “Bilmiyorum. Gitmem gerek.” Çaresizlik içinde dışarı çıkmak ve içime temiz hava çekmek için koridora fırladım.

Ön basamaklardan inerek peşimden geldi. Dışarda kuvvetli bir sağanak olduğu hâlde çoraplarıyla dışarı çıkmıştı. “Dur, seni eve bırakayım. Aptallık etme. Sırılsıklam olacaksın.”

Üstünde tişörtüyle omuzlarını kulaklarına kadar kaldırmış bir hâlde orada dikilişine ve yağın yağmura baktım. Babamın kamyonetiyle yanıma nasıl yaklaştığını hatırladım. *Kamyonete bin.*

“Delaney’i ararım,” diye bağırdım sert yağmurda sesimi duyurabilmek için. Sonra koşmaya başladım. Ayaklarım soğuk su birikintilerine girip baldırlarımı ıslattı. Koşuyor, koşuyor, koşuyordum.

O gece, bana birkaç mesaj yazdı. Karanlıkta telefonumun ekranı aydınlandı. *Neden konuşamıyoruz? Neden yapıyorsun bunu? Ne hata yaptım?*

Ona verebileceğim yanıtlar yoktu. İçimdeki panik hissini açıklayamıyordum. En sonunda telefonumu kapatmak zorunda kaldım. Sabahleyin otobüs durağına giderken uzakta arabasını gördüm ama ona el sallamadığımı görünce oradan uzaklaştı. Dersler arasında onu birkaç kez daha gördüm. Yanında arkadaş-

ları vardı ve gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Okuldan sonra, dolabımın orada beni bekliyordu.

“Beni görmezden gelemezsin,” dedi.

Kitaplarımı sırt çantama tıktım. “Sana yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söylemiştim.”

“Bir şeyler değişti ve bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Başka birisiyle mi tanıştın? Sorun bu mu?”

“Hayır,” dedim hışımla. “Bu konuşmayı gerçekten de şimdi mi yapmak istiyorsun?” Diğer öğrenciler yanımızdan geçerken meraklı gözlerle bize bakıyordu.

“Bize gidip konuşsak? Bu durumu düzeltmek istiyorum.”

“Düzeltecek bir şey yok.” Duygularımı nasıl açıklayabileceğimi düşündüm. “Yanlış bir şey yapmadın. İçimde bir şeyler koptu, anladın mı? Nedenini bilmiyorum ama nedense mutlu hislerime geri dönemiyorum. Sen beni zorladıkça bu mutlu hisler daha da uzaklaşıyor.”

“Kısa bir süre de olsa gel bize.”

“Valizimi hazırlamam gerek.”

“Böyle çekip gidemezsin.”

“Evine gelmiyorum. Ne yapacaksın? Beni kaçıracak mısın?” Dolabımı sert bir şekilde kapatıp uzaklaştım. Arkama baktığımda gitmişti.

Delaney beni arabasıyla eve bıraktı. Ona Jared’la tartıştığımı ve ayrıldığımızı anlattım.

“Bunu neden yaptın? Âşık olduğunuzu sanıyordum.”

“Bilmiyorum.” Ağlıyordum çünkü üzgündüm ama bir yandan da kafam karışmıştı. “Nedenini açıklayamıyorum,” dedim. “Her şey çok ağır geldi ve nefes alamadığımı hissettim.”

Anlayışlı bir ifadeyle bana baktı. “Çok üzüldüm. Kahve içmek ister misin?”

“Evet.” Pencereden dışarı bakıp hızla yanımızdan geçen ağaçları izledim. Titriyordum, ellerim ve vücudum donuyordu. Ellerimin titremesi geçsin diye onları bacaklarımın altına sıkış-

tırdım. Kahve iyi gelecekti. Konuşacaktık ve Delaney hayatımı neden mahvettiğini anlamama yardımcı olacaktı.

Bir saat sonra Delaney beni eve bıraktı. Garaj yolunda hızla ilerleyip yola çıkışını izledim. Islak yoldan lastik sesleri geldi ve etrafa bir sessizlik çöktü. Keşke hâlâ yanımda olsaydı da biraz daha konuşabilseydik diye düşündüm ama bunun faydası olmazdı. Bana ne hissettiğimle ilgili bir sürü soru sormuştu (anne-siyle babası boşandığında terapistinin ona sorduğu sorular gibi) ama ona sadece “Neler olduğunu bilmiyorum,” diyebilmiştim ve nedense bu beni daha da kötü hissettirmişti.

Ön kapıyı açtığımda Angus üzerime atladı ve ayakkabılarımı çıkarmaya çalışırken beni az kalsın yere düşürecekti. Kulağımı yalamaya başlayınca “Kes şunu!” deyip onu ittim. Onu yürüyüşe çıkarmam gerekiyordu ama o anda yalnızca yatağıma girmenin ne kadar güzel olacağını düşünüyordum. Enerjim kalırsa onu sonra da dışarı çıkarabilirdim. Bir süre her şeyden uzaklaşmam gerekiyordu.

Odamın kapısına geldiğimde kalakaldım. Yatağımın ortasında bir kutu vardı. Ağır ağır yatağıma yaklaştım. Kutunun içinde Jared’ın evinde bıraktığım eşyalarım duruyordu. Fularlarımdan biri, birkaç kitabım, bir çift küpe... Ve çektiği fotoğrafım. Pencereye bakınca pervazda ayak izleri olduğunu fark ettim. Jared birkaç kez geceyi benimle geçirmek için gizlice oradan içeri girmişti ve sanırım sonradan pencereyi kilitlemeyi unutmuşum. Angus’un yanma, yatağıma oturdum ve Jared’a bir mesaj yazdım. Parmaklarım klavyeye o kadar sert iniyordu ki Angus başını kaldırıp merakla bana baktı.

Gizlice eve mi girdin???

Eşyalarını geri getirdim.

Çok çocukça bir davranış.

Tabii. Sanki sen bir yetişkin gibi davranıyorsun da.

Sadece düşünmek istedim. Beni boğuyorsun.

Eskiden sürekli olarak benimle birlikte olmak istiyordun!

Evet ama sonra artık KENDİM gibi olamadığımı fark ettim.

Bir süre yanıt vermedi. Telefonuma bakıp mesajın gelmesini bekledim. En sonunda bir şeyler yazdığını gördüm.

Sen sadece korkuyorsun. Gerçekten de mutluyduk ve bundan korktun. Baban gibi seni terk edeceğimi sandın ve beni uzaklaştırdın ama artık bir önemi yok. Seninle işim bitti.

Başka bir şey yazmadı. Gecenin bir yarısı uyandığımda ve sabah kasabadan ayrılmadan önce telefonuma baktım ama ondan bir mesaj yoktu. Feribottayken Delaney bana bir mesaj yollayıp Jared'ın ilkbahar tatilinde adada arkadaşlarıyla kamp yapacağını duyduğunu söyledi. Benden sadece bir saat mesafede olacaktı.

Telefonumu çıkarıp mesajımı tekrar okudum. Son üç sözcük, dinamitler gibi zihnimde yuvarlanıyor, bir şeye değdikleri anda da patlıyorlardı.

Seninle işim bitti. Seninle işim bitti. Seninle işim bitti.

Ben de bunu istememiş miydim zaten? Peki, neden içimdeki her şey parçalanıp farklı yönlere savruluyormuş gibi hissediyordum? Neden her şeyin ne kadar boş olduğunu düşünmeden edemiyordum?

Pencereden bir hışırtı geldi. Başımı kaldırıp ses tekrar gelecek mi diye kulak kesildim. Jared geceleri yatak odama gizlice girdiğinde dikkatimi çekmek için hafifçe camı tıklatırdı. Nefesimi tutup bekledim ama bunun sadece pencereye sürtünen dalların sesi olduğunu fark ettim. Tabii ki Jared değildi. Adresi hatırlayıp beni bulmak için göle gelmiş olsa bile hangi odada kaldığımı bilmiyordu ki.

Kalın battaniyenin altına kıvrılıp bacaklarımı göğsüme çektim. Çarşaf lar soğuktu. Babamın nasıl eski evimize girdiğini düşündüm. Annemin yatağına mı oturmuştu? Benim odama da girmiş midir diye merak ettim. Herkes onun kazayla düştüğünü sanıyordu ama bazen bunu kasıtlı olarak yaptığından endişeleniyordum. Sanki onu o hâlde bulmamızı istemişti.

Yataktan kalıp Jared'ın verdiği uyku haplarını gizlediğim makyaj çantamı karıştırdım. Bir tane alıp musluktan akan bir avuç suyla ağzımın içinde kalan acımsı tadı temizleyerek yuttum. Sonra da aynaya baktım. Annem ilkbahar tatilinde her şeyin farklı olacağını söylemişti. Besbelli yanılıyordu.

Lindsey

Marcus'la birlikte bir saattir ormanda yürüyüş yapıyorduk. Yağmur dinmişti ama ağaçlar hâlâ ıslaktı ve soğuk yağmur damlaları başıma ya da enleme damlıyordu. Patikada ilerlerken ıslak çalılıklar üstüme çarpıyordu. Orada başka kimseyi hatta bir geyik ya da bir tavşan bile görmemiştik ve orman sessizdi. Nereye bastığıma dikkat ediyordum ama buna rağmen birkaç kez kaydım ve düşmemek için Marcus'a ya da bir dala tutunmak zorunda kaldım. Son birkaç kilometredir yokuş yukarı tırmanıyorduk. Marcus bana tepeden manzarayı göstermek istiyordu.

"İnan ki buna değecek. Okyanusa kadar her yeri görebiliyorsun."

Buna değse iyi olacaktı. Bacak kaslarım sızlıyordu ve çaba sarf etmekten dolayı o kadar terlemiştim ki paltomu çıkarıp belime bağlamak zorunda kalmıştım. Angus dili sarkmış bir hâlde önümüzde koşuyor ve tüylerine ince dallar ve yapraklar takılıyordu. Omuzlarına kadar çamura batmıştı.

O sabah elektrik geri gelmişti ve ben duş alırken Marcus neşeyle yumurta, domuz pastırması ve krepler hazırlamıştı. Mutfığa girdiğimde bir sürahi portakal suyunu, tabakları, çatal bıçakları ve peçeteleri masaya koymuştu bile.

"Sophie nerede?" demiştim.

“Hâlâ uyuyor.”

“Onu uyandırayım.”

“Bırak uyusun. Buraya dinlenmeye geldik.”

Masaya oturup tabağı önüme çekmiş, domuz pastırmasının keyfine varmaya çalışmışım. “Nefis.” Pastırma çıtır çıtırdı ve tam istediği gibi pişmişti. “Sence de biraz fazla uyumuyor mu?”

Karşıma oturup yumurtalarının üstüne karabiber serperken, “Gençler hep fazla uyurlar,” diye yanıt vermişti.

“Onun depresyona girmesinden korkuyorum.”

“Onunla konuşmamı ister misin?”

“Olabilir. Bilmiyorum. Ama sana kızabilir.”

İyi anlaşıyorlardı. En azından Sophie ona nazık ve dostane davranıyordu ve benim için mutlu olduğunu söylüyordu ama Jared’la çıkmaya başladığından beri o kadar içine kapanmıştı ki emin olmak zordu.

“Ona biraz zaman vermeye ne dersin? Andrew öldüğünden bu yana sadece birkaç ay geçti. Yas hissi uzun seneler gelip gidebilir. Güven bana, bunları ben de yaşadım. Bazen insan sadece uyuduğunda huzur bulur. Sadece uyuduğunda incinmediğini hissedersin. Bir süreliğine bir zararı olmaz.”

Uzanıp elini tutmuş, “Her zaman doğru şeyleri söylediğin için teşekkür ederim,” demiştim.

“Yok canım, çoğu zaman yanlış şeyleri söylüyorum ama bu konuda kendimden eminim. Sophie gayet iyi, toparlanacak. Şimdi kahvaltım et de seni yürüyüşe çıkarayım.”

Zirveye varmıştık, kot pantolonumun ıslanacağını umursamadan bir kayaya oturdum. Alnımı silip nefesimi dışarı verdim. “Tanrım! Çok dik bir yokuştı.”

Marcus önümde, uçurumun nerdeyse en kenarında durmuş manzaraya bakıyordu. kollarını iki yana açtı. “Muhteşem, değil mi?” dedi. “Doğanın en güzel hâli.”

Kilometrelerce devam eden bu manzara, puslu bulutların arasında kalan uykulu dağlarla gerçekten de nefes kesiyordu. Tam

ortada gölü ve ileride de koyu mavi, geniş okyanusu görebiliyordum. Marcus bana dönüp elini uzattı.

“Buraya gel.”

“Buradan da gayet iyi görebiliyorum.”

Güldü. “Buraya gel, tembel. Esintiyi yüzünde hissetmelisin.”

Yanına gidip yanağımı omzuna dayadım, üstündeki yağmur ve orman kokusunu içime çektim. “Haklısın. Esinti çok hoş.” Uçurumun kenarında güzel bir eğreltiotu görüp bakmak için eğildiğimde çizmelerimin kayanın üstünde kaydığını hissettim. Marcus elimi yakalayıp beni geri çekti.

“Dikkatli ol. Çok yüksekteyiz.” Kolunu omzuna atıp beni sıkıca tuttu. “Seni kaybetmek istemiyorum.”

“Beni almak için aşağı kadar inmek istemiyorsun.” Güldüm ama düşmekten kıl payı kurtulduğum için kalbim hızla atıyordu. Aşağıdaki koyu renk ağaçlara ve tırtıklı kayalıklara baktım.

“Doğru.” Burnunu şakaklarımdaki saçların arasına sürttü.

Sıcaklığına sokulup seneler önce, Andrew’un beni nasıl inşaattaki o çukura atacakmış gibi yaptığını hatırladım. Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan orada durduk ve manzaranın keyfini çıkardık.

Eli ılıktı. Günün geri kalanında ne kadar keyifli vakit geçireceğimizi düşündüm. Şöminenin karşısında kitaplarımızı okuyacak, arada sırada bizi güldüren bir şeyi paylaşmak için ara verecek, sonra akşam yemeğini hazırlayıp şarap içecek ve bir film izleyecektik. Bu fikir son derece rahatlatıcı, hoş ve hatta kusursuzdu.

“Keşke sonsuza dek burada kalabilsek,” dedim.

“Belki kalabiliriz.”

Ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Sophie üniversiteye başladıktan sonra göl evine taşınabiliriz. Buralarda iş bulup okula geri dönebilirsin. Ne istersen yapabiliriz.”

Bu teklifine hem mutlu olmuş hem de şaşırmıştım. Çoktan geleceğimizi düşünmeye başladığını fark etmemiştim. “Ben çalı-

şırken sen ne yapacaksın?” diye sordum gülerek. “Her gün balığa mı çıkacaksın?”

“Kitabımı yazacağım. Sonra da bir milyon dolara satacağım tabii ki.”

“Güzel fikir.” Başımı hafifçe yana eğdim. “Hakkımda ciddi şeyler mi düşünmeye başladın, Doktor? Senin için geçici olduğumu sanıyordum.”

Güldü. “Hakkında ciddi şeyler düşünmüyor olsaydım seni buraya getirmezdin ama daha evine yeni taşındın. Zamana ihtiyacın vardı. Bir anda çok ciddileşip Sophie’yle evimde olmanızı ne kadar özlediğim hakkında sızlanarak seni korkutmak istemedim.”

İçimin sevgiyle dolduğunu hissederek ona gülümsedim. Elbette o zaman neye ihtiyacım olduğunu ve şimdi ne duymak istediğimi biliyordu. O, Marcus’tu.

Eliyle yüzümü tutup başparmağıyla yanağımı okşadı.

“Eee? Seni daha fazla ikna etmem gerekiyor mu?” Bir an için, acaba beni sevdiğini mi söyleyecek diye merak ettim. Bu sözcükleri henüz birbirimize söylememiştik ama ben ona söylemeye çok yaklaşmışım. Derken Angus burnuyla Marcus’un bacağını itti. Marcus gülerek ona baktı ve başını okşadı. Dik dik Angus’a baktım. Çok teşekkürler, dostum.

Bir süre Marcus’u, doğal tavırlarını ve çekici gülümsemesini izledim. Göl evine taşınıp kendi evimi ve işimi bırakabilir miydim? Gerçekten de her şeye yeniden başlamak istiyor muydum? Dağlara bakıp tatlı havayı içime çektim. Marcus haklıydı. Orası özel bir yerdi.

“Tamam. Yapalım bu işi,” dedim.

“Sahi mi?”

“Sana âşık oldum bile. Bu yüzden teklifini gözüm kapalı kabul edebilirim.”

Şok içinde, dili tutulmuş gibi bana bakıyordu ve bu sefer yaknakları yanmaya başlayan kişi bendim. Sözlerimi geri alabilsey-

dim keşke. Ne yaptığımı sanıyordum? Hiçbir şey demeden ona baktım. Saniyeler orada ezelden beri duruyormuşuz gibi gelene dek akıp gitti. Bana hâlâ beni sevdiğini söylememişti. Öylece bana bakıyordu.

“Eh, geri dönsek iyi olur,” deyip yürümeye başladım.

“Lindsey, buraya gel.” Elimden tutup beni kendisine çevirdi. “Ben de seni seviyorum... Ama eskiden bu fikrin ödümü kopardığını itiraf etmem gerek. Çok uzun bir süre buna direnmeye çalıştım.”

Göğsüne yaslandım. “Direnmeye mi çalıştın? Sahi mi? Devam et.”

“Son ayrıntıyı da duyana kadar pes etmeyeceksin, değil mi?”

Buz tutmuş burnumu köprücük kemiğine sürttüm. “Sana işkence edip öğrenirim.”

Güldü. “Tamam. Gerçekleri itiraf etme vakti geldi. O ilk toplantıya geldiğimde seni floresan ışıkların altında parıldayan saçlarınla bir Viking tanrıçası gibi gördüğümde, *Vay canına, ne kadar güzel bir kadın. Ondan uzak dursam iyi olur. Yoksa kalbimi kırar,* diye düşünmüştüm. Ne kadar iyi yürekli, sevecen ya da komik olduğunun bir önemi yoktu. Bir daha kalbimin kırılmasını göze almayacaktım ama bu savaşı kaybettim.” Gülümsedi. “Bu, bir sorun mu? Benimle başa çıkabileceğini düşünüyor musun?”

Ona meydan okur gibi gülümsedim. “Elimden geleni yaparım.”

Sonra, beni öptü. Yağmur olanca hızıyla yağıyor, yüzümüzden ve dudaklarımızdan aşağı akıyordu ama durmadık. Bu adamı hayatımın sonuna dek öpecektim.

Sophie

Annemin saçları başına yapışmış, kirpikleri tel tel olmuştu ama çizmelerini çıkarırken gülüyordu. “Marcus sana kısa bir yürüyüşe çıktığımızı söylerse sakın inanma. Kendimi Everest’e tırmanmışız gibi hissediyorum.” Marcus da onun ıslak paltosunu çıkarmasına yardım ederken gülüyordu. Annem bir köpek gibi saçlarını sallıyormuş gibi yapınca Marcus geriye sıçradı.

“Hey! Kes şunu yoksa seni Angus’la birlikte dışarıda bırakırım!”

Birilerinin iyi vakit geçirdiğine sevinmişim. Bense sabahın tamamını telefonumdaki kayıtlı mesajları okuyarak ve Jared’ı düşünerek geçirmişim.

“Bize birkaç havlu verir misin, Sophie?” dedi annem.

“Angus için de lavabonun altında eski havlular var,” dedi Marcus.

Banyodan havluları alıp onlara götürdüm. Şöminenin önüne oturmuşlardı ve omuzları birbirine değecek kadar yakın duruyorlardı. Angus’u kurularyıp içeri aldım. Annemle Marcus el eleydiler. Jared da araba kullanırken hep elimi tutardı. Bazen ellerim üşüdüğünde parmaklarıma üflerdi. Cebimdeki telefona dokundum, keşke çıkarıp mesajlarını baştan okuyabilseydim diye düşündüm ama annem ne yaptığımı merak edecekti. Ona

baktığımda Marcus'u izlediğini fark ettim. Yüzünde şapşal bir gülümseme vardı.

“Neler oldu? Tuhaf davranıyorsun,” dedim.

“Hiçbir şey olmadı. Sadece bir arada olduğumuz için mutluyum. Burayı çok sevdim.”

“Evet, güzel bir yer. Her yaz gelmek eğlenceli olurdu.”

Annem Marcus'a bir bakış daha fırlattı ve Marcus onun elini sıkı. Annem bana döndü. “Önümüzdeki sene göl evine taşınmayı düşündük.”

“Öyle mi?” Ben onlara bakıyordum, onlar da bana. Angus bile önemli bir şey söylememi bekliyormuş gibiydi. Annemin gözlerinin etrafındaki ince çizgilere baktım, daha önce neden dikkatimi çekmediğini merak ettim. Son birkaç ayda oluşmuş olabilirdi ve bu çizgilerin her biri âdeta gözlerindeki o heyecanlı ifadeye işaret ediyor, *Ne kadar mutlu olduğumu görüyor musun? Lütfen, benim için mutlu ol!* diyordu.

Nedendir bilinmez ama birden aklıma annemden söz ettiğimizde babamm yüzünde oluşan ifade ve her şeyin onun için ne kadar farklı olduğu geldi. Heyecanlı değildi. Daha derin bir his içindeydi. Sanki onun *nefes alıp vermesine* ihtiyaç duyuyormuş gibiydi. Gözlerim dolunca hemen gülümsemeye çalıştım.

“Harika,” dedim. “Hem zaten birkaç ay daha burada olacağım. Sonra sadece hafta sonları gelebileceğim.” Marcus'a gülümsedim. “Sakin odamı ona temizletme.”

Artık adaya gidip gelmem gerekecekti. Annemi eskisi kadar sık göremeyecektim ama bencillik edip bunu ona söyleyemedim. Onun için mutlu olmalıydım. Belki evlenirlerdi.

Annemin eline bakıp Marcus'un ona nasıl bir yüzük alacağını hayal ettim. Muhtemelen kocaman bir şey olacaktı. Babamla evli olduğu zamanlarda taktığı iki sade yüzüğü seviyordum. Yan yana oturduğumuzda parmağındaki yüzüğü çevirip onunla oynar ve bazen kendi parmağıma takardım. Evliymişiz gibi oyun oynardık. Sonra yüzüğü bir yere kaldırmış ve onu günün birinde bana

vereceğini söylemişti. O gün ne zaman gelecekti? Evlendiğimde mi? O yüzüğü takmak isteyecek miydim? Onun için alışveriş yaparken babamı, on dokuz yaşında annemin nasıl görüldüğünü düşündüm. Onunla evlenmek istediğine nasıl emin olmuştu? Gelecekte olacakları nasıl oldu da bilememişti? Jared'ı düşündüm. Seninle işim bitti. İşim bitti. İşim bitti.

“Bir süre bir değişiklik yapmayacağız,” dedi Marcus. “Senin her konuda rahat olmanı istiyoruz. Zor bir sene geçirdiğinin farkındayız.”

Zor bir sene. O seneyi böyle mi tanımlıyordu? Yüzünde sevecen bir ifade vardı ve iyi olduğumdan emin olmak istiyormuş gibiydi. Evlenirlerse Marcus üvey babam olacaktı. Her Noel yemeğinde ve tatilde orada olacaktı. Mezuniyetime de o gelecekti, babam değil. Babam asla orada olamayacaktı.

Jared'la konuşmak için o kadar güçlü bir istek duyuyordum ki ağzımda sızı veren acı bir tat hissettim. Bu histen tükürüp kurtulmak istedim ama çok geç kalmıştım. Bu hissi çoktan yutmuşum.

Bir şey dememi bekliyorlardı. “Büyük bir haber bu. Kutlama yapalım mı?” Kalkıp mutfağa gittim. “Biraz şarap içelim.” Şişeyi aldım.

Annem peşimden geldi. “Bir dakika,” dedi.

“Neredeyse on dokuz yaşındayım. Yapma. Bırak da sizinle birlikte kutlayayım.”

“Daha birkaç ay önce on sekizine bastın.” Ama tereddütlüydü ve bana izin vermek istediğini, bu konuda mutlu olduğumu kendisine kanıtlayacak her şeyi yapmak istediğini görebiliyordum.

“Tamam, sadece bu seferlik içebilirsin.” Dolaptan kadehleri çıkardı.

İkisi odaya gidip yattığında ben oturma odasında pencereden dışarı bakıyordum. Angus da yanımdaydı. Artık pek onlarla uymuyordu. Üçüncü kişinin fazlalık olduğunu biliyordu.

Duvarlardan ya da belki de havalandırma boşluğundan kısık sesle konuştuklarını duyabiliyordum. Neden söz ettiklerini merak ettim. Belki de planlar yapıyorlar, birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini söylüyorlardı. Acaba annem babamı artık tamamen unutmuş muydu?

Marcus iyi bir adamdı. Anneme iyi davranıyordu. Sarhoş olmuyor, onu incitmiyordu. Onu ağlatmıyordu. Peki, ona karşı neden öfke duyuyordum? Düşüncelerimin derinliklerine inip bu hissin nedenini anlamaya çalıştım ama sürekli olarak bir köşeye kaçıyor ve benden gizleniyordu.

Sonra nedenini anladım. Kalbimin sinsi bir yanı, babamla annemin yeniden bir araya geleceğini ummuştu. Babama artık onu rahat bırakmasını ve onun hayatına devam ettiğini her söylediğimde, aslında yoluna devam etmiş olması gereken kişi bendim.

Bir yudum şarap aldım. Annemle Marcus yattıktan sonra gizlice mutfığa gidip şişede kalan şarabı da almıştım. Annem ne kadar şarap kaldığını hatırlamazdı. Kadehlerini ben doldurmuştum.

İçimin ılıdığını, sıcak bir hissin yayıldığını ve sarhoş olup uykumun geldiğini hissettim ama keyfim yerine gelmemişti. Telefonumu alıp mesajları açtım ve tekrar tekrar Jared'ın mesajlarını okudum.

Saatler sonra yanımda Angus'la birlikte uyandım. Ses çıkarak esnedi ve yüzüme nefesini üfledi. Yana dönüp başımın dönme hissinin geçmesini bekledim. Saat sabahın üçüydü. Boş şarap şişesi komodininin üzerinde duruyordu.

Telefonumu alıp gözlerimi kısarak ekrana baktım. Birisine bir mesaj yazdığımı hayal meyal hatırlıyordum ama bu doğru olmazdı. Telefonum orada çekmiyordu. Derken Jared'a ne yazdığımı fark ettim.

Haklısın. Belki de korkuyorumdur Çünkü seni çok seviyorum. Babam gibi sen de beni terk edersen ikinci kez ölürüm. Böylesinin daha kolay olacağını sanmıştım. Ama öyle olmadı. Seni özlüyorum.

Kahretsin. Şükürler olsun ki mesaj gitmemişti. Mavi konuşma balonuna baktım. Yapmam gereken tek şey, arabayla telefonun çektiği

bir yere gitmekti. Orada mesajı henüz gitmemişken silebilirdim. Bu cümleleri sarhoşken yazmıştım, hiçbir şey ifade etmiyordu. Geleceğe dair planlarım vardı. Tek başıma kalacak ve okulu bitirmeye odaklanacaktım. Sonra da şehre taşınıp yeni insanlarla tanışacaktım.

Parmaklarım telefonun üstünde gezindi ve fotoğrafları açtım. Jared ve ben, kumsaldaki öz çekimler, yataktaki hâllerimiz, komik suratlar yaparken ve öpüşürken çekilen fotoğraflarımız... Yüzüne, koyu renk gözlerine baktım. Ne zaman üzülsem beni anladığını, kafamı dağıtmama yardımcı olacak yeni yerlere götürdüğünü, canım hiçbir şey yapmak istemese bile beni zorla nasıl dışarı çıkardığını düşündüm.

Haklıydı. Sadece yardım etmek istemişti. Resim yapmayı bırakmam onun suçu değildi. Hatta bana hep resim defterimi yanıma almamı söylerdi. Delaney ile vakit geçirmeyi kesmiştim çünkü artık konuşacak ortak bir konumuz olmadığını, Jared'la seks yapmanın daha keyifli olduğunu düşünmüştüm. Olanlar onun suçu değildi. Bu seçimleri ben yapmıştım. Angus'a baktım. "Her şeyi mahvettim, değil mi?"

Bana sokulup ben onu itene dek yüzümü yaladı ve kokladı. En azından, o beni hâlâ seviyordu. Sessizce oturma odasına gidip buzdolabını açtım ve annemin getirdiği su şişelerini aradım. Bunlardan birini çıkarırken düşürdüm. Şişe yerde yuvarlandı. Angus havlayarak şişenin peşinden gidince onu susturdum. Ama çok geç kalmıştım. Arkamda ayak sesleri ve sonra da Marcus'un sesini duydum.

"Aşağıya indiğini duydum. İyi misin?"

"Evet, uyuyamadım." Şişeyi açıp yarısını nefes bile almadan içtim. Ağzımda bir avuç dolusu kumla uyanmış gibiydim.

"Akşamdan kalma mısın?" Bir spada giyilenlere benzer beyaz bir bornozla tezgâha yaslandı. Saçları karışmıştı. Nasıl o hâle gelmiş olabileceğini düşünmek istemiyordum.

"Şaraba alışık değilim." Sanki bir sürü başka şeye alışıktım da.

"Biliyorsun, seni huzursuz eden bir şey varsa bana anlatabilirsin. Aramızda kalır."

Yüzünde yine o anlayışlı terapist ifadesi vardı. Bir not defteri alıp koltuğa oturacakmış ve en derin korkularımdan söz edecekmiş gibi görünmesine neden olan bir ifadeydi bu. Annemden bir şeyler gizleyebileceği ihtimali beni şaşırtıyordu. Belki de sırf ona güveneyim diye böyle söylemişti.

“İyiim.”

“Emin misin? Annenin yeni bir ilişkisinin olduğunu görmek zor olmalı. Özellikle de babanı yeni kaybetmişken. Biraz öfke duyman gayet normal.”

Tanrım! Terapistlerin hassas olmaları gerektiğini düşünürdüm. Oda yine biraz dönüyor gibi oldu. İçime bir nefes çektim. Sadece şarabın etkisiydi. Şişemin kapağıyla oynadım. “Mesele o değil. Jared.”

Başını yana eğdi. “Neden son anda gelmediğini merak etmiştim doğrusu.”

“Ondan ayrıldım ama bunun bir hata olduğunu düşünmeye başladım.”

“Durumu düzeltmek için çok mu geç?”

“Bilmiyorum. O da adada ama beni görmek isteyeceğinden emin değilim.”

“Biraz ayrı kalmak iyi gelebilir. Sadece bir haftalığına buradayız. Kasabaya geri döndüğümüzde onunla konuşabilirsin. Ne derler bilirsin. Ayrılık kalbi sevgiyle doldurur.”

“Evet, olabilir. Bir hafta uzun bir süre değil, değil mi?”

“Kesinlikle değil.” Önemli bir ebeveynlik görevini yerine getirmiş, artık her şey yolundaymış ve anneme mutfakta benim kırık kalbimi konuşarak nasıl yakınlaştığımızı anlatacağını düşünüyormuş gibi rahatlamıştı.

Birbirimize iyi geceler diledik ve Angus ve su şişemle birlikte yatağa döndüm. Marcus’un artık bir terapist olmaması iyiydi çünkü ergenlerden pek anlamıyordu.

Hayatta bir hafta bekleyecek değildim.

Lindsey

Birisi beni tutup sarsmış gibi aniden uyandım. Loş odada gözlerimi kırpıştırırken tanıdık olmayan şekiller netleşti.

Evet. Göl evindeydik. Marcus yanımda hafif hafif nefes alıp veriyordu. Saatin tavana vuran ışığına baktığımda saatin sekiz olduğunu fark ettim. Rüyamda ne görmüştüm? Biraz düşündüm. Karla kaplı yollar, telaşlı bir durum. Andrew'dan kaçtığım gece miydi? Bunu rüyamda görelili çok olmuştu. Marcus'la birlikte yaşayacağım için bilinçaltımdan kaynaklanan bir endişe olmalıydı bu ama çok saçmaydı. Bu sefer her şeyi doğru yapıyordum.

Gözlerimi yumup göl evinde onunla yaşadığımı, birlikte bir hayat kurarken aşkımızın derinleştiğini hayal ettim. Evi yeniden dekore edecek, orada yaşayan komşularla tanışacaktık. Belki de şehir merkezinde gece kurslarına katılırdım. Ben ödevlerimi yaparken o da bir pencerenin önündeki masasında kitabım yazabilirdi. Molalar verip sohbet edebilirdik. Marcus'un gülümsediğini ve elini bana uzattığını hayal ettim. Ama sonra kapı çalındı. Kapıda Onbaşı Parker'ı gördüm.

Hapları biliyoruz, Lindsey.

Marcus'un yüzündeki ifade şaşkınlıktan dehşete ve en sonunda öfkeye dönüştü. Ne yaptım? Neden bana yalan söyledin? O an, ilişkimizin bittiğini anladım. Her şey bitmişti.

Gözlerimi açtım. Neden böyle bir şey hayal etmiştim? Marcus o gece yaptıklarım için beni yargılamazdı. Ama artık o hapların Andrew'un viski bardağına düşüşünü, onları eritene dek kaşıkla nasıl karıştırdığımı düşünmeden duramıyordum.

Marcus'a, omzunun karanlıkta kalan hatlarına baktım. Ona söylemeli miydim? Eski kocama ilaç verdiğimi nasıl açıklayacaktım? Bana karşı hisleri değişir miydi? Jenny olsa, bunu ona anlatmamamı, bilmesine gerek olmadığını söylerdi.

Marcus'u uyandırmadan oturma odasına gittim. Ateş sönmüş ve içerisi soğumuştı. Battaniyelerden birini omuzlarıma bir şal gibi sarıp dolaptan kahveyi aradım ve kahve makinesini çalıştırıp göle bakmak için pencerenin önüne geçtim. Marcus'un eski karısı da orada durmuş mudur diye düşünmeden edemedim. Süt almak için buzdolabına gittiğimde bir magnetin altında Sophie'nin notunu görüp şaşırdım.

Kasabaya iniyorum. Marcus'un arabasını aldım. Özür dilerim, seni uyandırmak istemedim. Geç kalmam. Öptüm.

Ne yaptığını sanıyordu? Yollar berbat olmalıydı ve Sophie kocaman bir arazi aracı kullanmaya alışık değildi. Onun yerdeki çukurlara girip gevşek çakıl taşlarının üstünde kaydığını hayal ettim. Geri gelmesini söylemek için telefonumu aldım ama sonra telefonlarımızın kulübede çekmediğini hatırladım. Sabit telefonu kontrol ettim. Hat yoktu. Tabii. Sophie bu yüzden kasabaya inmiş olmalıydı. Jared'ı ya da Delaney'yi aramak için.

Arkamda ayak sesleri duyunca hızla o yöne döndüm. Marcus üstünde bir kot pantolon ve tişörtle, dağınık saçlarla ve iki günlük kirli sakalıyla orada duruyordu. Uykulu bir gülümsemeyle bana baktı.

“Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim.”

Kollarını belime doladı. “Yataktan kalkmaya değersin.” Elimdeki notu fark etti. “O nedir?”

“Sophie senin arabanı alıp kasabaya inmiş.”

Marcus bir adım geri çekilip kaşlarını kaldırdı. “Dün gece su içmek için aşağıya indiğimde onu mutfakta gördüm ve Jared’la ilgili biraz konuştuk. Ayrılmışlar. Onunla konuşmak için beklemesini önerdim ama bunu bir an önce yapmaya karar vermiş olmalı. Ergenlerin ne kadar fevri davrandığını unutmuşum.”

Sophie’yle Jared’ın ayrıldığını duyduğuma çok şaşırmıştım. Sophie neden bana bir şey anlatmamıştı? Marcus’a açıldığına memnun olmuştum ama bunu benden gizlediği için de gücenmişim. “Öylece arabayı alıp gittiğine inanamıyorum. Geri döndüğünde onunla konuşacağım.”

“Bence yakında gelir.” Pencereden dışarı baktı. “Yolların hâlâ düşen ağaçlar yüzünden kapalı olmasına hiç şaşırmam.”

“Umarım bir yerlerde mahsur kalmaz.”

“Öyle bir şey olursa yürüyerek geri dönebilir. O kadar da uzak değil.”

Evet der gibi başımı sallayıp onun haklı olduğunu düşündüm. “Sanırım bu hisse alışmam gerek. Üniversiteye gittiğinde kendi yoluna bakacak.”

“Sen de öyle.” Beni öpmek için değildi ama bir türlü gevşeyemedim. Başını kaldırıp merakla bana baktı. “Sorun nedir? Dışlerimi fırçaladım.” Gülümsedi.

“Sadece kahvemi içmem gerek. Hâlâ ayılamadım.” Nazıkçe kollarından sıyrıldım ve ikimize kahve koyarak kendimi meşgul etmeye çalıştım. “Gel, oturma odasına geçelim.”

Koltuğa oturan Marcus’un yanına geçtim. Pencereden gölün sakin, yüzeyinin cam gibi olduğunu görebiliyordum. Ağaçlar da sallanmıyordu. Ona kaza gecesini anlatmaya niyetlendim ama bir an için cesaretimi kaybettim. Ona, sevgi dolu gözlerine ve bana güven telkin eden gülümsemesine baktım. Kendime onun harika bir insan olduğunu hatırlattım. Ona güvenebilirdim.

“Bu sabah, geçmişte yaptığım bir şeyi hatırlayarak uyandım,” dedim. “Evliyken yaptığım bir hata oldu. Çok uzun zaman önceydi ama bazen beni hâlâ rahatsız ediyor.”

“Bana söyleyip söylememek arasında mı bocalıyorsun?”

“Galiba sadece bunun bir şeyleri değiştirebileceğinden endişeliyim.”

“Lindsey, yaptığın her neyse o kadar da kötü olamaz.” Uzanıp serbest olan elimi tuttu. “Hiçbir şey değişmeyecek. İnan bana.”

Kahveme baktım. Artık çok ileri gitmiştim ve geri adım atıp söylediklerimi geçiştiremezdim. Derin bir nefes alıp, “Evden kaçtığım gece,” diye anlatmaya başladım. “Andrew’a uyusun diye bir şey vermiştim. Uyanacağından çok korkuyordum.” Marcus’a, ilk kaçmaya çalıştığımda Andrew’un beni nasıl boğmaya çalıştığını anlatmışım ve az önce söylediklerimi açıklamak zorunda kalmadığım için memnundum. Bu konuyu konuşurken yeterince zorlanıyordum zaten.

“Uyku hâpı gibi bir şey mi?”

Evet anlamında başımı salladım. “Ben bir reçeteli ilaç almaya çok korktuğum için bunları erkek kardeşim buldu. Andrew harcamalarımı yakından takip ediyordu. Gizlice doğum kontrol hâpı aldığımı öğrendikten sonra beni daha da sıkı bir şekilde kontrol etmeye başlamıştı. Sana bundan da söz etmemiştim...” Yüzüne bakıp bu yeni bilgiye ne tepki verecek diye bekledim ama hâlâ anlayışlı bir ifadeyle beni dinliyordu.

“Buna şaşırmadım,” dedi. “Tabii ki kocan seni taciz ederken hamile kalmak istememiştir.” Elim sıkıldı.

Vücudumun gevşediğini hissettim. Bu sırların beni nasıl yiyip bitirdiğini, bunları Marcus’la olduğu gibi paylaşabilmenin ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim.

“Ona birkaç uyku hâpı verecektim ama o gece çok içmişti. Çok fazla hap veririm ölür diye korktum. O yüzden de bardağına sadece iki hap attım.”

“İyi düşünmüşsün. O evden kurtulman gerekiyordu.”

“Evet ama sonra uyanmış olmalı... Belki de haplar içkiyle birlikte ona dokunmuştur. Ne olduğunu bilmiyorum. Sonradan hap şişesinin pamuğunu tezgâhta bırakmış olabileceğimi fark

ettim. Bunca sene bundan emin olamadım ama Andrew’la bankanın orada karşılaştığımda, söylediği bir şeyler haplarla ilgili durumu *bildiğini* gösteriyordu. O gece bu yüzden o kadar öfkeliydi.”

“Kaza için kendini mi suçluyorsun?”

“Mantiken onun araba kullanmayı kendisinin seçtiğini biliyorum ama Andrew içki içtiğinde bile çok iyi araba kullanırdı. Hatta genellikle *daha* bile dikkatli olurdu. Bazen sarhoş olduğunu anlamazdım. Haplar koordinasyon becerisini etkilemiş olmalı. Kazadan sonra, internette bazı kişilerin içki içip uyku hapi aldıklarında uyurgezer gibi davrandıklarını okumuştum.”

Marcus dikkatle bana bakıyordu.

“Bir şey söyleyebilir misin?”

“Özür dilerim,” dedi. “Bitirmeni bekliyordum. Çok uzun süredir bu yüzden kendine işkence etmişsin ve bunu anlıyorum. İnan ki anlıyorum ama kendini affetmen gerek.”

“O kadının ölmesi benim suçum olduğu hâlde mi?”

“Elizabeth,” dedi.

Kadının ismini söylediği için şaşırıp duraksadım.

Bunu fark etti. “Bir keresinde ismini söylemiştin.”

Evet der gibi başımı salladım. “Doğru. Elizabeth. Andrew’a ilaç vermemiş olsaydım kamyonetin kontrolünü kaybetmezdi diye düşünmeden edemiyorum. Ya da ona biraz daha fazla hap vermiş olsaydım...”

“Öyle yapmış olsaydım muhtemelen şu anda hapiste olurdun ve Sophie’nin de bir annesi olmazdı. Bin tane farklı senaryo hayal edebilirsin, Lindsey, ama onun seçimlerinden sen sorumlu değilsin. Uyurgezer gibi davranmış olma ihtimali de çok düşük. Ne yaptığını gayet iyi biliyordu.”

Koltukta geriye yaslandım. “Ben de kendime defalarca bunu söyledim ama şu ana dek buna inandığımı sanmıyorum. Korkunç bir canavar olduğumu düşüneneğinden çok korktum.”

“Alakası bile yok. Hepimiz asla mümkün olmadığını düşündüğümüz şeyler yapabiliriz.” Elimi sıkıp fincanına uzandı ve bir yudum aldı.

Ona gülümsedim. “Peki, sen bu kadar korkunç olabilecek ne yaptın?”

O da bana gülümsedi. “Baksana, bir canavarla birlikteyim.”

Omzuna hafif bir yumruk attım. “Çok kabasın!”

Yüzünü buruşturup omzunu ovuyormuş gibi yaptı. “Gördün mü? Tehlikeli bir kadınmışsın.”

Gülüp eğildim ve kolunu öptüm. “Haklısın. Çok tehlikeliyim.” Fincanını alıp masaya koydum ve elimi dirseğindeki hassas noktaya götürüp başparmağımla ağır ağır bir daire çizdim. Şaşkınlıkla bana baktı.

“Yalnız olmamızı değerlendirmeye ne dersin?” dedim.

Tereddüt etti. “Birazdan göle gideriz diye düşünüyordum.”

“Uzun sürmez.” Ayağa kalkıp üstüne oturdum ve dudaklarını aralayana dek onu öptüm.

Apar topar yatak odasına gidip giysilerimizi yere fırlattık ve kendimizi yatağa attık. Ellerimiz onun başının üstünde kenetlenmiş, nefeslerimiz birbirine karışır bir hâlde seviştik. Başım boyuma gömdüğü için gözlerini göremiyordum ama bir an önce rahatlamak istediğini, vücutlarımızın bir bütün olmuş gibi hareket ettiğini hissedebiliyordum. Ben her yavaşladığımda, beni sıkıca tutup aynı hızda devam etmemi istiyordu.

Sophie

Parmak uçlarımda aşağı kata indiğimde ev sessizdi. Çok daha ağır hareket edip her adım attığımda biraz bekledim. Bu sefer Marcus'u uyandırmak istemiyordum. Peşimden gelen Angus'un tınakları yerde çıt çıt sesler çıkarıyordu. Tasmaındaki çan çınlamasın diye durup bunu çıkardım. Parmağımı dudaklarıma götürüp "Şışş," dedim. Ne demek istediğimi anlamış gibi bana baktı. Çişini yapsın diye onu dışarı bırakıp hemen bir not yazdım ve nereye bıraksam diye düşündükten sonra buzdolabının üstüne ilıştirmeye karar verdim. Kasabada kahve içebilirdim. Angus eve girince içinde fındık ezmesi olan bir kemikle battaniyesine oturması için onu ikna ettim ve yürüyüşe gitmeyeceğimizi anlamadan önce evden sessizce çıktım.

Marcus'un Cherokee'sini izinsiz alacağım için kendimi kötü hissediyordum. Biraz da korkuyordum açıkçası. Üstünde tek biz çizik bile olmayan yepyeni bir arabaydı. Direksiyonu sıkıca kavrayarak ağır ağır ilerlemeye başladım. Fazlasıyla dikkatli olacaktım. Başka arabaların olduğu bir yere park etmeyecek ve geri döndüğümde arabayı yıkayacaktım. Annemle evleneceği için mutlu olduğundan bu ufak araba hırsızlığımı fazla büyütmeceğini umuyordum. Her gencin yaptığı bir yaramazlıktan bir kez olsun sıyrılma hakkı vardı ne de olsa ama belki bu gerçek

ebeveynler için geçerliydi. *Gerçek* babalar için. Babamı düşündüm. Kamyonetini kullanmama izin verirdi. Hatta bana bir araba alacaktı. Hayır. Artık bunu düşünmeyecektim. Andrew ölmüştü ve bunu hiçbir şeyle telafi edemezdim ama Jared hâlâ hayattaydı ve bu sefer ondan vazgeçmeyecektim.

Yollar karlıydı ve lastikler derin birikintilerin içine girip etrafa kar sıçratıyordu. Cherokee'yi dört çeker sistemine getirene dek farklı düğmeleri denedim. Hızla ilgili bir şey yok muydu? Dört çeker sistemini bir otoyolda kullanamıyor muydunuz? Bilmiyordum, bilmiyordum. Ne yaptığımı sanıyordum? Arabanın şanzımanını mahvetmek istemiyordum.

Yola saçılmış olan dallardan bazıları o kadar büyüktü ki arabanın altına süründüklerini duyabiliyordum. Bunların susturucuyu mahvetmeyeceğini umdum.

Bir kavşağa vardığımda yavaşladım ve hangi yöne döneceğimi düşünmeye çalıştım. Etrafta hiç tabela yoktu ve hiçbir şey tanıdık değildi. Oraya giderken arka koltukta telefonumla oyalanmıştım. Hatırladığım tek şey, Marcus'un bölgedeki ağaçların devrilerek tıkadığı yollardan söz ettiğiydi.

Sağa saptım ama yirmi dakika sonra hâlâ otoyola çıkamadığımı ve yolun daha engebeli ve dar bir hâle geldiğini görünce bir hata yaptığımı anladım. Ormanlık alanda manevra yapabileceğim ufak bir açıklık yer bulup geri döndüm. Kavşağa tekrar vardığımda, diğer yöne saptım.

Beş dakika sonra bir tabela gördüm. Neredeyse otoyol çıkışına varmak üzereydim. Yol bir süre sonra düzeliyor olmalıydı. Şükürler olsun. Bir süredir etrafta hiç ev görmemiştim ve ağaçlar da seyrelmişti. Ağaçların arasından ışıklar sızıyordu.

Yolcu koltuğunda duran cep telefonuma bakıp çekip çekmediğini merak ettim. Yana eğilip kaburgalarımın deri konsola dayandığını hissederek telefonumu aldım. Şifremi girerken yola hızlıca göz attım ve direksiyonu tek elimle tuttum.

Evet. Telefonum çekiyordu! Mesaj gelmiş olabilir mi diye merak ettim. Ekranı bakıp başparmağımla mesaj kısmına bastım ve mesajımın Jared'a giderken çıkardığı bildirim sesini duydum. Kahretsin! Sadece mesajı tekrar okuyup aptalca olmadığından emin olmak istemiştim.

Başımı kaldırdım ve anlık bir panik hissiyle yola bir ağaç devrilmiş olduğunu fark ettim. Hemen frene bastım. Emniyet kemeri sert bir şekilde karnımı ve göğsümü sıktı. Cherokee'nin arkası kayıyordu. Direksiyonu çevirmeye çalıştım ama arabanın önü yolun kenarına doğru dönmüştü. Cherokee bir çukura girip öne savruldu ve bir ağaca çarptı.

O kadar büyük bir gümbürtü çıktı ki dünya başıma yıkıldı sandım. Tiz bir metal sesi arasında camların parçalandığını duydum. Birkaç dal ön camdan içeri girip bir anda yüzümü sıyırdı. Sürücü tarafının hava yastığı ve sonra da yandaki hava yastığı gürültülü bir şekilde açıldı. Etrafım beyaz balonla kaplandı.

Sonra ses kesildi. Her şey sessizleşti, bir tek motorun uğultusu duyuluyordu. Hareket etmeye korkuyordum. Dikkatle bacaklarımı, ayaklarımı oynattım.

Yaralanmamış gibiydim ama tir tir titriyordum. Motordan uğultuyla birlikte sızlanma sesini andıran tiz ve garip bir ses çıkıyordu.

Elimi uzatıp kontağı çevirdim. Motor sarsıldı. Emniyet kemeri çekiştirip düğmesine basarak çıkarmaya çalıştım ama hemen açılmadı. Çözene dek epey uğraşmak zorunda kaldım. Cep telefonumu aradım ama hava yastıkları ön koltukları olduğu gibi kapladığı için hiçbir şey göremiyordum. Telefonum konsolda değildi. Sürücü tarafının hava torbasını ileri itip parlak pembe renkli telefonumu ayaklarımınla yerde bulmaya çalıştım.

Eğilip tek parmağımla telefonu kendime doğru çekmeye çalıştım. Telefonun dikdörtgen plastik kılıfı sağlam ve tanıdık bir şekilde elimdeydi. Bu beni rahatlatmıştı. *Lütfen, lütfen, hâlâ çekiyor olsun*

Ekranda üç çubuk vardı. Bunun yeterli olması gerekirdi ama kimi arayacaktım? Tereddütle telefonumun ekran koruyucusuna baktım. Delaney ile komik bir poz vermiştik. Fotoğrafi Jared çekmişti. Göl evindeki telefonun çekip çekmediğini bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Numarayı bilmiyordum.

911'i mi aramalıydım? Aklıma yolladığım mesaj geldi.

Polis bunu kontrol eder miydi? Araba kullanırken cep telefonumu kullandığımı göreceklardı. Beni suçlayacaklardı. Ehliyetimi kaybetmek istemiyordum. Telefonum elimde titreşime geçti ve beni o kadar korkuttu ki neredeyse yere düşürecektim. Jared'dan bir mesaj gelmişti.

Konuşabilir miyiz? Seni özledim.

Bir kaza geçirdim. Yardıma ihtiyacım var!

Ne? Ara beni!

Jared telefona hemen yanıt verdi. "İyi misin? Yaralandın mı?"

"Başım acıyor biraz... Boynum da öyle. Annem çok kızacak."

"Neler oldu?"

"Marcus'un Cherokee'sini aldım. Aptalca bir şey yaptım... Araba kullanırken telefonuma bakayım dedim. Buzda kaydım ve bir ağaca çarptım. Polisi aramam gerekir mi? Başımın derde girmesinden korkuyorum."

"Olduğun yerde kal. Yanma geliyorum."

Cherokee'nin içinde omuzlarımı düşürüp tir tir titreyerek kollarımı dizlerimin etrafına sardım. Jared'ın kaybolacağından ya da bir başka sürücünün oradan geçip Cherokee'yi çukurda göreceğinden ve polisi arayacağından korkarak ekrana bakmaya devam ettim. İşkence gibi geçen kırk beş dakika sonra nihayet bir arabanın kapısının kapandığını ve Jared'ın bana seslendiğini duydum.

"Sophie?"

Kapıyı açıp bacaklarım tutulmuş ve kasılmış bir şekilde dışarı çıktım. "Buradayım!" Çalılıkları itip aşağı inmeye ve ayakta durmaya çalıştım.

Ayak sesleri duydum. Jared koşuyor olmalıydı. Sonra onu beti benzi atmış bir hâlde karşımda gördüm. Elini uzatıp beni çalılıkların arasından çıkarmak istedi. Elini tuttum.

“Özür dilerim,” dedim. “Her şey için. Salak gibi davrandım. Ben sadece...”

“Şu anda bunları düşünme.” İkimiz yüz yüze gelene dek beni çekip saçlarıma takılan dalları çekip çıkardı ve yanağımı tuttu. “Bir daha beni böyle korkutma.”

“Bilerek kaza yapmadım.”

“Onu demek istemedim.” Bana bir adım daha yaklaşp soğuk dudaklarını dudaklarıma dayadı. Ağzı ılık ve yumuşaktı. Özlemle öpüştük. Nihayet geri çekildik ama ellerimiz birbirine kenetlenmişti.

“Ağaç hâlâ yolu tıkıyor,” dedi. “Göl evi ne kadar uzakta?”

“Emin değilim. Kayboldum.”

“Yürüyebilir misin peki?”

Evet anlamında başımı salladım. Elimi cebine soktu ve tepeye tırmanmaya başladık. Geri dönmek için iki saat yürümemiz gerekse de umurumda değildi. Annemle Marcus bana istediği kadar bağırabilirdi. Jared yanımdaydı.

Lindsey

Saat neredeyse on olmuştu ve Sophie hâlâ geri gelmemişti. Marcus gölde balık tutuyordu... Akşam yemeği için birkaç tane alabalık tutmak istiyordu. Ben de kitabımı okumayı ve keyifli bir fincan daha kahve içmeyi düşünüyordum ama pencereden Marcus'a, üstündeki kırmızı can yeleğine ve bileğinin bir hareketiyle oltayı nasıl attığına bakıyordum. Ona her şeyi itiraf ettikten sonra farklı davranmamıştı. Sadece 'balıklar kaçmadan' göle gitmek için telaşla çıkmıştı ama kendimi çıplak ve savunmasız hissediyordum.

Üzerinde açık duran kitabımın bulunduğu koltuğa yürüdüm. Kitabı elime aldım ama sonra tekrar olduğu yere bıraktım. Sophie'nin Cherokee'yi park edişini, çizmelerinin basamaklarda çıkardığı sesi duymayı bekledim. Kapıdan içeri nasıl kızarmış yüzüyle ve özürlerle dalacağını hayal ettim ama etraf sessizdi. Yakında eve dönmezse bir komşumuzun arabasını ödünç alıp onu aramak zorunda kalabilirdik.

Kalkıp mutfaktaki musluğun altındaki dolaptan temizlik deterjanlarını aldım ve bütün yüzeyleri, yerleri, dolap kapaklarını ve buzdolabının içini temizledim. Sophie neden bu kadar geç kalmıştı? Başına bir şey gelirse bizi nasıl bulacağını biliyor muydu? Büyük yatak odasına girdim. Şifonyerin tozunu alırken

yanlışlıkla Katie'nin fotoğrafını devirdim ve çerçeve yere düşüp kırıldı. Hemen yere eğilip hasarı kontrol ettim.

Tahta çerçeve kırılmış, camı tuzla buz olmuştu. İçimi çok kötü bir his kapladı. Çerçevenin Marcus için manevi bir değeri olmadığını umdum. Neyse ki fotoğrafa bir şey olmamış gibiydi. Çerçevenin arka kısmını açıp fotoğrafı çıkardığımda bunun kâğıda basılmış olduğunu fark ettim. Kâğıdın arkasındaki marka ismi gözüme ilişti. Marcus bilgisayarında bulunan bir fotoğrafın çıktısını almış olmalıydı.

Fotoğrafı çevirip Katie'nin yüzüne baktım. Çok güzeldi. Fotoğraftaki her şey, saçlarının arasından esen rüzgâr, makyajı, kumlara düzgünce serilmiş olan yün battaniye kusursuzdu. Fotoğraftaki kumların, ön pencereden baktığımda gördüğümünden daha ince ve daha açık renkli olduğunu fark ettim. Ayrıca fotoğraftaki bitki örtüsü de Batı Kıyısı'ndaki bitkilere benzemiyordu. Fotoğraf çıktıkları bir tatilde çekilmiş olmalıydı. Bu da Katie'nin elindeki şarap kadehini açıklıyordu.

Ama Marcus bana kızının asla içki içmediğini söylemişti. Su içiyor olabilirdi ama fotoğrafı daha dikkatle incelediğim için doğal olmayan bir şeyler fark ettim. Her şey o kare için özellikle hazırlanmış gibiydi. Fotoğrafı bir fotoğrafçı çekmiş olmalıydı. Düşününce Marcus'un evinde bulunan Katie'nin tüm fotoğrafları bir fotoğrafçı tarafından çekilmiş gibi gelmeye başladı. Doğal tek bir fotoğrafı bile yoktu... İkisinin birlikte bir fotoğrafı da yoktu. Bunları kaldırmış olmalıydı.

Cam parçalarını süpürüp Angus patilerini kesmesin diye geri dönüşüm kutusuna attıktan sonra Sophie'nin odasını temizlemek için yukarı kata çıktım. Katie'nin odasının kapısında durdum. Acaba en son ne zaman toz alınmıştı? Marcus onun odasına girmenin yasak olduğunu söylememişti ve Katie'yi merak ediyordum. Sevdiğim adamın kızıydı. Onu bir şekilde tanımak istiyordum. Marcus'un bir şey demeyeceğinden emindim. Kapıyı açmayı denedim ama kilitliydi. Muhtemelen Marcus kiracıların

onun odasına girmesini istememişti. Aşağı katta duvarda asılı olan birkaç anahtar bulup bunları denedim. Anahtarlardan biri kilide uydu.

İçeri girdiğimde odanın havasız olduğunu fark ettim. Hiç genç bir kadının odası gibi görünmüyordu. Onun orada en son ne zaman kaldığını, odanın sonradan yeniden dekore edilip edilmediğini merak ettim. Daha çok evin ana yatak odasını andırıyordu. Dökme demirden karyolanın arkasındaki duvarda karla kaplı bir gölün üstünde yükselen bir güneş resmi ve pahalı görünümlü, gümüş renkli sahte kürkten yapılmış bir yatak örtüsü vardı. Burası aşağıdaki yatak odasından çok daha büyüktü.

İçeri biraz temiz hava girsin diye pencereyi açmak istedim. Pencere sıkışmıştı ve senelerdir açılmadığı belliydi. Yukarı kaldırmak için biraz uğraşmam gerekti. Arkama döndüğümde odanın bir köşesindeki ahşap gardırobu gördüm. Kapağını açtım. İçinde kadın giysileri vardı. Birkaç gömlek, kaşmir bir kazak ve birkaç siyah kumaş pantolon gördüm. Yirmi yaşlarının başlarındaki bir kız bu tür şeyler giymezdi. Bunlar Kathryn'e ait olmalıydı. İpekli beyaz bir kimono gördüğümde bunu Marcus için giydiğini düşünüp yüzümü buruşturdum. Dolabı kapattım.

Geri adım atıp tekrar etrafa bakınarak her ayrıntıyı incelemeye devam ettim. Odadaki *iki* komodinin üzerinde sadece birer lamba vardı ama herhangi bir fotoğraf yoktu. Burası Marcus'un karısıyla paylaştığı oda olabilir miydi? Bu hiç mantıklı değildi. Bana kendimi huzursuz hissetmeyeyim diye alt kattaki karyolanın şiltesini ve çarşaflarım yeni aldığını söylemişti.

Sağda bir kapı daha vardı ve bir banyoya açılıyordu. Yavaşça içeri girdim. Yaptığım şey kesinlikle izinsiz olarak ortalığı karıştırmaktı ama artık vazgeçmem mümkün değildi. Çekmece-lerden birini açtım. Makyaj malzemeleri, eşantıyon ürünler ve Kathryn'in geride bıraktığı şeyler vardı. Diğer çekmeceleri de açıp içlerinde ne olduğuna bakmadan edemedim. Uçları pamuklu kulak çubukları, makyaj pamukları, boş bir parfüm şişesi, seya-

hat boyu bir şampuan ve hâlâ Noel ambalajıyla duran bir kalıp kokulu sabun vardı. Arkasını çevirip etiketine baktım.

Marcus'tan sevgilerle.

Neden bu odayı boşaltmamıştı? Anlayamıyordum. Hâlâ ona âşık mıydı? Başımın döndüğünü hissederek tezgâha tutundum. Marcus'la konuşmam gerekiyordu. Tüm bunların ne anlama geldiğini öğrenmeliydim. Aynadaki aksime bakıp gözlerimi kırptırdım. Solgun görünüyordum. Oradan çıkmam gerekiyordu.

Yatağın sol tarafından geçerken komodinin alt rafındaki parlak sarı ve kırmızı tonlarında kapağı olan bir kitabı fark ettim. Başımı eğip başlığını okudum.

Kanada'da Hemşirelik Hizmetleri ve Hasta Bakım Yönetimi.

Çömelip kitabı aldım ve sayfaları karıştırdım. Marcus eski karısının bir muhasebeci olduğunu, kızının da muhasebe okuduğunu söylemişti. Belki de Kathryn bir ara meslek değiştirmeyi düşünmüştü. Kitabın ilk sayfası açıldı ve koyu lacivert renkli düzgün yazıyı gördüm: *Bu kitap Elizabeth Kathryn Sanders'a aittir.*

Doğru olamazdı. Bu, Andrew'un öldürdüğü kadın olamazdı. Nasıl mümkün olabilirdi? Hızla arkama dönüp pencerenin altındaki kitap raflarına doğru gittim. Kitapları önce ağır ağır, sonra hızlı hızlı çıkarıp baktım. Polisiye ve aşk romanları. Bir sürü aşk romanı vardı. Hepsinin de ilk sayfasında aynı şey yazıyordu. Tekrar tekrar o ismi okudum.

Elizabeth Kathryn Sanders. Elizabeth Kathryn Sanders. Elizabeth Kathryn Sanders.

Kitapları hemen yerlerine koyup düzgünce dizdim, kapıyı kitleyip aşağı kata koştum. Başka bir şey yapmadan önce ön pencereden dışarı baktım. Marcus'un kayığı kıyıya yakındı ve sırtı eve dönüktü. Hâlâ balık tutuyordu.

Yatak odamıza dalıp valizini karıştırdım, ceketinin ceplerine ve yatağın altına baktım ve komodininin çekmecelerini iyice araştırdım. Ne aradığımı bilmiyordum ama içimden bir ses devam etmemi söylüyordu. *Araştır, araştırmaya devam et.* Ellerim hızla hareket ediyor, bir şeyleri kaldırıp şekillerini kontrol ediyordu. Parke zeminin soğukluğunu hissedebiliyordum. Şömineyi tekrar yakmamıştım ama her yanıma ter basmıştı. Angus peşimden gelmiş burnuyla beni yokluyor, kuyruğunu sallıyordu. Oyun oynadığımızı sanıyordu.

Ecza dolabını hızla açıp gargara şişelerini, tek kullanımlık jiletleri, mide ilaçlarını, Tylenol, Advil ve grip ilaçlarını karıştırdım. Reçeteli ilaç yoktu.

Marcus'un tıraş takımı musluğun yanında duruyordu. Makaslarına ve elektrikli tıraş makinesine baktım. Plastik sabun kutusunu aldığımda içinde bir şeyin tıkırdadığını hissettim. Kapağını açmaya çalışırken ellerim donmuş gibi kaskatıydı. En sonunda kapağı açmayı başardım.

Bir avuç dolusu beyaz hap gördüm. Bunları daha önce de görmüştüm. Ambien. Birinin Angus'a verdiği haplardı. Yanımda oturmakta olan Angus'a baktım. Kuyruğunu yere vurdu.

Marcus'un bir gün lastiğim patladığında beni nasıl eve bıraktığını, ben alarmı kapatırken nasıl yanı başımda durduğunu hatırladım. Her şey için, Greg'i yaraladığı ve evime gizlice girdiği için Andrew'u suçlamıştım. Bunları yapan Marcus muydu? Eski karısının isminin Kathryn olduğunu söylemişti. Kızı falan yoktu. Katie diye bir kızı asla olmamıştı.

Karısının ismi Elizabeth'ti.

Yanıt bir anda, net bir şekilde gelmişti ve bunu zaten bildiğimi fark ettim. Kitapları gördüğüm anda anlamıştım. O yüzden hapları aramıştım. Elimdeki sabun kutusuyla yere çöktüm. Hayır. Bir hata yapıyordum. Hemen sonuca ulaşayım istiyordum. Andrew benim *evimde* ölmüştü.

Bunun bir kaza olduğuna karar verilmişti ama Onbaşı Parker benimle, Greg ve Chris'le ilgili çok fazla soru sormuştu. Birçok kişinin Andrew'a kızgın olduğunu biliyordu ama birisini atlamış olmasının mümkün olabileceğini söylemişti. Bu belki de en önemli kişiydi. Elizabeth Sanders'la ilgili bildiklerimi düşündüm. Gazeteler bir kocası olduğundan başka bir şey yazmamıştı. Ailesi rahatsız edilmek istemediklerini söylemişti.

Aklıma gelen her yeni düşünce bir darbe gibiydi. Marcus benim destek grubumda gönüllü çalışmış ve arkadaşım olmuştu. Andrew'un hapisten çıkmasını mı beklemişti? Büyük ihtimalle

onun bir gün beni bulmak için geri geleceğini biliyordu. Artık o gece Andrew'a ilaç verdiğimi de biliyordu. Orada oturup ona bunu anlatmıştım ve sonrasında *sevişmiştik*.

Ne tür bir oyundu bu? Benden ne istiyordu? Sophie, Cherokee'yle geri gelir gelmez oradan gitmemiz gerekiyordu ama Marcus'a ne diyecektim? Onunla yüzleşecek miydim? Hayır. Güvenli bir yere gitmemiz gerekiyordu. Kasabaya acilen geri dönmemizi gerektirecek bir bahane bulmalıydım. Sonra da polisi arayacaktım.

Bacaklarım titrer vaziyette doğruldum ve hapları dikkatle kutuya koydum. Tıraş bıçağına baktım. Bana saldırma ihtimaline karşın bir silah bulmalıydım. Bu belki bir bıçak olabilirdi.

Dikkatle yatak odasından çıkıp oturma odasına yöneldim. İçeride kimse yoktu ve ateş sönmek üzereydi. Gölgelere sığınarak tekrar pencereden dışarı baktım ve kayığını iskeleye bağlamış olduğunu fark edince perdeyi sıkıca kavradım. Pencereye biraz daha yaklaşıp kıyıya ve patıkaya baktım.

Marcus artık gölün orada değildi.

Marcus ön kapıda botlarının bağcıklarını çözüyordu. Aklıma Andrew'un önce her iki botunun en tepedeki bağcıklarını çözdüğü ve bu işe sağ botuyla başladığı geldi. Doğrulur ve duvara tutunarak sol ayağıyla sağ botunun topuğunu indirirdi. İkisinin de aynı şeyi yaptığını o ana kadar fark etmemiştim. Marcus bana bakıp gülümsedi.

"Orada kendimi yalnız hissetmeye başlamıştım."

Gülümsedim ama dudaklarım bana kaskatı ve takma bir şeymiş gibi geldi. Her şey yolundaymış gibi davranmanın bir yolunu bulmazsam bir terslik olduğunu anlayacaktı. Bunu daha önce de yapmıştım. Hem de *senelerce*.

"Bir şeyler yakaladın mı?"

"Bugün şansım yaver gitmedi."

"Kahve içer misin?"

"Harika olur."

Ben dolaptan bir fincan çıkarırken Marcus arkamdan bana yaklaşıp kollarını belime doladı. Gömleğimin sıyrıldığı yere değen teni soğuktu. Dudakları enseme değdiğinde nefesimin kesildiğini hissettim. Kahve sürahisini kaldırmaya odaklandım.

"Tanrım, buz kesmişsin," dedim.

Çer'i çekilip kahvesini aldı. "Sophie nerede?"

“Henüz geri dönmedi. Angus’u yürüyüşe çıkarıp komşuların evde olup olmadığına bakabilirim. Birisinden ödünç alabileceğim bir araba vardır mutlaka.”

“Gölün etrafındaki yol epey uzun. Biraz daha bekleyelim, olur mu? Yine fırtına çıkacak. Ağaçlardan düşen dallar olabilir. İncinmeni istemem.”

“Tamam.” Yüzümü kahve fincanımın arkasına sakladım. *Kimsin sen? Ne yaptın?* Yakışıklı yüzü çok tanıdıktı. Daha birkaç saat önce onu dudaklarından öpmüştüm ama artık o bir yabancıydı. Keşke Sophie bir an önce gelse de oradan gidebilsek diye düşünüyordum ama bir yanımda onun güvenli bir yerde olmasını istiyordu. Marcus bir terslik olduğunu anlarsa ne yapacağımı bilemiyordum.

Etrafına bakındı. “Deterjan kokusu mu bu?”

“Evi toparlıyordum ama yanlışlıkla yatak odandaki fotoğraf çerçevesini kırdım. Katie’nin fotoğrafının çerçevesini.” Dikkatle yüzüne bakıp ne tepki vereceğini bekledim ve fincanımı sıkıca tuttum. Kaçmam gerekirse sıcak kahveyi yüzüne fırlatabilirdim.

“Sorun değil,” dedi sakın bir ifadeyle. “Başka bir çerçeveye koyabilirim. Fotoğrafa bir şey oldu mu?” Muhtemelen bir terslik olduğunu fark edip etmediğimi merak ediyordu. Sakın bir ses tonuyla konuşmalıydım ama hayatımda hiç o kadar korktuğumu hatırlamıyordum. Andrew’la birlikteyken bile.

“Çerçeveden çıkarmadım. Çizilir diye korktum.”

“Endişelenme,” dedi. “Olur böyle kazalar.”

Ama karşılaşmamız kazara olmamıştı. Tıpkı o sırada onunla göl evinde olmamız gibi. O kadar inandırıcı olmuş ve beni büyülemişti ki. *Sana ihtiyacım var*, demişti.

“Neden benimle duşa girmiyorsun?” diye sordu.

Bunu onda kaldığım zamanlarda da yapmıştık. Mumlar yakmış, üstüme şampanya dökmüş, dudaklarıyla beni baştan çıkar-mış, ben de kıvranmış, inlemiş ve bana dokunması için yalvar-mıştım. Benden nefret eden bir adama âşık olmuştum.

Ön kapıya baktım. “Bilemiyorum... Sophie...”

“Büyük bir kız artık. Travma geçireceğini sanmam. Cinsellik ile ilgili konuları biliyordur.” Gülümsedi. “Isınmama yardımcı olabilirsin.”

“Hiç banyo yapma modunda değilim.”

“Peki.” Merakla bana baktı. Yanıtım kısa ve sesim gergindi.

“Ama gelip yanında otururum. Önce kahvemi tazeleyeyim.”

Koridordan mutfığa kadar gelen su sesini dinledim. Yukarıdaki küveti düşündüm. Elizabeth de yanında oturur muydu? Marcus küvete girip zaman zaman hâlâ onu düşünüyor muydu? Acaba bu evi gerçekten de kiraya vermiş miydi yoksa bu da başka bir yalan mıydı diye düşündüm. Fincanımı doldurdum.

Banyoya girdiğimde küveti yarısına kadar çoktan doldurmuştu ve köpükler vücudunu sert kaslı karnına kadar kaplamıştı. Musluğun oraya dayadığı ayaklarından biriyle suyu kapattı.

“Bana katılmak istemediğinden emin misin?”

Başımı salladım ve küvetin kenarına oturdum. Islak ellerinden birini kaldırıp parmağını kolumda gezdirdi ve bir su damlasını izledi. Elini itmek istedim. Belki de o küvetteyken hemen gitmeliydim. Nerede olduğumu anlamadan önce birkaç kilometre uzaklaşabilirdim ama Marcus hızlı yürürdü... Koşu bandında neler yaptığını görmüştüm. Beni yakalayacak olursa Sophie’nin geri gelmesini engelleyemezdim.

“Bu akşam için değişik bir şey pişirmeyi düşünüyordum,” dedim. “Sophie döndüğünde markete gidip birkaç şey almamın bir sakıncası var mı?”

“Seninle gelmemi ister misin?”

“Gerek yok.” Gözlerine bakamadığım için bakışlarımı fincanıma çevirdim ve başparmağımla sapındaki hayali bir noktayı ovuşturdum

Orada bir ses duydum. Ön kapı açıldı ve Angus he- amaya başladı. Marcus’a bakmadan hemen dışarı a- ed’i mutfakta Sophie’nin yanında görünce dona-

kaldım. Jared eğilmiş, Angus'u okşuyordu. Başını kaldırıp bana baktı ve dostane bir ifadeyle gülümsedi. Orada durup ona bakamazdım. Bir duvara çarpmışım ve düşüncelerim dağılmış gibi hissediyordum. Jared orada olmamalıydı. O da tehlikeye girecekti. Onları evden çıkarmalıydım. Tam o anda, banyodan bir ses geldi. Marcus küvetin suyunu boşaltıyordu. Çok az vaktim vardı. Arabanın anahtarları hâlâ Sophie'de olmalıydı.

Sophie'nin gözlerinin içine bakıp onu korkutmadan ve paniğe kapılmasına neden olmadan evden çıkmamız gerektiğini nasıl söyleyeceğimi düşündüm.

"Sophie, kasabaya gitmemiz gerek. Bizim..."

"Anne, Cherokee'yi çarptım."

"Ne?" O anda, yüzünün ne kadar solgun olduğunu, saçlarının dağıldığını ve üşümüş gibi kollarını etrafına doladığını fark ettim. Bunları mutfığa girdiğimde fark etmemiştim. Çok korkmuştum. Ona yaklaştım. "Yaralı mısın?" Yüzüne bakınca, şakağında kırmızı bir leke olduğunu fark ettim. Parmağımla lekeyi okşadım.

"İyiyim ama Cherokee mahvoldu." Sesi titriyordu ve Jared'in önünde ağlamamaya çalıştığını biliyordum. "Bir ağaç vardı ve durmaya çalıştım ama Cherokee kaydı ve yoldan çıktım."

Marcus üstünde bir bornozla yanıma geldi ve Sophie yalvarır gibi ona baktı. "Çok özür dilerim."

Marcus ona bakarken sakindi, hatta onu teselli etmek istemiş gibiydi. Bu olay önceki gün olmuş olsaydı onun her konuda bu kadar düşünceli olmasına, tepki vermeden durup düşünmesine minnettar olurdum. Her zaman çok dengeliydi. Fazla kontrollüydü. Asla Andrew gibi öfkesine yenik düşmezdi. Ama artık onda başka bir şey görüyordum. Öfke. Bunu, bakışlarının bir anda nasıl boş ve buz gibi bir ifadeye büründüğünü daha önce hiç fark etmemiştim. Artık bu ifadede derin bir nefret ve öfke olduğunu biliyordum.

"Açıkçası iyi olduğuna sevindim, Sophie," dedi. "Sana biraz buz getireyim." Buzdolabına doğru giderken sakın bir ses tonuyla, "Polisi aradın mı?" diye sordu.

İçimi minik bir umut ışığı kaplamıştı. Polis. Eğer kaza raporu tutmaya gelirlerse yardıma ihtiyacımız olduğunu belli edebilirdim. Sophie'ye baktım. *Lütfen, evet de. Polisi aradığını söyle.*

"Hayır." Yüzü kızardı. "Benim hatamdı. Telefonuma bakıyordum..."

Sophie dikkatle bana bakıyordu. Kızmamı, telefonuna bakarken araba kullandığı için onu azarlamamı bekliyordu ama ben kendimi çatı başıma yıkılmış ve molozların arasından hâlâ çıkmaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Marcus'un bizi dinlediğini fark ettim. Bir şey demem gerekiyordu.

"Sophie!" dedim en sonunda. "Ne yaptığını sanıyordun? Daha kötü yaralanabilirdin."

"Özür dilerim, anne." O kadar utanmıştı ki ona sarılmak ve onu teselli etmek istedim ama sonraki birkaç dakikayı nasıl atlatacağımızı, nasıl sakın kalabileceğimi bilemiyordum.

"Bunu daha sonra konuşuruz."

"Telefon hatları düzeldiğinde bir çekici çağırmanız gerekecek," dedi Marcus. "Sigorta şirketimi arayıp bir rapor vermeliyim ama sanırım polisi işe karıştırmadan da yapabiliriz bunu." Sesi hâlâ sakın ve rahattı. Kendine çok güveniyordu. Neden güvenmeyecekti ki? Aylardır bu oyunu oynuyordu.

"Hastanede muayene olman gerek, Sophie," dedim. "Dokuların zarar görmüş ya da bağ dokuların yırtılmış olabilir."

Marcus arabasıyla uğraşırken Sophie ve Jared'ı evden çıkarabilir, telefonumuz çekmeye başladığı anda Onbaşı Parker'ı arayabilirdim.

"Yol kapanmış, anne. Jared'ın yolun diğer tarafına park etmesi gerekti. Buraya kadar yürüdük."

Tezgâha tutundum. Bir an için dünyam tepetaklak olmuş gibi hissettim. Her şeyi hatırlıyordum. Andrew'dan kaçtığımız gece. Fırtına. Sophie'yle karlara bata çıka kaçışımız.

Marcus buzdolabından buz alıp dönmüş, garip bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Eh, tamam o zaman. Yürüyerek gideriz,” dedim neşeli ve enerjik bir sesle.

Sanki diğer yanında durmuş, bir kuklaymışım gibi kendi ip-lerimi çekiyor, ağzımı hareket ettiriyordum.

Sophie çıldırmışım gibi bana baktı. “Dışarısı buz gibi ve çok rüzgârlı. Tekrar dışarı çıkmak istemiyorum.” Pencereden dışarı baktım. Ağaçlar sert bir şekilde sallanıyordu ve rüzgârın bacada çıkardığı ıslık sesini duyabiliyordum. Karanlık ve korku giderek beni sarıp sarmalıyordu.

“Ağaç neredeydi?” Marcus ona el havlusuna sarılmış bir buz torbası uzattı.

“Kavşağın yakınlarında,” dedi Jared. “Kırk dakika kadar yürüdük.”

“Fırtınanın dinmesini beklesek daha iyi olacak,” dedi Marcus. “Yarın da bir yerin ağrıyor olursa birimiz sabahleyin arabaya kadar yürüyebiliriz.”

Sabah. Geceyi orada geçirmemiz gerekecekti.

“Ailen ne olacak?” dedim Jared’a. Endişelenebilirlerdi. Polisi arayabilirler, biri Jared’ın arabasını yolun kenarında görüp neler olduğunu araştırabilirdi.

“Sophie’yle birlikte olduğumu biliyorlar. Onlara mesaj yazıp geceyi burada geçireceğimi söyledim.”

Son şansımızı da kaçırmıştık. Onu omuzlarından tutup sarsmak istedim. *Ne yaptığının farkında mısın?* Ama incitmek istediğim kişi Jared değildi. Marcus’tu. Onunla birlikte eve hapsolmuştuk.

Jared ve Sophie koltuğa geçip oturdu. Sophie buz torbasını başının yan tarafına bastırıyordu. Marcus da giyinmeye gitmişti. Jared’ın Sophie’nin diğer elini tutuşunu izledim. Daha önce bana risk alıyormuşuz gibi hissettirmişti hep. Kızımınla birlikte olmasından dolayı endişeliydim ama o sırada ona kızımınla birlikte hemen buradan kaçın diye haykırmamak için kendimi zor tutuyordum. Onları uyarmam gerekirdi ama açılıp kapanan çekmecelerin sesini duyabiliyordum.

Marcus fazla yakınlardaydı. İçeri gelip de yüzlerindeki şok ifadesini görürse bir terslik olduğunu anlardı. O ana dek durumun farkında olduğunu sanmıyordum. Yatak odasına gitmeden önce, “Sanırım öğleden sonrayı kutu oyunları oynayarak geçireceğiz!” dediğinde rahatlamış hatta mutlu olmuş gibiydi.

Saate baktım. Daha on iki bile olmamıştı. Günün geri kalanını nasıl geçirecektik? Marcus uyuduktan sonra evden gizlice kaçabilmek için bir plan yapmaya çalışmışım ama üç insan ve bir köpek epey gürültü çıkarırdı. Özellikle de bir köpek. Marcus’un uyanmamasını sağlamak zorundaydık. Ona ilaç verebilirdim. Bunu daha önce de yapmıştım. Tekrar yapmama ne engel olabilirdi?

Sophie ve Jared sohbet ediyordu. Jared onu aradığında ne kadar korktuğunu anlatıyordu. Sophie başını onun omzuna yasladı. Aralarında bir şey olmuştu ama bunu hayal meyal, dalgın bir hâlde fark edebiliyordum. Zihnim o hapları nasıl alabileceğimle meşguldü.

Marcus üstünde kalın bir kazak ve bir kot pantolonla odadan çıkıp mutfığa geldi ve dolaptan bir şişe Baileys likörü çıkardı. “Kahvene biraz koymamı ister miydin, Lindsey?” diye sordu.

“Harika olur.” Ayağa kalktım. “Gidip üstüme bir kazak geçireceğim.”

“Üşüdün mü?”

“Biraz.”

“Şömineyi yakayım.”

“Harika.” Birbirimize son derece medeni ve nazik davranıyorduk. Artık ikimiz de yalan söylüyorduk. Hızla koridora çıktım. Sadece birkaç saniyem vardı. Kazağımı giymeden önce doğruca banyoya girip kapıyı kilitledim. Marcus’un tıraş takımı hâlâ tezgâhta duruyordu. Fermuarını açmaya çalıştım. İçindeki bir şey takılmış gibi sertti ve açılmıyordu. Fermuarı biraz daha çekince tıraş kremi yere düşürdüm.

“Lindsey? Kahven hazır.” Yatak odasındaydı ve banyoya doğru geliyordu. Kapının önünde durdu. Bir şeyler karıştırdığımı n Hap kutusunu açamazdım.

Aynada irileşmiş gözlerime bakıp elimle ağzımı kapattım ve boğazımdan yükselen çığlığı bastırdım.

“Hemen geliyorum!” Birkaç nefes çekip yüzüme su çarptıktan sonra kapıyı açtım.

Yatağın kenarına oturmuştu. “İyi misin? Solgun görünüyorsun.”

“Sadece acıktım. Akşam yemeği için tavuk suyu çorbası yapacağım.”

“Yardım ister misin?”

“Çocukları meşgul ederek yardım edebilirsin.” Güldüm. “Bir film izleyebilir ya da iskambil oyunu oynayabilirsiniz.” Aklıma ne gelirse söylüyor, ona fikir vermeye çalışıyordum çünkü mutfağa girmesini engellemeliydim. Sophie’ye bir not yazabilir ya da bıçağı bir yere gizleyebilirdim. Banyoya daha sonra da gidebilirdim.

Fincanı uzattı. “Kahven.”

Sıcak içeceği alıp fincanı sıkıca tuttum. “Teşekkürler.”

“Bu sana iyi gelir. Sophie kaza yaptığı için üzüldüğünün farkındayım ama görüyorsun ki bununla gayet iyi başa çıkıyor.” Yüzünde anlayışlı bir gülümseme belirdi. Eskiden o gülümsemeye bayılırdım. Kalbimi ve ruhumu onunla paylaşmak istememe neden olurdu. Ona *her şeyi* anlatmamı sağlardı.

Minnet dolu bir gülümsemeye kahvemden küçük bir yudum aldım ve memnuniyetimi belli eden bir ses çıkardım. “Hımm.” Tadı garip değildi ve bana ilaç vereceğini sanmıyordum –çocuklar oturma odasındaiken bunu yapamazdı– ama yine de dikkatli davranmak zorundaydım. Bakmadığı bir anda kahveyi dökmenin bir yolunu bulacaktım.

“Çorbayı pişirmeye başlasam iyi olacak.” Kapıya doğru yürüdüm.

“Lindsey? Bir şey unuttun.”

Boğazımın korkudan tıklandığını hissederek arkama döndüm. Buraya kadar diye düşündüm. Beyaz yün bir hırkayı bana uzatı-

yordu. Ona yaklaştığımda ayağa kalktı, hırkayı omuzlarıma sardı ve beni hafifçe öptü. Geri çekildiğimde kalçalarımı tutup kulağıma fısıldadı. “Bu sabah çok keyifliydi. Sonra tekrarlamaya ne dersin?”

Üstüne nasıl çıktığımı ve kendimi ne kadar güçlü hissettiğimi hatırlayınca yüzüm öfkeden ve utançtan alev alev yandı. Sevişirken içinden bana gülmüş olmalıydı ama o sırada alçak ve boğuk bir sesle gülen bendim. “Olabilir. Uslu davranırsan düşünürüm.”

Dışarı çıkarken dönüp ona göz kırptım ve yüzümdeki nefret ifadesini görmesin diye başımı çevirdim. Onu öldürecektim. Yaptıkları için onu öldürecektim.

Mutfakta çorbayı karıştırırken oturma odasını izliyordum. İskambil oynuyorlar ve iyi vakit geçiriyor gibi görünüyorlardı. Marcus çocuklarla şakalaşıyordu ve her el kazandığında, bembeyaz dişlerini sergileyerek gülüyordu. Sophie de belli ki Jared yanımızda olduğu için keyifliydi. Bana yardım etmeyi teklif etmişti ama istememiştim. Fazla hassastı. Korktuğumu anlayabilirdi.

Ona gizlice bir not vermek istiyordum ama düşündükçe bu fikir bana fazla riskli gelmeye başladı. Hata yapma ya da Marcus’a yakalanma payı çok yüksekti. Onun tuvalete gitmesini bekleyip çocuklara planımı anlatmam daha iyi olacaktı. Sonradan bir aksiyon filmi izlemeyi önerecektim. Gürültü seslerimizi gizlerdi.

Yemek artıkları için bana yalvarmakta olan Angus’a baktım. Başını okşadım. Onu yanımda tutacaktım ama Marcus’a Sophie’yle Jared’ın gizlice kaçtığını belli edebilirdi. Marcus’u uyuşturmanın bir yolunu *bulmam* gerekiyordu. Andrew’la yaptığım hatayı tekrarlamayacaktım. Ona birkaç hap birden verecektim.

Çatal bıçak çekmecesini açtığımda kılıfında duran meyve soyma bıçağını gördüm. Fazla zarar vermeyebilirdi ama üstümde bundan daha büyük bir şey gizlersem belli olabilirdi. Bir kaşığı düşürmüş gibi yapıp bıçağı çorabımın içine soktum.

Ayağa kalkarak “Öğle yemeği hazır,” diye oturma odasına doğru seslendim.

Saatlerdir iskambil oynuyorduk. Hatalar yapıyor, kartları yanlış sayıyor ve oyun paralarını karıştırıyordum. Fazla tiz bir sesle gülüyordum, yüzüm şömine ateşinden ve gerginliğimden dolayı alev alev yanıyordu. Sophie âdeta çileden çıkmış gibi gariip bir ifadeyle bana bakıyordu. Sadece çakır keyif olduğumu düşünmesini umdum. Marcus sevecendi ve elini belime koymuştu. Bana yaptığı kahveyi yeni yaptığım kahveyle değiştirdiğimi fark etmemişti. Öğle yemeğinden beri, tuvalete gitmek için bir fırsat daha beklerken içeceklerimizi ben kendim yapmaya özen göstermiştim. En sonunda, Marcus mısır patlatmaya karar verdi.

“Harika zamanlama,” dedim. “Benim de tuvalete gitmem gerek.”

Bu sefer, tıraş setini açıp birkaç hap almayı ve cebine atmayı başardım. Kutuyu dikkatle eski yerine koydum. Oturma odasına girdiğimde, içerisi tereyağı ve patlamış mısır kokuyordu. Marcus mısırları birkaç kâseye bölüştürmüştü ve çocuklar iştahla bunları yiyordu.

Mutfağa girdim. “İçecek bir şey daha ister misin, Marcus?”

“Ne yaptığını biliyorum, Lindsey. Beni sarhoş etmeye çalışıyorsun,” dedi. İrkilerek ona baktım ama, “Kızın oyunda beni soyup soğana çevirmeden önce suyla devam edeceğim,” dediğinde şaka yaptığını anladım. Sophie onun önündeki oyun paralarını yürütmeye çalışınca Marcus gülerek ona engel oldu.

“Kahretsin. Oyunumuzu anladın,” dedim hafifçe gülerek. O kadar öfkeliydim ki hissettiğim kaygı tavan yapmıştı. Şimdi onun genellikle şarap içtiği akşam yemeğine kadar beklemek zorundaydım.

Ama yemek boyunca –Marcus somon ve sebze ızgarası yapmıştı, her şeyin tadı bana kül gibi gelmişti– kadehini kendisi doldurdu. Bunu yapmaya fırsat bile bulamadım. Haplar cebimde ağır taşlar gibi duruyordu. Marcus saatlerdir tuvalete de gitmemişti. Eskiden çelik gibi bir mesanesi olduğu için onunla dalga geçerdim.

Sonra masayı toparlamama yardım etti. Bana her dokunduğunda bir tabağı almak için omzu omzuma sürtündüğünde ve eli bulaşık makinesinin içinde benimkine değdiğinde, kabuğumun biraz daha çatladığını hissediyordum. Korkumu daha fazla gizlemem mümkün olmayacaktı. Beni öpmek için eğildiğinde neredeyse yüzüne karşı hıçkıracaktım. Onu sevmiştim. Ona gerçekten de âşık olmuştum, hissettiğim incinme ve ihanet hissi boğazımda öylesine yoğundu ki nefes alamıyordum. Geri çekildim, yüzümü göğsüne dayadığımda bana sıkı sıkı sarıldı.

Göle balık tutmaya gittiği saatleri düşündüm. Mutlu bir şekilde geri gelmişti. Beni affetmiş olabilir miydi? Belki de beni teselli ederken söylediği şeyleri içtenlikle söylemişti. Belki de balık tutarken alacağı intikamı planlamıştı. Bizi uyurken vuracaktı mıydı? Yoksa sadece beni mi öldürmek istiyordu?

Lütfen. Sadece beni öldürsün. Onu durduramazsam sadece beni öldürsün.

Oturma odasına geçip oturduk. Çocuklar kanepede oturmayı tercih etmişlerdi. Şükürler olsun ki Marcus’la farklı koltuklara oturarak ondan biraz uzak kalacaktım. Yakında mutlaka tuvalete gitmesi gerekecekti.

Jared ateşe bakıyordu. “Sence biraz daha odun gerekecek mi, Marcus?”

Marcus dönüp şömineye baktı. “Aslında yatmadan önce biraz odun getirsek iyi olabilir.”

Nefesimi tuttum. Ellerimi o kadar sıktım ki tırnaklarım avcuma geçti. Odun yığınları evin arka tarafındaydı. Marcus yalnız giderse çocuklarla konuşacak fırsatım olacaktı.

“Ben getiririm.” Jared’in yüzünde umutlu ve istekli bir ifade vardı. Bizi etkilemek istiyordu. Sophie de ona gururla bakıyordu. Bağırıp ona oturmasını söylemek istedim.

Marcus ayağa kalktı. “Çalı çırpı toplamama yardım edebilirsin.”

“Çok toplayın. Bu gece soğuk olacak,” dedim. Marcus bana göz kırpınca aklımdan ne geçtiğini anladım. *Seni sıcak tutacağım.* Tırnaklarımı biraz daha avcuma geçirdim.

Onlar botlarını ve paltolarını giyerlerken o gece izlemek için bir film seçmeye çalışıyormuş gibi yaptım ama filmlerin isimleri birbirine karışıyordu. Sophie yakınlarda oturmuş bir dergi okuyordu. En sonunda kapının kapandığını duydum. Birkaç saniye boyunca evin yan tarafına geçmelerini bekledim. Sonra Sophie’nin yanına yaklaşıp kolunu tuttum. Şaşırdı ve neredeyse geriye sıçrayacaktı ama onu sıkıca tuttum.

“Canım, beni dinle. Marcus bize anlattığı gibi biri değil. Elizabeth Sanders’ın kocası o. Yukarıdaki odaya girdim. Elizabeth’in bütün eşyaları olduğu gibi duruyor. Kitaplar, giysiler ve...”

“Anne, bu çılgınlık!” Kolunu geri çekmeye çalıştı ve sarhoşmuşum ya da aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

“Hepsi doğru.” Sesimi alçaltıp kararlılıkla devam ettim. “Kadının *ismini* kitaplarda gördüm, ayrıca evde haplar buldum. Angus’u zehirlemek için kullanılan haplardan. Bize zarar vermek istediğini düşünüyorum. Jared’la birlikte gece evden kaçıp yardım getirmeniz gerek.”

Büyük bir şok ifadesiyle yeşil gözlerini bana dikmişti. “Dün gece beni aşağı kata inerken yakaladı. Şimdi de yakalar.”

“Bir plan yaptım. Bunu başarabiliriz. Sen sadece beni dinle. Filmden sonra, yorgun olduğunu ve yatmak istediğini söyle. Çarşafı birbirine bağlayıp pencereden aşağı in. Sonra, aşağı katta Jared’ın penceresini tıklatıp ona da haber ver.” Durup kapıya baktım. “Telefonun çektiği anda da polisi ara.”

Ben konuşurken bile Sophie başını iki yana sallıyordu. “Seni burada bırakmak istemiyorum.”

“*Bırakmak* zorundasın. Onu oyalamam gerek.” Yine kapıya baktım. Dışarıda odun kestiklerini duyuyordum ama bunu Jared da yapıyor olabilirdi. Kızıma Marcus’un Andrew’u öldürdüğünü düşündüğümü söylememeye karar verdim. Üzüntüsü derinleşirse

düzgün düşünemeyebilirdi. Zaten şoka girmişti. Yüzü solgun görünüyör, burun delikleri açılıp kapanıyordu. Yumruklarını sıkıdığı da gözümde kaçmamıştı.

“Normal davranmaya çalışmalısın, tamam mı? *Hiçbir* şeyden şüphelenmemesi gerek.”

Tamam der gibi başını salladı ama hâlâ donakalmış gibiydi. “Ya ne yapacağımızı anlarsa?”

Yanıt vermeme fırsat kalmadan, kapı büyük bir gümbürtüyle açıldı ve kalbim duracak gibi oldu. Tedirgin bir şekilde oturmayı sürdürdüm. Marcus ve Jared kollarında odunlarla içeri girerken Sophie telaşla dergisini eline aldı. Ona cesaret vermek için gülümsemeye çalıştım ama bana bakmıyordu. Aklından geçen telaşlı düşünceleri hissedebiliyor, gözlerini hızla kırıştırdığını görebiliyordum.

Ayağa kalkıp yanma oturdum ve elini tutup sıktım. *Her şey yoluna girecek. Bunu başarabiliriz.* Elimi geri sıktı. Marcus ve Jared odunları şöminenin yanına istifledi. Bir yandan da rüzgârdan ve yağmurdan şikâyet ediyor, sıcak şöminenin önünde olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuz konusunda şakalaşıyorlardı. Gülüp onlara ellerini çabuk tutmalarını söyledim. Sophie de gülümsüyordu ama bunu yapmak için büyük bir çaba sarf ettiğini biliyordum. Hâlâ kendini sıkıyor gibi bir hâli vardı. Jared ya da Marcus bir şey hissetmeden önce onu sakinleştirmem gerekiyordu. Biraz daha odun getirmek için dışarı çıktıklarında, Sophie’yle biraz daha konuştuk ve sesi daha güçlü ve kendinden emin çıkana dek planımızı geliştirdik.

Jared ve Marcus son odunlarla içeri girip onları da şöminenin yanına yerleştirdi ve botlarıyla paltolarını çıkardı. Marcus tuvalete girip kendisi ve Jared için birkaç havlu alıp geri geldi. Saçlarını ve yüzlerini kurulayıp havluları ateşin yanına astılar.

“Elektrik bir süre daha kesilmezse şanslı sayılırız,” dedi Marcus.

Sophie ona kaçamak bir bakış fırlattı. Planımızı düşündüğünü biliyordum.

Marcus koltuğa çöktü, Jared da şöminenin yanına oturdu. Jared şöminenin demir parmaklığını takmaya çalışıyordu. Marcus ona baktı. “O kırık.” Sonra, bana döndü. “Film seçtin mi? Umarım aksiyon filmidir.”

“Tabii ki.” Yere koyduğum filmi işaret ettim. “*Point Break.*”

“Harika bir seçim.” Marcus filmi başlatırken ensesine baktım ve kızımın elini sıkıca tutmaya devam ettim.

Sophie

Ekranda jenerik belirdi. Annemin az ötedeki sıcaklığı güçlü ve gerçektir. Onu yalnız bırakmak istemiyordum ama ne kadar gergin olduğunun farkındaydım, gözlerine ulaşmayan hafif bir gülümsemeyle bana baktığında bunu daha da hissediyordum. Beni rahatlatmak için büyük bir çaba gösteriyordu. Midem bulanırken konuşmaya çalıştıkça sesimin zoraki çıktığı belli olacak diye korkuyordum. Jared, Angus'un yanında yere yayılmıştı. Benimle birlikte gelmesini sağlamalıydım. Anneme baktım. Filmdeki bütün aktörlerin ve dublörlerin isimlerini öğrenmek istiyormuş gibi dikkatle ekrana bakıyordu. Bacağıyla bacağımı dürttü. Şimdi. Şimdi.

Ağır ağır esnedim ve kollarımı kaldırıp gerindim. "Yorulmuşum."

Jared yana kayıp bana baktı. "Yatıyor musun?"

"Evet. Bir dakika benimle gelir misin? Yaptığım son resmi göstermek istiyorum sana." Sesimin doğal çıktığını umuyordum ama bana bile zorlama gelmişti. Dünyanın en kötü oyuncusu olabilirdim.

"Kapıyı açık bırakın," dedi annem. "Yoksa yukarı gelirim." Bunu sırf Marcus'un her şeyin normal olduğunu düşünmesi için söylediğini biliyordum ama yine de sinir olmuş gibi davranmalıydım.

“Tanrım, anne. Sadece konuşacağız.” Gözlerimi devirdim.

“Sen yine de dediğimi yap.”

“Tamam.” Kalkıp merdivenlere doğru yürüdüm. Mutfak tezgâhına yaklaşırken yavaşladım ve hâlâ ayağa kalkmamış olan Jared’a baktım. Marcus’un bana bakıp bakmadığını kontrol etmek için bakışlarımı ona çevirmemeye çalıştım. Son iki saattir onunla oturma odasında bulunmaktan nefret etmiştim. Artık gerçeği bildiğim için yüz ifadesi sanki değişmiş gibi içimden sürekli olarak ona bakmak geçiyordu. Filmin bir saniyesini bile hatırlamıyordum. Zihnimde hep onunla yaptığımız konuşmaları, bize iyi davrandığı anları evirip çeviriyordum. Birçok kez onunla yalnız kalmıştım. Hiçbir terslik olmamıştı. Gözümün önüne hep Elizabeth Sanders’ın gazetede çıkan fotoğrafları, hurdaya dönmüş arabası ve muhabirlerin kanlı fotoğraflarını çekememesi için yan tarafa çekilmiş muşamba geliyordu.

Jared en sonunda peşimden geldi. Angus da onun peşine takıldığında tasmasının çanının çınladığını, sonra da sızlandığını duydum. Dışarı çıkmak istiyordu. Arkama döndüm. Jared kapıyı açıyordu. Angus derhâl dışarı fırladı. Jared ile annem göz göze geldi.

“Özür dilerim. Göle doğru koştu.”

“Sorun değil. Onu ben içeri alırım.”

Annemin sesi sakindi ama buna kızdığını biliyordum. Angus’un içeride olması gerekiyordu. İkinci kattan indiğimi duyarsa havlayabilirdi ama artık yapabileceğimiz bir şey yoktu. Merdivene varmıştım. Jared da hemen arkamdaydı. Anneme ve Marcus’a baktım. Marcus onun yanma, koltuğa oturacakmış gibi ayağa kalkmıştı. Mideme kramp girdiğini hissettim.

“Gidip biraz dinlenin, çocuklar,” dedi Marcus gülümseyerek. “Yarın hep birlikte göle gideriz.”

“Harika.” Bize söylemiş olduğu her şey yalandı. Her şey. Bu da bir başka yalandı. Belki de değildi. Belki de kayıyı devirmeyi ya da başka korkunç bir şey yapmayı planlıyordu.

“İyi geceler, canım,” dedi annem. “Sabah görüşürüz.”

Bir an için göz göze geldik. Sonra başımı çevirmek zorunda kaldım.

Çatı kaygandı. Borulardan hızla akan sular yapraklarla ve yosunla kaplanıp kayganlaşmış eski tahta kerestelerin üstünden akıyordu. Rüzgâr yüzüme yağmuru savuruyor, bedenimi hırpalıyordu. Çıplak ayaklarıma basarak dikkatle çatının kenarına doğru yan yan ilerledim. Yukarı baktım. Pencerede herhangi bir şey göremedim. Işıklar sönüktü. Çarşaf elimin altında gerildi.

Yere bastığım anda, çalılıkların arasına gizlenip Jared’ı bekleyecektim. Kısa sürede pencereden çıkacağını umuyordum. Yukarı katta ona fısıldayarak anlattıklarımı inanacağından emin olamamıştım ama durumu hemen anlamıştı. Yatağındaki çarşaf-ları alıp yatak örtüsüne ve demir yatağın ayağına bağlamıştık. Jared ben çatıya çıkana dek beklemiş, sonra ses çıkarabilirim diye Marcus’u oyalamak için aşağı kata inmişti.

Çatının kenarına gelmişim. Sert kenar karnımı ve göğüsle-rimi sıyırmıştı ama sonra serbest kalıp aşağı sallanır hâlde havada asılı kalmıştım. Rüzgâr beni yana savurunca evin kenarına çarptım. Bacaklarımı sallayıp ellerimi teker teker bıraktım. En sonunda, ayaklarım yere değdi.

Evden birkaç adım uzaklaşıp hemen çalılıkların arasına çö-meldim. Saçlarım ıslanmıştı ve sular ensemden aşağı akıyordu. Aşağı kattan paltomu alamayacağım için kapüşonlu eşofman üstümün içine birkaç tişört giymiştim ama bunlar da hemen ıslanmıştı. Annem bu hâlimi görse, İliklerine kadar ıslanmış-sın, derdi. Eşofman üstümün ceplerine soktuğum terliklerimi çıkardım. Çıplak ayak olursam çatıda daha rahat ilerlerim diye düşünmüştüm ama ayak parmaklarım buz kesmek üzereydi. Spor ayakkabılarım ön kapının oradaydı. Jared’ın yanında faz-ladan giysisi olmadığı için ona bir çift çorapla bir sweatshirt vermiştim

Evin içinde neler olup bittiğini bilemiyordum. Duyduğum tek şey rüzgârın uğultusu ve ormanda oraya buraya savrulan ağaçların sesiydi. Mutfak penceresinden içeri bakıp annemin iyi olduğundan emin olmak istiyordum ama Marcus beni görürse her şey mahvolurdu.

Bir şey sırtımı dürtünce, hafifçe bağırıp arkama döndüm. Ellerimi öne kaldırıp bir yumruk atmaya hazırlandım. Ama sıırılsıklam olmuş olan Angus üstüme atlayıp sevinçle bağırmaya başladı. “Şışşı!” Onu orada tutmak için tasmaını kavradım. “Sakin ol, oğlum!”

Evin arkasından bir ses geldi. Sonra, ayak sesleri duydum. Angus gerildi ve hırlar gibi bir ses çıkardı. Elimle burnunu kapattım. Gözlerimi karanlığa diktim.

“Sophie?” Bu, Jared’dı.

“Buradayım!”

Bacaklarımıza çamur sıçrata sıçrata çakıllı yola doğru koştuk. Terliklerim ıslanmıştı. Rüzgâr bizi geriye itiyor; dalları, yaprakları ve kırık tahta parçalarını yola savuruyordu. Yana sıçrayıp bunların üstünden atladık. Kesik kesik nefes alıyorduk ve ayaklarımız pat pat sesler çıkarıyordu. Tökezleyip sendeledim ve bacaklarımın hissizleştığını fark ettim. Jared elini sırtımın alt kısmına dayayıp beni öne itti.

“Yapabilirsin!”

Durmadan koştum. Jared sadece çoraplı olduğu için ayakları acıyor olmalıydı ama şikâyet etmiyordu. Angus da tasmaındaki çanı çınlatarak ve hırıltılı nefesler alarak yanımızda koşuyordu. Annemi korusun diye onu evin arkasında bırakmak istemiştım ama yine de peşimizden gelmişti. Marcus’un onu aramak için dışarı çıkmayacağını ve pencereden sarkan çarşafı görmeyeceğini umuyordum.

Bir köşeyi döndük ve en sonunda yolun ortasında bir ağacın koyu renk silüetini gördük. Yere düşmüş bir dev gibiydi. Dalları yardım istermiş gibi göğşe uzanıyordu. Jared’ın arabası karşı ta-

raftaydı. Neredeyse varmıştık. Yavaşlayıp daha düşük bir tempo-
da koştuk ve biraz soluklanıp telefonlarımızı kontrol ettik. Par-
maklarım ıslak ve soğuktu. Şifremi girerken ekranda kayıyordu.
Ekran birden yandı.

“Telefonum çekiyor!” Hemen 911’i aradım. Nefes nefese bir
hâlde, annemin onu öldürmeye çalışan bir adamla bir evde mah-
sur kaldığını anlattım. “Hemen gelmeniz gerek!”

Operatör yanıt veremediğim sorular soruyor, ayrıntıları ve di-
ğer bilgileri öğrenmek istiyordu ama ben sadece oraya gelmeleri-
ni istiyordum. Ya Marcus gittiğimizi fark ederse? “Adresi bilmi-
yorum!” diye bağırdım telefona. “Önünde yeşil bir posta kutusu
var ama fırtınada düşen bir ağaç yolu kapatmış.” Gelmeleri çok
uzun sürecekti. Annemin Marcus’la yapayalnız kaldığını düşün-
düm. Operatör, polisin yolda olduğunu söylüyordu. Telefonu ka-
patıp Jared’a baktım.

“Onu orada bırakamam. Geri dönmemiz gerek.”

“Gidelim.”

Arkamızı döndüğümüz gibi yolun ortasında koşmaya baş-
ladık.

Dayan, anne! Lütfen, dayan! Geliyoruz...

Lindsey

“Baş başa kaldık galiba,” dedi Marcus. Şömineye birkaç odun daha atıp kocaman alevlerin yükselmesini sağladı. Turuncu alevler yüzünün yan tarafına vuruyordu. Çok sıcak olmalıydı ama kıpırdamıyordu bile. Şeytanın ta kendisiydi.

Çocuklar kaçabilsin diye onu yatak odasına götürmeliydim. Sophie çatıya çıkamazsa aşağı kata inmek zorunda kalacaktı. Marcus’u oyalamalıydim.

“Neden yatak odasında televizyon izlemiyoruz?” dedim.

“Tabii. Ben kapıları kilitleyeyim.”

“O işi ben yaparım. Zaten Angus’u çağırمام gerek.”

Marcus yatak odasına giderken ön kapıyı açıp Angus’u çağırmak için ısıklık çaldım ama ortalıkta yoktu. Çocuklara havlamaya başlarsa Marcus şüphelenmeden önce onu eve almam gerekecekti. Kapıyı kapattım.

Marcus yatarken komodininin üstüne bir bardak su koymayı severdi. Ona ilaç vermek için son şansım buydu ama hapların tadını almamasını sağlamalıydim. Belki içine biraz limon sıkabilirdim. Mutfakta bir dilim limon kesip suyun içine sıktım. Sonra başımı kaldırıp kulak kesildim. Hâlâ yatak odasındaydı. Hapların hepsini suyun içine atıp hızla karıştırdım ve bir yudum alıp tadına baktım. Ağzıma sadece limon tadı geldi.

Andrew'a ilaç verdiğim geceyi ve ağızımdaki yakıcı viski tadını hatırladım. Elimde bardakla birlikte yatak odasına gittim. Banyodan su sesi geliyordu ve dişlerini fırçaladığını duyabiliyordum. Bardağı masasına koyup yatağın benim yattığım tarafına geçtim ve çorabımın içine gizlediğim meyve bıçağını hemen yastığımın altına soktum.

Tereddütle ne giyeceğimi düşündüm. Sonra önceki gece giydiğim tişörtle pijama altını giydim. Televizyonu açtım. Marcus boxer şortunu giymiş bir hâlde banyodan çıktı. Göğsü şekilli, kolları iri kaslıydı. Onun takıntılı bir şekilde nasıl egzersiz yaptığını düşündüm. Üzüntüsüyle bu şekilde başa çıktığını sanmıştım. Sanırım bu doğrudu ama kızı için değil, karısı için yas tutuyordu. Karısı öldükten sonra senelerce ne yapmıştı acaba? Onca zaman beni aramış olamazdı.

“Biraz haberleri izlememin sakıncası var mı?” dedim. “Hava durumunu öğrenmek istiyorum.”

“Yok tabii ki.” Bana döndü. “Angus nerede?”

“Uğraşıyordur bir şeylerle. Birazdan onu çağırırım.”

Kendi tarafına uzanıp bana sokuldu ve başını omzuma dayadı. Çıplak tenime dokunan dudakları soğuktu. Üstüme örümcekler tırmanıyormuş gibi hissediyordum. Birlikte haberleri izlemeye başladık ama sadece birbirini ardına birtakım görüntüler görüyor, söylenenleri anlayamıyordum. Her sesi dikkatle dinlerken suyunu içmesini bekliyordum ama hâlâ içmemişti.

“Sana su getirdim. O kadar şaraptan sonra...”

“Teşekkürler, canım,” dedi ama hâlâ televizyona dalmış vaziyetteydi. Sanki dünyada olup bitenler onu gerçekten de ilgilendiriyordu. Sanki haftanın herhangi bir gecesiydi. En sonunda dönüp bir yudum aldı ama yüzünü buruşturdu.

“İçine limon sıktım.”

“Diş macunundan sonra tadı iyi olmuyor.” Bardağı geri koydu. Çaresizlik ve panik hisleri bitmeyen bir döngüde birbirini kovalarken televizyona baktım. Ne kadar içmişti? Kocaman bir

yudum mu? Bir yudumla başı bile dönmezdi. Sophie'yle Jared yatalı aradan ne kadar süre geçtiğini düşünmeye çalıştım. On beş ya da yirmi dakika mı olmuştu? Yeterli bir süre değildi.

Aradan on dakika daha geçti. Sık sık saate bakmamaya çalıştım ve alarmı kuruyormuş gibi yaptım. Marcus aşağı kayıp başını yastığına koydu. Gözlerini yumdu mu diye arada ona bakıyordum ama haberler çok ilgisini çekmiş gibiydi. Hiç yorgun görünmüyordu. Artık bekleyemezdim. Çocukların gidip gitmediğini öğrenmek zorundaydım. Hazır dikkatini televizyona vermişken belki gizlice dışarı çıkabilirdim.

“Angus’u çağıracağım.”

“Tamam.” Bana bakmadı. Yatağın kenarına kayıp kalktım ve odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Durup etrafı dinledim. Hâlâ televizyonun sesini duyabiliyordum.

Sessizce koridora çıkıp evin arka tarafına gittim ve Jared’ın kapısını açıp karanlık odaya baktım. Penceresi kapalı gibiydi. Yatağına bakarken gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Yatağında bir kabartı vardı. Ne olmuştu? Onu evden çıkarmam gerekiyordu. Hızla içeri girip omzuna dokundum ama elime yumuşak bir şey geldi. Onu yine dürtünce derin bir oh çektim. Yatağının içine bir yastık koymuştu. Kapıyı kapatıp koridorda ilerledim. Yatak odasının önünden geçerken nefesimi tutup Sophie’nin odasına çıktım. Burnuma yağmur kokusu geldi ve soğukta titremeye başladım. Yatağı açık duran pencerenin yakınındaydı ve bir ayağına hâlâ bir çarşaf bağlıydı. Başarmışlardı.

Tam koridorun ortasına vardığımda omzum duvardaki çerçevesiz resme sürtündü ve epey ses çıkararak yerinden oynattı. Durup ses çıkarmadan bekledim. Bunu duymuş muydu? Dışarıda rüzgârın sesi kuvvetliydi ve uğultusu evi sarsıp gıcırdatıyordu. Ayalarımı yere hafifçe basarak yürümeye başladım.

“Her şey yolunda mı?”

Şaşkınlıkla irkildim. Marcus merdivenin dibinde, karanlıkta duruyordu. Ne kadar süredir oradaydı?

“Bir ses duydum ama sadece rüzgârıymış,” diye fısıldadım. “Çocuklar iyiler.” Merdivenleri inip karşısında durdum.

“Fırtınada pencerelerden biri kırılmış olabilir,” dedi. “Evde cereyan var gibi.” Gidip kontrol edecekmiş gibi kaşlarını çatıp yukarı kata doğru bakması hiç hoşuma gitmemişti.

“Her şey yolunda gibi görünüyor. Sophie üstüne birkaç battaniye örtmüş uyuyor.”

“Angus’u buldun mu?” Karşımda duruyordu. Artık pencereleri kontrol etmekten vazgeçtiğini umdum ama henüz ona bir açıklama yapamamıştım. Angus’u aramak istemediğim takdirde benden şüphelenecekti. Sonra ne yapmam gerektiğini anladım. Buradan kaçabilmemin tek yolu buydu.

“Henüz bulamadım. Onu aramak için dışarıya çıkacağım. Fırtınadan kaçmak için bir yere girmiş olmalı.” Peşimden gelmesi için dua ederek yatak odasına doğru yürüdüm. Onu merdivenin yanından uzaklaştırmalıyım.

“Fırtına çok sert. Ben de seninle geleyim.”

Çenemi sıktım, yüzümü göremediğine seviniyordum. Kibarlık ediyordu. Hâlâ bu durumdan kurtulabilirdim.

“İdare ederim. En azından birimiz ıslanmamış oluruz.”

“Tek başına dışarı çıkmaya izin veremem.”

Yatak odasına girmiştik. Daha fazla itiraz edemezdim yoksa neler olduğunu anlardı. Çekmecedan bir kazak çıkarıp üstüme geçirdim ve bir kot pantolon giydim. Çoraplarımı ararken biraz oyalandım. Ya Angus ön kapıda bekliyorsa? Hemen içeri girmemiz gerekecekti. Belki de ondan kaçıp ormana doğru koşabilir ve bir yere gizlenebilirdim. Onu gafil avlayabilirdim.

Marcus komodinden gümüş renkli el fenerini aldı. “Hazır mısın?”

Kapıyı açtığı anda rüzgâr kapıyı dışarı doğru itip paltomu avalandırdı. Kapüşonumu başıma sıkıca bastırarak etrafa bandedim. Angus’u göremedim. Daha önceden hiç böyle ortadan

kaybolmamıştı. Sophie ve Jared’la gitmiş olmalıydı. Marcus tam arkamda duruyordu. Önüme geçmesi gerekiyordu.

“Angus!” diye seslendim rüzgâra.

Marcus tiz bir ıslık çaldı ve bu ses fırtınayı delip geçti. Gerilip aldığım nefesleri saymaya başladım. *Buraya gelme, Angus. Sakın gelme.* Aradan saniyeler geçti. Marcus hareket ettiğinde yağmurluğunun çıkardığı hisırtıyı ve omuzlarıma çarpan yağmurun sesini duyabiliyordum.

“Barakayı da kontrol edelim,” dedim.

Marcus tamam anlamında başını salladı. Yüzü beyzbol şapkasının altında görünmüyordu. Önce benim yürümemi işaret etti. El fenerini ileriye çevirdi. Beton basamaklar yağmur ve yapraklar yüzünden kaygan ve ıslaktı. Angus’u arıyormuş gibi ormana doğru baktım. Nereye kaçabilirdim? O bölgede topraklar engelbeliydi ve her yerde uçurumlar vardı.

“Çizmemin bağcıklarını bağlamam gerek.” Bağcıklarımı bağlamak için eğildiğimde o çizmelerle ne kadar hızlı koşabileceğimi düşündüm. Marcus dar basamaklarda arkamda duruyor, el fenerini ayaklarıma tutuyordu. Onun öne geçeceğini ummuştum ama hâlâ bir beyefendi gibi davranıyordu. Gözlerimi yere dikip hızla kapabileceğim bir taş ya da dal gibi bir şey aradım ama oluk oluk akan yağmur suyu kaplamıştı her yeri.

Doğrulamaya çalışırken başımın arkasına bir darbe indi ve öne savrulup sert bir şekilde ellerimle dizlerimin üstüne düştüm. Kafatasımın arka tarafına saplanan şiddetli acı, omurgamdan aşağı ilerledi. Ayağa kalkmaya çalıştım ama basamaklar üstüme üstüme geliyor, yanlardan sarkan kollarımı kontrol edemiyordum. Yüzümü bir anda beton alanın kenarına vurduğum, dişlerim birbirine çarptı ve elmacık kemiğim fena hâlde sızladı. Ağzıma kan tadı geldi.

Yanımda Marcus’un botlarını gördüm. Siyah uçları yağmurdan parıldıyordu.

“Lindsey?” Sesi çok uzaklardan geliyor, sanki suyun altındaymışım gibi yakınlaşıp uzaklaşıyordu. “Beni duyabiliyor musun?” Görüş alanımın kenarları bulanıklaşıyor, karanlık beni içine çekiyordu. Uyanık kalmalı ve kendimi korumalıyım. Emekleyerek alttaki basamağa ulaşmaya çalıştım. Gövdemin üstünden kayıp yana devrildim. Çamurun içine gömülürken su bacaklarımı kapladı. Tepemde dikilen Marcus’a baktım.

Kolunu kaldırdı ve el feneri başıma doğru indi.

Uyanırken gözlerimi ağır ağır kırptırdım. Tavan bulanıktı. Netleşene dek, gözlerimi biraz daha kırptırdım. Başımın yan tarafını kontrol etmek için elimi kaldırmaya çalıştım ama bileklerimde bir şey vardı. Yapışkan bant. Ağzıma da bant yapıştırılmıştı ve derimi geriyordu. Bacaklarımı da kıpırdatamıyordum. Ayak bileklerim birbirine bantlanmıştı. Sırılsıklamdım ve üşüyordum. Donuyordum hatta. Üstümde sadece gömleğim ve kot pantolonum vardı, paltom ve çizmelerim çıkartılmıştı.

Başımı yana çevirdiğimde dünya yine kaydı, bulanıklaştı ve dönmeye başladı. Midem ağzıma geldi ve acı bir asit tadı hissettim. Marcus'u göremiyordum ama hisirtılardan hareket ettiğini duyabiliyordum. Başımı yavaşça kaldırdım.

Marcus odanın karşı tarafındaydı ve şifonyere eğilmişti. Üstüne kamuflaj desenli bir mont giymişti. Bunu daha önceden hiç görmemiştim. Bir avcıya benziyordu.

Bileklerimi çekip bükerken vücudum şiddetli bir şekilde titremeye, kaslarım da kasılmaya başladı. Bir faydası olmadı. Meyve bıçağı yastığımın altındaydı. Ellerimi kaldırdım. Çok geç kalmıştım. Marcus arkasına dönüyordu.

"Uyanmışsın." Yatağa doğru gelirken ayaklarımı şiltenin üstünde ittim ve doğrulmak için karın kaslarımı kullanarak sırtımı

yatak başlığına yasladım. Ağzımdaki bant yüzünden, burnumdan kısa kısa güçlükle nefesler alıp verebiliyordum. Ona tekme atacaktım. Bacaklarımı kaldırıp karnına bir tekme indirecektim. Yumruklarımı birer sopa gibi kullanacaktım. Parmaklarımı gözlerine sokacaktım.

Yatağın ucunda durup kumaş bir çantanın içine birkaç gömlek koydu. Buraya ilk geldiğimizde böyle bir çantası değil, bir valizi vardı. Bu çanta orduda ve vahşi doğada hayatta kalma durumlarında kullanılanlar gibi yeşil renkliydi. Gardırobun başına geçip askılardan giysileri çıkarmaya başladı. Gömlekleri katlayıp dikkatle çantaya yerleştirdi.

Planı neydi? Öfkeli, hatta üzgün bile görünmüyordu. Hareketleri hızlıydı, ne yaptığını biliyormuş gibi bir hâli vardı. En ufak bir telaş belirtisi yoktu.

Beni öldürmemişti. Öldürebilirdi ama henüz öldürmemişti. Bunun bir anlamı olmalıydı. Beni yanında mı götürecekti? Bir rehine gibi. Siren sesi geliyor mu diye kulak kesildim ama dışarıdan sadece rüzgâr sesi geliyordu.

Banyoya gitti. Bıçağa uzanıp yastığın altını yokladım. Nereydi? Marcus banyodan çıkıyordu. Ellerimi tekrar önüme getirdim. Tıraş takımını alıp yatağın ucuna gitti ve fermuarı açıp hap kutusunu çıkardı. Yatağa dökülen hapları parmağıyla itti. Kaç hap olduğunu sayıyordu. Sonra su bardağına bakıp bana döndü.

“Beni de tıpkı Andrew gibi uyutacaktın.”

Ağzımdaki bandın arkasından sesimi duyurmaya çalışıp ellerimi yalvarır gibi kaldırdım ve ağzımı işaret edip bandı açması için ona baktım. *Bandı çıkar! Lütfen, konuşmama izin ver! Her şeyi açıklayabilirim!*

Tıraş setini çantaya attı. “Bandı çıkarırsam çılgın atacağını ikimiz de biliyoruz.” Çocukların hâlâ evde olduğunu sanıyordu. Yatak odalarını kontrol etmediği için telaşlı değildi. Vakti olduğunu düşünüyordu. Sirenleri duyarsa ne yapacaktı?

Elini cebine soktu ve çingırdayan bir şey çıkardı. Anahtarlar. Çekmeceli dolaba eğildi. Sadece şapkasının tepesini görebiliyordum. Kilidin açıldığını ve bir şeyleri karıştırdığını duydum. Doğrulduğunda elinde bir tabanca vardı.

Sırtımı yatak başlığına iyice dayayıp ellerimi önümde tuttum. Başımı sallayıp güçlkle aldığım nefesler arasında tuhaf sesler çıkardım.

Bana bakmadan tabancayı cebine soktu ve eğilip çekmecedan bir şey daha çıkardı. Beyaz saten kumaş kaplı bir fotoğraf albümüydü bu.

“Elizabeth bu evi çok severdi.” Albümün sayfalarını ağır ağır çevirdi. “Neredeyse her hafta sonu buraya gelirdik.” Âdeta saygıyla fotoğraflardan birine dokundu ve elini fotoğrafın yüzeyinde gezdirdi. “Hamilelikte kadınların teninin parıldadığını duymuştum ve bunun söylenti olduğunu düşünürdüm ama Elizabeth nihayet hamile olduğunu öğrendiğinde içinde sanki yüz tane mum yanıyormuş gibi ısıt ısıldı.”

Elizabeth hamile miydi? Hayır, nasıl mümkün olabilirdi? Gazetelerde bununla ilgili bir bilgi yer almamıştı, duruşmada da sözü geçmemişti. Öyle olsa, polis bunu bilmez miydi?

“Onlara onun üç aylık hamile olduğunu söylemedim. Söyleseydim Andrew’a daha uzun bir ceza verebilirlerdi.” Albümü tekrar yerine koyup çekmeceyi kapattı ve elini üstüne koydu. “Külleri, gelinliği ve satın aldığı pembe bebek patikleri burada. Kız olacağından emindi.” Bana baktı. “Andrew serbest kaldığında bana haber verdiler. Hapisten çıkarken onu vurabilirdim ama bu çok kolay olurdu. Her şeyi, özgürlüğünü, ailesini geri aldığını hissetmesi gerekiyordu. Sonra hepsini elinden alacaktım.”

Dikkatle yüzüme bakıyordu. Gözyaşlarımı fark edince yüzünde bundan memnun olmuş gibi bir ifade belirdi. Zekice kurguladığı planını bana açıklarken ve ne kadar muhteşem olduğu için böbürlenirken bundan keyif alıyordu. “Bana her şeyi anlattın. Evliliğinle ilgili her şeyi. Ve ben tüm bunları kullandım. Alarmı-

nın şifresini girerken orada durmama bile izin verdin. Sophie'nin mektupları konuşmadığımız, geride kalan ne varsa özetliyordu. Biliyorsun, onları şifonyerinin alt kısmında gizliyordu.”

Evimi karış karış aramıştı. Kızımın, evimizle ilgili her şeyi biliyordu. Çekmeceleri karıştırmıştı. Üstelik onu içeri almış olan kişi de bendim.

“Arabayla Victoria'ya gidip onu izler, gününü nasıl geçirdiğini, inşattaki işçilerle nasıl şakalaştığını, hayattan *keyif* aldığını görürdüm.” Son sözcüklerini öfkeyle söylemişti. “Sonra bir uçak bileti aldığını gördüm. Dogwood Körfezi'ne geliyordu. Vakit gelmişti. Onun seni gizlice izlediğine inandın. Zamanla buna Sophie de inandı. Polis ölümлерinizden onu sorumlu tutacaktı.”

Bantları çekiştirmeyi kestim çünkü bu son gerçek etrafıma bantlardan daha sıkı bir şekilde dolanmıştı. Bunca zamandır, aradan aylar ve günler hızla geçerken beni ve Sophie'yi öldürmeyi planlamıştı. Bu darbenin ve bilginin etkisiyle kendimi geriye bıraktım. Yine titremeye başlamıştım ve vücudum feci bir panikle sarsılıyordu.

“O zamana dek bana gözü kapalı güveniyordun. Sizi Vancouver'da izlemiştim ve orada öldürülmüş gibi görünmenizi sağlayabilirdim ama beni senin evine kadar takip etti.”

Geri kalanını anlamıştım. Gözlerimin önüne o ve merdivenlerin başında duran Andrew geldi. Boğuştuklarını gördüm. Andrew'un Sophie'yi ne kadar çok sevdiğini, beni ne kadar çok sevdiğini gördüm.

“Öfkeden çıldırmak üzereydim.” Onu ilk kez bu kadar sinirli görüyordum. Bu hâli daha da dehşete kapılmama neden oluyordu. “Onun ölmesinin ne anlamı olacaktı ki? Elimde hiçbir şey kalmamıştı. Elizabeth'i hâlâ her gün, her dakika düşünüyordum. Sonra senin kalacak bir yere ihtiyacın oldu ve bu bana sanki bir mesaj veriyormuşsun gibi doğru geldi. Neden onun ailesini elinden almayayım diye düşündüm. Benim ailemi yok etmişti. Neredeyse yeni bir hayatım olabileceğine inanmaya başlamıştım.

Ama sonra sen bana haptardan söz ettin...” Gözlerimin içine baktı. Her şey oradaydı. Hissettiği tüm çaresizlik ve öfke. Mesele asla benimle ilgili olmamıştı.

Yana dönüp dizlerimin üstüne oturdum ve ellerimi dua eder gibi kaldırdım. Artık hüngür hüngür ağlıyor, inleyip sesler çıkarmaya çalışıyordum. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.

Etrafına bakınıp âdeta duvarların ve odanın kokusunu hatırlamak istiyormuş gibi içine derin bir nefes çekti. “Bu evi özleyeceğim ama vakit geldi. Her şeye yeniden başlamam gerek. Tek çözüm bu.” Hızlı bir hareketle çantayı omzuna atıp yine gözlerimin içine baktı. “Şimdi, evi yakacağım. Hızla yanacak... Dumandan boğulup öleceksin.”

Yatağın kenarına kayıp dizlerimin üstüne çöktüm. Çoktan hızlı adımlarla kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Ellerimin ve dizlerimin üstünde beceriksizce emekleyerek peşinden gitmeye çalıştım. Kapıya ulaşıp vücudumla kapanmasını engellemeliydim. Ama o kadar hızlıydı ki ona yetişemiyordum.

Kapıyı açıyordu. Karanlık oturma odasını, masayı ve sandalyeleri görür gibi oldum. Kapıyı kapatırken dönüp bana bakmadı. Hâlâ emekliyordum ve birkaç adım gerisindeydim. Bir sürtünme sesi geldi. Kapının önüne bir şey itiyordu. Kitaplık olmalıydı. Beni odaya hapsedmişti.

Sophie

Siren sesleri duymuyordum. Ayaklarımız eşzamanlı olarak küt küt yere çarpıyordu. Terliklerimden birini kaybettiğim hâlde yavaşlamadım. Çok uzun süre dışarıda kalmıştık. Angus aniden durup kulaklarını dikti ve hızla yolun kenarındaki karanlık alana daldı.

“Angus!” Dönüp ağaçların arasına baktım. Onu beklemeli miydik? Jared kolumu tutunca tekrar koşmaya başladım. Angus’a bir şey olmaz, diye düşündüm. Bize yetişebilirdi. Tasmaındaki çanın çınlama sesini duymayı umuyordum ama şiddetli yağmurun ve uğuldayan rüzgârın sesiyle kesik nefes alıp verişimizden başka bir şey duyamıyordum.

“Ne yapacağız?” dedim nefes nefese.

“Barakada bir balta var.” Jared gözlerini yağmura karşı kısmıştı. Saçları ııslak olmuş, kollarını iki yanına yapıştırmıştı. “Ona saldıracağız.”

Baltayla bir insana saldırmak... Üstelik herhangi birine değil. Marcus’a.

Yola baktım. Birkaç göl evi görmüştük ama oraya ne kadar yaklaştığımızdan emin değildim. Ağaçların hepsi birbirine benziyordu ve yolun kıvrımı asla sona ermeyecekmiş gibiydi.

Burnuma giderek artan tanıdık bir koku geldi. “Sen de duman kokusu alıyor musun?”

“Bacadan geliyor olmalı. Eve yaklaştık.”

Sonra köşeyi döndük ve göl evini gördük. Yoğun bir duman tabakası, evin etrafında bir bulut oluşturmaya başlamıştı. Bacadan ve pencerelerden süzülen dumanlar çatıya tırmanıyordu.

“Anne!” Çaresizlik içinde, ayaklarımı ve kollarımı çılgınlar gibi hareket ettirerek eve doğru koşmaya başladım. Jared arkamdan bana seslendi ama ne dediğini duyamıyordum. Gördüğüm tek şey dumandı.

Lindsey

Marcus'un oturma odasına girdiğini ve aceleyle koşuşturduğunu duyabiliyordum. Artık geri dönüp beni kontrol etmeyecekti. Duman kokusunu hissetmeye başlamıştım bile. Oradan çıkmam gerekiyordu. Bacaklarımı altına kıvrıyana dek belendim ve kalçalarımın üstüne oturduktan sonra var gücümle ayağa kalktım. Dengemi sağlamak için kollarımı öne uzatarak yatağa oturdum. Bu sefer yastığın altında yatak başlığının oraya kaymış meyve bıçağını buldum.

Durup etrafı dinledim. Ayak sesleri uzaklaşıyordu. Ön kapı sert bir şekilde kapandı ve ev sessizliğe gömüldü. Yere oturup dikkatle bıçağı kılıfından çıkardım ve dizlerimin arasına götürüp bantları kestim. Ellerim serbest kaldıktan sonra ayak bileklerimdeki bantları hızla çözdüm. Aradan sadece birkaç dakika geçmişti ama çok yoğun bir duman vardı. Kapının altından hızla içeri giriyordu.

Ağzımdaki bandı çıkarırken derim biraz soyulduğu için bağırmanın engel olamadım. Sonra içime derin bir nefes çektim. Tek çıkış yolu pencereydi. Ama açamadım. Kilidinde bir sorun vardı. Lambayı bir hamlede cama indirdim. Lamba geri sekti ve elimden fırladıktan sonra yere düşüp parçalandı. Yastık kılıflarından birini çıkarıp elime doladım ve cama vurdum ama yeteri

kadar güçlü değildim. Belki de banyoda işime yarar bir şey bulabilirim diye düşündüm. Duş başlığı ya da seramik tuvaletin arka kapağı olabilirdi.

Bir ses duydum. Birisi çılgınlar gibi avaz avaz bağıırıyordu. Sonra iki kişinin konuşma sesi geldi. Sophie ve Jared. Yakınlardaydılar ve bana sesleniyorlardı. Eve girmişlerdi.

“Buradayım!” Hızla kapıya koşup yumrukladım.

“Geri çekil!” diye bağırdı Jared. Bir şey kapıya inip bir kısmını parçaladı. Kapıyı bir baltayla parçalamıştı. Tekme attıklarını duydum ve kapı birden açıldı.

“Anne! Gel!” Sophie elimden tutup beni dışarı çekti. Ön kapıya koştuk ama oturma odası duman altındaydı. Perdeler çoktan alev almıştı ve alevler hızla yukarı ilerliyordu.

“Durun!” Jared arkadan omuzlarımızı tuttu. “Arka kapıya gidelim.”

Onun peşinden birbirimizden ayrılmadan koridora çıktık. Parmaklarımı Sophie’nin soğuk ve ıslak giysisinin arkasına doladım. Öksürükler içinde kollarımızla ağzımızı kapattık. Duman yüzünden kıstığım gözlerim sulanmıştı ama onları izlemeyi başardım. Jared en öndeydi, Sophie de onun arkasındaydı. Kızımın giysisini daha da sıkıca kavradım. Jared arka kapıyı açtı. Karanlığı gördüm ve burnuma yağmur kokusu geldi.

Derken, keskin bir ses duydum. Yana sıçrarken dengemi yitirip sert bir şekilde duvara çarptım. Marcus dumanların arasında peşimizden koşuyordu. Tabancayı bana doğrultmuştu. O anda bir ses daha geldi. Çok yüksek ve yakından gelen bir sestti.

Yanımdaki duvara bir şey saplandı. Eğilip dizlerimin üstüne çöktüm. Sophie girişin diğer tarafındaydı ve bana uzanırken yüzü kireç gibiydi. Yağmurdan sıırıslıklam olmuş, mor saçları tutam tutam yanaklarına yapışmıştı. Işığın altında savunmasız durumdaydı.

Mükemmel bir hedeftti...

Jared arkasından onu kolundan çekiştiriyor ve bağıarak kulaklarımda çınlayan silah sesinden dolayı duyamadığım bir şeyler söylüyordu. Ağzı açıktı, panik içindeydi ve yüzünde bir dehşet ifadesi vardı. Öne atılıp parmağımı kapının altındaki aralığa geçirip hızla kapattım. Birkaç ateş sesi daha geldi. Mermiler kapalı kapıya isabet etti.

Ellerimin ve dizlerimin üstünde emekleyerek çamaşır odasına gidip bir şey aradım. Rafta temizlik malzemeleri kutusu duruyordu. İçindekileri yere döküp limon kokulu temizlik spreyini aldım. Kapı büyük bir gümbürtüyle açıldı ve Marcus sırtıma vurup beni yere devirdi.

Hızla arkama dönüp topuğumla bacaklarının arasına sert bir tekme attım. İki büklüm olup çamaşır makinesine çarptı. Tabancası yere düştü ve dönerek onun erişemeyeceği bir şekilde lavabonun arkasına gitti. Delirmiş gibi spreyi Marcus'un gövdesine ve başına sıktım. Çığlıklar arasında ellerini gözlerine götürdü.

Onu iterek yanımdan geçtim ve ön kapıya doğru koştum. Oturma odası alevler içindeydi. Sıcaklık yüzüme çarpıp beni geriye itti. Kendimi yere atıp bir yılan gibi kıvranarak ilerledim. Ellerimin ve dizlerimin üstünde uzaklaşmaya çalıştım.

Marcus beni gömleğimden tutmuş geriye çekmeye çalışıyordu. Masanın bacaklarından birini tutup diğer elimle spreyi yine sıktım. Spreyi elimden almaya çalışıyor, parmaklarımı geriye eğiyordu. Kapı açıldı. İçeriye temiz hava doldu. Alevler iştahla havadaki oksijeni emerken arkamda bir uğultu yükseldi.

Marcus benden çok daha güçlüydü. Daha fazla dayanamazdım. Parmaklarımın gevşediğini hissettim. Ama yanımdan aniden iri bir şey geçti. Angus hırlayarak ve havlayarak havaya sıçradı. Marcus beni bırakıp bağırdı. Sprey şişesinin ağız kısmını kurcalayarak yana döndüm. Angus, Marcus'un bacağına kapmıştı ve hem hırlıyor hem de onu ısıırıyordu. Yanlarındaki koltuk alevler içindeydi. Kolumla ağzımı kapatıp ayağa kalktım ve sendeleyerek onlara doğru gittim. *Düşünme, sadece nişan al. Nefesini tut.*

Spreye sert bir şekilde basıp Marcus'un yüzüne ve gövdesine sıktım. Sprey havada alev aldı. Marcus koltuğa düştü ve alevler temizlik spreyini bir tutuşturucu olarak kullanıp onu yutuverdi. Burnuma yanık saç ve et kokusu geldi. Koyu renkli bir şekil gibi kalan Marcus debelendi ve kollarından birini öne savurdu. Çığlıklarını duydum.

Şişeyi düşürüp geriye doğru sendeledim ve dizlerimin üstüne düştüm. Sıcaklık tenimi tütsülüyor ve ciğerlerimi yakıyordu. Nefes alamıyordum. Her yerde duman ve alevler vardı. Angus havlayarak beni çekiştiriyordu. Kapıya emekledim ama artık hiçbir şey göremiyordum. Sonra birinin ellerini gördüm.

"Anne. Anne!"

Biri beni kaldırıp sürükledi ve uyanık kalmamı söyledi. Temiz hava tatlıydı ve hâlâ yağmur yağıyordu. Yüzümü göğe çevirip soluk almaya çalıştım. Boğazımın yandığını hissettim. Küller gözlerime doldu ve gözyaşlarıma karışıp yanaklarımdan aşağı süzüldü. Artık çığlık sesi gelmiyordu.

Ağustos 2017

Kutuyu yukarı kata taşıırken ve oturma odasının ortasına istiflenmiş kutuların arasından geçerken ayakkabılarım parke zeminde çıt çıt sesler çıkarıyordu. Yerden tavana kadar yükselen pencerelerden içeri sızan ağustos sonu güneşi sıcaktı ve her şeyi altın rengiyle kaplıyordu. Çoğu ikinci el olan eşyalar aynı takımın parçaları değildi ama ilginç, hatta seçilmiş gibi birbirleriyle uyumluydu ve eski bir alışveriş mağazasının çatı katından dönüştürülmüş olan bu daireye yakışıyordu.

Sophie, Delaney ve ben birkaç ay önce daireyi ilk kez gezdiğimizde pencerelerin önüne geçip şehir manzarasına hayranlıkla bakmış, tanıdığımız binaları ve önemli yerleri birbirimize göstermiştik. Camda Sophie'nin aksini izlemiş ve yüzünde neşe, heyecan gibi bir ifade görmeyi beklemiştim ama ne hissettiğini anlayamamıştım. Sophie ve Delaney daireyi dolaşıp odalara girip çıkmış, dolapları ve gardıropları kontrol etmişlerdi. En sonunda Sophie oturma odasına girdi ve duvara yansıyan günışığına baktı. Sonra da arkasını dönüp bana baktı. "Burada yaşamak istiyorum."

Bir gülümseme değildi ama en azından bir tepkiydi.

Duvara çoktan birkaç resim asmıştı. Şöminenin üstünde kocaman bir kanvasa yapılmış soyut bir çiçek resmi vardı. Burayı bir yuvaya dönüştürüyordu. Bensiz ilk eviydi. Bunu düşününce kalbim sızladı ama hemen toparlandım. Önünde yaşayacağı gü-

zel bir zaman vardı. Benim asla kendime ait ayrı bir evim olmamıştı ve üniversiteye gidememiştim. Bazen hiçbir zaman genç olmamışım gibi hissediyordum. Sophie'nin farklı bir yol izlemesi beni mutlu ediyordu.

Kutuyu mutfak tezgâhına koydum. "Nasıl gidiyor?"

Sophie bir süngerle temizlemekte olduğu buzdolabımdan başını çıkarıp doğruldu ve yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Biri bunun içinde bir deney yapmış galiba." Hemen hemen doğal rengi olan açık kumrala boyadığı saçlarına pembe bir bandana takmıştı. Bu hâliyle Andrew'a daha da çok benziyordu ama bunu düşünmek artık beni üzmüyor, korku dolu bir şeyi hatırlatmıyordu. O, sadece Sophie'ydi. Andrew değil, sadece benim tatlı kızımdı.

"Yardım istemediğinden emin misin?"

"Teşekkürler, anne, ama zaten çok yardım ettin." Kutuyu görünce içine baktı. Onu organik ekmek, karışık çerez, birkaç farklı türde vejetaryen çorba, konserve spagetti sosu ve farklı makarna çeşitleriyle doldurmuşum. Dik dik bana baktı. "Kendi yiyeceklerimi satın alabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Birkaç temel şeyi daha ben alayım dedim."

"Temel şey mi? Bunları koyacak kadar yerimiz kaldığını bile sanmıyorum. Daha dün dolapların çoğunu doldurmuşsun."

Çekingen bir gülümsemeyle ona baktım. "Ne diyebilirim ki? Ben senin annenim. Patates kızartmasıyla beslenmeni istemiyorum. Zaten Jared bunların çoğunu yer."

"Haklısın." Saatine baktı. "Bu gece buraya gelecek."

"Kendi dairesine taşındı mı?"

"Evet. Çok güzel oldu." Jared şehir merkezinde bir ev kiralamıştı ve birkaç arkadaşıyla paylaşacaktı. Artık Jared'm Andrew gibi olduğundan endişelenmiyordum ama onun ve Sophie'nin birlikte yaşamaya karar verebileceklerini düşünüp tasalanıyordum. Sophie'nin üniversitenin ilk senesinde keyfini çıkarabileceği kadar özgür olmasını istiyordum. O yüzden ayrı yerlerde oturacaklarını söylediğinde rahatlamıştım.

Sophie aldığım şeyleri dolaplara yerleştirmeye başladı. Yardım

etmek istiyordum ama okyanus kenarındaki, ufak ama sevimli, iki yatak odalı, geçici kiralık evimizden taşındığımda ona verdiğim eski mutfak masamıza oturdum. Her sabah Angus'la sahilde yürüyüş yapıyordum. Hâlâ Marcus'un ihanetinin ve yalanlarının derin acısıyla başa çıkmaya çalıştığım o ilk zamanlarda dışarı çıkıp saatlerce yürüyüş yapmayı alışkanlık hâline getirmiştım.

Onbaşı Parker soruşturma sırasında her gün arıyor, bize bildiklerini aktarıyordu. Marcus ve Elizabeth beş senelik evliydim. Marcus bir psikiyatristti –bu kısım doğrudu– ve Elizabeth de gönüllü olarak bir hastanede çalışıyordu. Çocuk sahibi olmayı o kadar çok istemişlerdi ki kısırlık tedavileri için evlerini ipotek etmişlerdi. Elizabeth'in annesine, babasına ya da kız kardeşine bile sonunda hamile kaldığını söyleyecek fırsatı olamamıştı. Uzunca bir süre bu konuda derin bir üzüntü yaşadım, onun ne kadar heyecanlı ve nasıl mutlu olduğunu düşündüm.

Elizabeth öldükten sonra Marcus ailesi ve arkadaşlarıyla görüşmeyi kesmişti. Ağrı kesici çaldığı için hastaneden kovulduktan sonra göl evi haricinde sahip olduğu her şeyi satmış, öfkesini bir intikam planına dönüştürene kadar kazadan gelen sigorta parasını alıp dünyayı gezmiş, bir ülkeden diğerine seyahat etmişti.

Polis onun bizi en başından beri göl evinde öldürmeyi planladığını düşünüyordu. Beni *iki* kez oraya davet etmiş ve oradan bizim güvende olacağımız bir yermiş gibi söz etmişti. Evin altına gizlenmiş bir motosiklet ve birkaç malzeme bulmuşlardı. Hepimizin uymasını beklemek yerine, dışarı çıkıp bana el feneriyle vurmasının nedeni de bu olmalıydı. Kaçış planını görmeme izin veremezdi.

Evini aradıklarında pasaportlar, binlerce dolar nakit para ve dizüstü bilgisayarında benimle, Sophie'yle ve Andrew'la ilgili ayrıntılı notlar bulmuşlardı. Destek grubumda gönüllü çalışmaya başlamadan önce aylarca beni izlemişti. Onun nasıl hayatımıza girmesine izin verdiğimi, ona nasıl âşık olduğumu düşündükçe hâlâ dehşet içinde kalıyordum. Onbaşı Parker beni teselli etmeye çalışmış, Marcus'un çok zeki bir adam olduğunu söylemişti ama hâlâ bu olaylardan sonra içimde kalan öfkeyle ve travma sonrası

stresle başa çıkmaya çalışıyordum. O birlikte geçirdiğimiz aylardan herhangi birinde bizi öldürebilirdi.

Polise o gece bizi öldürmeye çalışması için onu neyin tetiklediğini asla anlatmadım. Zaman zaman Marcus'a haplardan söz etmeseydim ne olurdu diye düşünüyordum. Onun bir katil olduğundan bihaber bir şekilde senelerce birlikte yaşayabilirdik ama ben onun hissettiği boşluğu doldurmamaya ve acısını dindirmeye başlayınca başka bir şeyin onu eninde sonunda tetikleyeceğini fark etmiştim.

Bir terapistle gidiyordum. Sophie de benimle birlikte birkaç seansa gelmişti. Yangından sonra haftalarca yanımda uyumuş, uykusunda elimi tutmuştu. Ben de aynı şeyi yapıyordum.

Dolapları güzelce düzenlemekte olan kızıma baktım. Yorgun görünüyordu ama yüzünde gevşemiş bir ifade vardı, gözlerinin ve ağzının etrafı da gergin değildi. Son birkaç aydır onun bocaladığımı görmek, benim için bir işkenceden farksız olmuştu. Babasının, annesinin görüştüğü adam tarafından öldürüldüğünü öğrendiği yetmiyormuş gibi bir de bu olayın ardından medyanın ve insanların yakın ilgisiyle başa çıkmak zorunda kalmıştı. Haftalarca peşimizi bırakmamışlardı ve hayatımız dünyanın görmesi, yargılaması ve yorum yapması için gözler önüne serilmişti.

Sophie bazen sessizleşiyordu ama eskiye göre biraz daha mutlu gibiydi. Resimlerinde daha önceleri görmeye alışık olmadığımız yeni bir hassasiyet ve olgunluk vardı. Farklı bir çevrenin, yeni başladığı okulun ve etrafındaki arkadaşlarının onu o karanlık zamanlardan çıkaracağını umuyordum.

“Bir araba buldum,” dedi Sophie omzunun üstünden bana bakarak. “Greg’in arkadaşlarından biri Acura’sını satıyormuş. On senelik ama fazla kilometre yapmamış. Greg arabayı gözden geçirip bana yağ değiştirmeyi ve lastik basıncını kontrol etmeyi öğreteceğini söyledi. İyi, değil mi?”

“Greg mi?” Onun ismini duyunca irkildim. O yaz onu birkaç defa düşünmüş, kamyonetini bir iki kez kasabada görmüştüm. Artık benim güzergâhımda çalışmıyordu.

“Muddy Bean’de rastladım ona. Senin nasıl olduğunu sordu. Belki onu arayabilirsin. Galiba hâlâ bekâr.”

“Sen okuluna odaklansan da benim hayatım için endişelenmeyi bana bıraksan nasıl olur?” Şakalaşıyormuşum gibi konuşmaya gayret etmişim. Aylarımı bir daha kimseyle görüşemeyeceğimden emin bir şekilde geçirmişim. Ama son zamanlarda, terapistimin de yardımıyla günün birinde birisine tekrar güvenebileceğim konusunda umut hissetmeye başlamışım.

O sıralarda, Jenny’yle çıkacağımız bir tatile –bir meditasyon inzivası için Palm Springs’e gidecektik– ve misafir odamı, grubundan kendilerine gelene dek kalacak bir yere ihtiyaç duyan kadınlar için bir sığınağa dönüştürmeye odaklanmışım. Ben bu kadınların güvenli sığınağı olacaktım.

“Bir hayatın olmayacağından endişeleniyorum!” dedi Sophie.

Güldüm. “Yanımda Angus var, unuttun mu yoksa? Şimdi beni bekliyordur. Gitsem iyi olacak.”

Sophie tamam der gibi başını salladı ve beni kapıya kadar geçirdi. Birbirimize sarıldık. Ben geri çekilirken gözlerimin içine baktı. “İdare edebileceksin, değil mi?” Ne demek istediğini biliyordum. *Bensiz idare edebilecek misin? Kanatlarımı açıp uçma- ma razı mısın? Beni her zaman sevecek misin?*

“Gayet iyi idare edeceğim, canım. İkimiz için de yeni bir başlangıç. Aslında biraz heyecanlı olduğumu bile söyleyebilirim. Belki okula geri dönüp birkaç ders de alırım.”

“Vay canına.” Elini kaldırdı. “Bu kampüs ikimize dar gelir.”

Güldüm. “Merak etme. Dogwood’daki yerel üniversite var aklımda. Kadınlarla ilgili konular ya da tasarım. Bilemiyorum.” Omuzlarımı silktim. “Gelecek kollarını açmış beni bekliyor.”

“Harika bir plan, anne.” Uzanıp elimi sıktı. Düzgün parmaklarını elimde hissedince aklıma bir şey geldi.

“Az kalsın unutuyordum. Sana bunları getirmiştim,” dedim. Çantamdaki ufak kadife kutuyu çıkarıp ona uzattım. “Nişan ve evlilik yüzüklerim. Bunları isteyebileceğini düşündüm.”

“Sahi mi?” Kutuyu açarken sesi şaşkın çıkmıştı. “Bunların hâlâ sende olup olmadığından emin değildim.”

“Tabii ki bendeydi.” Elimi uzatıp nişan yüzüğüme dokundum. Yüzükleri temizlettiğim için siyah kadife kumaşın üstünde ışıldıyorlardı. “Bunu bana verdiğinde çok mutlu olmuştum.”

Sophie bana baktı. “Hâlâ ondan nefret ediyor musun?”

“Hayır.” Ona gülümsedim. “Ondan nefret etmiyorum.” Yüzüne dokunup küçüklüğünde olduğu gibi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Ondan nasıl nefret edebilirim ki? Bana seni verdi.”

“Haklısın. Harika bir kızım.” Dalga geçiyordu ama gözleri sanki ağlamamaya çalışıyormuş gibi parıltıyordu.

“Eh, annen de harika... Hem seni çok seven bir baban da vardı.”

Yüzünden hüznünlü bir ifade belirdi. “O yalan söylemiyordu, anne. Bizi korumaya çalışıyordu.”

“Biliyorum, canım. Ona bir açıklama yapacak fırsatı sunmuş olsaydım neler olurdu diye düşünüyorum. Ama gerçeklerin nihayet açığa çıkmış olmasına mutlu olurdu. Seni asla yarı yolda bırakmazdı. Seni ne kadar çok sevdiğini, *senin* onu sevip sevmenin sorun olmadığını bilmen onun için çok önemliydi. Bir zamanlar, onu ben de çok sevmiştim. Baban kötü yürekli bir adam değildi. Sadece kafası karışık.”

Sophie kutuyu kapatıp gülümseyerek kalbine bastırdı. Onu kendime çekip yanağımı yanağına dayadım ve güzel kokusunu içime çektim. Seneler önce yatağına eğildiğim, kulağına fısıldayıp onu babasından kaçırdığım o geceyi düşündüm. Bana bir şeyleri farklı yapar mıydın diye sorduğunu hatırladım ve nihayet yanıtı bildiğimi fark ettim. Hayır. O riski göze almam gerekiyordu. Kaçmam gerekiyordu. Sophie’yi kaybedecek olsaydım her şeyimi kaybederdim. Artık Andrew’u düşünürken gerçekten de huzurlu olduğumu fark ettim. Çaresizlik içindeydi ve affedilmek için çaba harcamıştı. Ben de aynı şeyi yapmıştım. Ama bunu başarmıştım. Beni affetmesi gereken kişi, en başından beri kendimdim.

Sophie

Aralık 2017

Sevgili anneciğim,

Tamam, büyük ihtimalle neden sana bir e-posta değil de bir mektup yazdığımı merak ediyorsun. Belki de “Neden aradığımda telefonuna yanıt vermedi? Beni sık sık aramıyor!” diye düşünüyorsun. Ama arıyorum! Sürekli arıyorum ama hiç evde değilsin. Cidden, anne. Arada sırada evde otur Benden daha çok eğleniyorsun. Gece geç vakte kadar buzluğa kaldırmam için bana sağlıklı yemekler hazırlaman gerektiğini bilmiyor musun? Şaka şaka. Mutlu olduğuna seviniyorum.

Şimdi, önemli konulara gelelim. Geçen sene babama o mektubu yolladığımda yalan söylememiştim. Gerçekten de bir okul projesi içindi. Bizi en çok etkileyen kişiyi anlatacaktık. Ama projeyi seninle ilgili yapmam gerekirdi. Benim için çok şey yaptın ve beni tek başına büyüttün. Ne olursa olsun beni her şeyden çok sevdiğini her zaman biliyordum. Belki de bazen bu yüzden kapris yapıyordum. Tamam, tamam. Bazen değil, çok daha sık. Beni asla terk etmeyeceğini biliyordum.

İyi ya da kötü herhangi bir şey olduğunda, anlatmak istediğim ilk kişi sensin. Benimle, seçimlerimle ve kızın olmamla gurur duymanı istiyorum. Çünkü annem olduğun için ben seninle çok gurur duyuyorum. Tanıdığım en cesur kadınsın ve bu zaman zaman çok da iyi olmuyor çünkü sana yetişmekte zorlanıyorum. Ama elimden geleni yapacağım.

En çok da iyi olduğumu bilmeni istiyorum. Gerçekten! Bazen sana iyi olmadığım hâlde iyi olduğumu söylediğimi biliyorum ama artık her şey farklı. Sanki hava ve diğer her şey daha iyi, daha hafif gibi. Yemeklerin tadı bile daha güzel (biraz daha yolla!)

Bazen kendini kötü ya da suçlu hissettiğini, beni bir şekilde mahvettiğini ya da incittiğini düşündüğünü biliyorum ama öyle olmadı. Ben en iyi ve güçlü yanlarımı senden almışım. Görünüş olarak babama benziyor olabilirim ama içim tamamıyla sensin.

Teşekkür ederim, anne. Beni sevdiğin, babamı sevmeme izin verdiğin ve eskiden onu ne kadar çok sevdiğini söylediğin için sana milyon kez teşekkür ederim. Beni dünyaya getirdiğinde, gerçekten de mutlu olduğunu bilmek bana çok iyi geliyor. Bir hata olmak istemezdim! Ha-ha. Beni dünyayı keşfetmek üzere zorladığın, teşvik ettiğin ve buna izin verdiğin için teşekkür ederim. Jared konusunda sorun çıkarmadığın için teşekkür ederim. Ama şimdi sana en büyük SIRRIMI söyleyeceğim: Beni hemen bırakma, olur mu? Yaşamak için suya ne kadar ihtiyacım varsa sana da o kadar ihtiyacım var.

Seni her zaman çok seveceğim,

Sophie